

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

LORRAINE HEATH

A VIKOMT MEGKÍSÉRTÉSE

SAKKFIGURÁK A CSÁBÍTÁS MESTEREI

Lorraine Heath
A vikomt megkísértése

Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2023 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *In Want of a Viscount*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: 2025

Átdolgozott kiadás

- *Borítókép: Harlequin Books S.A.*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

ISBN 978-963-540-968-6

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

LORRAINE HEATH

A VIKOMT MEGKÍSÉRTÉSE

SAKKFIGURÁK A CSÁBÍTÁS MESTEREI

*Ajánlom ezt a könyvet szívem őrzőinek, Marc Shalek doktornak és
Lee Hafen doktornak,
valamint a planói Baylor Scott & White Szívkórház nővéreinek,
terapeutáinak és technikai személyzetének.
Ezer köszönet az áldozatos és elkötelezett munkájukért!*

*És Nathannak, aki már majdnem fél évszázada vigyáz
a szívemre.
További kalandok várnak ránk, drágám!*

London, 1875. július

John Castleton, Wyeth vikomtja, akit a barátai inkább csak Rookként ismertek, szemébe húzta kalapja karimáját, hogy minél jobban eltakarja az arcát. Az *Elysium* előtt állt, mely egy hölgyek számára fenntartott magánklub volt. Az őt kinyitotta előtte a nehéz ajtót, és beengedte az előcsarnokba. Néhány évvel korábban még a klub létezése is titok volt, kétkedve suttoztak róla, mint ahogy a manókról és tündérekről szokás.

De a titkok hajlamosak előbb-utóbb napvilágra kerülni. Az apja titkai mindenképpen. Ennek eredményeként Rook sokkal többet tudott a klubról, mint a legtöbb ismerőse. Még magánidegenvezetést is kapott a létesítményben. Végül is a fivére – az apja egyik fattya – volt a tulajdonos.

Mivel nem látott hölgyeket téblábolni a bejáratnál, kissé megnyugodott, és levette a kalapját. Bár maga a klub már nem volt titkos, a tagok személyazonosságát még mindig titokban tartották, és ő nem akarta, hogy netán felismerjen és ezzel zavarba hozzon egy ismerős asszonyt. Ami ezek között a falak között zajlott, az tönkreteheti egy nő jó hírét. Az emberek nem vették jó néven, ha egy fiatal hölgyről kitudódott, hogy a bűn, a kicsapongás és más tiltott dolgok birodalmában járt.

A pult mögött álló fiatal nő, aki nyilvánvalóan jól ismerte, egy kis pukedlivel meghajolt előtte.

– Uram...

– Beszélnem kell Mr. Trewlove-val. Hol találom? A kinti őt azt mondta, hogy ma este itt van.

– Éppen körbejár. Elküldök érte valakit, ha beszélni szeretne vele.

– Nagyra értékelném, köszönöm.

A pultról nem messze, a keskeny lépcsősor előtt egy piros fonott kötél lógott, amelyen egy tábla hirdette: *Magánterület. Belépés csak saját felelősségre!*

Miután lecsúsztotta a kötél egyik végét a lépcsőkorlátról, Rook

átsétált, majd újra rögzítette a kordont, amelyet rajta kívül senki sem mert volna eltávolítani. Aiden Trewlove-ról az a hír járta, hogy mindent megvéd, amit a magáénak tekint. Ez és a tény, hogy az emberek féltek tőle, jobban megővta a tulajdonát, mint bármilyen zsinór és tábla.

A lépcső sötét volt, de a tetején egy lámpa jelzőfényként szolgált. Rook gyermekkorának nagy része olyan volt, mint a mostani lépcsőmászás: komor és magányos. A fény és az öröm mindig elérhetetlen távolságban maradt tőle.

Amikor Etonbe kezdett járni, megtudta, milyen ember az apja. Ott értesült Elverton grófjának mohó kéjvágyáról, számtalan szeretőjéről és számos fattyáról. Az apja a jelek szerint messze földön híres volt a nagy étvágyáról a nők terén, Anglia legtávolabbi szegleteibe is eljutott a kalandjai híre. De a leggonoszabb, legbántóbb pletyka mind közül az volt, ami az anyjáról szólt. Rook számos orrot bevert emiatt, és a sajátját is beverette egy-két alkalommal – nevezetesen, hogy az anyja, Elverton jelenlegi grófnéja volt az apja legpajzánabb, legtüzesebb szeretője, mielőtt feleségül ment volna hozzá.

Végül kiderült az igazság, és Rook most már tudta, hogy anyja a házasságuk előtt három törvénytelen fiúnak adott életet. Az apja mindegyiket dajkaságba adta vidékre, abban a reményben, hátha a gondoskodás hiánya miatt meghalnak. Sok lelencyerekkel ez történt ugyanis. Aiden azonban az özvegy Ettie Trewlove-hoz került, aki úgy nevelte, mintha ő hozta volna világra.

Néhány évvel korábban Rook úgy ismerkedett meg Aidennel, hogy a fivére megmentette az anyjukat az apjuk kezétől, aki kis híján meggyilkolta. Rook sosem volt különösebben oda az apjáért, de azt azért nem gondolta volna, hogy képes lenne ilyen aljas tetre. A gróf és Aiden végzetes találkozása azt eredményezte, hogy az apjuk agyvérzést kapott, és azóta is magatehetetlenül feküdt az ágyában.

Rook felért a lépcső tetejére, és kilépett a galériára. A függőfolyosó egyik oldalról nyitott volt, ami lehetővé tette, hogy az ember lenézessen a fő fogadótérbe, de a drapériák egy rejtett alkótot biztosítottak a közelben. Jobbra tőle egy másik, szőnyeggel borított lépcsősor vezetett fel azokba a szobákba,

amelyeket Aiden lakott, mielőtt megnősült volna. Rook tudta, hogy a fivére néha még mindig használja ezeket a helyiségeket, amikor különféle kötelezettségei miatt sokáig dolgozik, de vásárolt egy szép nagy házat is egy elegáns környéken, ahol a feleségével és a fiával él. A szíve vágya azonban egy nagyobb birtok megszerzése volt.

Ahelyett hogy felment volna a lépcsőn, Rook a falnak támaszkodott, és várta Aiden érkezését. Nem akart kísértésbe esni, a drapériák rései között lekukucskálni és meglesni, ki mindenki érkezik ide ma este, mert úgy vélte, az embereknek joguk van a titkaikhoz. Az biztos, hogy neki is megvoltak a sajátjai.

Hallotta a lépések visszhangját, ahogy valaki felsietett a lépcsőn, és Aiden hamarosan ki is lépett a fényre. Rookot még ennyi idő után is meglepte a hasonlóságuk: mindkettejüknek sötét haja, sötét szeme és erős állkapcsa volt. Az apjuk akaratos állát örökölték. Aiden valamivel magasabb és egy kicsit robusztusabb volt, a teste alkalmazkodott a fizikai munkához, amit fiatalabb korában megköveteltek tőle.

Ahogy meglátta őt, elvigyorodott.

– Hogy vagy, testvér?

Ez a megszólítás Rookot mindig kissé váratlanul érte, hiszen nem voltak törvényes testvérei. Mielőtt Aiden belépett az életébe, nem ismerte az apja fattyait. Pedig ott volt még Finn is, akit az apja hat héttel Aiden után vitt el Ettie Trewlove-hoz. Úgy látszik, a grófnak csillapíthatatlan étvágya volt a nők tekintetében, és sosem elégedett meg egyszerre csak egygyel. Nemcsak a feleségéhez, hanem a szeretőihez is hűtlen volt.

– Jól vagyok, de nyugtalanító híreket hoztam.

Aiden tett egy lépést előre, és összevonta a szemöldökét.

– Anyánkról?

– Nem, apánkról.

– Ő a legkevésbé sem érdekel. Felőlem akár a pokol mélységes fenekén is rohadhatna.

– Úgy tűnik, hamarosan ott lesz. Rosszabbra fordult az állapota.

– Örömmel hallom. Legalább anya befejezheti a tüsténkedést körülötte.

Rook tudta: a bátyjának nem tetszik, hogy az anyjuk az elmúlt három évet a férje ápolásával töltötte, bár Rook gyanította, hogy az asszony azért néha kínoztta is a grófot, persze csak finom módszerekkel. Egyszer hallotta például, ahogy mesélt neki a szeretőiről, pedig nem is volt szeretője. Kétségtelenül azt akarta, hogy a férje szenvedjen, ahogyan ő is szenvedett az együtt töltött évek alatt, amikor a gróf nem volt hűséges hozzá, sőt dicsekedett a kalandjaival. Nem mintha Rook neheztelt volna rá, amiért bosszút akar állni. Végére is a gróf a felesége életére tört...

– Ha már anyáról beszélünk, említette, hogy alkalmanként szívesen eltölt egy kis időt itt, a klubodban.

Aiden megvonta a vállát.

– Az egyik férfi alkalmazottam gondjaira bízta, és anya értékelte a lábmasszázszt az Istennő-szalomban meg a keringőt a bálteremben.

– Köszönöm, de nem kérek részleteket.

Aiden elvigyorodott. Kétségtelenül prűdnek tartotta Rookot, aki mindig elterelte a szót arról, pontosan milyen élvezetekre lelhetnek a hölgyek e falak között. Aztán oldalra billentette a fejét, és végigmérte.

– Ha már itt vagy, tehetnél nekem egy szívességet.

– Miről lenne szó?

– Ma este több alkalmazottam is cserben hagyott. Az egyik fickó beteget jelentett. A másik isten tudja, hol kószál. Viszont van egy hölgy, aki csókra vágyik. Már vagy fél órája vár, de nincs szabad emberem. Ha lennél olyan kedves, és megtennéd...

Rook korán megtanulta, hogyan rejtse el a gondolatait és az érzéseit. Mégis minden önuralmát be kellett vetnie, hogy ne essen le az álla.

– Úgy érted, csókoljak meg egy idegen nőt?

– Nem értem, mi olyan borzasztó ebben. Nem arra kértelek, hogy gyilkold meg.

– Csókold meg te!

– Nő vagyok, és történetesen szeretem a feleségemet. Úgyhogy a legtöbb, amit más hölgyek kaphatnak tőlem, az legfeljebb egy mosoly vagy kacsintás. – Aiden felszegte az állát, amely nagyon hasonlított Rookéra. – Bizonyára nem vagy kezdő a

csókolózásban.

– Persze hogy nem, de nem osztogatom boldog-boldogtalannak a csókjaimat. Különben is, a tagjaitok többsége nemesi származású. Valószínűleg a hölgy olyasvalaki, akit ismerek, szóval kínos helyzetbe kerülhetek.

Nem volt szokása társasági hölgyeket csókolgatni mindenféle rejtett zugokban.

– Valójában amerikai, csak nemrég érkezett. Mekkora az esélye, hogy már találkozottatok?

– Ez esetben semekkora.

Az a néhány amerikai nő, akit ismert, vagy vele egyenrangúak feleségei volt, vagy nálánál magasabb rangú arisztokraták imádottjai. Nagyon valószínűtlen, hogy egy ilyen a nő ellátogatna ide, megkockáztatva, hogy összetalálkozik az udvarlója anyjával, esetleg nővérével, aki aztán illetlen viselkedéssel fogja vádolni.

– Ez akkor sem tetszik nekem, öregem.

– Nézd, Johnny... – Az anyja is mindig így becézte, szóval ez sokkal személyesebb megszólítás volt, és erősebb köteléket teremtett köztük. – Az illető hölgy egy vénkisasszony, valószínűleg még soha senki nem csókolta meg. Egy különteremben várakozik, és ahogy telnek a percek, az idegei nyilván kezdik felmondani a szolgálatot. Csak annyit kell tenned, hogy bemész, átöleled, kicsit közelebb hajolsz hozzá, az ajkadat az övére tapasztod, és felsóhajtasz, mintha még soha nem lett volna részed ekkora élvezetben. Mi ebben a nehéz?

Rook már jó ideje nem volt együtt nővel. Így bár nem esett volna nehezére a csók, nem akarta, hogy emlékeztesse a testi örömekre, mert a gyönyör olyasvalami, amit nem hajszolhat. Másfelől viszont elég ártatlan dolognak tűnt, hogy adjon valakinek egy csókot.

– Mi a neve?

– Fogalmam sincs. Nem emlékszem, hogy láttam volna korábban. Valószínűleg először van itt. Elég elegánsan vagy öltözve ahhoz, hogy azt higgye, itteni alkalmazott vagy. Kitalálhatsz magadnak egy nevet. Az lehetsz, aki akarsz. Engedd szabadjárára a fantáziádat, és örülj neki, hogy egy nő álma lehetsz!

– Miből gondolod, hogy még nem vagyok az?

– Ha az vagy, akkor jól titkolod, mert még nem kerültél bele a pletykalapokba.

– Te olvasol pletykákat?

– Ez a legjobb módja annak, hogy megtudd, hogyan elégítsd ki az elit igényeit. Szóval megteszed?

Az apjával ellentétben Rook a csókjait sem osztogatta akárkinek. Az a hír járta róla, hogy mindig a legnagyobb tisztelettel bánik a hölgyekkel, és soha nem viselkedik illetlenül. Nem akarta, hogy az apjához hasonlítsák, ezért igyekezett feddhetetlenül élni. Soha nem vett részt olyan kalandokban, amelyekben nem kellett volna. És ez a kérés határozottan olyannak tűnt, amire tanácsosabb lenne nemet mondania.

Mégis, elméjének legtávolabbi, legsötétebb régióiban megszólalt egy csábító hang, és azt suttogta: *Mi baj lehet abból, ha néhány percre elengeded magad? Hisz ez csak egy csók!*

– Senki sem fog tudni róla?

– Dehogyan! Minden, ami ezeken a falakon belül történik, az ezeken a falakon belül is marad.

– Akkor rendben. Most az egyszer... De ne váljon szokásoddá, hogy efféle szívességeket kérsz tőlem!

– Ki tudja? Szerencsés esetben még az is kiderülhet, hogy én tettem neked szívességet.

Mégis, hogy jutott ez az eszembe? – morfondírozott Leonora.

Semmi kétség, megőrült! Vagy talán inkább részeg? Igen, valószínűleg az abszint tehet erről az egészről. Még soha nem hódolt a zöld nedűnek, egészen ma estig nem is hallott róla. Pedig a neve elég ártatlanul hangzott. De aztán ő elcsábult, és ivott még egyet. Aztán egy harmadikat, és a harmadik pohárral együtt megjött a bátorsága, hogy csókot kérjen.

Ezért hevert most ebben a szobában egy kereveten, és várta, hogy egy úriember érkezzen hozzá, aki teljesíti a kívánságát. A szállodában, ahol megszállt, hallott az *Elysium* klubról és arról, hogy itt teljesül a hölgyek minden kívánsága.

Leonora azon gondolkodott, hogy most azonnal távozik, és visszatér ugyanabba a szállodába, de a lába mintha nem emlékezett volna rá, hogyan működik. A bátorsága kezdett meginogni. Különösen, mivel már jó ideje itt volt. Húsz perc után

már is nem nézte a retiküljében megbúvó zsebórát. Nem akarta tudni, pontosan mennyi időbe telik, amíg találnak egy úriembert, aki hajlandó a szájára tapasztani a száját.

Huszonhét éves volt, és még nem csókolózott. Pedig nem volt csúnya, de nem is volt olyan finom virágszál, amelyet a legtöbb férfi kedvel. Egyszerű származású bevándorlók voltak az ősei, talán emiatt volt közel olyan magas, mint az átlagos férfiak, de nemcsak a természetével riasztotta el őket, hanem az egyenességével és a határozottságával is. Nem köntörfalazott, és nem bocsátkozott értelmetlen bájcsevejbe. Józan volt, és két lábbal állt a földön, ritkán csinált butaságokat. Ezért is volt olyan zavarba ejtő a zöld nedű iránti ma esti vonzalma. Eddig jobban szerette a whiskyt. Az apja mindig is inkább fiúként, mint lányként kezelte. Talán azért, mert Leonora négy évvel fiatalabb öccse inkább csak eljátszotta, hogy dolgozik, míg a lánynak fontos volt a családi cég és a munka. De talán ez is hozzájárulhatott ahhoz, hogy nem akadtak udvarlói.

Könnyű koppanás keltette fel a figyelmét. A könyökére támaszkodott, hogy lássa, mi történik.

Lassan, hangtalanul kinyílt az ajtó. Egy férfi lépett be, ami persze nem volt meglepő. Elvégre Leonora számított rá. Mégis, az illető más volt, mint várta. Elegánsabb, kifinomultabb. Dacára annak, hogy hétköznapi, nappali ruhát viselt, szemben az eddig látott úriemberekkel, akik mind estélyi öltözkében voltak, olyan benyomást keltett, mintha királyi személyekkel is egy tálból cseresznyézhetne. Feltehetően a királyi család tagjai is örülnek, ha egy ilyen úriember elfogadja a meghívásukat.

– Üdvözlöm! – mondta tétován a férfi. A keze még mindig a kilincsen pihent, és az ajtót résnyire nyitva hagyta, mintha nem tudná eldönteni, nem kellene-e inkább elmenekülnie. – A nevem...

– Nekem azt mondták, itt nincsenek nevek – jelentette ki a lány élénken. – És nem tartok igényt hamis hízelgésre sem. A lehető legkevesebbet beszéljen, ha kérhetem.

A férfi szeme tágra nyílt a meglepetéstől. Sötétbarna színű volt a szeme, mint a csokoládé, amit Leonora annyira kedvelt. Aztán az idegen szűkszavúan bólintott.

– Ahogy óhajtja.

Majd becsukta az ajtót. Úgy látszik, úgy döntött, hogy marad, és a lány szíve örült táncba fogott.

– Azt mondták, hogy csókra vágyik.

Tetszett neki a férfi hangja. Mély, kissé rekedtes, tökéletes arra, hogy pajzán dolgokat súgjon a fülébe. Talán ezzel a kéréssel kellett volna elindulnia a teste felfedezése felé vezető úton, ahelyett hogy rögtön csókot kért volna. Megpróbált nem belepirulni az emlékbe, hogy kérnie kellett, nem csak úgy kapja.

Bólintott.

– És hol szeretné, hogy megcsókoljam?

Az ajkán, hol másutt? Kézcsókot már rengeteget kapott. Mivel kesztyűt viselt, úgy gondolta, hogy ezek a kézcsók nem is számítanak igazán. Egyszer befordult egy folyosóra, és majdnem beleütközött egy inasba, aki épp egy szobalány nyakát csókolgatta, és mindketten fura, nyögdécselő hangokat adtak ki, nem gondolva, hogy bárki látja és hallja őket. De Leonora nem ilyet akart.

– A számon.

A férfi elvigyorodott. Roppant vonzó mosolya volt, Leonorát legalábbis rögtön levette a lábáról. Elképzelte, hogy a nők – itt és mindenütt máshol – a lábai előtt hevernek. Kétségtelenül sokan kérhették őt, valószínűleg ezért tartott ilyen hosszú ideig, mire eljutott hozzá.

– Úgy értettem: milyen testhelyzetben? Ott a pamlagon, esetleg szeretne felülni vagy felállni?

Szent ég! A férfi most valószínűleg azt hiszi róla: nem elég, hogy nem kell senkinek, ráadásul még idióta is! Hát persze hogy ezt kérdezte... Nyilván... Leonora nem is értette, hogy lehetett ilyen hihetetlenül ostoba. Az az átkozott abszint teljesen elködösítette az agyát!

– Így, ahogy most fekszem. – Nem akarta elmagyarázni, hogy nem tudna felállni. Persze azért talán jobban felülhetne, mert ez inkább fekvés, mint ülés.

– Rendben. – Az ismeretlen lerántotta a kesztyűjét. Sötétbarna bőrkesztyű volt, olyan, amelyet a férfiak a városban viselnek napközben. Leonora azon tűnődött, vajon milyen élményt nyújt

majd a csók, és vajon kielégíti-e azok igényeit is, akik a kicsit közönségesebb, kevésbé kifinomult férfiak közeledésére vágynak. Mivel az itteni nők jó része nemesi származású volt, valószínűleg elégük van az előkelő urakból, ezért valami mást keresnek...

A férfi az ajtó melletti asztalkára tette a kesztyűt.

– Látok egy komódot kancsókkal. Kér valamit inni?

– Vágjunk inkább bele! – *Még mielőtt teljesen elveszítem a fejemet...*

Az idegen néhány szívdobbanásnyi ideig tanulmányozta őt, aztán bólintott.

– Ahogy óhajtja.

A léptei hosszúak voltak, magabiztosak. Nyilvánvalóan nem voltak aggályai a csókot illetően. Ami jó, még akkor is, ha nem a vágy hozta ide Leonorához, hanem a kötelesség, hisz ez a munkája. Ó, mennyire szeretne volna a lány, ha nem ez a helyzet!

Hát nem fura fintora a sorsnak, hogy éppen most jött rá: valójában nem csókra vágyik, hanem egy férfirra, aki vágyakozva néz rá, egy férfirra, aki azért nyújtja ki felé a karját, mert úgy érzi, hogy egyszerűen muszáj megérintenie.

Amikor az idegen odaért hozzá, fél térdre ereszkedett. Az ajka érzéki volt, az alsó kicsit teltebb, mint a felső. Igazán mutatós férfiú... De lehet, hogy ezt csak a zöld likőr súgja neki. Az abszint alighanem mindenkit vonzóvá tesz.

És jó illata volt. Citromos narancsillat, ha létezik ilyen. A szeméből pedig kedvesség sugárzott.

– Nyugodjon meg. Semmi oka az idegességre.

– Nem vagyok ideges – tiltakozott Leonora, pedig az volt. – Hány nőt csókolt már meg ma este?

– Maga lesz az első.

– Nem szeret csókolózni?

– Épp ellenkezőleg. Talán kicsit túlságosan is élvezem, de hogy megcsókolok-e egy nőt vagy sem, az teljesen attól függ, mit akar az illető hölgy.

Miért ne akarna csókot tőle bármelyik nő? Miért ne akarná felfedezni ezt a csókra termett, bűnre csábító ajkat?

– No és, jól csókol?

A férfi ismét elvigyorodott, és ez a gunyoros mosoly sok-sok

szenvedélyt, sőt talán még annál is sokkal többet ígért.

– Majd maga megmondja.

Azzal egyik kezét a lány arcára simította, közelebb hajolt hozzá, és az ajkára tapasztotta érzéki száját, mely puhább volt, mint amire Leonora számított. Lágy, mégis határozott, és tökéletesen illeszkedett az övére. Aztán a nyelve hegyével lassan körberajzolta Leonora ajkát, és gyöngéden arra ösztönözte, hogy lazuljon el, és váljon szét előtte. A lány készségesen engedelmeskedett: megnyitotta az ajkát. A férfi ekkor halkan felmordult, és ez a hang annyira vad volt, annyira szokatlan, hogy Leonora akár meg is rémülhetett volna tőle. De erről szó sem volt, a hang inkább felajzotta, mintsem megijesztette.

Az idegennek sötét és veszélyes íze volt. A lány felismerte az ajkán a whisky zamatát. Vajon egyedül ivott egy pohárral, mielőtt bejött hozzá, vagy más társaságában volt, amikor ideküldték? Leonorát meglepte a különös érzés, amely elfogta. Nem volt jellemző rá a féltékenység. De most önző módon csak magának akarta ezt a férfit, még akkor is, ha azt a másik nőt nem csókolta meg. Viszont őt is megajándékozta a figyelmével...

Bárcsak ne olyan férfi lenne, aki könnyen osztogatja a kegyeit! De Leonora elhessegette ezeket a zavaró gondolatokat, amelyek tönkretehetik az élményt, hogy jobban tudjon a jelenre koncentrálni. Az idegen csak néhány percre lehet az övé, csak addig, amíg ez a csók tart. És Leonora azt akarta, hogy minél tovább tartson. Mennyi ideje van vajon? Hány percre maradhat vele a férfi, mielőtt elindul más hölgyek kérését teljesíteni?

Nem tudta, hogyan történt, de az ujjai hirtelen belegabalyodtak a férfi sűrű, selymes hajába. Furcsa hangok törtek elő a torkából. Sóhajok... Nyögések... El akarta mondani, hogy nem ő adja ki ezeket a hangokat, hanem a zöld likőr. De nem akarta, hogy szétváljon az ajkuk, akár csak egy pillanatra is. És a férfi sem vetett véget a csóknak. Az ajka tovább becézte, hol lágyabban, hol szenvedélyesebben incselkedett, mohón rátapadt, majd játékosan visszahúzódott. A nyelve Leonora nyelvével játszott, úgy járta be a szája mélységeit, mintha váratlan kincsre bukkant volna, melynek most minden darabkáját aprólékosan ki szándékozik elemezni.

Szenvedélyesen átkarolta a lányt, közelebb húzta magához, míg a melle hozzá nem simult izmos mellkasához. Leonora ekkor elkezdte cirógatni a férfi széles vállát. Ki akarta nyitni az összes gombját, hogy ujjai felfedezőútra induljanak a bőrén. Vajon meddig merészkedhetne, és mikor kezdene tiltakozni a férfi?

Mik a szabályok? Mi a megengedett?

Mindig is azt hitte, hogy a csók viszonylag ártatlan aktus, amely csak a száját érinti, de ebbe a csókba Leonora egész lényé beleborzongott. Egész teste szikrázni és bizseregni kezdett. Ahogy a férfi egyre szorosabban ölelte, szinte beleolvadt az ölelésébe, mint a gyertyaviasz, amelyet egy magányos láng hevít. Hihetetlenül meleg és megnyugtató érzés volt. A becéztetés elandalította a lányt, nem bánta volna, ha a csóknak soha nem szakad vége. Remélte, hogy soha nem kell elválniuk, és hogy együtt maradnak az idők végezetéig.

Ez a férfi betöltötte az egész világot. Ő uralta a tudatát, mintha semmi sem létezett volna rajta kívül. Ő volt minden, ami számított, minden, ami érdemes volt. És mégis...

Egyszerre minden kezdett kissé álomszerűvé válni. Már nem tudta volna megmondani, hol végződik ő, és hol kezdődik a férfi. Mintha feloldódtak volna egymásban, és mindkettejük tudatát elborította a köd. Homályos lett minden.

Leonora megpróbált belekapaszkodni a férfibá, de az egyre távolodott tőle. A zöld likőr magának akarta, és elragadta tőle. Leonora hiába kapaszkodott belé, hiába igyekezett maga mellett tartani.

A jóképű ismeretlen egyszer csak eltűnt a ködben.

Rook érezte, hogy a nő teste elernyed a karjában, mire meglepetten hátrahúzódott, és lenézett rá. A lány elégedetten mosolygott. Sajnos csak álmában...

A fenébe! Még soha nem tapasztalta, hogy egy nő így reagált volna, amikor megcsókolta. Épp ellenkezőleg: inkább fel szoktak élénkülni a csókjától.

Ilyen unalmas lenne? Az elején nem úgy tűnt. A lány úgy kapaszkodott belé, mint hajótörött a tutajba, ha kitör a vihar a tengeren.

És édes istenem, micsoda hangokat adott ki! Azok a

nyöszörgések, nyögések és sóhajok! Rook minden porcikája tűzben égett. Legszívesebben itt helyben magáévá tette volna a hölgyet, úgyhogy minden önuralmára szüksége volt, hogy le tudja küzdeni örült vágyait.

Aztán a lány elernyedte az ölelésében – elaludt, mintha az egész semmit sem jelentett volna neki.

Sértett büszkeségében Rook legszívesebben faképnél hagyta volna. De az anyja, a fene egye meg, úriembernek nevelte, ezért óvatosan leeresztette a fekhelyre, és úgy bánt vele, mint a legfinomabb, legnemesebb porcelánnal.

Mi van, ha nem is alszik, hanem elájult? Lehet, hogy a csók élménye váratlanul érte. Talán túlságosan is hevesen bánt vele, ő pedig tapasztalatlan nő, és elragadták az érzések.

Finoman megsimogatta a lány vállát.

– Kisasszony... Hölgyem...

Halk sóhaj szökött ki a szétnyíló rózsaaajakon, amelyet a férfi legszívesebben ismét birtokba vett volna. Aztán a lány az oldalára fordult, kezét kipirult arca alá tette, motyogott valamit egy zöld likőről, majd apró horkantást hallatott. Szóval tényleg alszik... Ördög és pokol! Most mit csináljon?

Nyilván itt kellene hagynia, mégsem tudta magát rávenni a távozásra. Ehelyett leült a földre, és a lányt tanulmányozta. Az arcán fakó szeplők virítottak. Talán nem visel főkötőt, amikor kimegy a szabadba? Kiváló minőségű, legújabb divat szerinti sötét rózsaszín ruhája arról árulkodott, hogy biztosan megengedhet magának egy díszes kalapot. Ahogy a vörös hajkoronáját díszítő gyöngyfésűket meg a fülében és a nyakában csillogó gyémántokat is. Aki ebbe a klubba jár, annak van pénze, miért lenne kivétel?

Átkozottul parancsoló volt a modora, ami különben tetszett Rooknak. Milyen határozottan tiltakozott az ellen, hogy ő bemutatkozzon! Azért kicsit bánta, hogy nem mutatkozott be mégis. Nem mintha megadta volna az igazi nevét...

A szája mosolyra húzódott. Nyilván a lány sem az igazi nevét használta volna, hisz arra törekedett, hogy a lehető legszemélytelenebb legyen az együttlétük. Persze egy ilyen helyzetben ez a törekvés mindenképpen hiábavaló. Ha bőr a

bőrrel érintkezik, az mindig kapcsolatot teremt. Az már más kérdés, hogy elég kellemes-e ez a kapcsolódás ahhoz, hogy hosszú távon se felejtse el. Rook biztosra vette, hogy ő nem fogja elfelejteni a csókkamrában töltött percekét. A Sóhajok Hölgye... Így fog emlékezni a lányra.

Fontolóra vette, hogy megpróbálja felébreszteni, de úgy döntött, jobb, ha elmegy. A nő itt biztonságra lesz. Aiden birodalmában mindenki biztonságra volt. A bátyja megvédte a nőket – ahogy az anyjukat is –, és Rook őszintén csodálta ezért.

Miután talpra állt, lehajolt, homlokra csókolta a lányt, majd az ajkára is nyomott egy puszit.

– Isten vele, bájos hölgyem! Remélem, minden olyan volt, amilyennek elképzelte.

Megragadott egy bársonytakarót, amely egy közeli széken volt összehajtogatva, és ráterítette a lányra. Aztán az ajtóhoz sétált, visszafordult, vetett még rá egy utolsó pillantást, majd távozott.

Leonora arra riadt fel, hogy valaki halkán a fülébe suttog:

– Kisasszony? Kisasszony!

A feje úgy lüktetett, mintha munkások holmi gyárat építenének benne. Konkrétan érezte az egyes kalapácsütéseket, úgyhogy csak óvatosan, lassan nyitotta ki a szemét.

Egy fiatal szobalány ragyogó mosollyal nézett rá.

– Jó reggelt, kisasszony!

– Jó reggelt? – Leonora hunyorogva, óvatosan körülnézett, vigyázva, hogy ne mozdítsa meg túl gyorsan a fejét. – Hol vagyok? Ez nem a szállodai szobám...

És ez a fiatal lány nem az ő szobalánya, aki tegnap segített neki öltözködni, és akit megesketett, hogy megőrzi a titkát – mivel tegnap este, miután az anyja lefeküdt, kisurrant a szállodából. Unatkozott, és úgy döntött, hogy kalandot keres.

– Nem, kisasszony. Az *Elysium* klub csókkamrájában van.

Á, igen, az a klub, ahol a nők vágyai valóra válnak! Kicsit játszott, kiélvezte az italokat... és aztán nyilvánvalóan idejött szundikálni. A fejében tomboló és a gyomrát felforgató kellemetlen érzés ellenére nyújtózott egy nagyot. Képtelen volt felidézni, mikor aludt utoljára ilyen mélyen.

– Olyan szép álmom volt! Biztos az abszint miatt.

– Ó, igen, az abszint köztudottan oldja a gátlásokat. Egyesek szerint még hallucinációkat is okoz.

De még mennyire!

– Egy jóképű férfiről álmodtam. Nem beszélt sokat, mégis elbűvölő volt. És úgy csókolt... – Hirtelen felült, és a halántékához kapva halkán felnyögött. – Mit is mondott, mi ez a helyiség? Csókkamra?

– Igen, kisasszony. Ide küldik a hölgyeket, akik csókra vágnak.

– Vagyis a férfi igazi volt?

A szobalány könnyedén felnevetett.

– Azt hiszem, igen, kisasszony.

Édes istenem, mit tett?! Megérintette az ajkát, és meglepődve tapasztalta, hogy nem duzzadt meg, amikor azonban végigfuttatta rajta a nyelvét, még mindig érezte a férfi ízét. Sötét és veszélyes íze volt. És nagyon csábító.

– Hol van?

– Valószínűleg hazament. Épp most takarítunk. Nem számítottam rá, hogy találok itt valakit.

– Ki volt az?

– Nem tudom, kisasszony. Nem tudom, kit küldtek magához. Talán Michaelt? Őt nagyon kedvelik a hölgyek, legalábbis azt hallottam.

– Milyen színű a haja?

– Szőke.

– Akkor nem ő volt. Ennek a férfinak sötétbarna a haja. – Halványan emlékezett rá, hogy végigsimított a selymesen puha tincseken.

Valóban ilyen merész lett volna?

– Julian, talán. Ő állítólag remekül csókol. De igazából bármelyikük lehetett. Mindegyikük csókolózik a hölgyekkel.

Leonora a homlokához szorította az ujjait, simogatta és dörzsölgette a bőrt, próbálta enyhíteni a fájdalmat, amely könyörtelenül lüktetett a koponyájában.

– Mit csinálnak még?

– Bármit, amit egy hölgy kíván.

– De csak akkor, ha ő kéri?

– Ó, igen, kisasszony. Ön tökéletesen fel van öltözve, úgyhogy

ne aggódjon, nem történt több egy csóknál.

– Igen, igen, persze.

Kissé csalódottan félredobta a takarót, és egy pillanatig elgondolkodott azon, hogy került ide. De nem emlékezett rá, ahogy a férfi távozására sem. Vagy a csók végére... Úgy tűnt, mintha egy örökkévalóságig tartott volna.

Trewlove urat dicséret illeti az alkalmazottjai kiválasztásáért. Akit hozzá küldött, azt éreztette Leonorával, hogy kíváncsi, vonzó nő, és felébresztette a vágyát. Még ha az egész csak színjáték volt is, a férfi átkozottul jól játszott.

A lány hirtelen elszomorodott. A csók elvesztette a varázsát, mert nem a vágy szülte, hanem a pénz, hisz Leonora fizetett a bebocsátásért. Mintha egy telivér lovat vásárolt volna – csakhogy ő csókot vett. Bár a pénze egészen biztosan nem veszett kárba. A férfi minden egyes fillért kiérdemelt. Másrészt viszont valójában ő nem a vágy tárgya volt, csak egy elvégzendő feladat. Lélek nem volt a csókban, csak a mozdulatoknak köszönhetette az élményt – de ó, milyen mozdulatok voltak!

Az *Ikersárkányok* könyvtárában ülve Rook a három legközelebbi barátja társaságában is azt kívánta, bárcsak egy másik klubban lenne: az *Elysiumban*. Három éjszaka telt el azóta, hogy megcsókolta a Sóhajok Hölgjét, és azóta sem tudott másra gondolni. Tegnap este visszatért a klubba, felment a lépcsőn, megállt a tetején, és a függöny résén keresztül kukucskált lefelé, remélve, hogy megpillantja a nőt. De már néhány másodperc után elfordult, mert elszégyellte magát – elvégre micsoda dolog kémkedni mások után?!

Épp a lelkiismeretével küzdött, amikor Aiden megérkezett. Rook arca felderült.

– Visszatért azóta? – szegezte a bátyjának a kérdést üdvözlés helyett.

– Kicsoda?

Rook nem tudta elhinni, hogy ez egy komoly kérdés. Hogy felelthette el Aiden?

– A hölgy, akit meg kellett csókolnom a kedvedért!

– Meg kellett csókolnod? – A fivére keresztbe fonta a karját a mellkasán. – Azért nem volt muszáj. Megkértelek, az igaz, de nyugodtan mondhattál volna nemet is.

Rook úgy döntött, jó, hogy nem egy háztartásban nőttek fel, mert gyanította, hogy gyakran összekaptak volna.

– Szóval? Visszatért azóta?

Aiden elvigyorodott. Ez a gazember pontosan tudta, kiről kérdezte, és élvezte, hogy kínozhatja egy kicsit.

– Tudomásom szerint nem.

– Akkor feltételezhetem, hogy ma este sincs ott?

– Legalábbis nem láttam.

Csalódást okozott a csókja a lánynak? Mert ha élvezte volna, valószínűleg visszajött volna egy másikért, nem? Csakhogy nem tudta Rook nevét. És ha megpróbálná leírni a külsejét, akkor sem tudná azonosítani senki, hisz nem ott dolgozik. Egy másik fickót küldenének hozzá, hogy csókolja meg – és ez a gondolat kellemetlenül érintette Rookot. Nem akarta, hogy valaki más

teljesítse be a lány vágyait. Ő akarta megtenni!

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok gyötörték, miközben a barátai egy befektetési lehetőségről fecsegték. Rookot azonban nem kötötte le a téma, mert azon töprengett, jól csókolta-e meg a lányt. Vajon túl gyorsan vagy túl lassan csinálta? Túl rámenős volt? Nem volt elég rámenős? Vajon a lány megérezte rajta a whiskyt, amit megkóstolt, mielőtt odament hozzá, és ennek következtében részesnek tartotta? Vagy talán nem tetszett neki az ajka íze?

Neki nagyon is tetszett a lányé. Megőrült érte, és újra meg akarta ízlelni, a fenébe is!

Azon tűnődött, vajon meg tudja-e győzni Aident, hogy ossza meg vele mindazt, amit a lányról tud. Látogatóban van itt, vagy már itt él? Vajon hol lakik?

És ha ezt sikerül kiderítenie, akkor hogyan tovább? Küldjön neki virágot?

Nehogy a lány tolakodónak tartsa a nyomulását, hiszen valójában nem is ismerik egymást.

– Figyelsz te rám?

Bár azért nem teljesen idegenek... Az után a csók után igazán nem lehet ezt mondani. És az után, ahogy a lány belékapaszkodott... Elképzelte, hogyan reagálna a Sóhajok Hölgye, ha többet is kaphatna tőle, nem csak egy csókot.

– Rook? – Király hangja ingerülten csattant, és visszarángatta a valóságba.

– Elnézést. Valami máson gondolkodtam. – Pontosabban valaki máson. Lélekben egész máshol járt, ahol sokkal szívesebben időzött volna, mint itt.

– Nocsak! Nem jellemző rád, hogy elkalandozol. Általában eléggé összeszedett vagy.

Legalábbis a csók előtt így volt. Mert arra a néhány percre elsüllyedt körülötte a világ: megszűntek létezni a gondok, aggodalmak, a múlt árnyai, amiktől szabadulni igyekezett. Csak ők ketten voltak a világon, senki más.

– Apád állapota aggaszt? – kérdezte Ló.

Tényleg annak kellene aggasztania. Az apján kellene törnie a fejét, és azon, hogyan könnyítse meg az anyja számára a közelgő

özvegyiséget. Bár gyanította, hogy az asszony meglehetősen könnyen alkalmazkodik majd a helyzethez. Már régóta nem Elverton grófja volt az élete középpontjában.

– Sok minden aggaszt. Mit is mondtál az imént?

– Hírt kaptam Sam Garrisonról. Megérkezett Londonba, és szeretne személyesen találkozni velünk, hogy felkeltse az érdeklődésünket a lőszergyára iránt. Befektetőket keres. Ja, és férjet a nővérenek, akit magával hozott.

Amint Király ezt kimondta, Rook érezte, hogy minden szem rátapad. Szemöldökét felvonva pillantott körbe a Sakkfigurákon – ezt a becenevet még Oxfordban ragasztották rájuk, mert kíméletlen stratégiát követtek, ha befektetésekről volt szó.

– Miért bámultok engem?

– Te vagy az egyetlen közülünk, aki még nem nős – mutatott rá Bástyra.

– És ezzel pontosan mit is akarsz mondani?

– Az a hír járja, hogy többen érdeklődnek a Garrison-féle befektetési lehetőség iránt. Ha flörtölsz a nővérével, az talán előnyt jelenthet számunkra a többi érdeklődővel szemben.

– Flörtöljek üzleti megfontolásból? Ez nekem eléggé aljas húzásnak tűnik.

– Nem ez lenne az első eset, hogy cselhez folyamodunk annak érdekében, hogy elérjük, amit akarunk – emlékeztette Ló.

– De még sosem csaltunk lépre ártatlanokat. Nem használtuk ki egy fiatal nő tapasztalatlanságát. – Rook tudta, milyen sebezhető tud lenni az ifjú szív. Az övé is olyan volt egykor. Persze azóta változott a helyzet, mostanra megkeményedett a szíve, olyan lett, mint egy bevehetetlen erődítmény. Semmi sem tudott átjutni a védelmén. – Különben is, kétlem, hogy szükségünk lenne a hölgy befolyására.

Körbepillantott az *Ikersárkányok* könyvtárában, ahol nap mint nap rengeteg alku kötöttet.

– A pénz, amit fel tudunk ajánlani, kétségtelenül elegendő lesz. Mármint ha egyáltalán úgy döntünk, hogy a befektetés jövedelmező. Garrison mostanáig nem sokat árult el a terveiről, szóval nehéz felmérni, mennyire kecsegtető a lehetőség.

– Teljesen egyetértek – mondta Király. – Mindazonáltal úgy

gondolom, annyit megérdemel, hogy személyesen felvázolhassa a dolgot, úgyhogy meghívtam vacsorára holnap estére, magamhoz. Természetesen a feleségeiteket is hozzátok, hogy Miss Garrison ne érezze magát kellemetlenül.

Ami persze azt jelenti, hogy Rook nagyon is kellemetlenül fogja érezni magát, hiszen elvárják majd tőle, hogy körbeudvarolja a lányt. Talán ki kellene mentenie magát, és vissza kellene térnie az *Elysiumba*... Bár semmi oka nem volt azt hinni, hogy a Sóhajok Hölgye holnap visszatér.

Minden valószínűség szerint soha többé nem látja.

Másnap este, amikor a hintója Krály rezidenciája felé tartva dübörgött az utcákon, Rook azon rágódott, hogy kár volt az imént megállnia a szülei lakhelyénél. Az apja apránként elsorvadt, már csak pislogással tudott kommunikálni. Az elméje mozgékony maradt, de be volt börtönözve egy tehetetlen, törékeny testbe. Persze valahol azért sajnálta az öreget, ugyanakkor nehéz volt szabadulnia a gondolattól, hogy nagyon is igazságos a sors, hiszen olyan emberre mérte ezt a büntetést, aki megölte az első feleségét, és megpróbálta megölni a másodikat is. A rossz nyelvek ráadásul azt suttogták, hogy alighanem ő volt a felelős a bátyja haláláért is, azért, hogy megörökölje a címet, amely jogosan az idősebb fiút illette volna.

Rook hálát adott az égnek, hogy sosem állt közel az apjához. Így is épp elég nehéz volt végignéznie a lassú haldoklását.

Az anyja az ágy mellett ült, amikor megérkezett, és épp felolvasott a *Titkos vágyaim* című könyvből, amelyet egyébként a barátja felesége írt a sokéves szerelmi viszonyukról. A grófnét a jelek szerint nem zavarta, hogy ismerősök legbelsőbb titkaiba nyer beavatást, Rook azonban soha nem tudta rávenni magát, hogy a barátja férfiúi teljesítményéről olvasson.

Az biztos, hogy az ő kalandjait nem írta meg senki. Az a néhány szeretője, aki megtehetette volna, igen diszkrét hölgynek számított. Rook ráadásul elég pénzzel és csecsebecsével halmozta el őket, hogy a titok titok maradjon.

Mivel egyre az apja járt a fejében, nem volt kedve vacsorán részt venni, barátok között lenni vagy üzletről beszélgetni. Valami mámorító figyelemelterelésre volt szüksége. Egy csókra,

amely megolvasztja a csontjait is. Egy finom kézre, amely a hajába tűr, majd megállapodik a vállán, és egyre közelebb és közelebb húzza magához.

A pokolba is, Rook azt akarta, hogy az a kéz soha ne engedje el!

Eddig nem tapasztalt vágytól fűtve pillantott ki az ablakon. Attól félt, hogy ő is olyan telhetetlen lesz, mint az apja, ezért megtanulta féken tartani a vágyait. Visszafogta magát, mert úgy érezte, nem engedheti meg magának, hogy eluralkodjon rajta a szenvedély.

De amióta megismerte a Sóhajok Hölgtyét, egyre csak az a csók járt a fejében. Egyszerűen képtelen volt másra gondolni. Ahogy a szája a nő ajkára simult... Ahogyan a lány viszonzta a csókját...

Ahhoz képest, hogy azt állította, kezdő ezen a téren, igen gyorsan tanult. Nyilván született tehetség. Igazi szirén. Vagy boszorkány... És Rook újra meg akarta ízlelni. De sajnos nem valószínű, hogy erre sor kerülhet. Lehet, hogy a nő már úton van haza, Amerikába.

Vajon talál valaha is hozzá hasonlót? Egy olyan teremtet, aki képes áttörni az általa emelt falakat, és ilyen csillapíthatatlan szenvedélyt ébreszt benne?

Kocsija behajtott a Király rezidenciája előtti kocsifeljáróra. A sorban álló járművek számából ítélve ő érkezett utolsóként. A kocsisa megállította a lovakat. Egy inas kinyitotta az ajtót, és Rook kilépett a hintóból. Szép nyári este volt, és a gondolat, hogy most néhány órát a barátaival tölthet, a fenntartásai ellenére felvidította. Még akkor is, ha egyidejűleg üzleti ügyekkel is foglalkoznia kell. Örült neki, hogy végre valami eltereli a figyelmét a zord elmélkedéseiről.

Felszaladt a lépcsőn, és nem lepődött meg, amikor az ajtó azonnal kinyílt. Király komornyikja tiszteletteljes meghajlással üdvözölte.

– Mylord...

– Keating...

– A nagy szalonban már várják önt. Legyen szíves, és kövessen, uram.

Rook már régóta ismerte a komornyikot, de a férfi ugyanolyan kimért és hivatalos volt, mint mindig. Rook természetesen

pontosan tudta, hol található a nagy szalon, mégis így felelt:

– Vezessen. – Néhány lépést követően aztán hozzátette: – Feltételezem, már mindenki itt van.

– Igen, mylord.

– Az amerikaiak is?

– Igen, uram.

– Mi a benyomása róluk?

– Hogy érti, uram?

– Ugyan már, Keating, biztos van valami véleménye róluk. Milyenek? Rámenősek? Nagyképűek? Ostobák?

Keating megállt, és komolyan ránézett.

– Az úr egy kiskutyára emlékeztet, uram, olyanra, amelyik tele van energiával, és alig várja, hogy a gazdi kedvében járjon.

Na persze... Alig várja, hogy rátegye a kezét a pénzükre!

– És a fiatal nő?

– Nagyon éber és gyanakvó. Nem hiszem, hogy teljesen megbízik bennünk.

– A britekben általában, vagy bennünk, négyünkben?

– Ezt nem tudnám megmondani, uram.

Rook meglepődött. Azt gondolta volna, hogy ha egy nő férjet akar fogni, akkor buzgón igyekszik elnyerni mindenkinek a tetszését.

– Nos, biztos vagyok benne, hogy a feleségek megnyugtatták, és végül megérti, hogy nincs mitől tartania.

– Gondolom, igaza lesz, uram.

– Általában így van.

Keating kissé elhúzta a száját, ami már majdnem olyan volt, mintha mosolyogna, majd folytatta útját a széles folyosón. Rook kötelességtudóan követte. Király, vagyis Kingsland hercege az ilyen ügyeket általában szertartásos körülmények között és nagy magabiztossággal intézte, ahogy az a címéhez illett. Rook tisztelte a rituálékat, és semmi kifogása nem volt a szokások betartása ellen.

A komornyik előtte lépett be a szalonba, de Rooknak így is volt ideje felmérni, kik vannak a teremben. Király felesége, Penelope nem volt ott, de neki mint háziasszonynak nyilván sok volt a dolga, és intézkednie kellett. Aztán ott volt Ló és Regina. Futó és

Marguerite. Meg egy magas, nagydarab, vörösseszőke hajú fickó. Kétségtelenül az amerikai. Valamint egy vékony, vörösesbarna hajú nő, akinek a frizuráját már néhány ezüstös szál is tarkázta. A vénkisasszony nővér...

Keating megköszöri a torkát.

– Uram, Lord Wyeth megérkezett. – Aztán diszkréten távozott, miközben mindenki megfordult, hogy üdvözlje Rookot.

A férjvadász jóval idősebb volt, mint amire számított. A homlokán felsejlő ráncokból ítélve esküdni mert volna, hogy már rég bekötötték a fejét, és számos gyermeke is született. De nyilvánvalóan nem volt szerencséje. Rosszalló arckifejezése és szigorúságról árulkodó szája talán szerepet játszhatott abban, hogy vénlány lett. És a vizsla pillantás is, amivel most Rookot szemügyre vette.

– Elnézést kérek, amiért elkéstem.

– Ugyan, semmiség. – mondta Király, és elé sietett. – Csak az időjárásról beszélgettünk. Engedd meg, kérlek, hogy bemutassam...

Hirtelen elhallgatott, mert könnyű, élénk léptek hallatszottak a folyosó felől, majd váratlanul betoppant még két személy.

– Ugye megbocsátják a kis késést – mentegetőzött Penelope.

Rook megfordult, hogy üdvözlje Király bájos feleségét, de torkán akadt a szó.

Mert a hercegné mellett ott állt a Sójajok Hölgye.

Te jó ég! Ő az! A férfi az *Elysium*ból.

De mégsem lehet ő, mert Kingsland hercegnéje azt mondta róla, hogy a neve John Castleton, és ő Wyeth vikomtja. Egy főúr sehol sem dolgozik, nemhogy egy olyan helyen, amely női vágyálmok megvalósításával foglalkozik. Az arisztokraták az örökölt vagyonukból élnek, és gondosan kerülnek mindenféle pénzkereső tevékenységet.

Lehet, hogy van egy ikertestvére, aki pontosan úgy néz ki, mint ő, de nem örökölt, tehát meg kell keresnie a pénzt, amit a megélhetésére fordíthat?

Vagy talán egyszerűen csak arról van szó, hogy a természet időnként elfelejti, hogy már megteremtett valakit, és újra létrehozza ugyanazt a személyt egy másik helyen? Egy másolatot...

Olvasott ilyen történeteket. Német szóval Doppelgängernek hívják őket.

De ha John Castleton csak egy ikertestvér vagy egy Doppelgänger, akkor miért meredt rá olyan döbbenet, amikor megpillantotta? Még az orrlýuka is kitágult, mintha emlékezett volna az ő illatára, és próbált volna még többet beszívni belőle.

Nem, ez akkor is lehetetlen! Ez az ember nem lehet az a férfi, aki letérdelt mellé, és ügyesen bevezette a gyönyör birodalmába.

Nyilván téved... Tévednie kell. Bár azt hitte, soha nem felejtí el, hogy nézett ki az az úr, el kellett ismernie, hogy az emlékei, az abszintnak hála, elég homályosak. Így talán csak a sötét haja és szeme miatt gondolja, hogy ő az.

A férfi most könnyedén meghajolt.

– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Garrison.

Ez a hang... Mély és bársonyos. Halk és simogató.

Nyugodjon meg. Semmi oka az idegességre.

Nagyot nyelt, és közben görcsösen próbált levegőt venni. Nem tudta viszonzni az udvarias üdvözlést, mert attól félt, hogy elcsuklik a hangja. Az *Elysium*ban töltött éjszaka óta legalább százszor gondolt arra a férfirra – vagyis lehet, hogy *erre* a férfirra –,

és már bánta, hogy nem engedte bemutatkozni. Mert ha tudja a nevét, akkor visszatérhetne a klubba, hogy újra találkozzanak...

Leonora meghajolt.

– Uram...

A hangja így is elfúlt, ő pedig nem győzte átkozni a megilletődöttségét. Miért is nem leplezi ügyesebben a valós érzéseit?

– Megmutattam Miss Garrisonnak a könyvtárat. Imádja a könyveket – mondta a hercegné.

– Az olvasás csodálatos időtöltés – biccentett Rook. – Jól érzi magát Angliában, kisasszony?

– Nos, nem mindig, de azért előfordult már, hogy igen.

A férfi szája sarka mosolyra rándult, a szeme pedig megvillant, és a lány már biztosan tudta, hogy ő nem ikertestvér, és nem is hasonmás. Ő az a férfi, aki megcsókolta a csókkamrában. De hogyan került vajon oda, ez nagy kérdés. Talán titkos életet él? Az *Elysium* lehetővé teszi számára, hogy valóra váltsa a saját álmait? Miközben ártatlan lánykák kívánságait teljesíti, talán zsaroláshoz gyűjt információkat?

Az elméjében zaklatott kérdések cikáztak, de egyiket sem tehette fel anélkül, hogy le ne leplezné saját magát. Így aztán inkább hallgatott.

– Ha megbocsát... – A lány szeretett volna nagyobb távolságot tartani, ezért megkerülte a vikomt, hogy közelebb kerüljön a családjához, mintha ők védelmet nyújthatnának neki. – Velünk kellett volna jönnöd, mama. Téged is lenyűgözött volna az a sok kötet!

– Veled ellentétben, kislányom, én inkább a való világban élem az életem, nem pedig egy könyv lapjain.

Az apja bezzeg osztotta volna Leonora könyvek iránti lelkesedését! Közel egy évvel ezelőtti halála nagy csapás volt a lány számára, még ha számított is rá. Az orvosok keveset tudtak a betegségről, amely miatt az izmai sorvadásnak indultak, így semmit sem tudtak tenni, hogy megállítsák a betegség előrehaladását.

Nagyon hiányzott Leonorának, és azt kívánta, bárcsak itt lenne most, és segítene neki.

Az anyja soha nem méltányolta a törekvéseit. Kizárólag azért kísérte el ide, mert elhatározta, mindenképpen hozzáadja őt egy lordhoz, hogy ezzel is öregbítse a család és a saját jó hírét. De Leonora nem akart férjhez menni. Nem azért jött ide, hogy arisztokrata férjet fogjon, hanem azért, hogy támogatókat találjon. Szerette volna bebizonyítani, hogy méltó az urak figyelmére és megbecsülésére, arra, hogy elismerjék a tehetségét, és komolyan vegyék az üzleti ötleteit.

Elvette a sherryspoharat, amelyet az öccse nyújtott feléje, és elegánsan, finoman szürcsölni kezdte, pedig legszívesebben az egész tartalmát felhajtotta volna. Nagy szüksége lett volna egy kis szíverősítőre, mert kikészítették az anyja házassági tervei és a fivére könnyelműsége – az, hogy semmit sem vett komolyan, még a szorult helyzetüket sem. És most tessék, megérkezett a férfi, akinek hatalmában áll végérvényesen tönkretenni őt! Úgy érezte, a szakadék szélén táncol, és egyetlen rossz lépés miatt elveszíthet mindent, amiért olyan keményen megdolgozott.

Wyeth vikomtjára pillantott, aki közben csatlakozott a barátaihoz, és csak remélni tudta, hogy az első találkozásuk körülményei kettejük közt maradnak.

Leonora tudta, hogy az arisztokrácia körében léteznek szabályok arra vonatkozóan, ki hol foglal helyet az ebédlőasztalnál. Az arisztokrata hölgyek nyilván ifjú koruk óta tanulják, hogyan kell úgy elhelyezni a meghívott vendégeket, hogy senki ne sértődhessen meg. Ami azt illeti, meglepődött az ülésrendet látva. Nem mert volna megesküdni rá, hogy a hercegné minden szempontból betartotta az ide vonatkozó szabályokat. Ő és a férje az asztal két ellentétes végén ültek. A másik három brit nemes a hercegtől jobbra kapott helyet, Sam pedig a házigazdától balra. Leonorát a fivére mellé ültették, így a vikomttal szemben ült. Az anyja mellette foglalt helyet, a másik két feleség pedig a hercegné két oldalán.

Leonora biztosra vette, hogy Sam kérte, hogy mellé ültessék – persze nyilván előadta a szerető testvért, és elmondta, hogy Leonora nem érzi jól magát idegenektől körülvéve. Az igazság azonban az volt, hogy szüksége volt a nővérére. Aggódott, hogy esetleg az üzletre terelődik a szó, és ahhoz Leonora sokkal jobban

értett, mint ő. Mert vele ellentétben a lány mindig is csüggött az apjuk minden egyes szaván. Úgy hallgatta minden kinyilatkoztatását, mint Isten igéjét.

Az apjuk mindent tudott az üzletről. Vasutakat épített, közreműködött a gyárak hatékonyabbá tételében. De a szenvedélye a fegyvergyártás volt. A hadtörténet lenyűgözte, és a lány gyanította, hogy hozzá hasonlóan ő is sok időt töltött volna a könyvtárszoba mellett kiállított páncélok vizsgálatával. Egyébként éppen a páncélok megtekintése miatt tértek vissza késve a hercegnével a szalonba. Pedig talán kevésbé lepte volna meg Wyeth vikomtjának jelenléte, ha ő már ott van, amikor a férfi belép a terembe.

Talán kitalálhatott volna valami szellemeset, amit mondhat, amikor a férfi – a hercegné ösztönzésére – az ebédlőasztalhoz kíserte. A herceg az anyjának nyújtotta a karját, aki el volt ragadtatva ettől a figyelmességtől, míg Sam a hercegnét kíserte a székéhez. Leonorának a vikomt jutott, akire szinte rá sem mert nézni.

Mert amikor megkockáztatott egy-egy pillantást, még mielőtt a komornyik bejelentette volna, hogy a vacsora tálalva, mindannyiszor elakadt a lélegzete. És nem volt benne biztos, hogy ez kizárólag a kínos kis titkuk miatt van. Valószínűleg a férfi lenyűgöző külsejének is köze lehetett a dologhoz. Merész orrának, markáns vonásainak, sűrű szempilláinak, erős állának és vonzó ajkának. Annak a szép vonalú, meglepően érzéki szájnak, melyet mintha csak azért hozott volna létre a Teremtő, hogy egy hölgyet kényeztessen vele...

Most, az asztalnál ülve azon kapta magát, hogy egyre a férfi száját bámulja. Eszébe jutott, milyen lágyan simult az övére, és milyen ügyesen érte el, hogy megnyissa az ajkát. Azért engedelmeskedett olyan könnyelműen, és szabadította fel a gátlásait, mert nem számított rá, hogy viszontlátja a férfit. Azt hitte, hogy közember, vagy valaki az utcáról. Nem egy átkozott nemes, olyasvalaki, akit az öccse igyekszik megnyerni befektetőnek. Nem olyasvalaki, akinek hatalmában áll megakadályozni Leonora álmainak megvalósulását.

Amikor óvatosan felnézett, a pillantásuk találkozott. A férfi

átható tekintete olyan intenzitással szegeződött rá, hogy szinte simogatott vele. Leonora attól tartott, hogy ha ilyen tüzes pillantással méri végig, a végén még lángra lobbantja a ruháját.

Az arcán pír lángolt, ahogy lesütötte a szemét, és próbálta a figyelmét az eléje tett levesre terelni. Fogalma sem volt róla, milyen fajta. Nem volt íze – vagy ha volt is, ő csak a vikomt ajkának ízét érezte, az emlék minden mást elnyomott.

Nyilván azt várták tőle, hogy hétköznapi dolgokról beszélgesse a férfival, olyan témákról, amelyeket abban az unalmas „úrilányképző” iskolában tanult, ahová az anyja küldte. Mert a nő, aki egy Chicago külvárosában lévő kis házban megszülte Leonorát, el akarta törölni egykori szegénységük minden nyomát. Miközben Leonora úgy gondolta, hogy a szegénységből való felemelkedésük a legérdekesebb történet a családban.

Nem akart az időjárásról bájcsevegni. Inkább arra lett volna kíváncsi, miért dolgozik egy dúsgazdag férfi – az öccse szerint az itt jelenlévő négy nemes úr igen nagy vagyonnal rendelkezett – egy kétes megítélésű intézményben. És ami még rosszabb, azt is tudni akarta, hogy élvezte-e a férfi a csókot, és szeretné-e megismételni.

Rooknak egyre a csók járt a fejében, és az, mikor ismételhetnék meg. Ezúttal sokkal hosszabban és lassabban csókolta volna meg a Sóhajok Hölgyét. Egészen az örökkévalóságig akarta nyújtani az élvezetet.

Pedig a lány semmi jelét nem adta, hogy nosztalgiával gondolna az első találkozásukra. Alig néhányszor vetett rá egy-egy gyors pillantást. És bár egyszer a szájára szegeződött a tekintete, Rook arra tippelt, hogy Leonorát inkább zavarja a jelenléte. Eddig már vagy fél tucatszor pirult el. Mintha igyekezne elfelejteni a történeteket, és kínosan érintené, hogy ott ül vele szemben a hús-vér emlékeztető. Bár azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy a lány nem ismerte fel, mert alighanem be volt kissé csípve aznap este. Ez megmagyarázná, hogy amikor hivatalosan bemutatták neki, elfogódottan, csodálkozva nézett rá, úgy bámulta, mintha először látná.

Penelope az összes urat az asztal egyik végébe ültette, hogy

olyan férfidolgokról beszélgethessenek, mint a szivarok, a Kentucky bourbon és a telepések beáramlása Amerikába. Rook nem nagyon figyelt oda, és nem is járult hozzá a diskurzushoz. Ehelyett azt figyelte, ahogy Miss Garrison felemeli és az ajkához érinti a borospoharát. Megbabonázva figyelte a lány ádámcsutkájának finom mozgását, ahogy nyelt. És észrevette az apró borcseppet is, amely a tökéletes ajkak sarkában maradt. Legszívesebben belemártotta volna a nyelvét abba a kis mélyedésbe, hogy megízlelje a bort és a lányt. Akkor végighúzhatta volna a nyelvét az ajkán, és arra ösztönözhetne volna, hogy ismét megnyíljon előtte. De arra vágyott, hogy ne csak a száját nyissa ki, hanem nyíljon meg előtte teljes egészében...

Bár gyanította, hogy cserébe a lány azt követelné, ő is fedje fel magát teljesen, és erre nem lett volna hajlandó.

Nem is értette, miért nem jutott eszébe, hogy az amerikai lány az *Elysiumban*, valamint Garrison házasságra vágyó nővére egy és ugyanaz a személy. Talán azért, mert mostanában elég sok vagyonos, busás hozománnyal rendelkező amerikai lány igyekezett arisztokrata férjre szert tenni a Brit Birodalomban. Címet akartak, azt szerették volna, ha „őladységének” vagy „méltóságos asszonynak” szólítják őket. Vágytak a tiszteletre, ami szerintük egy lord feleségének kijár.

Azt hitték, a nemességbe való beházasodás könnyű életet biztosít számukra. Nem nagyon értették, hogy pontosan mit is nyernek ezzel. Nem csoda, ha Rooknak nem volt türelme hozzájuk. Bár ettől függetlenül sem érdekelték ezek a hölgyek, hiszen nem akart megőszülni.

Úgy vélte, hihetetlenül önző dolog lenne a részéről, ha kitenne egy nőt annak az örökségnek, amely a grófi címével együtt jár. Persze ez azt is jelentette, hogy nem lesz törvényes örököse, de egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ez akkora veszteség lenne a világnak. Mindenki jobban jár, ha kihal a családnak ez az ága. Volt egy unokatestvére, aki továbbviheti a címet, és akinek apja az emberbaráti jó cselekedeteiről volt ismert. Nem a kicsapongásairól, mint az övé...

Rook egykor azt hitte, hogy az összes többi gyermekkel

ellentétben, akiket nemzett, őt szereti az apja. Elvégre ő Elverton grófjának egyetlen törvényes fia, az örököse. De az apja iránta sem táplált több szeretetet vagy tiszteletet, mint a többiek iránt. Azért gondoskodott örökösről, mert ez volt a szokás – és igyekezett kihasználni a fiát, ahogyan mindenki mást a környezetében. Senki sem volt biztonságban tőle és az uralkodási vágyától.

– Nem fél, hogy a felhevült tekintetével túlsüti a fogolypecsenyét?

Rook Mrs. Garrisonra pillantott, aki elég bárdolatlan volt ahhoz, hogy szemrehányást tegyen a hallgatásáért.

– Elnézést kérek. Kicsit elgondolkodtam. Apám mostanában nem érzi jól magát.

– Valóban? – Az asszony szeme felcsillant. Ugyanolyan árnyalatú kék szeme volt, mint a lányának, de közel sem volt olyan kellemes belenézni. A szem valóban a lélek tükre, gondolta Rook. Ez a nő pedig csak magával és a saját érdekeivel törődik...

– No és mondja csak, van valamilyen nemesi címe az édesapjának?

– Grófi címe van, asszonyom. Ő Elverton grófja.

– És ezt ön fogja örökölni, ha nem tévedek. – Mintha hihetetlenül megörült volna ennek a felfedezésnek, a nő győzedelmes mosollyal emelte fel a borospoharát. Annyira nyilvánvaló volt a lelkesedése, hogy Rookot az sem lepte volna meg, ha tósztot mond az apja ingatag egészségére és mielőbbi halálára.

– De anya! – feddte meg Miss Garrison.

– Ne beszélj velem ilyen hangon. Fontos tudni, kik emelkednek fel a társadalmi ranglétrán, és kik maradnak ott, ahol vannak. Ha te is jobban odafigyelnél erre, nekem nem kellene annyira résen lennem.

Miss Garrison nem szólt semmit, csak rosszallóan nézett, aztán bocsánatkérően rápillantott Rookra. A férfi nem tudta volna megmondani, találkozott-e már ilyen kellemetlen perszónával, mint Mrs. Garrison, aki ráadásul egyáltalán nem igyekezett leplezni mohó természetét.

Leonora arca hirtelen felderült. Élete során nyilván

megtanulta, hogyan tegye túl magát az anyja okozta kínos helyzeteken. Együttérzően a férfit nézett, kék szemében őszinteség és valódi aggodalom tükröződött.

– Nagyon remélem, hogy hamarosan javulni fog az apja állapota.

Elég valószínűtlen, akarta válaszolni Rook, ám ehelyett azt mondta:

– Köszönöm. Átadom a jókívánságait.

Hallott egyszer egy mondást, miszerint: „Nézd meg az anyját, vedd el a lányát!” E szerint az ősi bölcsesség szerint a lányok az anyjuk pontos másai lesznek a későbbiekben, de Rooknak az volt a benyomása, hogy Garrisonék esetében ez egyáltalán nem igaz. Miss Garrison egyáltalán nem olyan faragatlan, mint az anyja. Olyan kifinomultság, tapintat és természetes intelligencia jellemző rá, ami az idősebb nőből teljesen hiányzik. Vajon hogyan tudta kifejleszteni magában ezeket a tulajdonságokat, ha egyszer az asszony, aki felnevelte, nem nyújtott követendő példát?

Még kíváncsibb lett a fiatal hölgyre, mint eddig volt. De most sem az idő, sem a hely nem volt alkalmas rá, hogy kielégítse a kíváncsiságot, ezért körbepillantott az asztaltársaságon.

– Azt hiszem, a kedves vendégeket érdekelné az a történet, Bástyá, amikor megvádoltak gyilkossággal.

Bástyá tiszteletteljesen megemelte a borospoharát a hölgyek felé.

– Így volt, bizony. Komoly bajba kerültem volna, ha a feleségem nem siet a segítségemre.

Rookban feltámadt a vágy, hogy megmentse a „férjvadász” Miss Garrisons, bár biztosra vette, hogy a lány nagyon is képes megmenteni magát. Ami csak még érdekesebbé tette őt a szemében...

Nyolc fogás...

Leonora nyolc gyötrelmes fogást szenvedett végig. Mire a desszertig jutott, már nagyon várta a pillanatot, amikor a férfiak elmennek szivarozni és whiskyzni, a nők pedig a szalonba vonulnak teázni.

Csakhogynem ez történt. Mindenki a könyvtárba ment, hogy a saját választása szerinti frissítőt elfogyassza. Sajnos abszint nem volt készleten. A lány legszívesebben egy egész üveggel felhörpintett volna belőle, csak hogy mielőbb elfelejtse ezt a borzalmas estét. Már nem is számolta, hányszor csípte meg alattomosan a karját az anyja, hogy értésére adja: beszélgetést kell folytatnia az asztalnál ülő egyetlen partiképes úriemberrel. A bökdöséssel azonban egyetlen dolgot ért el: annyira felháborította Leonorát, hogy a lány eltökélte: csak azért sem szól egy szót sem.

Nem mintha egyébként eszébe jutott volna bármi udvarias beszédtema. Minden, amit szívesen megkérdezett volna, hihetetlenül udvariatlannak tűnt, és leginkább arra vonatkozott, milyen szolgáltatásokat vállal még a vikomt a csókolózáson túl. Most azonban mégis sikerült egy udvarias köszönömöt elmormolnia, miután a férfi odasétált hozzá, és átnyújtott neki egy pohárka brandyt.

– Öröömre szolgált – felelte a férfi, és a lányt elöntötte a forróság a válasz hallatán.

Ahogy kimondta az öröm szót... Nos, az minden volt, csak nem ártatlan.

Miért kellett pont ezt a kétértelmű szót használnia? Szándékosan Leonora eszébe akarta juttatni azokat a hihetetlen érzéseket, amelyek három nappal ezelőtt úgy söpörtek végig rajta, mint a partot elborító hullámok? Nem mintha egyébként el tudta volna felejtetni, hogyan reagált a teste a férfi csókjára. Azóta is minden porcikája bizsergett, készen arra, hogy az első adandó alkalommal újra belevehesse magát az élvezetekbe.

Nem volt semmi kétsége afelől, hogy a vikomt erős keze,

gyönyörű ajka józanul is elvarázsolná...

Egy hangos torokköszörülés hallatán úgy megijedt, hogy majd kiugrott a bőréből. Te jó isten, csak nem mondott ki valamit hangosan?! Az anyja gyakran olyankor köszörülte meg a torkát, ha jelezni akarta, hogy nem elégedett az ő viselkedésével.

De most csak Kingsland hercege kérte a jelenlévők figyelmét, mert épp tősztra emelte a poharát.

– Minden eljövendő üzleti vállalkozás sikerére, amelyben bármelyikünk is részt vesz!

– Az üzleti sikerre – visszhangzott a válasz a teremben.

Leonora lenyelt egy kortyot a brandyből, élvezte az égető érzést, és remélte, hogy ez majd eltereli a figyelmét az iménti pajzán gondolatokról.

– Nos, Mr. Garrison – kezdte a herceg olyan hangon, amely jelezte, hogy nem tűr vitát, és hozzászólt, hogy engedelmeskedjenek neki –, nagyon kíváncsiak vagyunk ennek a befektetési lehetőségnek a részleteire, amelyet tudtommal szívesen felajánlana nekünk.

– Hölgyek jelenlétében akarnak üzletről tárgyalni? – kérdezte Mrs. Garrison, láthatóan elborzadva a gondolattól. De Leonora csodálatosnak találta, hogy bekapcsolódhat egy olyan beszélgetésbe, amelyből a nők általában ki vannak zárva. Soha nem szerette, ha kitessekelték a szobából, amikor a beszélgetés olyan témákra terelődött, amelyeket általában férfiasnak tekintettek.

– A feleségem rendkívül ügyes befektető – mondta Kingsland. – Egy női üzleti kört vezet, és rendszeresen tanácsot ad a tagoknak azzal kapcsolatban, hogyan növelhetik a hölgyek az éves jövedelmüket befektetésekkel. De a barátaim hitveseitől sem idegenek a pénzügyek. Gyakran kikérjük a véleményüket, ugyanis olyan meglátásaik vannak, olyan új megvilágítással szolgálnak, amelyekre mi nem is gondolunk. Szóval igen, az ő jelenlétükben szeretnénk megvitatni ezt a befektetési lehetőséget. Árulják el, miben különbözik az önök fegyvergyára a többitől? Milyen új találmány lenne az, aminek a sorozatgyártásához a mi segítségünkre lenne szükség?

Sam lehajtotta a whiskyje maradékát, és az asztalka felé

pillantott, mintha nagy szüksége lenne egy újabb adag italra. Általában bőbeszédű volt, kivéve, amikor üzletről kellett eszmét cserélni.

– Ezt egyelőre szeretnénk titokban tartani, de hamarosan bemutatót tartunk az érdeklődőknek. Ezért a türelmüket kérem.

– Azt azonban nem árt tudniuk, hogy a szóban forgó találmány nem fegyver – vágott közbe Leonora, aki úgy vélte, nem árt kicsit közlékenyebbnek lenni, ha el akarják nyerni ezeknek az embereknek a bizalmát.

– De az lehet a megfelelő kezekben – vágta rá Sam haragosan, majd figyelmeztető pillantást vetett rá, jelezve, hogy nem szabad többet mondania. Kár, hogy Leonora egyáltalán nem volt fogékony ezekre a rejtett üzenetekre, így aztán csengő hangon felnevetett.

– Nem, nem lehet. Egy írógépről van szó, ami senki számára nem jelent veszélyt. – Leszámítva talán a toll- és tintagyártókat.

Wyeth vikomtja a barátai felé fordult, és összenéztek. Leonora eltöprengett, vajon Sam pontosan mit is írt nekik a leveleiben. Aztán a vikomt ismét ráemelte a tekintetét, és a pillantásában elismerés csillant, mintha most fedezte volna fel, hogy egy csecsebecse, amelyet eddig természetesnek vett, valóban értékes.

– Úgy működik, mint egy nyomdagép?

– Nem, inkább úgy, mint egy zongora. Csak ennek a billentyűi kicsik és kerekék, és mindegyik egy-egy betűt jelöl. Amikor megnyom egy billentyűt, egy kar felfelé lendül, és a megtintázott betűt a gépbe helyezett papírra nyomja.

– A leveleikből arra következtettünk, hogy önök fegyvereket gyártanak – mondta Bishop, érezhetően elégedetlenül, mintha attól tartana, hogy csak időpocsékolás lesz ez az este. Leonorának meg kell győznie őket, hogy nem így van.

– Nem olyan rég még pontosan ez volt a helyzet – biztosította őket –, de nem tudunk versenyezni a Colt vagy a Remington cégekkel, ezért más irányba indultunk.

– És kifejlesztettek egy írógépet – mondta Knightly grófja olyan kétellyel a hangjában, mintha a lány azt javasolta volna neki, hogy szálljon be a tündérszárny-gyártásba. – Van eszközünk az íráshoz, Miss Garrison. Toll, tintatartó, papír.

– De ez egy lassú folyamat, uram, mivel állandóan bele kell mártani a tollhegyet a tintába, le kell csöpögtetni, aztán meg kell rajzolni a betűket. Ráadásul nem mindenkinek olvasható a kézírása.

– Nocsak, már Amerikába is eljutott a borzalmas kézírásod híre? – élcelődött Wyeth, és Ló ajka mosolyra húzódott. Nem sértődött meg a barátja megjegyzése miatt. – Talán meg kellene vizsgálnunk a szerkentyűt, mielőtt ítélezünk.

Leonora, aki nagyon hálás volt a férfi közbeszólásáért, gyorsan hozzátette:

– Legjobb lenne, ha munka közben tekintenék meg a gépet.

– Úgy tényleg nem lenne olyan unalmas, mint beszélni róla – jegyezte meg az anyja bosszankodva. Sosem viselte jól, ha Leonora ellopta Sam elől a show-t. – A ma este jó alkalom arra, hogy megismerjük egymást. De bíznod kell Sam megérzéseiben a közelgő bemutatót illetően. Remélem, nem akarod elrontani a felfedezés örömét. – Felemelte üres poharát. – Kaphatnék még egy kis brandyt?

Leonora egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy az anyjuk Sam mellé áll, és őt védi. Sam elvette az asszony poharát, elindult a komód felé, és menet közben megkérdezte:

– Meséljenek, hogyan szórakoznak errefelé az úri népek?

A lány megesküdült volna rá, hogy Wyeth vikomtja ránézett a kérdés hallatán. De talán csak azért, mert Leonora elpirult, hiszen az jutott eszébe, mit tett három napja merő szórakozásból. És ami a legrosszabb: egyáltalán nem taszította a gondolat, hogy újra átélje ugyanazt. Vajon hány csók kell ahhoz, hogy egy nő kéjszóvárrá váljon?

Ha a barátok csalódottak voltak is az este alakulása miatt, Kingsland, Knightly és Blackwood nem mutatták ki, hanem udvariasan tanácsot adtak Samnek, hová menjen szórakozni. Azzal a szándékkal, hogy megtudja, milyen befektetések érdeklik a hercegnét és a női kört, amelyet támogat, Leonora tett egy lépést a feleségek felé, ám ekkor az anyja váratlanul megszólalt.

– Hány fattya van, Lord Wyeth?

Leonora összerezzen. Te jó ég, hogy lehet az anyja ilyen tapintatlan?! Lehet, hogy nem is amiatt kellett eddig távol

maradniuk a New York-i báltermektől, mert újjgazdagok, hanem az anyja faragatlansága miatt?

– Egy sincs, asszonyom – felelte a férfi kimérten.

– Volt már házasságban?

– Nem.

– Akkor nincsenek gyerekei.

– Nincsenek.

Leonora visszatért az anyja mellé, és diszkréten félrevonta.

– Anya, mi lenne, ha nem kérdeznél olyasmiket, amihez semmi közünk?

Az asszony lesújtóan végigmérte, és Leonora legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. A hangja sajnos túlságosan élesen csattant, úgyhogy nyilván Wyeth vikomtja is meghallotta.

– Fontos, hogy a te fiad örököljön, és ne egy előző házasságból származó fiú. Ráadásul huszonhét éves vagy, szóval már nem mai csirke. Nincs túl sok termékeny éved hátra. És csak az jöhet szóba potenciális kérőként, aki képes gyereket nemzeni neked.

Leonora először elvörösödött, aztán meg elsápadt. Csak azon csodálkozott, hogyhogy nem robban szét a feje. Sok minden volt, amire reagálhatott volna, de csak egy dolgot kérdezett:

– Honnan veszed, hogy a vikomt lehetséges kérő?

– Soha nem tartottalak nagy szépségnek, de vacsora közben alig tudta levenni rólad a szemét. És még mindig úgy tűnik, hogy érdeklődik irántad, akkor is, ha te nem veszel tudomást róla. Ezeket a briteket lenyűgözik az amerikaiak. Mit gondolsz, miért ragaszkodott Sam ahhoz, hogy idehozzon téged?

A lány pontosan tudta, miért hozta el az öccse, és ennek semmi köze sem volt a házassághoz. Wyethre nézett, vagy ahogy a barátai emlegették, Rookra. Ez a becenév sokkal jobban illett hozzá, és nyilvánvaló volt, hogy jobban is szereti. Talán nem akarta, hogy emlékeztessék a nemesi címére?

– Kérem, bocsássa meg anyám indiszkrétcióját – mentegetőzött fülig vörösen. – Biztosíthatom, hogy egyáltalán nem érdeklődöm ön iránt mint potenciális kérő iránt. Ha lenne olyan kedves és megbocsát, most szükségem van egy kis friss levegőre... – És némi magányra, hogy visszanyerje a nyugalma.

Nem tervezte, hogy ma este az írógépről fog beszélni. Ha előre

tudja, jobban felkészül, mert ez a projekt nem csak anyagi okokból volt fontos számára. Az pedig végképp nem állt szándékában, hogy a házasságról csevegjen.

Mivel korábban körbevezették, tudta, merre kell mennie, hogy a teraszra és a kertbe vezető ajtót elérje. Legszívesebben sikoltozva futkosott volna a fák között, aztán átmászik a falon, és addig rohángál az utcákon, míg ki nem adja magából minden dühét és csalódottságát.

De most, hogy már kint volt, megelégedett a terasszal. Csak a verandát szegélyező alacsony falig ment, és hálás volt, amikor felfedezte, hogy még mindig nála van a brandyspohár, ami még nem üres. Annyira megalázó volt az anyjával folytatott korábbi szóváltás, hogy észre sem vette, hogy magával hozta. Csoda, hogy a szorításával össze nem törte.

Nem volt mentsége az anyja gorombaságára, mivel egyáltalán nem volt biztos benne, hogy azért akarja annyira férjhez adni, mert a boldogságát tartja szem előtt. A lényeg az volt, hogy minél hangzatosabb címe és rangja legyen a vőlegényének. Egy hercegnek örült volna a legjobban, de szükség esetén egy vikomt is elfogadott volna. A fő, hogy arisztokrata legyen, és a mama bejelenthesse, hogy az unokája egy napon megörökli a címet, beül a Lordok Házába, és talán még a királynővel is együtt vacsorázhat.

Leonora úgy küzdött az érdekházasság ellen, mint egy engedetlen gyerek, aki rúgkapál és sikoltozik, mert kiadtak neki egy feladatot, holott ő inkább a babáival játszott volna. Bár Leonora nemigen babázott gyermekkorában, egész élete a kötelességek jegyében telt.

Nem mintha neheztelt volna érte, hogy sokat várnak tőle, amíg az apja élt. Mielőtt megtanult volna olvasni, a férfi az ölébe ültette Leonorát, és úgy osztotta meg vele a főkönyvek csodáját, mintha mesét olvasna neki. Voltak gonosztevők – azok, akik nem fizettek, vagy megpróbálták kijátszani –, és persze mindig ő volt a hős. Néha még az anyja is meseszereplőként jelent meg, mint jó tündér, amikor segített neki megszerezni valakinek a támogatását. És persze ott volt a boszorkány is – az anyja sötét oldala –, aki soha nem volt elégedett semmivel, és aki mindig

többet akart.

Miatta költöztek New Yorkba, mert az asszony az ottani előkelő körökhöz akart tartozni, ám rá kellett jönnie, hogy a régi vagyonosok nem szívesen engedik be soraikba az újbizdagokat. Hiába építtetett palotát neki a férje, hiába viselte a legújabb párizsi divat szerinti ruhákat, hiába rendezett pompás bálokat, azok, akik a városban igazán számítottak, ügyet sem vetettek rá.

Egy vagyont költött – a férje vagyonát – arra, hogy bebizonyítsa, több pénzük van, mint bárkinek. És ezt addig folytatta, míg végül alig maradt valami a vagyonból. Persze Leonora tisztában volt vele, hogy nem csak az anyja követett el hibát. Az apja is eszközölt pár elhamarkodott, kétségbeesett befektetést. Talán épp azért, mert a felesége ragaszkodott a szeszélyeihez, ő is úgy döntött, hogy ragaszkodik a sajátjaihoz, és belevág a lőszer- és fegyvergyártásba. Nem törődött azzal, hogy a Colt, a Winchester és a Remington cégek ismertek és elismertek voltak országszerte és külföldön egyaránt. Úgy gondolta, valami jobbat tud nyújtani. Míg a lánya végül meg nem győzte arról, hogy inkább valami másba kellene fogniuk. Persze a megromlott egészségi állapota miatt már nem érhetett el a vágyott sikert, így a lánya kapta a feladatot, hogy sikerre vigye a vállalkozást, és elérje, hogy az apjára emlékezzen a világ. Ezt persze nem mondta ki szó szerint, Leonora mégis úgy érezte, mintha egy szikla nehezedne a vállára. Mintha az apja lett volna Zeusz, ő pedig Sziszüphosz, és mostantól azzal kell töltenie élete minden pillanatát, hogy ezt a sziklát felgurítja a dombon, holott nyilvánvaló, hogy soha nem tudja feljuttatni a csúcsra. Ennek ellenére elhatározta, hogy nem adja fel: felér a kővel a magasba, és eléri, hogy a világ leboruljon az apja zsenialitása előtt.

Az, hogy volt egy célja, és hogy valami nagy jelentőségű dologgal foglalkozott, elterelte a figyelmét az apja betegségéről, ezért hajlandó volt támogatni a törekvéseit, már csak azért is, mert ezzel a lelki békéjét is biztosította. Bár most nehéznek érezte a vállára nehezedő terhet. Értékelt minden pillanatot, amit régen együtt töltöttek, minden eredményt, minden sikert, amit a közös munka hozott nekik.

Sam mindössze huszonkét éves volt, amikor az apjuk meghalt,

vagyis aligha állt készen arra, hogy átvegye egy olyan cég vezetését, amely még meg sem vetette a lábát a piacon. Leonora volt az, aki átnézte a könyvelést, és megállapította, hogy baj van. Ő volt az, aki felismerte, hogy pénzre van szükségük, ha végig akarják vinni, amit az apjuk elkezdett. Szegény apja azt remélte, imádott leánykájának könnyű élete lesz. Ehelyett Leonorának a nyakába szakadt a feladat, hogy gondoskodjon az öccséről és idősödő édesanyjáról.

Ráadásul mindezt úgy kellett megtennie, hogy közben saját magát se árulja el. Ő ugyanis feltette magában, hogy semmiképp sem a könnyebbik utat választja: nem fog hozzámenni senkihez a rangjáért vagy a pénzéért. Megesküdött az apjának: sikerre viszi az írógépet, és eléri, hogy felépüljön az írógépgyár.

Halk lépteket hallott, ezért oldalra pillantott, és egyáltalán nem lepődött meg, amikor észrevette Rookot. Miután kiitta a brandyjét, vágyakozva nézte a férfi poharát, amelyben feltételezése szerint scotch lehetett.

– Kaphatnék egy kortyot?

A férfi habozás nélkül elvette tőle a konyakoskelyhet, és odaadta neki a kristálypoharat.

– Önnek valószínűleg nagyobb szüksége van rá, mint nekem.

Leonora kortyolt egyet, és eltöltötte a hála, mert a kitűnő whisky rögtön átmelegítette. Az éjszaka nem volt túl hűvös, mégis annyira fázott, mintha mínuszok röpködtek volna. Nem tudott a férfit nézni, helyette inkább a kert árnyaira koncentrált.

– Köszönöm... Már úgy értem, azt, hogy elterelte a szót az írógépről. Könnyebb elmagyarázni a működését, ha az ember látja magát az eszközt.

– Igazán nincs mit. Szeretek Ló kárára élcelődni. Nem túloztam, a kézírása tényleg borzalmas.

Leonora majdnem felnevetett, de aztán mégsem tette, mert tudatában volt, hogy a férfi figyel. Olyan vizsla tekintettel méregette, mintha most akarná felmérni a jellemét. De egy mosoly azért belefért.

– Szívesen ugratja a barátját?

– Szívesen ugratjuk egymást.

– Akkor már jó ideje jóbarátok lehetnek.

– Oxfordi éveink óta, vagyis több mint egy évtizede.

Ezt Leonora el sem tudta képzelni. Voltak persze ismerősei, köztük olyan hölgyek is, akikkel gyakran beszélgetett, de olyan nem, akivel viccelődni tudott volna, vagy akit szeretetteljesen ugrathatott volna, csak hogy megmutassa, fontos számára.

– Úgy érzem, kegyednek szívügye ez az írógép – jegyezte meg Rook, és a lány kihallott egy kis csodálatot a hangjából. – Nagyon szenvedélyesen beszélt róla.

– Úgy vélem, megvan benne a lehetőség, hogy megváltoztassa a dolgok menetét. Hogy jelentős szerepet játsszon a jövőben.

– Amit a bemutató során nyilván be is fog bizonyítani.

Ez nem kérdés volt, a lány mégis válaszolt:

– Igen.

Aztán mindketten hallgattak. Leonora hallotta a rovarok ciripelését. Ez a kis kert a Chicago külvárosában lévő kertes házukra emlékeztette. Ott volt a legboldogabb. New Yorkban sosem érezte magát igazán otthon, és gyanította, hogy itt sem fogja majd jól érezni magát. Túlságosan mozgalmas volt a nagyváros, és túl sok ember élt benne. Például itt volt Rook is, aki csak fokozta a zűrzavart.

– Maga volt az, ugye?

Zavarba jött, annyira rekedt és elfúló volt a férfi hangja. Arra gondolt, hogy a whiskyre fogja, ehelyett csendben maradt, hisz tisztában volt vele, hogy Rook bámulja. Nem gondolta, hogy meg kellene magyaráznia a kérdést. Ha a férfi az, akinek ő hiszi, akkor pontosan tudja, mire vonatkozik.

A másodpercek csak teltek. Aztán mintha percekké és órákká nyúltak volna. Mintha napok, sőt hetek múltak volna el, amíg a válaszra várt.

– Én – felelte végül halkán Rook.

Leonora azt hitte, ha majd biztosan tudja, hogy ő az, az önbizalmat ad neki, és utána képes lesz a szemébe nézni. Ehelyett továbbra is a távolba szegezte a tekintetét, miközben újabb kortyot ivott a whiskyből, hátha bátorságot meríthet belőle.

– Miért dolgozik ott? Élvezi, hogy beteljesítheti a hölgyek vágyait?

– Nem dolgozom ott.

Leonora odafordult hozzá. A szellő a férfi hajtincseivel játszott, és ő legszívesebben belemélyesztette volna az ujjait a dús hajába.

– De hát akkor... miért maga jött be hozzám?

A férfi elmagyarázta:

– A tulajdonos, Aiden Trewlove a bátyám. Azért mentem a klubba, hogy átadjak neki egy üzenetet, és mivel aznap este hiányzott néhány embere, megkért, hogy teljesítsem az ön kívánságát.

A kívánságát?! Csak mert olyan ostoba volt, hogy többet ivott a kelleténél...

Visszafordult a kert felé, mert túl fájdalmas volt egy olyan férfiről néznie, aki tudta róla, hogy fizetett azért, hogy valaki megcsókolja.

– Nem tért vissza a klubba.

– Nem, tényleg nem. – Leonora értetlenül pislogott. Elgondolkodott, majd szembefordult a férfival. – Honnan tudja?

– Mert én visszamentem.

– Miért?

– Reméltem, hogy újra találkozunk, és ezúttal adhatok önnek egy olyan csókot, amely nem lesz olyan unalmas, hogy elaludjon tőle.

Az utolsó szó élesen csattan, és a lány rájött, hogy Rook megsértődött, amiért ő elszunnyadt. Vágott egy grimaszt, és elmosolyodott.

– Ó, ne ostorozza magát! A csókkal nem volt semmi baj. Az abszint miatt aludtam el. Túl sokat ittam, ezért is bátorodtam fel annyira, hogy csókot kérjek.

Érezte, hogy a férfi figyelmesen nézi, és igyekszik mindent kideríteni róla, amit csak lehet. Elvégre a legtöbb pár tagjai elég sok mindent tudnak már a másikról, mielőtt megcsókolják egymást, míg ők ketten mindent fordítva csináltak. Úgy érezte, mintha egy szűk alagútban bukdácsolna, és nem tudta, mi vár rá a túloldalon.

– Az édesanyja tévedett, amikor azt mondta, hogy kegyed nem egy nagy szépség.

– Nem kell bókolnia csak azért, mert... együtt töltöttünk egy kis időt.

– Nem kenyerem a hamis hízelkedés. Az ön szenvedélye, Miss Garrison, fényesen ragyogott azon az estén is, amikor... nos, együtt töltöttünk néhány percet, és az előbb is, amikor az írógépéről beszélgettünk. Fényesebben, mint bármelyik utcai lámpa. A belső szépség mindig értékeesebb, mint a külsőségek.

Az apján kívül még soha senki nem bókolt neki, úgyhogy Leonora meglepődött. Bár ha ő bókolt volna, biztosan nem egy utcai lámpához hasonlította volna, amelyik a sötétség ellen küzd, hanem a naphoz, amely fénnel árasztja el a világot.

– Aznap este, amikor találkoztunk, lenyűgözött, hogy tudja, mit akar, és ezt meg is fogalmazza. Sok nőt ismerek, akik gondosan mérlegelik minden egyes szavukat, mert félnek attól, hogy a társaság vezetői palcát törnek fölöttük.

– Nem akartam lenyűgözni sem magát, sem mást. Őszintén szólva, nem érdekelt, mi a véleménye rólam, az volt fontos, hogy teljesítse a kívánságomat.

A férfi elvigyorodott.

– Igen, bár nem jártam nagy sikerrel, hiszen közben elbóbiskolt.

– Mint mondtam, erről nem ön tehet.

– Emlékszik a csókra?

De még mennyire! Nagyon is emlékezett rá.

– Nem kristálytisztán. Egy része zöld ködbe vész...

Nem akart erről beszélni, kissé csalódott volt ugyanis, hogy a férfi nem azért tért vissza, mert újra meg akarta csókolni, hanem hogy bebizonyítsa, képes olyan jól csókolni, hogy ezúttal ébren maradjon.

– Elnézést kérek anyám viselkedéséért. Elég eltökélt tud lenni, ha a fejébe vesz valamit.

– Ugyanez önről is elmondható. Emlékezetem szerint igen határozottan utasítgatott.

– Biztos akartam lenni abban, hogy azt kapom, amire vágyom.

– És azt kapta?

Rook a következő pillanatban elátkozta magát a kérdésért, és aztán újra, amikor a lány elfordította a tekintetét. Nyilvánvalóan nem igazán akart arról beszélni, ami köztük történt.

– Nem kell válaszolnia, ha nem akar.

– Ha annyira tudni akarja, túlszárnyalta a legmerészebb vágyaimat is. Gondolom, sok nőt megcsókolt már.

– Nem annyit, mint hiszi. Elég válogatós vagyok.

Ő is férfi, akinek vannak testi szükségletei, de igyekezett visszafogni magát, mert elhatározta, hogy nem hagy maga után fattyakat.

– Kivéve az én esetemet – mondta a lány. – Hiszen rólam nem tudott semmit.

– Tudtam, hogy lelkes és merész.

Leonora felkacagott.

– A zöld likőr tett olyanná, szóval az nem én voltam, hanem ő.

A könyvtárban égő lámpa fénye kiszűrődött az ablakon, és glóriát vont a lány feje köré, bár Rook szerint kicsit sem hasonlított angyalra. Egy angyal nem csókolt olyan lelkesedéssel és odaadással, mint ő. Nem gondolta, hogy a lány buzgalmát az abszint okozta volna. A szeszese ital alkalomadtán feloldja az ember gátlásait, de az biztos, hogy nem változtatja meg az illető lelkületét, és nem készíti olyasmire, ami nem a természetéből fakad. De ha a lány a szeszre akarja fogni a történeteket, váljék egészségére! Rook nem vitatkozott, bár átkozottul nagy volt a kísértés, hogy bebizonyítsa neki: a zöld likőr nélkül is képes olyan szenvedélyre, mint három napja.

– Sajnálom az édesapját.

A lány szavai meglepték Rookot, bár végül is nem volt abban semmi meglepő, hogy Leonora igyekszik elterelni a szót az első találkozásukról. Úgy tűnt, a lánynak nincs ínyére, hogy ő nem az, akinek gondolta. Talán mert így az útjaik biztosan újra keresztezni fogják egymást?

– Igazán nem szükséges, higgye el. Apám nem valami jó ember. Sokakat szerencsétlenné tett.

– Mint például a bátyját? Azt mondta, a neve Trewlove, és feltételezem, hogy balkézről született, ezért nem viseli az ön vezetéknévét.

– Így igaz. Csak nemrég tudtam meg, hogy testvérek vagyunk, de meglehetősen rövid idő alatt közel kerültünk egymáshoz.

– Tehát az apja hűtlen volt az édesanyjához?

– Őszintén szólva, igazi szemétláda volt az öreg, de inkább nem

beszélnék róla.

– Most talán nagyobb szüksége van erre, mint nekem – nyújtotta felé a poharat a lány.

Nem sok maradt a whiskyből, de ez is jobb volt, mint a semmi. A férfi felhajtotta, annak tudatában, hogy Leonora figyeli. Bár tudta, hogy ez lehetetlen, megesküdtött volna rá, hogy az utolsó kortyban érezte a lány ízét.

Átpillantott a nő válla fölött. Senki sem állt a könyvtár ablakában, de biztos volt benne, hogy a bentről jól látszik kettejük sziluettje. A lány anyja kétségkívül folyamatosan méregeti a köztük lévő távolságot, és ha túl közel kerülnek egymáshoz, valószínűleg azonnal esküvőt kezd követelni. Rook azon tűnődött, vajon ki akarja jobban, hogy Leonora férjhez menjen. A lány, vagy inkább az anyja?

Visszanézett rá.

– Korábban soha nem fordult elő velem, hogy egy nő elaludt volna, miközben intim kapcsolatban voltunk. Utána igen, de közben nem. Eléggé csalódott voltam, hogy nem fejeztük be azt a csókot.

Leonora szeme tágra nyílt a meglepetéstől.

– Dehogynem fejeztük be! Hiszen véget ért.

A férfi elmosolyodott.

– Valóban, Miss Garrison? Nem lehet, hogy inkább folytatásra vár?

Rook otthagyta a lányt, magával vitte mindkét üres poharat, és újra csatlakozott a barátaihoz a könyvtárban. Leonora túlságosan kába volt ahhoz, hogy bármi értelmeset tegyen, így aztán a teraszon és a vele határos zöld területen sétálgatott, amíg az anyja végül odament hozzá, és tájékoztatta, hogy indulniuk kell.

Ha az urak többet beszéltek volna az üzletről, Sam alighanem hangot adott volna az ingerültségének, amint beült a kocsiba. Ehelyett végig hallgatott az út során a Trewlove Hotelig, ahol a legfelső emeleten volt a lakosztályuk. Leonora azt hitte, hogy a tulajdonos, Mick Trewlove is a házban lakik, de a naponta takarítani érkező szobalány elárulta, hogy a család már rég egy előkelő villába költözött.

A szobalány azt is megsúgta, hogy a Trewlove-ok mindannyian törvénytelen gyerekek. Leonora meglepődött, amikor megtudta, hogy Rook kapcsolatot tart a bátyjával, és még jobban meglepte a hangjából kicsendülő szeretet, amikor megemlítette. A legtöbben igencsak elutasítóan viselkedtek a házasságon kívül született rokonaikkal. Az, hogy Rook nem így tett, sokat elárult a jelleméről – Leonora nagyrabecsülését mindenképpen kiérdemelte vele.

A lány egy plüssfotelben ült a hálósobában, a kandalló mellett, és bár vázlatfüzetet tartott a kezében, a ceruzája nem mozdult, mert a gondolatai minduntalan visszatértek Rookhoz. Vajon azért mondta búcsúzóul azokat a furcsa dolgokat, mert tudja, hogy ő minden este annak a csóknak az emlékével tér nyugovóra, abban a reményben, hátha elég szerencsés ahhoz, hogy álmában újra átéli a történeteket?

Ma este azon a teraszon többször is olybá tűnt számára, mintha a férfi oda akarna hajolni hozzá, és ajkát az övére akarná tapasztani. Leonora sajnálta, hogy nem tette meg. Ő sem tiltakozott volna, sőt...

De ha az anyja meglátja őket, akkor elvárta volna, hogy Rook elvegye feleségül.

Kezdte megérteni az *Elysium* igazi jelentőségét. A klub

lehetőséget kínál a felfedezésre, anélkül hogy a hölgyeknek el kellene szenvedniük az azonnali következményeket. Legfőképpen így, hogy az ott dolgozó férfiak nem a felsőbb osztályokhoz tartoznak. Micsoda pech, hogy Aiden Trewlove nem gondolt az esetleges későbbi kellemetlenségekre, amikor a fivérét beküldte hozzá...

Csalódottan felsóhajtott, mert ha a négy jóbarát valóban befektet a cégükbe, talán soha nem szabadul meg a hírhedt klub emlékeitől.

Ekkor a vázlatfüzetére összpontosította a figyelmét, és rajzolni kezdett. Először csak vonalakat, köröket, hurkokat, később egyre bonyolultabb mintákat. Mindig vigaszt talált abban, ahogy a ceruza megteremti a képet, amelyet elképzelt.

Miközben a hajójuk átszelte az Atlanti-óceánt, úgy érezte, elnyeli a végtelen, kékséges, szépséges tenger. Rengeteg ötlete támadt, ahogy az egymást követő hullámokat bámulta.

Könnyedén megrajzolta a kiötlött szerkezetek külsejét, de a belső működés persze kicsit bonyolultabb volt, és ő is tisztában volt vele, hogy ha egyszer létrejön a gépezet, végül a külsejét kell majd a működéséhez igazítani. Az apja mindig is arra biztatta, hogy kezdje az első fogaskerékkel, és onnan haladjon tovább, de ő inkább azt képzelte el, hogyan fog kinézni a masina, ha majd kész lesz. Ez utat mutatott a képzeletének, ugyanakkor segített összpontosítani. Tudta, hogy az elméje időnként tévútra viszi, de úgy vélte, ezek a tévedések is mind részei a végső nagy felfedezésnek. Vagyis egyáltalán nem hiábavaló az az idő sem, amikor tévutakon bolyong az ember, hiszen ha kiderül, mi az, ami nem működik, arra is rájövünk, mi az, ami viszont igen.

Leonora napokon át ült egy széken a hajó fedélzetén, rajzolgatott és jegyzetelt, töprengett a lehetséges megoldásokon. És ezek a jegyzetek türelmesen várták őt, hátha egyszer figyelemelterelésre lesz szüksége, mint például most, amikor egy állítólag befejezetlen csókon rágódott.

Kopogás riasztotta fel gondolataiból, és Leonora belepirult a bűntudatba. Nyelt egy nagyot, és megköszörülte a torkát, mielőtt megszólalt:

– Gyere csak!

Az ajtó csupán résnyire nyílt ki, épp csak annyira, hogy az öccse be tudta dugni rajta a fejét.

– Szabad?

Bár a szobalánya segítségével már levetkőzött, a hálóing fölött volt rajta egy pongyola, szóval nyugodtan fogadhatta a fivérét, akire egyébként elég nehezen tudott felnőtt férfiként tekinteni.

– Természetesen.

A fiatalember ingujjban és nadrágban sétált be a nővére szobájába, becsukta maga mögött az ajtót, majd nekitámaszkodott a kandallónak.

– Anya remek formában volt ma este – jegyezte meg.

– Szerencséd, hogy csak férjezett hölgyek voltak jelen, különben a vacsora végéig eljegyzett volna valakivel – kuncogott Leonora.

– Ha a hölgynek jelentős hozománya lenne, az megoldaná a problémámat.

– A jelenlegit talán. De aztán új problémákat teremtene. Ha csupán a pénzzel kötsz szövetséget, akkor magányos leszel.

Sam megvonta a vállát.

– Rook a jelek szerint érdeklődik irántad. Amikor a teraszon voltatok, kihasználtad az alkalmat, hogy eladd neki az írógépedet?

Ami azt illeti, fontosabb megbeszéltnivalójuk is volt.

– Nem. Miután jeleztem, hogy bemutatóra van szükség, hogy megértsék, mire képes a gép, minden további magyarázkodás értelmetlennek tűnt.

Az öccse végigfuttatta a hüvelykujját a kandalló peremén, és közben a kezét bámulta, mintha ez lenne a leglenyűgözőbb mozdulat, amit valaha látott.

– Ha elvenne, nem lenne szükségünk befektetőkre. A vikomtnak megvan az anyagi háttere ahhoz, hogy sikerre vihessük a családi vállalkozásunkat. Ha anyának igaza van, és tényleg érdeklődik irántad...

– Nem érdeklődik.

– Akkor miért csatlakozott hozzád a teraszon?

– Hogy megnyugtasson, nem engem hibáztat anya lehetetlen viselkedése miatt: harsány volt, durva, és hihetetlenül illetlen. –

Félretéve a vázlatfüzetét, Leonora hirtelen felállt, és járkálni kezdett. – Ne reménykedj, nem tetszem Lord Wyethnek.

Ellenkező esetben a férfi nyilván megpróbált volna összehozni vele egy találkozót. Vagy legalábbis utalt volna rá. Bár jelezte, hogy szerint a csóknak még nincs vége. De akkor mikor és hogyan végződik majd? Ha nem állt volna el a szava a döbbenettől, akár meg is kérdezhette volna.

– Nem kell tetszened neki. Elég, ha kettesben rajtakapnak benneteket.

A lány hirtelen megtorpant.

– Nem akarok csellel férjet fogni. Milyen házasság lenne az? A lehető legkellemetlenebb.

– Áldozatokat kell hoznunk. Ha másért nem, apáért. Ezt tartsd szem előtt. Ő kezdte el ezt az üzletet, és nagy reményeket fűzött hozzá. Ha élne, azt akarná, hogy sikerre vigyük az örökségét.

Ez mind igaz volt, mégis...

– Miért mondtad nekik, hogy fegyvergyártáshoz keresünk befektetőket?

– Hogy felkeltssem az érdeklődésüket. A fegyvereket mindenki el tudja képzelni, ugyebár. Az írógépet meg... Nos, láttad, mi lett a vége, amikor megpróbáltuk leírni. Nem voltak túlságosan elragadtatva a gondolattól.

– A csalódottságuk szerintem elsősorban annak volt köszönhető, hogy becsapva érezték magukat. Fegyvert ígértél nekik, miközben mi valami egész mást szeretnénk eladni. Ezekkel az emberekkel nem lehet viccelni. Érvekkel kell meggyőznünk őket, hogy érdemes befektetni a vállalatunkba. Ha te nem így gondolod, akkor felszállok a következő, Amerikába induló hajóra, és keresek valami más módot rá, hogy megszerezzük a szükséges pénzt.

Sam ellépett a kandallótól.

– Itt van rád szükségem, Nora. Én nem tudok úgy hinni benne, mint te, hogy ez az irányváltás jó lesz a vállalatnak, és nem értem igazán ennek a gépezetnek a működését sem. Szeretném, ha segítenél meggyőzni a reménybeli befektetőket arról, hogy a kockázat minimális, a nyereség pedig számottevő lesz.

– De többé hallani sem akarok arról, hogy házassággal

szerezzen pénzt!

– Nem fogsz. A szavamat adom.

– Lehet, hogy ma este eljátszottuk az esélyünket ennél a négy nemes úrnál. – Leonora nem is hibáztatta őket, mert úgy vélte, érthető, ha ezek után nem érdekli őket a befektetési lehetőség, amit kínálnak. És ennek egyedül az öccse volt az oka, akiről kiderült, hogy nem teljesen érti az üzletkötés játékszabályait. – Más potenciális befektetőkhez kell fordulnunk, ha meg akarjuk szerezni a szükséges pénzt.

Sam ravaszul elmosolyodott.

– Tudom, hogy haszontalannak tartasz, de a napokban, amikor végiglátogattam néhány klubot, már meg is említettem pár úrnak, hogy befektetőket keresünk. És ki tudja? Ha elég sokáig leszünk itt, és más nagyurak is érdeklődést mutatnak irántad, esetleg az egyikük megtetszik neked.

Leonora csalódottan felsóhajtott. Ennyit arról, hogy az öccse az imént a szavát adta neki...

– Sam, nem én vagyok a termék. Az írógép az. Egyébként meg kellene változtatnunk a cég nevét. – Valaha Garrison Fegyver- és Lőszergyár volt a neve. Úgy beszélték meg, hogy Garrison Írógépgyárra változtatják. – Arra gondoltam, hogy talán Garrison Gépgyárnak kellene neveznünk. Akkor nem lenne korlátozva a tevékenységünk, és később más szerkezeteket is gyárthatnánk. – Egy pillanatra elhallgatott, és azon töprengett, mennyit mondjon el Samnek, de mégiscsak a fivéréről volt szó. Az apja rá hagyta a céget. – Vannak új ötleteim. Egy másik géphez.

A férfi az asztalon pihenő jegyzetömbre pillantott.

– Azt hittem, azért rajzolgatsz, hogy elriaszd a reménybeli kérőket, akiket mama próbált felhajtani neked a hajón. – Leereszkedett egy székre, szemben a nővérével, és keresztbe vetette a lábát. – De ezek szerint tévedtem. Mesélj a gépről!

A lány megkönnyebbülten elmosolyodott. Ahogy belekezdett, minden porcikája remegett az izgatottságtól.

– Egyelőre senkinek nem beszélhetsz róla, mert még ki kell dolgoznom a részleteket, és ez hónapokig vagy akár évekig is eltarthat. De jelenleg pénztárgépnek nevezem.

Király a könyvtárában ülve lassan kortyolgatta a whiskyjét,

miközben a barátai és a feleségeik szintén az ülőalkalmatosságokon lustálkodtak. Rook úgy érezte, mintha valami hiányozna innen. Nem igazán akart nevet adni neki, de ha kényszerítették volna, be kellett volna ismernie, hogy Miss Garrison jelenléte az, amit hiányol.

A beszélgetésüket követően a lány a teraszon maradt, miután ő visszatért a könyvtárba, de Rook az ablakon keresztül nézte, és megnyugvást talált a látványban. Leonora a jelek szerint sokkal jobban érezte magát odakint, ahol az anyja nem nyaggathatta.

Észrevette, hogy az asszony időnként alattomban belecsípett a lányába, és elhatározta, hogy ha még egyszer megpróbálja, akkor elkapja a kezét. Nem értette Mrs. Garrisons. Még az apja sem bántotta őt fizikailag soha, pedig ő aztán elég gonosz lélek volt.

– Azt hiszem, mindannyian tartozunk neked egy bocsánatkéréssel, Rook – mondta Király –, amiért egyáltalán felvetettük, hogy esetleg udvarolhatnál a lánynak. Az anyja viselkedése megdöbbenő volt.

Ezt Rook sem tagadhatta.

– Az a benyomásom, hogy valójában nem Miss Garrison az, aki férjre vadászik. Inkább Mrs. Garrison vágyik egy előkelő vőre.

– Ha a jövőben is ilyen faragatlan megnyilvánulásai lesznek, mint ma este, nem hiszem, hogy szerencsével jár.

– Nem lenne igazságos, ha az anyja után ítélnénk meg Miss Garrisons – tiltakozott Penelope. – Én megkedveltem őt. Érdeklődő, élénk eszű teremtes. Amikor körbevezettem, semmi sem kerülte el a figyelmét. Több tárgyat is alaposan megvizsgált, ezért is tértünk vissza némi késéssel a bálterembe.

– Igen, nekem is az volt a benyomásom, hogy a hölgy fölöttébb kíváncsi természetű. – Rook persze megtartotta magának, hogy korábban már találkozott Leonorával. Ahogy Aiden mondta, ami az *Elysium* falain belül történik, az ott is marad. Mindazonáltal hálás volt a sorsnak, amiért Miss Garrison megjelent itt ma este.

– Úgy érzem, mintha becsaptak volna minket – mondta Ló. – Úgy volt, hogy lőfegyvergyártásba fektetünk be. Eredetileg ezt javasolta nekünk Sam Garrison.

– Igen, fontolóra vettük a dolgot – mondta Rook –, de végül aligha fektetünk volna be. Miss Garrisonnak igaza van. Túl sok

befutott lőfegyvergyártó cég van. Nemcsak Amerikában, hanem itt is. Csak a birminghami Gun Quarterben közel száz fegyvergyártó lehet. Ők látják el a hadseregünket, ahogy az amerikaiak az amerikai hadsereget. Nem sok hasznót hozhat, ha egy cég csak az alkalmi vadászoknak árul puskákat.

– Akkor egyáltalán miért gondolkodtunk azon, hogy befektetünk a cégébe?

– Mert azt írta, hogy valami újat tud kínálni – emlékeztette Bástyát Király.

– És tud is – mutatott rá Penelope. – Mint egykori titkárnő, tudom, hogy eléggé fárasztó a sok levelezés. Engem határozottan lelkesít egy olyan gép gondolata, amely felgyorsítja a folyamatot. Szeretném látni működés közben.

– Egy írógép – ismételte Ló, mielőtt Rookra pillantott. – A kézírásom mellesleg egyáltalán nem borzalmas.

– Dehogynem – sóhajtotta Bástyá.

Rook elvigyorodott. Valójában Ló csak egy kicsivel írt csúnyábban, mint ő maga, és bár nem állt szándékában zavarba hozni a barátját – az önbizalma egyébként is roppant erős lábakon állt –, szükségét érezte, hogy támogatást nyújtson Miss Garrisonnak, aki láthatóan odáig volt azért a szerkezetért, amelyhez befektetőket keresett.

– Sokkal többet tud arról a gépről, mint a fivére – csóválta meg a fejét Király. – Amint elkezdett beszélni, a fickó rögtön a háttérbe húzódott.

– És téged meglep, hogy léteznek okos, tájékozott nők, amikor nemcsak neked, de a két barátodnak is intelligens feleség jutott, akik valamennyien sikeres karriert futottak be? – kérdezte élesen Penelope.

Király rámosolygott, és ez a mosoly tele volt büszkeséggel és szeretettel.

– Egyáltalán nem. Csak megállapítottam egy tényt.

– Sam Garrison – kezdte Rook – egy vásári kikiáltóra emlékeztet, aki hívogatja az embereket, hogy jöjjenek, és lássanak csodát. Aztán elvezeti őket valaki máshoz, aki viszont tényleg igazi tehetség.

– Arra célzol, hogy Miss Garrison elnyerte a tetszésedet? –

kérdezte Ló tudálékos mosollyal.

– Csak arra mutattam rá, hogy nem szabad figyelmen kívül hagyni őt. Ne feledjétek, hogy mindhárman rosszul ítéltétek meg a feleségeiteket, és ha jól emlékszem, emiatt egy ideig kénytelenek voltatok vezekelni.

Egész délután zuhogott az eső, vagyis tökéletes nap volt arra, hogy Leonora az ablak mellett ülve, az üveget csapkodó esőcseppek állandó dobolását hallgatva elmélkedjen a pénztárgép belső szerkezetén.

Arra már kevésbé volt alkalmas az időjárás, hogy bálba menjenek. Mégis beültek – csodásan felöltözve – egy hintóba, amelyet a szálloda biztosított számukra, hogy aztán hosszan zötykölődjenek a sáros utcákon.

Három nappal korábban Sam magánkívül volt az örömtől, amikor belépett a Trewlove Hotel-béli lakosztályukba, és a báli meghívót Leonora ölébe dobta.

– Körbeudvarolnak minket – jelentette boldogan.

Leonora alig vette fel és olvasta el az első sort, az anyja máris kikapta a meghívót a kezéből.

– Ó, egy újabb herceg! – áradozott.

– Egy másik nős herceg, azt hiszem. – Mivel a meghívó Wolfford hercegétől és hercegnéjétől érkezett.

A mama lesújtó pillantást vetett rá.

– Talán van egy nőtlen öccse, aki örökli a címet, ha a jelenlegi birtokos netán... elhunyna.

Leonorát kellemetlenül érintette a tudat, hogy saját húsa és vére rosszat kíván egy idegennek személyes haszonszerzés céljából. A becsvágy persze nem feltétlenül elítélendő dolog, de a kapzsiság már az, és attól tartott, hogy az anyjára inkább ez utóbbi a jellemző.

– Gondolom, a múltkori négy úriember is jelen lesz – jegyezte meg látszólag nyugodtan, bár a kesztyűbe bújtatott keze ökölbe szorult. Mit nem adott volna a vázlatfüzetéért, hogy lecsillapíthassa az idegeit! – Hogy is hívják őket? Sakfigurák?

Ami azt illeti, nem érezte jól magát egyik bálon sem, amelyre New Yorkban elhurcolták. Az anyja szerint ezek „gyakorlóbálok” voltak, és azt a célt szolgálták, hogy felkészítsék arra a pillanatra, amikor majd belép az elit báltermekbe, de Leonora több időt töltött a széke melegítésével, mint a táncparketten.

– Azt hiszem, igen. Az a benyomásom, hogy sokan kedvelik őket – felelte Sam. – És nem hiszem, hogy örülnének a mellőzésnek.

Leonora nem is tervezte, hogy mellőzni fogja őket, bár az elkövetkező napokban mindenképpen el akarta kerülni John Castletont, Wyeth vikomtját. Attól tartott, hogy a férfinak igaza lehet. A csókjuk egyszerűen csak folytatásra vár, és nem mert volna megesküdni rá, hogy fel van készülve mindenre, ami a befejezéshez vezethet.

Nem sokkal azután, hogy megérkeztek a Wolfford-rezidenciára, ahol esernyőket magasba emelő inasok segítették ki őket a hintóból, és gondoskodtak arról, hogy átázás nélkül bejussanak a házba, Leonora megtudta, hogy a hercegnek valóban van egy öccse. Lord Griffith Stanwicknek hívták – mert természetesen ő is jelen volt a hitvesével együtt. Nyilván nagyon gonosz lány vagyok, gondolta Leonora, mert nagy örömeire szolgált, hogy az anyja reményei a herceg korai halálával kapcsolatban megghiúsultak. A hercegnek volt egy húga is, Althea. Ő egy olyan férfihoz ment feleségül, aki egy napon szintén herceg lesz, és akit mindenki csak Szörnyetegként emlegetett.

– Mi a véleménye Angliáról, Miss Garrison? – kérdezte Lord Griffith Stanwick.

Az, hogy ez a bűnös élvezetek központja.

– Még nem sok mindent volt alkalmam megtapasztalni belőle.

– Talán bemutatthatna minket néhány nőtlen úriembernek – mondta az anyja, és Leonora remélte, senki sem hallotta, ahogy a fogai összekoccannak. Iszonyúan dühítette, hogy az asszony képtelen a diszkrécióra.

– Újra férjhez menne, Mrs. Garrison? – csodálkozott Lady Kathryn, Lord Griffith Stanwick felesége.

– Micsoda? Nem! Egyáltalán nem. A lányom azonban... – A nő hangja nem hagyott kétséget afelől, mennyire kétségbeesetten szeretne párt találni Leonorának. A lány szeretett volna felsikoltani, hogy egyáltalán nem vágyik férjre, pláne nem így, de nem akart botrányt csapni ezek előtt az emberek előtt, akiket még csak most ismert meg.

– A férjemnek van egy klubja nőtlen fiatalembereknek –

mondta Lady Kathryn. – A *Takarosok és Tartalékok*. El kellene látogatniuk oda. Szerintem élveznék az ottani szórakozási lehetőségeket.

– Tartalék? Így hívják a másodszülött fiúkat, ugye? – kérdezte Sam.

– Valóban. Én is tartalék vagyok – mondta Lord Griffith. – Az elsőszülött fiúk, akik a címet öröklik, nem szívesen látott vendégek nálunk.

– Nos, akkor sok értelme nincs odamennünk – állapította meg epésen Mrs. Garrison. – Mi ugyanis nem érjük be kevesebbel, mint egy igen hangzatos nemesi címmel!

– De anya! – szólt rá halkan Leonora.

– Mondhatsz bármit, én akkor sem adom alább. Te meg igazán jobban megerőltethetnéd magad, ha már idáig utaztunk, és végre megvan rá a lehetőséged, hogy kihozz magadból valamit.

A lány nem bánta volna, ha hirtelen megnyílik a talpa alatt a föld, csak megszabadulhasson az anyjától és ettől az őrijítő diskurzustól. Az asszonynak valamiért a rögeszméjévé vált, hogy Leonora házasságát a saját javára fordítja, ahelyett hogy arra törekedett volna, hogy a lányának a legjobb legyen. Leonora egyre inkább úgy érezte magát, mint azok a fiatal hercegnők, akiket arra kényszerítettek, hogy öregedő királyokhoz menjenek feleségül, mert ezzel elejét veszik a háborúknak. Szegényeknek fel kellett áldozniuk magukat az országuk és a népük érdekében.

A többi hölgy felé fordult.

– Lenne olyan kedves valamelyikük, hogy elkísér a női pihenőhöz? Van egy kavics a cipőmben, ami kezd eléggé zavaróvá válni, és szeretném eltüntetni, mielőtt a tánc megkezdődik.

Már több úriember is táncra hívta, és azt tervezte, kihasználja az alkalmat, hogy felkeltse az érdeklődésüket a befektetési lehetőség iránt.

Mintha jó barátnők lennének, Lady Althea belekarolt Leonorába.

– Persze, jöjjön csak, elkísérem. – És már át is vezette Leonorát a népes vendégseregen. – Az anyák nagy bajkeverők tudnak lenni – suttogta Lady Althea együttérzően.

– Az öné is az volt?

A hercegné könnyedén, szomorúan felnevetett.

– Nem. Apám okozta a bajt, de szerencsére a bátyámnak sikerült rendbe hoznia a dolgokat.

Leonorának nem volt idősebb testvére, aki megtette volna ugyanezt a családjáért. Nem mintha nagyon örült volna egy gyámkodó bátynak. Élvezte, hogy ő vezeti az üzletet, és nem szívesen mondott volna le az irányításról.

Éppen ez volt a probléma. A házasság, különösen, ha egy nemes úrhoz megy nőül, megfosztotta volna ettől a lehetőségtől. Nem tudta elképzelni, hogy egy arisztokrata férj megengedné neki, hogy dolgozzon, és azt tegye, amit akar. Persze az is igaz, hogy Samnek előbb-utóbb lesz elég önbizalma ahhoz, hogy átvegye a céget, neki pedig arra kellene törekednie, hogy segítse őt ennek a célnak az elérésében. De mi lesz, ha eljön ez a pillanat? Mi lesz akkor az ő helye a családon belül?

Alighanem légüres térbe kerül. Ijesztő volt belegondolni, hogy nem lesz meg az a biztonság, amit mindig is ismert.

– Nincs már messze a mosdó – mondta Lady Althea, magára vonva Leonora figyelmét. – Ó, szegény Miss Garrison! Látom, komoly fájdalmai vannak.

– Nem, én csak... Szóval amikor elindultam erre az útra, nem tudtam, hogy anyám és a fivérem elsősorban férjhez akarnak adni. Azt hittem, csak befektetőket keresünk. És ha már szóba került... nem ismer véletlenül olyan tehetős embereket, nem feltétlenül urakat, akik hajlandóak lennének kockázatot vállalni, és befektetni egy új és izgalmas vállalkozásba?

– Dehogyanem. Szívesen bemutatom néhány úriembernek, akiket érdekelheti az önök ajánlata.

Leonora minél több érdeklődőt meg akart hívni a bemutatóra, amelyet tartani szándékozott. Néhány nap múlva talán megkapják az engedélyt, hogy erre a célra használhassák a szálloda báltermét.

Lady Altheával beléptek egy ajtón, Leonora azonban hirtelen megtorpant, mert mintha téglafalba ütközött volna... Persze nem téglafal volt az, hanem egy izmos férfitest. Az illető férfiú elővigyázatosan kinyúlt, és megfogta a karját, nehogy véletlenül elessen.

– Á, és itt lép közbe a szerencse, hogy pontosan azzal ajándékozzon meg minket, amit keresünk – mondta Lady Althea.

– Rook, engedje meg, hogy bemutassam...

– Már találkoztunk – mondta halkán a férfi, majd vonakodva elengedte Leonora karját, fehér kesztyűs keze azonban még elidőzött egy kissé a karján, mielőtt hátralepett. A lányt olyan forrósággal töltötte el az érintés, mintha legalábbis a csupasz bőrük ért volna egymáshoz. Talán mert önkéntelenül is felidézte, hogy az első találkozásukkor Rook bizony tényleg hozzáért az arcához, sőt a nyakához is.

– Gondolhattam volna! Úgy tűnik, a Sakkfigurák mindig előbb tudnak a befektetési lehetőségekről, mint bárki más.

A férfi tekintete egyre Leonorát fürkészte.

– Ha éberek maradunk, az előnyt jelent számunkra.

– Mintha bármelyiküknek szüksége lenne rá... De most bocsásson meg nekünk, a női mosdóba tartunk. Miss Garrisonnak kavics van a cipőjében.

– Ó, azon könnyen segíthetünk!

Még mielőtt a lány felfogta volna, mi történik vele, Rook ismét megfogta a karját, egy székhöz vezette, és mire feleszmélt, le is ültette. A lányt megbabonázta az az incselkedő melegség a szemében, és valószínűleg bárhová követte volna, ahová csak megy.

Aztán a vikomt kecsesen fél térdre ereszkedett, Leonorának pedig a lélegzete is elakadt. Először az villant be neki, hogy te jó ég, csak nem akarja megkérni a kezét, utána meg, hogy ugyanígy tett közvetlenül azelőtt, hogy megcsókolta volna. Mindkét gondolat összezavarta, úgyhogy csak ült mozdulatlanul, és bámulta Rook arcát, markáns vonásait. Ilyen közletről, a lámpa fényénél azt is láthatta, hogy a szeme nem olyan sötét, mint amilyennek gondolta, hanem inkább barna. Olyasmi, mint egy őzé, akit egyszer az erdőben figyelt meg.

De az ajka pontosan olyan volt, mint amilyenre emlékezett. Minden részletében. Érzéki alsó ajka, amelyen most is szívesen végigsimított volna a nyelvével, és a valamivel keskenyebb felső, amely ugyanúgy vonzotta... Túl sok volt a választási lehetőség, a felfedeznivaló.

– Melyik legyen?

A lány belenézett a férfi szemébe, remélve, hogy Rook nem vette észre, pontosan mit is bámult, és miről ábrándozott. Csak remélni tudta, hogy a kérdés nem arra vonatkozott, vajon melyik ajkát csókolná végig először.

– Tessék?

– Melyik cipellőben van a kavics?

Rook várakozóan nézett rá, készen arra, hogy a feladatnak eleget tegyen. Pedig a kavics hazugság volt, egyszerűen csak eszköz, hogy szabaduljon az anyja rettenetes társaságától. Most azonban a saját csapdájába esett.

– Azt hiszem, kieshetett, mert már nem nyomja a lábam.

– Jobb, ha biztosra megyünk, nem gondolja? Biztosan sokat fog táncolni az este folyamán. Szóval jobb vagy bal?

Lady Althea kissé lehajolt.

– Tényleg úgy gondolja, hogy ez helyénvaló?

– Ez csupán egy könnyű báli topánka. Még a bokáját sem fogom látni.

Leonora tisztában volt vele, hogy több hölgy és néhány úriember is észrevette őket, többen megálltak, és kíváncsian megnézték. Legszívesebben felugrott volna, hogy elszaladjon. Másrészt viszont...

– Rendben.

A férfi egyik kezével Leonora bokáját fogta, ujjai könnyedén táncoltak a harisnyáján, miközben másik kezével levette a cipőjét, és felnyújtotta neki, hogy megvizsgálja, hátha megtalálja a kóbor kavicsot. Miközben a lány eljátszotta, hogy keresgél, a férfi tenyere a lábfejére simult, a sarkát, a lábujjait vizsgálta, és nagyon lassan, gyengéden masszírozni kezdte, mintha megsérült volna, és szüksége lenne egy kis gyógykezelésre, hogy enyhítse a kellemetlen kődarab okozta fájdalmat.

Leonora mindig is túl nagyra tartotta a lábát, de ebben a pillanatban azt kívánta, bárcsak háromszor akkora lenne a cipője, hogy a vizsgálódás tovább tartson, és így a férfi is tovább ügködhesen. De a közönségük egyre nőtt, és az emberek sutyorogni kezdtek körülöttük.

– Úgy van, ahogy gondoltam – mondta végül a lány. – A kavics

eltűnt.

– Remek! – Rook elvette tőle a topánkát, és óvatosan visszacsúsztotta a lábára. Leonora nem akart arra gondolni, hány nőnek tett már ugyanilyen szolgálatot egy-egy szerelmes éjszaka után. Az biztos, hogy nem először csinálta, ahhoz túl gyakorlott mozdulattal vette le a szatécipőt, majd adta fel újra a lábára.

Gyanította, hogy akkor is ugyanilyen ügyes lenne, ha a fűzőjét kellene kibontania...

Rook könnyedén, ruganyos mozdulattal felállt. Aztán a kezét nyújtotta, és felsegítette a lányt is.

– Köszönöm, uram.

– Nem szeretném, ha sántikálna, amikor táncolunk.

– Táncolni fogunk?

– Ha még nincs tele a táncrendje, akkor feltétlenül.

Leonora azt kívánta, bárcsak tele lenne. A vikomt társaságában úgy szédült, mintha több pohár abszintot megivott volna. Ehelyett felemelte a csuklóját, mert azon lógott a kártya a táncrenddel. A férfi a mellékelt apró ceruzával beírta magát egy keringőre, aztán kurtán meghajolt.

– Később találkozunk, Miss Garrison.

Elsétált, ami mintha azt jelezte volna, hogy mindenki másnak is ezt kellene tennie.

– Hm – hümmögte Lady Althea. – Rook általában több időt tölt a kártyateremben, mint a táncparketten.

– Csak azért szentel nekem figyelmet, mert érdeklődik a cégünk iránt. Szeretne befektetni, és talán előnyt remél a tánctól.

– Nem vagyok benne biztos, hogy szüksége van erre az előnyre. Az ön öccse aligha utasítana el egy befektetőt.

Ennyire kétségbeesettnek tűnnek? Nos, ez nem jó hír...

– Nem, azt hiszem, tényleg nem – ismerte el Leonora.

– Visszamehetünk a bálterembe most, hogy a... kavicsot elintéztük?

– Amit a vikomt tett, az eléggé botrányos volt, igaz?

Lady Althea elmosolyodott.

– Nem annyira botrányos, hogy hozzá kelljen mennie, de szerintem holnap megemlítik majd a pletykalapok.

Leonora soha nem volt pletyka tárgya. Attól tartott, hogy ha ez

bekövetkezik, azt az anyja végtelenül izgalmasnak fogja találni.

– Soha nem gondoltam volna rólad, hogy különösebben érdekel a tánc – mondta Ló Rooknak a bálterem szélénél állva. – Máskor ilyenkor rég kártyázni szoktál.

Rook kísértést érzett, hogy odavágja neki, törődjön a maga dolgával. Ehelyett bevallotta:

– Beírtam magam egy táncrendbe.

– Feltételezem, Miss Garrisonéba.

– Miből gondolod?

Ló arcán tenyérbemászóan magabiztos vigyor jelent meg.

– Regina azt állítja, hogy már a múltkori vacsora alatt szikrát észlelt kettőtök között.

– A feleséged regényt írt egy nőről, aki egy gazemberbe szerelmes. – Méghozzá egy önéletrajzi ihletésű regényt. – Nem csoda, ha mindenhol szerelmet és szenvedélyt lát.

Ló bólintott, miközben megvonta a vállát.

– Ha te mondd... Szóval, kivel táncolsz?

Rooknak nem volt oka arra, hogy ne mondja meg. Elvégre Ló hamarosan szemtanúja lesz, hogyan keringőzik a nagy szalonban.

– Miss Garrisonnal – morogta végül.

Őszintén szólva Rook nem tudta volna megindokolni, miért kérte táncra az amerikai lányt. Talán azért, mert most már tisztában volt vele, hogy a bokája, a talpa és a lábujjai ugyanolyan tökéletesek, mint az ajka. És miután végigmasszírozta azt a karcsú lábfejet, még egyszer meg akarta érinteni a lányt, mielőtt az éjszaka véget ér. A legjobb, ha ezt biztonságos helyen teszi, ahol tanúk igazolhatják, hogy tökéletes úriember maradt, és a lehető legjobban viselkedett. Nem mintha hajlamos lett volna bármiféle illetlenségre. Jobban belegondolva azonban valószínűleg fel kellene kérnie néhány másik hölgyet is táncolni, hogy senki más ne vonhassa le azt a következtetést, amit Ló levont: hogy Miss Garrison különleges a szemében.

Bár éppenséggel azt is mondhatja, hogy igyekszik többet megtudni a befektetési lehetőségről, nem igaz?

– Ahogy bámulod, megkockáztatom, hogy többre vágysz, mint egy táncra.

Ezt már Rook nem szívesen vallotta volna be. Tény, hogy

határozottan vonzódott Leonorához. Láttá, hogy a lány számos táncpartnerének mosollyal kedveskedik, és ő is akart egyet. Nem félénket vagy szégyenlőset. Igazit és őszintét, olyat, mint amilyen Leonora volt az első estén.

– Veled ellentétben, én soha nem csaltam hölgyeket sötét sarkokba, hogy csókot lophassak tőlük.

– Akkor azt mondom, itt az ideje, hogy megtedd. Mindig is túlságosan rendes voltál. Pedig elhiheted: a megfelelő hölgy eléri majd, hogy megszegd az összes illemszabályt.

– Te csak tudod.

– Egy pillanatra sem bántam meg egyik bűnömet sem. Kivéve, amikor otthagytam az oltárnál a feleségemet. De hála istennek, ő megbocsátott nekem.

– Nyugodt lehetsz, nem áll szándékomban követni a nevetséges példadat. Vagy éppen Királyét vagy Bástyáét.

És egészen biztosan nem hagyna ott senkit az oltárnál, mert eleve nem is tervezte, hogy valaha is oltár elé áll.

– Az ördög vigyen el, hisz csak táncolni megyünk! De ha mégis többet akarnék, az sem számítana, hisz esik az eső, és ha elállna is, a kert túl nedves és sáros ahhoz, hogy kimehessünk. Ebben a mauzóleumban meg nincs olyan hely, ahol egy percre is kettesben maradhatnánk...

Merthogy Rook úgy döntött, nem adja fel. Ha Anglia elsüllyed a tengerben, akkor sem nyugszik addig, míg nem illetheti újra ajkával azt a tökéletes ajkat, amely kísérti őt, akár ébren van, akár alszik.

– Úgy tűnik, jól kiheverte a cipellőjébe tévedt kavics okozta sérülést.

Még csak néhány lépést tettek meg a parketten, de Rook máris azt kívánta, bárcsak kért volna egy második táncot is, amíg volt rá lehetősége. Láttá ugyanis, hogy a lány táncrendje teljesen tele van.

Leonora arca rózsaszínűre vált, és a férfi legszívesebben megérintette volna, hogy őt is átjárja a lányból áradó forróság.

– Aprócska kavics volt, alig okozott kellemetlenséget, de azért zavart.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Furcsa, hogy egyáltalán nem hagyott nyomot. Még a legapróbb sérülést sem érzékelttem a lábán.

Leonora összeszorította az ajkát.

– Jól van. Ha ennyire akarja, bevallom, hogy nem volt kavics. Hazudtam, hogy legyen ürügyem elmenekülni az anyám elől, aki mindent megtett, hogy megalázzon.

Rook örült, hogy a lány bevallotta az igazat, és megértő mosollyal köszönte meg az őszinteséget.

– Gyanítottam, hogy ez történt.

– Gondolom, ön sosem hazudik.

– Nem, mert tudom, hogy minden hazugság egyszerűen leleplezhető.

Egy apró ránc jelent meg Leonora két szemöldöke között, és a férfi szerette volna elsimítani azt a ráncot. Pont úgy, ahogy a talpát megmasszírozta nemrég.

– Hogyan? – kérdezte a lány.

– Nem tudta? Amikor hazudunk, a szemünk egy pillanatra lilává válik.

Leonora csak bámult.

– Miről beszél? Ez nem igaz!

– Dehogynem. Anyám legalábbis ezt hitette el velem kislánykoromban. Ezért amikor hazudtam, mindig becsuktam a szemem, hogy ne lássa, hogy éppen lila.

A lány felnevetett, és Rook rájött, hogy hibát követett el. Ezek után nehéz lesz eldöntenie, hogy a Sóhajok vagy a Kacagás Hölgye a megfelelő elnevezés. Mámorítónak találta Leonora nevetését. De a sóhajai is azok voltak.

Vajon túl sokat akar, ha mindkettőre vágynak?

És miért pont ő az, aki elvarázsolja? Az évek során más érdekes nők is keresztezték az útját, de a rajongása irántuk rövid életűnek bizonyult. Mitől volt Leonora annyira más? Miért vette be magát ennyire a bőre alá, miért okozott valóságos függőséget?

– Biztos, hogy nem így van – rázta a fejét a lány.

– Én elhittem. Mentségemre szolgál, hogy mindössze négyéves voltam, és igen kevés tapasztalattal rendelkeztem.

A lány mosolygott, és ettől úgy felragyogott az arca, hogy Rook esküdni mert volna: sosem látott ilyen gyönyörűt.

– Azért van abban valami vicces, ha az ember anyja hazudik a hazugságokról.

– Valóban. Gyakran ugratom őt emiatt.

– Akkor jól kijön vele?

Rook remélte, hogy a válasza nem szomorítja el a lányt, mert az anyja nagyon különbözött az övétől.

– Igen. Mindig is közel álltunk egymáshoz. Azt hiszem... – Elhallgatott, és megrázta a fejét.

– Mit hisz?

Miért akarja vajon elmondani a szüleivel kapcsolatos sötét titkokat, a családjuk múltját és azt, hogy ez milyen hatással volt rá? Miért érzi úgy, hogy Miss Garrisonnak tudnia kell az igazságot az ő botrányos famíliájáról? Mert ezek a botrányok formálták őt azzá a férfivá, aki most?

De ez nem olyan téma, amelyet egy bálteremben kellene felvetni, ahol hatalmas kristálycsillárok hintenek ragyogó fényt a boldogan keringőző párokra. Ezért indokolt volt a témaváltás.

– Lassan ideje lenne elárulnia, jól csókolok-e.

A lány szemöldöke enyhén megemelkedett, és a szája sarka is felfelé mozdult.

– Aznap este eléggé becsíptem. Szóval nem voltam a legmegfelelőbb állapotban ahhoz, hogy a képességeit megítéljem. Ez már csak abból is látszik, hogy azt hittem, lezártuk a dolgot, ön pedig azt állította a múltkor, hogy nem így van.

– Akkor azt mondom, itt az ideje, hogy továbblépünk, és méltó befejezéshez segítsük azt a csókot.

Leonora nagyon szerette volna, ha véget ér a zene, a tánc és az egész bál. A legkevésbé sem akarta úgymond befejezni azt a csókot, mert nem tudta, mi vár rá azután. Rook tekintetéből arra következtetett, hogy a csók csupán előjáték, bevezető valami sokkal élvezetesebb és bűnösebb dologhoz. Valamihez, ami csábítóbb, mint a zöld likőr, és amit valószínűleg sokkal jobban meg fog bánni, mint az abszintfogyasztást.

Mert ez a dolog olyasmi, amit egy rendes hölgy nem kockáztathat meg. Legalábbis, ha nem akarja átlépni az illendőség határait.

Rook tekintetéből a lány sok mindent kiolvasott. Többek között egy fogadalmat is: *Ha követsz engem, olyan utazásra vislek, melynek köszönhetően megismerheted az igazi gyönyört. Utólag hálás leszel nekem ezért, még akkor is, ha a kék függőséget okoz, és miután megismerted, egyre erősödő vágyat fogsz érezni arra, hogy újra átéld.*

Nyelt egyet, és nyelvét végigfuttatta a felső ajkán. A férfi parázsló tekintettel figyelte, és Leonorát lenyűgözte a tudat, hogy némi hatalma van Rook felett.

– Észrevettem, hogy több hölgygel is beszélgetett. A múltkor elfelejtettem megkérdezni, udvarol-e valakinek. – Nem tudta, miért okoz ez a gondolat éles fájdalmat a mellkasában.

– Ha igen, akkor nem csókoltam volna meg, és nem javasoltam volna a csók folytatását.

– Ezek szerint hűségesebb típus.

– Így igaz.

Ellentétben az apjával, akinek számos fattya volt...

Leonora hálát adott az égnek, hogy ebben a tekintetben Rook egészen más, mint az apja. Nem mintha ez számított volna. Amint a csókjuk véget ér, többé nincs közük egymáshoz. Leonorát azonban valamiért elszomorította ez a gondolat.

– Fontolgattam, hogy visszatérek az *Elysiumba* – vallotta be.

– Ahogy már mondtam, nem dolgozom ott.

– Talán... megbeszélhetné a bátyjával, hogy a csókszoba szabad

legyen, és akkor újra találkozhatnak.

– Ez túlságosan bonyolult. Szerintem csináljuk most. Ma este. Leonora szeme felcsillant.

– Most? Úgy érti, tánc közben, mindenki szeme láttára?

A férfi szánakozóan elmosolyodott, a tekintete tele volt együttérzéssel a lány naivitása miatt.

– Ezt nem javasolnám. Ha ilyesmit teszünk nyilvánosan, pillanatokon belül az oltár előtt találjuk magunkat.

Tehát nem házasságra gondol... Az jó, mivel Leonora nem kívánt férjhez menni. Legalábbis mostanáig ezt hitte.

Korábban soha nem jutott eszébe a házasság. De ahogy egyre többet gondolkodott rajta, apránként rájött, hogy azért egy frigynek lehetnek kellemes következményei is.

– A folyosón, ahol lehúztam a cipőjét...

Leonora arca égni kezdett az emlékek hatására.

– Ha jobbra kanyarodik, újabb elágazáshoz ér. Válassza a bal oldali folyosót. A végén van egy fülke, ahol magas talapzaton egy vicsorgó farkas szobra áll. Mögötte egy apró, lefüggönyözött alkóv bújik meg. Ott fogok várni önre.

– Tele van a táncrendem!

– Akkor, gondolom, valakinek csalódást kell okoznia.

Rook pimasz vigyora elárulta, hogy tisztában van vele: nem ő lesz az.

Leonorát váratlanul érte, amikor a férfi megtorpant. Annyira elbűvölte Rook kellemes, mély hangja, hogy észre sem vette, hogy a dallam a végéhez közeledik. A férfi minden további magyarázat nélkül a táncparkett szélére kísérte, és olyan magabiztos biccentéssel búcsúzott tőle, mintha tudta volna, hogy a lány úgymint képtelen lesz ellenállni neki. Ezért aztán Leonora úgy döntött, már csak azért sem fogja követni a férfi aprólékos útmutatását. A csókjuk tehát, fájdalom, befejezetlen marad.

Végül csalódást okozott magának... és Lord Lawrence Brinsley-Nortonnak, Kingsland hercege öccsének. Ahogy végigsietett a folyosón, biztos volt benne, hogy egyetlen tánc alatt túl lesz a csókon, hiszen már csak be kell fejezni, ugyebár. Tehát csupán egy, de legfeljebb két lordnak okoz csalódást – már ha egyáltalán csalódást okoz.

Azt gyanította, hogy az urak közül jó néhányan azért kérték táncra, mert így akarnak az öccse vagy az anyja kegyeibe férkőzni. Üzleti vagy házassági előnyt remélnek szerezni általa, tehát a Leonorával töltött idő számukra kínos kötelesség volt, nem pedig élvezet.

Rook alighanem kivétel. Persze őt sem a vágy hajtja, ebben Leonora eléggé biztos volt. Inkább csak bizonyítani akar: bebizonyítani önmagának és neki is, hogy elég jól csókol ahhoz, hogy elcsábítsa őt más úriemberektől. Győzedelmeskedett fölötte, amit a lány nem szívesen ismert el, mégis kénytelen volt, mert úgy érezte, a csókkal ő is nyer majd egyet-mást.

Csak eljusson egyszer abba az átkozott alkóvba!

Jó sokáig kellett mennie a székig, amelyen most ült, miközben a férfi lassan megsimogatta a lábát. Vagyis a találkozóhelyük messze volt a bálteremtől, és mire a lány elérte az említett folyosót, már nem nagyon találkozott más, arra kószáló vendégekkel. Megfordult a fejében, hogy könnyelműség volt idejönnie, de szeretne volna bebizonyítani, hogy csak azért találta olyan csodálatosnak az első csókot, mert becsípett, nem azért, mert a férfi olyan páratlanul jól csókol. Talán így megszűnne a forróság, ami folyton előnti, valahányszor megrohanják az emlékek, és mostantól könnyebben el tudna aludni, mert nem érezné úgy, hogy megfullad, és Rook az egyetlen, aki segíthet rajta.

Végre, végre megtalálta a szobrot, amelyet keresett! A folyosó egyik oldalán egy ajtó nyílt, amely valószínűleg a könyvtárba vagy a szalonba vezetett. A másikon ott volt az alkóv. A farkasszobor fölött átkukucskálva Leonora eleinte csak sötétséget látott. Ezen a folyosón nem égtek a mennyezeti csillárok, csak egy lámpa pislákol egy kisasztalon, valamivel odébb.

Az, hogy a férfi tudott erről az eldugott helyről, azt jelentette, hogy alighanem nők tucatjait csókolta már meg itt. Ennélfogva ő is csak egy lesz a sok közül, ami nem probléma, hiszen semmi különöset nem akart Rooktól. Mégis, egyszer az életben szeretne volna különlegesnek érezni magát. Aznap este az *Elysiumban* majdnem sikerült is. Kár, hogy minduntalan eszébe ötlött: az

illető férfit, aki megcsókolta, úgy küldték hozzá, nem önszántából jött.

Persze ma este Rook volt az, aki a csók folytatására kérte. Méghozzá elég határozottan.

Ha a férfi valóban elrejtőzött odabent, akkor most láthatja a tétovázását. Figyel és vár. Várja, hogy Leonora biztos legyen magában. Neki azonban, ha férfiáról volt szó, bajok voltak az önbizalmával. Az urak mindig is különcknek találták. Csak az apjával tudta megbeszélni azokat a témákat, amelyek érdekelték, más férfiak mindig furcsán néztek rá emiatt, és ez nyugtalanította.

Ha most elmegy, Rook gyávának fogja tartani.

Bár lehet, hogy itt sincs. Végül is ő egy másik úriemberrel táncolt, miután Rook otthagya, és lehet, hogy a férfi közben elvesztette a türelmét, és távozott. Vagy ide sem jött. De ha mégis, és még mindig itt van...

A szíve olyan erősen dobogott, csoda, hogy nem lökte le a farkast a talapzatáról, miközben elnyomakodott a vicsorgó száj mellett, és belépett a sötétségbe.

Egy erős kar fogadta, amely a dereka köré fonódott, és odahúzta a kemény és ruganyos férfitesthez, mely a szmoking alatt rejtőzött. Leonora furcsamód kicsit sem félt, mert tökéletes biztonságban érezte magát. Pedig nyugodtan félhetett volna itt, távol a többi vendégtől, elrejtőzve ezen a félreeső helyen. Ki hallotta volna meg a sikolyát, ha a férfi kihasználja a védtelenségét, és többet lop tőle, mint a megbeszélt csókot?

Leonora mégis megrészegült a közelségtől, minden gátlása és kétsége tovatűnt. Egészen elernyedtt a karjában, Rook pedig kissé hátrabillentette a fejét, hogy hüvelykujjával megérintse a szája sarkát, így az ajka olyan pontossággal tapadt az övére, amit a lány őszintén csodált. Olyan pontossággal, hogy nem kellett tapogatóznia, sem helyesbítienie, minden ment, mint a karikacsapás, olyan zökkenőmentesen, ahogy egy felhúzzható zenedoboz játssza le a dallamot.

Leonorának volt egy gyűjteménye felhúzzható játékokból, amelyeket az apjától kapott az évek során, és amelyeket titokban szétszedett és összerakott, hogy megértse a bennük rejlő

varázslatot. Azok is lenyűgözték, de nem annyira, mint ez a csók, mely bár precíz volt, gépiesnek semmiképpen sem volt mondható. Arra gondolt, hogy a várakozás bizonyára felcsigázta a férfit. Majdnem elmosolyodott a gondolatra, de aztán feloldódott a csodálatos érzésekben, amelyeket Rook ajka váltott ki belőle.

Mivel ez a csók az előző folytatása volt, a férfi nem pazarolta az időt enyelgésre és csábításra, hogy megkönnyítse a nyelve bejutását. Nem is volt erre szükség: a lány ösztönösen szétnyitotta az ajkát, hogy bebocsássa, és a férfi hódítóan előre tört.

Rook halkan felnyögött, és a szíve úgy dörömbölt, hogy Leonora a mellén érezte a zakatolását, ahogy a férfi mellkasához simult. Ugyanolyan íze volt, mint a klubban. Valószínűleg ivott egy kis whiskyt, mielőtt idejött, és neki tetszett ez a fanyar, férfias íz. Tetszett neki, ahogy a nyelve az övével játszott, úgy fedezték fel egymást, mintha a világ összes ideje a rendelkezésükre állna.

Leonora arra vágyott, bárcsak az egész estét ebben az alkóvban tölthetné. Attól tartott, hogy legalább három úriembernek okoz csalódást, mert biztos volt benne, hogy legalább három táncról lemarad, de az is lehet, hogy négyről. Remélte, hogy Rook viszont nem csalódott benne, bár ha a férfi nem élvezné a csókot, akkor aligha tapadna rá ilyen szenvedélyesen. A keze sem vándorolt volna hátra, Leonora fenekére, és nem szorítaná egyre erősebben ahhoz a különös keménységéhez ott elől, a csípőjénél. Egyáltalán, reagálna-e ilyen pompásan a teste, ha nem lenne éppúgy elragadtatva, mint ő?

Ma este csak ketten voltak az alkóvban, Leonora és Rook. A zöld likőr nem tolakodott közéjük, és a csók talán még jobb, még szenvedélyesebb volt, mint amilyenre emlékezett. Hatalmába kerítette a szenvedély, a mohó, féktelen vágy.

Azt akarta, hogy soha ne legyen vége.

Bár örökké tartana ez a csók! Rook még soha nem akarta ennyire kétségbeesetten elnyújtani a gyönyört. Leonora ajka hihetetlenül finom és édes volt, még akkor is, ha ma este egyáltalán nem érezte az abszint ízét a nyelvén. És a hangok, amiket adott, az a halk dorombolás... mint egy kiscica, akit a gyengéden simogatnak. A Sóhajok Hölgye...

Vigyázott rá, hogy gyengéd legyen, nem akarta elragadtatni magát, nehogy megijessze a lányt. Pedig Leonora előhozta belőle az állatias vágyakat, amelyek a vérében voltak, és generációkon át öröklődtek a családjában. Eddig sikerült őket elzárnia, hogy megvédje magát és azokat, akik szenvednének, ha szabadjára engedné a féktelen étvágyát. Amelyet ha egyszer szabadjára enged, talán soha többé nem tud majd kordában tartani...

Ezért uralkodott magán hosszú évek óta.

De még soha nem találkozott ilyen lánnyal, mint Leonora, aki egyszerre tűnt ártatlannak és nagyviláginak. Aki ugyanannyit adott, mint amennyit elvett. Aki nem fogta vissza magát. Aki nem volt szemérmes. Aki mert csókot kérni, és aztán hagyta, hogy Rook azt tegyen a szájával, amit akar.

A nyelvük vad párbajt vívott, és közben a férfi ujjai felfedezőútra indultak Leonora csupasz vállán. A ruhája valamivel díszesebb volt, mint az, amit az *Elysiumban* viselt, ugyanolyan meleg rózsaszín árnyalatú – nyilván tudta, hogy ez a szín nagyon jól illik a hajához és az arcszínéhez. Rook elképzelte, ahogy a lány elnyúlik egy ugyanilyen színű lepedőn...

Legszívesebben térdre ereszkedett volna, felemeli a lány szoknyáját, és ott is olyan lelkesedéssel ízlelgeti, mint az ajkát. De Leonora csak egy csókot kért, szóval ő csak ezt adhatta.

Gondoskodni akart róla, hogy a lány soha ne felejtse el sem őt, sem a csókját. Nyersen felmordult, és Leonora fölé hajolt, hogy aztán még szomjasabban, még mohóbban csókolja.

Jól tette, hogy nem kelt fel a kerevetről, amikor először csókolóztak, mert a lába most is rogyadozott, pedig nem is ivott. Szerencse, hogy a férfi szorosan tartotta – Leonora kapaszkodott is belé, mert nélküle képtelen lett volna megállni a lábán.

Hogy lehet valami, ami ilyen egyszerű, ennyire lélegzetelállító?

Rook nyilván azért nyújtotta el így a csókot, mert ő is fölöttébb élvezte. Halk nyögéseket hallatott, és mindegyik zene volt Leonora füleinek. Nem volt egészen biztos benne, hogy lesz ereje visszatérni a bálterembe. Csak arra vágyott, hogy maradhasson, és élvezhesse ezeket a csodálatos érzéseket, amiket a férfi hívott életre benne. Soha nem hitte volna, hogy egy áttétek és rugók nélküli dolog ennyire összetett és bonyolult lehet. Hogy a férfi

ennyire lenyűgözheti őt. Hogy egyszer még azon fogja törni a fejét, hogy szeretne itt maradni vele örökre...

De persze erről szó sem lehetett, annál is kevésbé, mert a férfi lassan befejezte a csókot, és mielőtt elhúzódott volna tőle, két kezébe fogta az arcát.

– A végére értünk, ugye? – kérdezte Leonora, aki mindig minden kérdésére választ akart kapni, mert biztos akart lenni mindenben.

– Igen. – Rook végigsimított a hüvelykujjával az alsó ajkán, és Leonora azon tűnődött, hogyan sikerült ilyen pontosan megtalálnia ebben a sötétségben. – Hogy lehet az, hogy még sosem csókolta meg senki? Ön igazán kalandvágó hölgy, hogy elment az *Elysium*ba, és most idejött, hogy találkozzon velem.

Kalandvágó? Leonora tisztában volt vele, hogy mások sokkal csúnyább jelzőkkel illetnék: botrányos, ledér, bűnös. Az anyja még különbeket is mondana, ha megtudná, mit tett. De Rook remélhetőleg tapintatos lesz akkor is, ha kapcsolatban maradnak, mert esetleg betársul a vállalkozásba.

– Tudja, vénlány vagyok, szóval a többség inkább kétségbeesettnek nevezne, nem kalandvágónak.

– Ugyan! Ön aligha nevezhető öregnek. És bizonyára voltak udvarlói.

– Nem, eddig nem igazán érdekelt egy férfi sem. Anya minden energiáját Samre összpontosította, azt hitte, ő lesz a belépője a megfelelő társaságba. Az öcsém jóképű, elbűvölő modorú, szóval biztos, hogy a hölgyek kedvence lesz. Én viszont túl makacs vagyok, engedetlen, és olyan dolgok iránt érdeklődöm, amik iránt nem kellene.

– Például a csókolózás iránt?

A lány könnyedén felnevetett. Tényleg volt abban valami mókás, hogy egyesek bűnnek tartanak, amit az előbb tett. Mégis, mi rosszat csinált? Egyetlen skarlátvörös betű sem csúfította el. Egy csókból nem születik gyerek. Ettől még nem lesz bukott nő.

– Egyáltalán nem érdekelnek a különböző hímzőöltések vagy az egyéb női praktikák. Engem a mechanikus dolgok érdekelnek.

Elhallgatott, mert felforrósodott az arca, amikor rájött, hogy csak fecseg... De olyan könnyű volt Rookkal beszélgetni! Soha

egyetlen más férfinak sem mert volna ilyesmiket mondani az apján kívül.

– Mint például? – kérdezte meg a férfi.

– Azt akarja, hogy halálra untassam?

– Kíváncsi vagyok. Mondja el!

Ha valaki, Leonora aztán tudta, milyen az, ha valaki kíváncsi, és állandóan válaszokat keres. Mély lélegzetet vett.

– Nyolcéves koromban szétszedtem apám zsebóráját. Mama dühös volt, amikor felfedezte az asztalon a darabjait. Vacsora nélkül küldött ágyba. Ám az a büntetés, amit apámtól kaptam, sokkal rosszabb volt. Nagyon fájt látni, hogy csalódott bennem. Aztán másnap leültetett az asztalhoz, és egyszerűen azt mondta: „Rakd össze úgy, hogy működjön.” És én megtettem. Emlékeztem, hová kell kerülnie a rugóknak és fogaskerekeknek. Amikor elvégeztem a feladatot, nemcsak hogy működött az óra, hanem sikerült megértenem azt is, hogyan működik.

– Elmondja?

– Éppenséggel elmondhatnám, de nem lenne túl izgalmas beszélgetés az alkatrészek bemutatása nélkül. Különben is, bőven elég egyszer az életben szétszedni egy órát. Egyszerű szerkezet, nem túl érdekes. – Az apja a végrendeletében rá hagyta az órát, nem Samre. Ez is felzaklatta az anyját. – Utána, ha tudni akartam, hogyan működik valami, apám elvitt valakihez, aki ábrák segítségével megmutatta. Vagy a gyárba, ahol megnézhettem, hogyan szerelik össze a tárgyakat. Vonatok, zenedobozok... bármi érdekelt, ami mozgó alkatrészekből áll. Ha pedig olyasmi keltette fel az érdeklődésemet, amit meg tudott venni nekem, akkor megengedte, hogy szétszedjem. Mindez lenyűgözött. Annyira izgalmasnak találtam! De ha egy úriember figyelmet szentel egy lánynak, táncol vele, vagy sétálni viszi a parkba, általában csodálkozik, ha az illető hölgy elmagyarázza az erőkarok működését, és hogy milyen hatékonyan lehet őket használni a gyakorlatban. Gyanítom, hogy már az ön szeme is elkerekedett, de túl sötét van ahhoz, hogy lássam.

– Biztosíthatom, hogy nem. Viszont még mindig nem értem, hogy kerülhette el mostanáig, hogy megcsókolják. De folytassa!

Elkerülte? Mintha bizony az ő választása lett volna... Bár talán

bizonyos értelemben így is volt.

– Idővel kialakult rólam a vélemény, hogy kissé furcsa vagyok. Egyszer hallottam, amikor...

Hirtelen elnémult.

– Mit hallott? – faggatta Rook.

Leonora megrázta a fejét.

– Igazából semmit.

– Ha tényleg semmiség lenne, nem hiszem, hogy elhallgatott volna. Bármit is hallott, biztos nagy hatással volt önre. Nyugodtan elmondhatja, rám bízhatja a titkait.

Az egyiket már tudta: az *Elysium*ban tett látogatását. És azóta még egyszer rábízta magát.

– Butaság, és valószínűleg túl nagy jelentőséget tulajdonítok neki, de egyszer hallottam, amikor egy úriember azt mondta a barátainak, hogy valószínűleg a nászéjszakámon is azt keresném, milyen... – megköszörülte a torkát, adott magának néhány másodpercet, hogy legyen bátorsága pontosan megismételni, amit hallott, vagy hogy megtalálja a megfelelő szavakat, amelyekkel leírhatja a csúf valóságot – ...milyen erő hajtja a dugattyút.

Az arca égett a szégyentől, de sietve folytatta:

– Soha nem felejttem el, milyen élénk helyesléssel fogadták a szavait a többiek, és mekkorákat nevettek. Nem jártam többé bálókba, hanem több időt töltöttem apámmal, mert úgy tűnt, őt nem zavarja a kíváncsiságom. Most már ismeri az egész élettörténetemet.

Alig tudta elhinni, hogy mindezt megosztotta egy idegennel, aki valójában nem is idegen. Vagy talán csak részben. Annyi minden volt, amit nem tudott Rookról, azt kívánta, bárcsak darabokra szedhetné, hogy tökéletesen megismerhesse és megérthesse. Mert amit tudott, az máris lenyűgözte.

– Nagyon kétlem, hogy ennyi lett volna az egész élete. Ön túl bonyolult egy ilyen egyszerű történethez. És azok a fickók nagy szamarak voltak. Szerencsésnek tartom magam, hogy én adhattam az első csókját. Csak azt remélem, hogy nem támasztottam irreális elvárásokat önben a férfinemmel kapcsolatosan.

Leonora nevetett. Rook szerencsére nem volt híján az önbizalomnak.

A férfi hirtelen mozdulatlanra dermedt, mintha meglepődött volna, még a lélegzetét is várakozóan visszatartotta. Leonora sokat adott volna érte, ha most láthatja az arcát. Szeretett volna a szemébe nézni, hogy megállapíthassa, mit gondol, mert az volt az érzése, hogy az a kötekedés és könnyedség, amelynek a jegyében a férfi az iménti vicces megjegyzést tette, már továtűnt, és valami sokkal komolyabb érzés kerítette hatalmába. Rook tovább cirógatta a lány ajkát, és az érzések, amelyeket kiváltott belőle, majdnem olyan érzékenyek voltak, mint azok, amelyeket a csókkal hívott életre.

– Ha még sokáig távol marad a bálteremből, keresni fogják. Ha nem keresik máris. Ha bárki kérdezné, mondja azt, hogy rövid időre visszavonult a női pihenőszobába. Csak ne csukja be a szemét, amikor hazudik.

A lány kuncogott.

Rook ekkor hirtelen ellépett mellőle, óvatosan előrehajolt, és végigpillantott a folyosón, de utána visszabújt, és megfogta a lány vállát.

– Én megyek előre, hátha el kell terelni az útjából az erre kóborló vendégeket.

Mint egy pásztorkutya, aki juhokat terelget... Leonorának volt egy olyan érzése, hogy a férfi ehhez is nagyon ért, és nem akart belegondolni, milyen gyakran vállalt már efféle szolgálatot, hogy megvédje más nők jó hírét. Ugyanakkor jóleső izgalom kerítette hatalmába, hisz ezt a merész találkozást felírhatta azon kalandok listájára, amelyekre soha nem számított, de amelyekben mégis része volt.

A férfi elengedte, a szoborhoz lépett, megállt, és hátrapillantott.

– Örülök, hogy nem én vagyok az, akinek ma este csalódást okozott.

Aztán eltűnt.

Rook nem tudta volna megmondani, hány csókot osztogatott élete során. Ártalmatlan szórakozásnak gondolta a csókolózást mindig is, hisz ebből nem lett gyermek, bár ha az ember nem vigyáz, egy csók is vezethet gyermeknemzéshez. Mégis, ha egy férfi képes uralkodni a késztetésein, akkor viszonylag veszélytelen és biztonságos szórakozás a csók.

Kár, hogy Leonora oldalán egy pillanatig sem érezte magát biztonságban.

Talán az apró fülke miatt, ahol a testük óhatatlanul összesimult. Szerette volna, ha az ajka felfedezőútra indulhat a lány szájától az ingerlő domborulatok irányába, szerette volna eltüntetni a mídert, hogy becézhesse a keblét. Vágyott rá, hogy lenyúljon, felhúzza a szoknyáját, és végigsimítson a lábán, amely annyira elbűvölte, majd felfedezze a vádlija selymes bőrét, a térdét, a combját. Bár igazság szerint nem volt biztos benne, hogy itt meg tudna állni. A lány lágy sóhaja olyan volt, mint a szirének éneke, amely veszélyes vizekre csábít.

De amit most csináltak, az csak folytatása volt annak, amit az *Elysium*ban elkezdtek, és a lány ott csupán egy csókot kért. Ezért visszafogta magát, és csak azt vette el, amit a Leonora kínált.

Amikor otthagyta a lányt, meggyőződött róla, hogy szabad az út a bálterem felé, aztán távozott a bálból. Képtelen lett volna maradni, mert riasztotta a gondolat, hogy Leonorát más férfiak karjában látja a táncparketten. Nem emlékezett rá, hogy valaha is tapasztalt volna féltékenységet. Abban azonban viszonylag biztos volt, hogy ez a fura érzés nem az. Alig ismerte a lányt, vagyis ideje sem volt ahhoz, hogy bármilyen vonzalom kialakuljon benne iránta. Mégsem tudott szabadulni attól a furcsa érzéstől, hogy Leonora érzéki ajka az övé.

Valószínűleg ez volt az oka annak, hogy a kopogtató helyett az öklével dörömbölt az ajtón. Vagy talán csak bosszantotta az eső, amely valahogy oldalról csapkodta, így az esernyőnek nem sok hasznát vette.

Az ajtó végül kinyílt. A komornyik egy gyors, beletörődő

biccentéssel hátralépett, helyet adva Rooknak, hogy besurranjon az előcsarnokba.

– Uram...

– Mr. Trewlove itt van? – Már mindkét klubjában kereste Aident, és tudta, hogy a bátyja egyikben sincs.

– Igen, uram. A könyvtárban. Ha lenne olyan kedves, és követne...

– Tudom, hol a könyvtár. Egyedül is odatalálok. – Miután lerángatta magáról a kabátját, amely nagyrészt megvédte a záporozó esőcseppektől, átadta a kalapjával együtt az inasnak, és elindult. Nem volt kedve követni a méltóságteljes komornyikot, aki kétségkívül csigalassúsággal haladt volna, míg benne tombolt az energia. Nem tudta volna meghatározni, milyen hangulatban van, de azt tudta, hogy szeszes italra van szüksége.

Hosszú, fürgé léptekkel a könyvtárba sietett, ahol Aiden az íróasztala mögött ült, és felnézett rá.

– Meghalt? – kérdezte közönyösen.

– Apánk? Nem, még él. Legalábbis úgy tudom. Kedvem támadt egy italra, és arra gondoltam, esetleg elkísérhetnél a *Hableány és Egyszarvúba*. A hintóm már vár.

– Ilyen felhőszakadásban? Elment az eszed? – Aiden felállt, és az egyik komód felé indult. – Van egy kitűnő whiskym, ami elég lesz kettőnknek. Látom, jól megáztál! Menj a kandalló mellé.

Rook leült egy plüssfotel szélére a tűz közelében, hogy a nadrágszára alsó része megszáradhasson. Amikor Aiden átnyújtotta neki a poharat, gyors tisztelgésként felemelte, és a következő pillanatban belekortyolt. Jóleső melegség öntötte el, amely a csontjáig hatolt. Az esőben tényleg jól átfagyott.

Megvárta, amíg Aiden elhelyezkedik a vele szemben lévő székben, aztán megjegyezte:

– Nem voltál ott a Wolfford-bálon.

A bátyja megvonta a vállát.

– A felső tízezer urai és hölgyei közül sokan megfordulnak a létesítményeimben, és én nem szeretném kellemetlen helyzetbe hozni őket a mulatságokon. Ezért, ritka kivételtől eltekintve, a megjelenésemet a család által rendezett estélyekre korlátozom.

– A feleséged egy gróf lánya és egy herceg özvegye. Nem bánja,

hogy kimarad a legtöbb mulatságból?

Aiden kajánul vigyorgott.

– A mulatság, amit az ágyamban kínálok neki, bőven kárpótolja érte.

Rook nem tudta, miért tesz Aiden mindig szexuális célzásokat. Valószínűleg hiba volt idejönnie, mert lelki szemei előtt hirtelen megjelent a kép, ahogy „mulatságot” rendez Miss Garrisonnal az ágyában.

Gyors témaváltásra volt szüksége. Az íróasztal felé biccentett.

– Miért nem fogadsz fel egy igazgatót, aki intézi az ügyeidet?

– Mert nem akarom, hogy idegenek is tudják, mennyi pénzem van. A bűn hihetetlenül jövedelmező, de jobban szeretném, ha a részletek köztem és az ördög között maradnának. – A bátyja vigyora elhalványult. – Szóval, mi bánt?

– Semmi. – Rook felemelte a poharát. – Csupán egy jó whiskyre vágytam.

– Mintha nem lenne elég jó scotch a rezidenciádon! Lefogadom, hogy ennél többről van szó, és én sosem veszítek el fogadást.

Rook belekortyolt a borostyánszínű folyadékba.

– A nő, akit megcsókoltattál velem, a mi köreinkben mozog.

– A ti köreitekben? Úgy érted, a nemes urak és hölgyek köreiben?

– Szerinted milyen más körökben mozgok még?

– Hát, nem is tudom... Ami azonban azt a lányt illeti, nem gondoltam volna, hogy előkelő család tagja.

Rookot hirtelen elfutotta a pulykaméreg.

– Hogyhogy nem?

Olyan keményen csattant a kérdés, hogy Aiden szemöldöke felszaladt a meglepetéstől.

– Semmi konkrétum nem jut eszembe. Egyszerűen csak... közönséges benyomást keltett.

– Közönséges? Ő minden, csak nem közönséges!

Aiden kényelmesen hátradőlt, mintha csak színházban lenne, és várná az előadást.

– Ezt hogy érted?

Leonora úgy csókolt, mint egy bukott angyal, maga volt az

ártatlanság, egy csipetnyi romlottsággal körítve. Az alkóvból Rook végignézhette, ahogy a lány a lelkiismeretével küzd – azon tanakodott, hogy belépjen-e a farkasszobor mögé, vagy vonuljon vissza. Végül bátran vállalta a kockázatot, és csatlakozott hozzá. Amiért a férfi örökké hálás lesz neki, mert azt a csókot, most már tudta, soha nem fogja elfelejteni.

– Úgy, hogy érdeklődő, éles eszű és kíváncsi.

– Ezt már azzal is bizonyította, hogy eljött a klubomba, és csókot kért. Bizonyára többről van szó.

– Azért jött ide az öccsével és a rettenetes anyjával, hogy befektetőket találjanak az üzletükhöz. Látnád, milyen lelkes a találmányukkal kapcsolatban! Valami írógépet vagy mit szeretnének gyártani. Valamikor a közeljövőben bemutatót is tartanak. Talán tudok szerezni neked egy meghívót.

– Még mindig nem értem, miért vagy úgy oda érte.

– Ilyen lánnyal még életemben nem találkoztam. Érdekli a gépek működése, szétszedi a dolgokat, hogy tanulmányozhassa őket, majd újra összerakja. – Ez persze csak leegyszerűsített leírása volt Leonorának, aki jóval több ennél. Mint egy gondosan csiszolt gyémánt, amin a fény mindig másképpen törik meg, attól függően, hogyan tartjuk. – Kicsit sem hasonlít a nőkre, akiket ismerek.

– Ott volt Wolffordék bálján?

– Igen.

– Ó!

– Hát ez meg mit jelentsen, ez a leereszkedő kis kiáltás?

– Nem leereszkedő volt, csupán megvilágosodtam. Lefogadom, hogy táncoltál vele. Meg is csókoltad?

Rook a táncoló lángokra pillantott a kandallóban, és azon tűnődött, mi lenne, ha tűzre vetné a testvérét. Nem tetszett neki, hogy Aiden ilyen könnyen átlát rajta, mert még soha senki nem olvasott a gondolataiban.

– Szóval igen – mondta a bátyja halkan, elgondolkodva.

Rook rábámult, és eltöprengett, minek is jött ide.

– Kalandvágyó.

– Igen, ez is olyasmit, ami már akkor bebizonyosodott róla, amikor belépett a klubomba. Lám, lám! Kiderült, hogy tényleg

tettem neked egy szívességet, amikor felkértelek arra a csókra.

Igazából nem derült ki semmi. Rook még életében nem volt így összezavarodva. Amikor a lány elmesélte azt a történetet a ficsúrokról, akiket kihallgatott, miközben róla beszéltek, legszívesebben hajóra szállt volna, elutazik Amerikába, és szétver néhány fejet, hogy megtanítsa jó modorra azokat a szemétládákat.

– Csak egy csók volt.

– Én is ezt gondoltam, amikor először megcsókoltam Selenát. – Ő most már a felesége volt. – Selena is eljött a klubomba... Furcsa, hogy mindkettőnket egy olyan nő bizonytalanított el, akit az én klubomban ismertünk és csókoltunk meg.

– Nem vagyok elbizonytalanodva. Csak italra és társaságra vágytam. Mivel Király, Ló és Básty a bálon vannak, abban reménykedtem, hogy te majd elszórakoztatsz. De csúfosan elbuktál.

– Viszont kitűnő whiskym van.

Rook nem tudta megállni, hogy fel ne nevessen. Valójában élvezte a bátyjánál tett látogatást.

– Valóban. – Felhajtotta a poharából a maradékot. – Későre jár. Haza kellene mennem, hogy mulatozhass a feleségeddel.

– Egyszer már megtettem az este folyamán, de igazad van, ettől még sor kerülhet rá még egyszer. Úgy tűnik, a mulatozásból sosem elég.

– Be ne avass a részletekbe! – mordult fel Rook, miközben mindketten felálltak. – Köszönöm a whiskyt és a... társaságot.

– Igazán nincs mit. Majd tájékoztass, hogy haladsz a csöppet sem közönséges hölgyel.

– Ó, mi ketten végeztünk.

– Én is ugyanezt gondoltam, miután megcsókoltam Selenát. Hála istennek, tévedtem.

Rook azonban nem reménykedhetett a folytatásban.

Az alma nem esik messze a fájától, mindenki ezt mondta vagy ezt gondolta róla. Az emberek azonosították őt az apjával. És persze a fiúk többsége tényleg arra vágyik, hogy az apja nyomdokaiba lépjen, nem?

Nehéz volt barátokat szereznie Etonben, az ott töltött évek

nagy részét egyedül és magányosan élte le.

Csak akkor talált végre társaságra, amikor Oxfordba került, és találkozott három fiatalemberrel, akik ugyanúgy megvetették az apjukat, mint ő.

De ez a távolságtartás sem volt elég ahhoz, hogy lemossa magáról a gróf bűnét, hogy többé ne az apja rossz híre, hanem a saját tettei alapján ítéljék meg. Ehhez a legszigorúbb illemszabályok betartására volt szükség. Míg a barátai csirkefogóként híresültek el, őt szentnek tekintették. Mert soha nem használta ki a nőket. Soha nem lopott csókot, soha nem csalt be fiatal hölgyeket egy sötét sarokba egy kis enyelgésre. A lányok a legnagyobb biztonságban voltak mellette, mert soha nem tett olyat, amit nem kellett volna.

Egészen ma estig. Illetve amíg Miss Garrison be nem lépett az életébe. Abban az alkóvban, amikor megcsókolta a lányt, kísértésbe esett, hogy megszegje a régen tett fogadalmát, miszerint soha nem kockáztatja meg, hogy törvénytelen gyermekeket nemzzen. Miss Garrison veszélyt jelentett a fogadalmára és a józan eszére, mert még soha senkit nem kívánt olyan elemi erővel, mint őt.

Talán az lenne a legokosabb, ha a jövőben elkerülné őt. A lány bűnre csábította, arra ösztönözte, hogy engedjen a legalantasabb késztetéseinek, és kiforduljon önmagából.

Vajon az apja is valami ilyesmit érzett? Ez a birtoklási vágy lett úrrá rajta, amelynek hatására megszűnt a józan ész, és csak egyvalami maradt: a lángoló szenvedély? Ó, mennyire vágyott rá, hogy ruhátlanul lássa Leonorát, és hogy sorra megérintse minden porcikáját; azokat a testrészeit, amiket más férfi nem érintett még soha.

Még most is égett a vágytól, hogy visszatérjen abba az ablakfülkébe, felemelje a lányt, míg a dereka köré nem kulcsolja a lábát, és a gyönyörteli sikolyokat nem hallat.

Jézusom, mi a fene ütött belé? Olyan kéjvágy uralkodott el rajta, amelyet még soha nem tapasztalt, szinte megijedt magától.

Igen, úgy lesz a legjobb, ha távolságot tart. De attól félt, nincs elég ereje ahhoz, hogy huzamosabb ideig ellenálljon Leonorának.

Sokkal könnyebb volt észrevétlenül visszatérnie a bálterembe,

mint gondolta volna. Rook mesterien megtisztította előtte az utat, és Leonora hálás volt neki ezért.

Váratlan kihívást jelentett azonban, hogy a lába még mindig remegett egy kicsit, és sok idő kellett hozzá, hogy múlni kezdjen a forró csók hatása. Olyan feltűnés nélkül lépett be, amennyire csak lehetett, és egy tükörfal közelében telepedett le, ahol több hölgy állt. Nem tudta, hány táncról maradhatott le, és nem ismerte fel a jelenleg játszott dallamot, de a következő tánc kezdete előtt biztosan megtalálja a partnere. Amint a légzése rendeződött, és biztosan meg tudott állni a lábán, átköltözött egy jobban látható helyre.

Körbepillantott a bálteremben, de Rookot nem látta sehol. Talán a kártyaszobába ment, vagy épp a büféasztalok körül nézelődik, valami harapnivalót keresve. Esetleg egy szíverősítőt szopogat a bárpultnál. Leonora maga is szívesen ivott volna egy pohár whiskyt.

Elhessegette a fájdalmas gondolatot, hogy talán soha többé nem látja a férfit – legalábbis a jövő heti bemutatóig, mert arra garantáltan meghívják majd. Leonora holnap fel szándékozott keresni egy nyomdát, hogy kinyomtassa a meghívókat. Bár talán jobban venné ki magát, ha a meghívókat az írógéppel készítené el. Igen, ezt kell tennie! Nem tarthat tovább egy-két napnál. Az anyja persze nem segítene, Sam meg azzal a kifogással jönne, hogy neki társasági rendezvényeken kell részt vennie Londonban, hogy minél több pénzes úr érdeklődését felkeltse a befektetési lehetőség iránt.

De semmi gond, Leonora szeretett gépelni. Megnyugtatta a billentyűk ütemes csattogása. Számára szép volt ez a hang, akár egy szimfónia a legjobb zenekarok előadásában. Megtanította rá az ujjait, pontosan hol is vannak az egyes billentyűk, így már nem is kellett rájuk néznie, hogy hibátlan szavakat írjon a papírra. Miért ne lelhetnék mások is örömeiket abban, hogy megtanulják kezelni az írógépet? Talán írnia kellene egy könyvet, hogy segítsen a tanulásban, hasonlóan ahhoz, ahogyan a zongorabillentyűk nyomkodását sajátítja el az ember.

– Miss Garrison!

Oldalra kapta a fejét, és rámosolygott Lord Chiddingre, a

vikomtra, akit Lady Knightly mutatott be neki korábban az este folyamán.

– Uram!

A férfi kinyújtotta felé a kezét.

– A következő keringő a miénk.

– Természetesen. Már alig várom. – Leonora a lord kezébe csúsztatta a kezét, és hagyta, hogy a férfi a táncparkett szélére vezesse.

A vikomt tökéletesen időzített. A zene néhány ütemre elhallgatott, aztán egy másik dallam csendült fel, és a lány azon kapta magát, hogy Lord Chidding karján ringatózik a parketten, és minden erejét latba veti, hogy továbbra is a partnerére koncentráljon, és ne kezdje el merőn nézni az elhaladó párokat, hátha megpillanthatja Rookot. Vajon visszatért a bálterembe? És ha igen, kivel táncolhat?

– Nagyon a gondolataiba merült, mielőtt odaléptem önhöz – jegyezte meg Chidding kedvesen.

– Az írógépünkről elmélkedtem. Ez egy olyan eszköz, amelyet azért hoztunk létre, hogy könnyebbé és gyorsabbá tegyük a levelezést. Azért is jöttünk az önök bájos országába, hogy olyan befektetőket találjunk, akik hiszik, hogy ebben komoly üzleti lehetőség rejlik.

Azért *is*? Ez volt az *egyetlen* ok, amiért idejöttek, még akkor is, ha egy szép ívű ajak elterelte Leonora figyelmét.

– Á, igen, Knightly mintha mondott volna valamit erről.

A lány örült, hogy az urak között szóba került a dolog.

– Remélem, pozitívan nyilatkozott.

– Azt mondta, hogy érdekes, bár kissé... – A férfi elhallgatott, mintha hirtelen rájött volna, hogy olyasmiről beszél, amit a hölgyek unalmasnak szoktak tartani. Vagy talán attól félt, hogy megbántja a lány érzéseit?

– Érdekes, bár kissé...? – csapott le a félbe maradt mondatra Leonora, akit korábbi tapasztalatai megtanították arra, hogy nem érdemes megsértődni a bíráló megjegyzéseken. Még a bántó kommentárok sem tudtak nagyobb kárt tenni a büszkeségében, mint a méhcsípés a bőrén.

– Érdekes, bár kissé zavaros a célja. Knightly nem érti, miért

van szükségünk gépre az íráshoz.

– Például mert úgy hallottam, hogy az említett úr kézírása nehezen olvasható.

Chidding vigyorgott. Meleg és kedves volt a mosolya, és Leonora azon kapta magát, hogy kezdi megkedvelni a férfit.

– Nemrég a figyelmembe ajánlott néhány befektetési lehetőséget. Jegyzeteket is készített, de szerencsére el is mondta, amit leírt, mert máskülönben nem tudom, mennyi időbe telt volna megfejtennem a hieroglifáit.

A lány szíve nagyot ugrott az izgalomtól.

– Ó, szóval ön is befektet?

A férfi zavarba jött, az arcán pír jelent meg.

– Kezdő vagyok még, épp csak belekóstoltam a dologba.

– Beszálhatna a cégünk költségeibe, és aztán elosztanánk a lehetséges nyereséget, ha gondolja.

A férfi arca rózsaszínről tűzvörösre váltott.

– Hogy őszinte legyek, Miss Garrison, jelenleg nincs pénzem arra, hogy bármibe is befektessek. Addig nem, amíg a meglévő befektetéseim nem fialnak egy kis pénzt.

Leonora elszégyellte magát. Nem elég, hogy megalázta a férfit, amikor ilyen vallomásra kényszerítette, ráadásul a saját fejeére is szégyent hozott, hisz milyen kétségbeesettnek kell lenni ahhoz, hogy az ember a táncparketten is pénzt kunyeráljon a partnerétől? Még akkor is kevésbé hozta volna magukat kínos helyzetbe, ha ehelyett inkább a nászéjszakai történések megvitatása mellett dönt.

– Azért remélem, részt vesz a jövő heti bemutatómon. Soha nem tudhatja, mikor mosolyog önre a szerencse. Hamarosan egy rakás pénzhez juthat, és ha nem tud mihez kezdeni vele, gondoljon ránk.

A férfi könnyedén felnevetett.

– Kétlem, hogy a jószerencse folytán nagy rakás pénz üti a markomat a közeljövőben, mindenesetre nagyon szeretném látni a gépét.

Leonora erős késztetést érzett rá, hogy bemutassa az írógép mechanikáját és működését, mert szerette volna felkelteni a lord érdeklődését. De nem akarta, hogy híre menjen, milyen unalmas

teremtés, mert akkor legközelebb senki sem táncol vele. Ezért inkább törte egy kicsit a fejét, kereste azt a témát, amit egy illedelmes, jól nevelt hölgy is megbeszélhet egy úriemberrel, majd az elsőt, amit talált, elő is rántotta.

– Kellemes időnk van, nemde?

A mennydörgés éppen ezt a pillanatot választotta, hogy megremegtesse az egész épületet. A lány bízott benne, hogy ez nem jelent semmi rosszat. A londoni útjuk egyszerűen nem végződhet kudarccal!

HÁZASSÁG A LEVEGŐBEN?

Egész Londonban hallani lehetett a társasági hölgyek sóhajtozását, amikor Lord Wyeth fél térdre ereszkedett az amerikai örökös nő, Miss Leonora Garrison előtt. Azt rebesgetik, egy cipellőbe tévedt kavics volt az oka a látványos gesztusnak és annak, hogy a vikomt hosszú percekig ennek a hölgynek szentelte a figyelmét. Mégis, az esemény sokak képzeletének szárnyat adott, és persze fel is háborított némelyeket, főként azokat, akik azt remélték, hogy Wyeth előttük fog letérdelni. Vikomtunk később táncolt is a nemrég Londonba érkezett Miss Garrisonnal. Pedig különben egyáltalán nem arról híres, hogy elhalmozná a hölgyeket a figyelmével. Hírforrásaink szerint a bálokon elsősorban kártyázni vagy biliárdozni szokott. Úgyhogy kénytelenek vagyunk elgondolkodni azon, vajon milyen játékot játszhat az amerikai hölgygel...

Leonora döbbsen ült a reggelizőasztalnál, miközben anyja diadalittasan felolvasott a pletykalapból. Sam is roppant elégedettnek tűnt, mintha máris elérték volna a célt, amiért idejöttek.

Mrs. Garrison félretette az újságot, és éles pillantást vetett a lányára.

– Remélem, a játék neve udvarlás – jegyezte meg.

– Túl nagy jelentőséget tulajdonítasz a dolognak, anya. Egyszerűen csak segített kiszedni azt az átkozott – *mellesleg nem létező* – kavicsot a cipőmből. Aztán táncoltunk. Ennyi.

– Nem szöktél el a táncteremből, hogy kettesben lehessetek? – érdeklődött Sam.

Leonora remélte, hogy nem lángol pipacspirosan az egész arca, de olyan forróság öntötte el, hogy a reményei valószínűleg nem váltak valóra.

– Dehogy! – tiltakozott.

A fivére csalódottan ráncolta össze a homlokát.

– Kár. Az megkönnyítené a dolgunkat.

– A dolgunkat?

– Hogy befektetőt szerezzünk.

– A vendégek számából ítélve azt gondoltam volna, hogy nem

lehet gond a befektető megszerzésével.

– Úgy tudom, a rengeteg vendégnek nem sok köze volt hozzánk. Valószínűleg a nemrég óriási botrányba keveredett hercegi család miatt jöttek el ennyien. Ezért örülök, hogy megemlítették kettőtöket az újságban – bólogatott az anyjuk. – Ez alighanem roppant kedvező előjel számunkra. Ne habozz bátorítani a vikomtot, ha az útjaitok ismét kereszteznék egymást.

– A cikk alapján, amit az imént felolvastál, nem keres feleséget.

– Kevés férfi keres, de aztán mégis mind horogra akadnak.

– Ők nem pisztrángok, az isten szerelmére!

Az anyja elgondolkodva hajtotta oldalra a fejét.

– A megfelelő csalival minden férfi az.

Leonora nem akart senkit manipulálni annak érdekében, hogy befektetőre tegyen szert. Kizárólag a cég érdemei alapján akarta biztosítani a tőkeinjekciót.

– Talán sikerebb lesz a halászat, ha részt veszünk a Rosemont-bálon – mondta Sam lakonikusan.

– Rosemont? – kérdezett vissza Leonora. Utálta, hogy a nemesek ennyi nevet viselnek. Keresztnevek, vezetéknév, címek, becenevek. Ez az egész pokolian zavaros!

– Ő egy gróf, aki beházasodott a Trewlove családba. Bár ők közrendűek, a házastársuk nem az, így biztosan van némi pénzük, és úgy tűnik, befektetési lehetőséget keresnek.

– Miért nem találkozhatunk velük egyszerűen? Átadhatnánk nekik egy meghívót a bemutatónkra. – Leonora reggeli után rögtön neki akart látni a meghívók elkészítésének. – Miért kell részt vennünk egy újabb bálon?

– Mert errefelé így szokás – csattant fel az anyja. – New Yorkban szép számmal akadnak olyan matrónák, akik a lelküket eladnák azért, hogy meghívást kapjanak egy főnemesi kastélyban rendezett bálra. Minden egyes bálról, amelyen részt veszünk, olvasni fognak, mert gondoskodom róla, hogy a *New York Times*ban megjelenjen egy közlemény, amely felhívja a sznobok figyelmét, milyen megtiszteltetésben részesülünk. – Az asszony hátrátolta a székét, és felállt. – A napot is elátkozzák, amikor mellőzni merészeltek engem!

Ökölbe szorított kézzel kivonult az ebédlőből, és Leonora

gyanította, hogy legszívesebben behúzna egyet-egyét azoknak a matrónáknak, akik soha nem küldtek neki meghívót.

– A meghívások boldoggá teszik – mondta Sam halkán.

– Ó, igen, láttam, most is csak úgy sugárzott belőle az öröm.

A fivére előrehajolt.

– Úgy tudom, az egyik feleségnek van egy testvére, akit talán kedvelnél. Egy bizonyos Lord Camberley. Egy gróf.

– Sam, én tényleg nem akarok férjhez menni!

– Nem is kérem. Csak légy kedves hozzá! Légy kedves mindannyiukhoz! Azt akarjuk, hogy szeressenek minket.

– Az üzleti döntések nem a személyes rokonszenv alapján születnek.

– Valóban nem kellene hogy így szülessenek, de te is tudod, hogy számít a szimpátia. Meg kell bízniuk bennünk, hogy pénzt adjanak nekünk.

Leonora örült, hogy Sam kezdi átlátni a dolgokat.

– Tisztában vagyok vele, éppen ezért ellenzem annyira mama stratégiáját, hogy hitessük el bizonyos nemes urakkal, miszerint szeretnék a feleségük lenni. Ez megtévesztés, és rombolja a bizalmat.

– Nem kell hogy az legyen. Nem kell olyan messzire menned, hogy azt sugald, férjet keresel, de nagyban segítené, ha megpróbálnál... rokonszenves lenni.

A rokonszenveség nyilvánvalóan magában foglalta a késő délutáni sétát a Hyde Parkban. Leonora nem tudta, miért pont ebbe a parkba kellett jönniük, amikor a szállodájuktól nem messze volt egy kisebb, de igen kellemes park is. De úgy tűnt, az anyja a bál ideje alatt kiderítette, hol lehet a legegyszerűbben lordokra vadászni.

Így hát itt voltak, és az anyjával kettesben sétálgattak a zöldben. Sam persze most is kimentette magát: úgy döntött, hogy egy klubba megy, és találkozik néhány úriemberrel, akiket talán befektetésre csábíthat. Leonora csak remélni tudta, hogy ez nem jár együtt egy újabb bállal. Ezeket a táncos társasági összejöveteleket ugyanis hihetetlenül megterhelőnek találta. A sok ember, a beszélgetések zaja és az állandó szereplés kimerítette, lefárasztotta idegileg. De mint kötelességtudó lány,

nem tehetett mást, mint hogy engedelmeskedett az anyja és az öccse akaratának. Valahányszor nehezebbre esett az indulás, mindig eszébe jutott, hogy ezt az apja emlékéért teszi.

– Légy érdekesebb, drágám! – utasította az anyja, és Leonora azon tűnődött, pontosan hogyan is kellene így tennie.

Elhozta magával a vázlatfüzetét, abban a reményben, hogy lesz néhány perce leülni egy fa alá rajzolgatni, de meglehetősen biztos volt benne, hogy ettől nem fog érdekesebbnek tűnni. Talán ugrálnia kellene, mint gyerekkorában, vagy körben forognia, esetleg lefeküdhetne a földre, és nézhetné, mire hasonlítanak az elvonuló felhők.

Amikor néhány hölgy elsétált mellettük, úgy bámultak rá, mintha legalábbis meztelen volna. Azon tűnődött, vajon a viselkedésüknek van-e bármi köze az aznap reggeli pletykalapokhoz. Vajon fenyegetésnek tekintik, és haragszanak rá, mert el akar lopni előlük egy vagyonos és előkelő agglegényt? Talán írógéppel megírhatná az egyik pletykalap szerkesztőjének, hogy nem férjre, hanem befektetőre vadászik, és nem tervezi, hogy ebben az országban marad, így házasságról szó sem lehet.

De akkor az anyja biztosan leszidná, és Sam is megmosná a fejét.

Megpillantott egy férfit egy barna kancán, aki egyenesen feléjük lovagolt. Beletelt egy-két másodpercbe, mire felismerte, hiszen csak egyszer találkozott vele – akkor, amikor aláírta a táncrendjét. Lord Lawrence Brinsley-Norton volt, az egyik olyan úr, akinek a legutóbbi bálon csalódást okozott. Nem találkoztak, miután visszatért a bálterembe, és Leonora hálát adott ezért a sornak, de úgy tűnt, most meg kell fizetnie az akkori kegyelem árát.

A férfi megállította a lovát, és gyorsan leszállt. Aztán megemelte a kalapját, és elmosolyodott.

– Mrs. Garrison, Miss Garrison... Micsoda öröm látni önöket!

– Hallottuk, hogy mindenki, aki számít, itt tölti a délutánt – mondta az asszony.

– Keresnek talán valakit? – érdeklődött a nemes lord.

– Nem – vágta rá Leonora gyorsan, mielőtt az anyja elmondhatta volna, hogy bárkinek örülne, akinek nemesi címe

van, és hajlandó elvenni a lányát. Bár az igazság az, hogy Leonora azért körülnézett, abban a reményben, hátha itt találja Rookot.

– Csak élvezzük a szép időt, ami a tegnapi esti eső után köszöntött ránk.

– Ki kell használnunk a napsütést, amíg lehet. – A férfi tekintete a lányról az anyjára siklott. – Mrs. Garrison, megengedi, hogy előremenjek a lányával?

Az asszony habozott, minden bizonnyal azért, mert lord Lawrence Brinsley-Norton nem örököl címet és birtokot. Az a bátyjára, Kingsland hercegére szállt.

– Hát hogyne – biccentett aztán. – Miért is ne szentelhetnének néhány percnyi figyelmet egymásnak?

Lord Lawrence felajánlotta a karját, Leonora pedig elfogadta, és együtt sétáltak tovább. A mama néhány lépéssel mögöttük haladt, és a lány összeszedte minden bátorságát, hisz udvariasan bocsánatot kellett kérnie, amiért lemaradt a táncukról. Tudta, hogy a sértés nem maradhatott észrevétlen.

– Sajnálom, hogy megfeledkeztem a keringőnkről. Nem vagyok hozzászokva a sok tánchoz, eléggé elszédültem, és félrevonultam egy kis időre a női pihenőszobában, ahol aztán sajnos ott feledkeztem. – Ugyanezt a kifogást adta elő a többi úrnak is, akikkel táncolnia kellett volna. Nem volt különösebben boldog attól, milyen könnyen gördült ki a száján ez a hazugság. Úgy tűnt, mióta ebbe az országba érkezett, folyton füllentett, pedig korábban mindig olyan becsületes volt.

– Nem kell bocsánatot kérnie. Bár természetesen elkeserített, hogy nem találtam meg önt, de amikor nem jártam sikerrel, bementem a kártyaszobába, ahol nagy szerencse ért. Végül ott maradtam az éjszaka hátralévő részében, és csinos összeget nyertem.

A lány majdnem azt javasolta neki, fektesse be ezt a váratlanul jött csinos összeget az ő vállalkozásukba, de nem akart túl kétségbeesettnek tűnni. Sejtette, hogy ha a bátyja befektet, akkor a lord is. Ha viszont a bátyja nemet mond, Lord Lawrence-t sem tudja meggyőzni arról, hogy jó üzlet lenne a befektetés.

– Bizonyára nem én vagyok az egyetlen, akivel táncolni akart.

– Nem, szeretek néhány hölgyet körbeforgatni a parketten,

mielőtt szerencsejátékra adom a fejem.

A lány hálás volt, mert érezte, hogy lord Lawrence próbálja levenni a válláról a bűntudat terhét.

– Nos, akkor örülök, hogy ilyen szerencsésen alakult a tegnapi estéje.

A férfi megvonta a vállát.

– Azt is tudom, hogy nem versenyezhetek Rookkal.

Leonora hirtelen elfelejtette, hogyan kell levegőt venni.

– Hogy érti ezt?

– Nyugalom, nem akartam célozni semmire. De azt beszélük, hogy ön felkeltette a figyelmét.

– Segített kivenni egy kavicsot a topánkámból. Ennyi az egész. Semmi egyéb nem történt köztünk.

– Kár. Szegény Rook mindig is túl merev volt. Azt reméltem, talán az ön társasága segít ellazítani egy kicsit.

– Miből gondolta, hogy én segíthetek?

– Az amerikaiak, legalábbis azok, akiket én ismerek, nem tűnnek olyan karót nyeltnek, mint sok honfitársam.

– Biztosíthatom, hogy én mindig illendően viselkedem. – *Kivéve, amikor nem.*

– Nem akartam megbántani.

– Ó, nem sértődtem meg.

– Akkor talán megtisztel egy táncsal a következő bálon, amin mindketten részt veszünk.

– Örömmel megteszem.

– Nagyszerű! Most már búcsúzom. – A lord közelebb hajolt, és halkabbra fogta a hangját. – Ha jól tudom, az édesanyja nem szereti, ha olyan urakra vesztegeti az idejét, akik nem örökölnek nemesi címet.

Leonorának kezdett az idegeire menni az anyja vesszőparipája, az meg pláne, hogy erről most már mindenki tud. Ráadásul ha valaki, ő aztán tényleg tisztában volt vele, milyen az, ha valakit lenéznek és semmibe vesznek.

– Nekem személy szerint semmi bajom velük, és akikkel eddig találkoztam, azokat egészen elbűvölőnek találtam – mosolygott a férfira.

– Milyen kedves, hogy ezt mondja, Miss Garrison. Már alig

várom a következő táncunkat. – A lord megtorpant, elhúzta a karját, és újfent megemelte a kalapját az asszony felé.

– További kellemes napot, Mrs. Garrison!

Azzal felült a lovára, és elügetett.

Az anyja azonnal Leonora mellé lépett.

– Ő nem megfelelő férjjelölt.

– Nem hiszem, hogy szeretne az lenni.

– Itt jön egy sokkal ígéretesebb parti!

Leonorának nem kellett sokáig nézelődnie, hamar észrevette Rookot egy fekete paripán.

Rook kiszúrta, hogy Miss Garrison Lord Lawrence-szel sétál, és minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy oda ne vágasson hozzá, a nyergébe ne emelje, és el ne száguldjon vele. A pletykalapok imádnák...

És tagadhatatlan, hogy ő maga is élvezné. A lányt maga elé ültetné a nyeregbe, Leonora átkarolná a nyakát, hogy le ne essen. Aztán csókra kínálná azt a gyönyörű ajkát...

De ő nem volt az a fajta, aki elveszíti a fejét egy nő miatt. Mindig ura maradt az érzéseinek és a tetteinek. Ezért megmarkolta a gyeplőt, és miután odalovagolt Leonoráékhoz, megállította a csődört, leugrott a nyeregből, és megemelte a kalapját.

– Jó napot, Mrs. Garrison! Remélem, megengedi, hogy a kedves leányával elsétáljak a park végéig. – *Míg maga jócskán lemarad mögöttünk, nehogy elérhesse Leonorát a gonosz, csipkedős ujjával!*

– Mindaddig, amíg tisztos távolságot tartanak. Nem szeretném tovább táplálni a szóbeszédet.

Rook majdnem elmosolyodott, mert szinte látta, ahogy az asszony szeme lilára változik. Nyilvánvalóan hazudott: valójában nagyon is szerette volna, ha további pletykák kelnek szárnyra róluk.

– A lehető legjobban fogok viselkedni – ígérte. Egy angol anyának nem kellett volna ezt mondania, mert mindannyian tudták, hogy a viselkedése példás. Kivéve az utóbbi időben. Ő maga is alig ismert rá arra az emberre, akivé az alkóvban vált, amikor az ajka a Miss Garrisonéhoz ért...

– Gondolom, olvasta azt a hírt az újságban magáról és a

lányomról.

– Igen, olvastam. Remélem, nem hozta önöket túlságosan zavarba.

– Gyakran írnak önről a pletykalapok?

– A mostani volt az első alkalom. – Jó alaposan dühbe is gurult miatta. – Többé nem fordul elő.

Mrs. Garrison inkább csalódottnak, mintsem elégedettnek tűnt a szavai hallatán, de összeszorította az ajkát, és bólintott.

Rook nem nyújtotta Leonorának a karját, mert tartott tőle, hogy ha megérinti, képtelen lesz uralkodni magán, és a végén még magához rántja. A lány ruhája halvány rózsaszín volt, nem az a sötétebb árnyalat, amit aznap este viselt, amikor találkoztak. Majdnem az állánál ért véget az apró gombok sora, és a férfi önkéntelenül is elgondolkodott, milyen örömet okozna neki, ha egyenként kigombolhatná ezeket a gombokat.

A gyeplőt tartva összefogta két kezét a háta mögött, és elindult. Leonora hálásan csatlakozott hozzá, az anyja pedig néhány lépéssel lemaradva követte őket.

– Hogy hívják a lovat? – kérdezte a lány.

Tehát lényegtelen dolgokról akart beszélgetni. Rook azon tűnődött, vajon Lawrence-szel is ugyanezt tette-e.

– Jól nevelt.

– Miféle név ez egy lónak? – hökkent meg Leonora.

– Miért, ön hogy nevezné?

– Nem is tudom... Például Ónix. Vagy Árnyék. Vagy Éjszaka.

– Jobban szerettem volna egy olyan nevet, amely emlékeztet arra, hogyan kell viselkednem, amikor megülöm, hiszen tulajdonképpen mindig viselkednem kell. Sajnálom, ha a pletyka indokolatlanul sok gondot okozott önnek.

A lány óvatosan hátrapillantott a válla fölött, mielőtt gyönyörű kék szemét a férfira szegezte volna.

– Anyám, bár panaszkodott, valójában nagyon boldog és izgatott. A nevem még soha nem szerepelt az újságokban. Ez közös bennünk: önben és bennem. Szóval a ma reggeli cikkecske nagy esemény az én szerény életemben. Fontolgam, hogy kivágom, és elrakom emlékebe.

– Az ember általában olyan tárgyakat őriz meg, amelyek szép

emléket idéznek fel. Remélhetem, hogy ön is emlékezni akar az együtt töltött időre? – Rook nagyon halkán beszélt, hogy Mrs. Garrison meg ne hallhassa.

Miss Garrison széles karimájú kalapot viselt, hogy az erős napsugarakat távol tartsa az arcától. A bőre mégis rózsaszínre színeződött, de aligha a meleg vagy a nap miatt.

– Tanulságos élmény volt – mondta végül.

A férfi számára is, bár ezt nem szívesen vallotta volna be. Soha nem ismert még olyan nőt, akinek a csókja ekkora lelkesedéssel töltötte volna el. Kettejük találkozása előtt Rook meglehetősen szimpla dolognak tartotta a csókolózást. Leonora csókja azonban más volt. Erős vágyat ébresztett benne valami megfoghatatlan iránt, amit nem tudott pontosan beazonosítani.

– Visszatértem a bálterembe anélkül, hogy bajba kerültem volna – mondta halkán a lány.

– Tudom. Nem mentem el, amíg meg nem láttam, hogy belép az ajtón.

– Nem vettem észre önt.

– Elég ügyesen el tudok vegyülni a tömegben. – Fiatalon sajátította el ezt a képességet, hogy elkerülje az apja figyelmét.

– Sikerült megtalálnom az urakat, akikkel táncolnom kellett volna, és az ön által javasolt hazugsággal kértem bocsánatot. Kivéve Lord Lawrence-t. Őt egészen néhány perccel ezelőttig nem találtam. Ő volt a legmegértőbb.

Furcsa módon némi elégedettség töltötte el a gondolatra, hogy a lány őt – vagy legalábbis a csókját – választotta Lawrence, illetve a vele való keringőzés helyett. Az viszont zavarta, hogy a férfi az imént még itt volt Leonora mellett, és kart karba öltve sétálgatott vele, miközben Rook biztonsági okokból megtagadta magától ezt az élvezetet...

– Bölcs dolog így együtt sétálnunk? Mi lesz, ha megint írnak rólunk a pletykalapok? – kérdezte halkán a lány.

A férfi csalódottan felsóhajtott.

– Remélem, hogy nem.

Aztán ránézett a lányra, látta, hogy az őt tanulmányozza, és az a furcsa érzése támadt, hogy gondolatban épp darabokra szedi, és minden porcikáját kielemez. Elvigyorodott.

– De ha mégis, akkor lesz egy újabb emléke.

A lány visszamosolygott rá, és Rooknak az jutott eszébe, hogy hajók indultak már útnak egy-egy ilyen mosolyért. Lány és incselkedő volt Leonora mosolya, meleg és mámorító. Nem emlékezett rá, hogy valaha is látott volna ilyen boldog, derűs arckifejezést. Egy életen át elnézegette volna.

– A New York-i hölgyek el sem fogják hinni, hogy bekerültem a pletykalapokba.

Nyilván ez az oka annak, hogy ki akarja vágni a cikkeket... Rookot dühítette, hogy az Atlanti-óceán túlsó partján nem értékelik Leonorát. Nem találta furcsának, és cseppet sem zavarta, hogy a lányt érdekli, milyen erő mozgatja azt a bizonyos dugattyút. Lenyűgözte, hogy a kíváncsisága nem ismer határokat, hisz e kíváncsiság miatt ismerte meg a lány ajkának ízét és tökéletes formáit. Ha nem lenne számára olyan fontos, hogy a saját hírneve makulátlan maradjon, talán kedveskedhetne neki azzal, hogy mostantól fogva mindennap helyet szerez neki a pletykalapok címsorán.

– Nem tudom, kedvelném-e azokat a New York-i hölgyeket.

– Ön biztosan tetszene nekik.

És önnek? Önnek tetszem?

Honnan az ördögből jött ez a gondolat? Rook zavarba jött. Nem számított, tetszik-e Leonorának vagy sem. Fizikailag összeillettek, a csók legalábbis ezt bizonyította. Mi más kell még egy futó kapcsolathoz?

– Mindig a vázlatfüzetével a kezében sétálgat? – kérdezte, és a lány arcát ismét elfutotta a pír. Nem tudta, ismert-e valaha is olyan hölgyet, aki ennyire hajlamos lett volna a pirulásra.

– Azt reméltem, leülhetek egy fa alá, és rajzolhatok egy kicsit, de a mama szerint akkor nem tűnök elég érdekesnek.

Ördög vigye el az anyját! Bár Rook élt a gyanúperrel, hogy a kedves mama roppant érdekesnek tartaná a lányát, ha rajzolás közben egy lord udvarolna neki.

Hátrapillantott.

– Mrs. Garrison, megpihenünk ennél a közeli fánál. Ha esetleg továbbsétálna, menjen csak nyugodtan. Legalább száz gardedám kószál a parknak ezen a részén.

Visszafordult Leonorához, akinek kék szeme hirtelen tágra nyílt a csodálkozástól, és csak azért is a karját nyújtotta neki. Bebizonyítja, hogy igenis képes uralkodni magán! Mégis, amikor a lány kesztyűs ujjai könnyedén a karjához értek, mint amikor pillangó száll a virágsziromra, úgy érezte, mintha övé lenne az egész világ. A fához érve Leonora elengedte a karját, Rook pedig elengedte a gyeplőt. A lova elég jól nevelt volt ahhoz, hogy ne galoppozzon el. Rook levette a kabátját, és leterítette a fűre a hatalmas ágak árnyékában.

– Mit csinál? – kérdezte Leonora.

– A talaj bizonyára még mindig nedves a tegnapi esőtől.

– Ó, erre nem is gondoltam. Butaság lenne a fűbe leülni.

– Nem fog a fűvel érintkezni. A zakómon fog ülni. – A férfi kinyújtotta a kezét, hogy segítsen neki leereszkedni.

– Nem lehet. Nem akarom összesározni a zakóját.

– Az inasom semmit sem élvez jobban, mint az igazi kihívásokat. Imádja elérni, hogy egy sáros, fűfoltos ruhadarab úgy nézzen ki, mintha sosem viselték volna. Ne tagadja meg tőle ezt a szórakozást!

A lány vidáman felnevetett. Figyelemre méltó, milyen könnyed tudott lenni akkor is, amikor az anyja rosszallásától kellett tartania.

– Nem hiszek magának – rázta meg a fejét.

Leonora soha életében nem hallott még ennél nevetségesebbet. A szeme vidáman csillogott, és a férfi még mindig a kezét nyújtotta feléje.

– Pedig így igaz – felelte komolyan Rook. – És tudnia kell, hogy igaz, mert nem hunytam be a szemem.

A lány majdnem újra felnevetett. Aztán a férfi kezébe tette a kezét, és lassan leereszkedett a leterített zakóra. Nem lepte meg Rook izmainak ereje. Minden alkalommal érezte a kemény, ruganyos izmokat a ruhája alatt, valahányszor hozzáért.

Amint a lány elhelyezkedett, a férfi leguggolt előtte.

– Gondolom, az inasa azt a kihívást is szereti, hogy fényesre suvikszolja a csizmáját – élcelődött Leonora.

– Ó, igen. Nagyon kényes a csizmámra.

Rámosolygott a férfirra, majd elnézett mellette az anyja felé, aki

az ösvényen állt, és egy idősebb nővel beszélgetett. Az illető ruházata és tartása arra utalt, hogy fontos személy.

– Mama beszélget valakivel.

Rook kissé oldalra fordult.

– Király anyjával, Kingsland özvegy hercegnéjével.

A lány felsóhajtott.

– Tanácsot fog kérni partiképes fiatalemberekkel kapcsolatban.

Persze csak a gazdag és előkelő partiképes fiatal emberek jöhetnek szóba nála.

Rook visszafordult Leonora felé.

– Egyelőre ne törődjön vele, élvezze ki a lehetőséget, hogy tervezheti a gépeit.

A lánynak a lélegzete is elakadt.

– Honnan tudja, hogy gépeket tervezek?

– Annyira már ismerem önt, Miss Garrison, hogy tudjam, nem virágok vagy esetleg sétáló párok lerajzolásában leli örömét. Megmutatja, min dolgozik?

– Egy újfajta gép ötletén, de még nem dolgoztam ki minden részletet.

– Azt hiszem, ilyenkor a legérdekesebb a tervezgetés. A legelején, amikor még csak az ötlet szikrája van meg, és oly sok úton indulhatunk el, hogy megvalósítsuk.

A férfi tökéletesen leírta Leonora érzéseit. Ő ahhoz hasonlította volna a felfedezés folyamatát, mint amikor kicsomagolnak egy ajándékot: meglazítják a masnit, lehúzzák a papírt, csak egy részét látják a tárgynak, majd lassan feltárul az egész. Mindig is sok időt szánt az ajándékok kibontására, hogy kiélvezze a várakozást.

– Ön is így érez a befektetésekkel kapcsolatban? Várakozással tekint elébe, hogy lássa, hogyan alakul az egész?

A férfi elgondolkodott. Leonorának tetszett, hogy komolyan veszi, és kellőképpen megfontolja a kérdését.

– Azt hiszem, igen. Izgalmat érzek, miközben várom, hogy kiderüljön, hogy amibe befektettem, az szárnyalni vagy zuhanni fog-e.

– A cégünk szárnyalni fog – vágta rá Leonora, aki nem tudta megállni, hogy ne reklámozza kicsit a vállalkozásukat.

Mintha csodálta volna a lány eltökéltségét, Rook elvigyorodott, és a Leonora ölében lévő vázlatfüzet felé biccentett.

– Na, mutassa! Hadd lássam, jól tippeltem-e, amikor azt mondtam, hogy a füzetében nem egy rózsza vagy egy fa van, vagy akár egy huncutkodó pár.

A lány szíve megdobbant, mert soha nem mutatta meg senkinek a rajzait, amíg ki nem dolgozott mindent, és amíg össze nem állt a fejében az egész. Amíg formát nem öltött az ötlet. Mégis volt valami izgalmas abban, hogy a férfi érdeklődik iránta. Vett egy mély, reszketős lélegzetet, majd kinyitotta a vázlatfüzetét, hogy felfedje, amit végeredménynek gondolt. A férfi felé fordította a lapot.

Rook úgy tanulmányozta, mint egy múzeumi remekművet. Aztán a jegyzetfüzetért nyúlt.

– Szabad?

A lány bólintott, és figyelte, ahogy a férfi lassan visszalapoz.

– Mi lesz ez?

– Egy pénztárgép.

Rook ráemelte a tekintetét. Leonora nem látott gúnyt tükröződni a szemében, csak érdeklődést.

– És mire jó?

– A bolt tulajdonosa beüti a gépbe az aznapi eladásait, és amikor bezár, megszámlolja a pénztárban lévő pénzt. A fiókban lévő összegnek meg kell egyeznie azzal az összeggel, amit a gép mutat, hogy aznap annyit ütött be.

– Ha a két szám nem egyezik, az azt jelenti, hogy enyves kezek megdézsmáltak a kassza tartalmát.

– Ez is igaz, ugyanakkor a gép attól is megkíméli, hogy utólag kelljen összegeznie az aznapi eladásokat. Így hamarabb haza tud menni a családjához.

– Micsoda elme talál ki ilyeneket?

– Egy fölöttébb unalmas vénkisasszonyé – mondta könnyedén Leonora.

– Épp ellenkezőleg. Ön ragyogó, briliáns tehetség!

A lány egészen biztos volt benne, hogy elpirult, az arca skarlátvörös lett, és olyan forró, hogy csodálkozott, amiért nem lobban lángra. Visszahúzta a jegyzetömböt az ölébe.

– Sajnos még nem jöttem rá, hogyan kell ezt az egészet megvalósítani.

– De rá fog jönni.

A férfi bizalma egyszerre volt nyugtalanító és megnyugtató. Csak az apja hitt benne ennyire, és ő az elmúlt egy évben nagyon megszenvedte a hiányát. Mintha elvették volna tőle a napfényt...

– Igyekszem kitartó lenni.

A tekintetük egybekapcsolódott, és a lánynak nem volt ereje elfordítani a fejét.

– Azt hiszem, eleget rabolta a lányom idejét – jelentette ki hirtelen egy kemény hang. – Folytatnunk kell a sétánkat, hiszen fontos, hogy Leonorát lássák.

Rook továbbra is a lányt bámulta.

– Egyetértek, szerintem is fontos, hogy mindenki lássa.

Ugyanazokat a szavakat használta, de a lánynak az volt a benyomása, hogy valami egészen másra utal, mint az anyja.

Rook ruganyos mozdulattal felállt, kezét nyújtott, és felhúzta Leonorát is. Aztán felvette a kabátját, és annak ellenére, hogy kissé nyirkos és gyűrött volt, magára húzta, mert mégiscsak úriember volt, és az illemre kicsit is adó úriemberek nem mászkálhattak ingujjban és mellényben. Elvigyorodott, és rákacsintott a lánynak.

– Az inasom nagyon fog örülni a rá váró kihívásnak. Viszontlátásra, Miss Garrison!

– Viszontlátásra, uram.

A férfi élénken az asszony felé fordult.

– Viszontlátásra, asszonyom!

Aztán felült a lovára, és elügetett, Leonora pedig úgy érezte, mintha nem is lenne olyan nehéz a teher, amelyet cipel.

Aznap este a házigazdái – Rosemont grófja és grófnéja – kérésére Leonora, Sam és az anyjuk korán megjelent, hogy lehetőségük legyen találkozni a hat Trewlove testvérrel és házastársaikkal, mielőtt a meghívott vendégek sokasága megérkezik. Még mielőtt a bemutatkozásra sor került volna, Leonora felismerte Aiden Trewlove-ot, annak ellenére, hogy kissé be volt csípve, amikor azt a bizonyos kérést intézte hozzá. Most már egyértelműen látta a hasonlóságot közte és Rook között.

Aiden rezzenéstelen arccal nézett vissza rá, és a lány megnyugodott, hogy ezek szerint nem emlékszik rá. Ami remek hír, mert így sokkal kevésbé lesz kínos az este.

Meglepetésére jelen volt Althea és a férje, Beast, aki nyilvánvalóan a Trewlove-házban nevelkedett. Althea összeesküvő mosollyal, szívélyesen üdvözölte, és megfogta a kezét.

– Remélem, ma este nem kínozzák majd kavicsok.

Leonora könnyedén felnevetett, és halkán így szólt:

– Egyelőre úgy néz ki, hogy nem. Azonban fenntartom magamnak a jogot, hogy bármikor felfedezzek egyet a cipőmben.

Sherryt adtak körbe, és Mick Trewlove, a szálloda tulajdonosa, amelyben megszálltak, tósztot mondott.

– Az új befektetéseinkre! Találjuk meg a leggyümölcsözőbbeket!

– Úgy legyen! – vágta rá kórusban a többiek, aztán mindenki belekortyolt az italába.

Leonora anyja magyarázni kezdte a gróf feleségének, Fancynek, hogy reméli, ma este bemutatthatja Leonorát a megfelelő úriembereknek. Mivel a lánynak nem ez volt a kedvenc témája, és nem akart vitába szállni az anyjával, diszkréten eltávolodott tőlük. Mielőtt azonban elmenekülhetett volna, Aiden Trewlove elállta az útját.

Sötét haja és szeme nagyon emlékeztetett Rookéra, de volt benne valami durvaság, ami talán természetes, hiszen az utcán nevelkedett. A tekintete ugyanakkor közvetlen volt, nyíltan és

őszinte érdeklődéssel tanulmányozta Leonorát, ami arra utalt, hogy nem az a fajta, aki játszadozik. Végül kissé lehajtotta a fejét, és halkán így szólt:

– Figyelmeztetni szeretném, hogy ma este jelen lesz valaki, akivel nemrég találkozott a klubomban.

Rook... Természetesen itt lesz. Persze tudhatta volna. Furcsa, hogy eddig egyfolytában azon aggódott, mit mond majd az anyja vagy az öccse, hogy zavarba hozza, de a feszültsége most enyhülni kezdett.

– Köszönöm, hogy tudatta velem.

– Gyanúm szerint valami több is történt azon az éjszakán, mint hogy az ajkuk összeért.

– Nem, nem történt. – *De talán történt volna, ha ő nem alszik el...*

Aiden elvigyorodott, és a lány rájött, hogy nehéz gyerekkora ellenére sokkal lazább és nyugodtabb személyiség, mint Rook. A vikomt, bár sosem kellett nélkülöznie, valahogy mégis sokkal súlyosabb terhet cipelt.

– Nem lehet, hogy kissé túl élénken tiltakozik?

– Nézze, uram, ön azt gondol, amit akar...

– Nora! – szakította félbe kissé udvariatlanul az anyja. – Szeretnélek bemutatni Lord Camberley-nek, aki Mr. Trewlove sógora, és egy igazi gróf.

Lord Camberley szőke volt, és kedvesen mosolygott. Megfogta a lány kesztyűs kezét, és könnyed csókot lehelt rá.

– Remélem, megtisztel egy táncsal, Miss Garrison.

– Természetesen. – A lány felajánlotta neki a táncrendjét, amelyet még a csuklójára kellett rögzítenie. Miután beírta a férfi nevét, Camberley visszaadta a kártyát.

– Alig várom a keringőnket! – Kissé kelletlenül biccentett Aiden felé. – Majd később beszélünk.

Miután a férfi elsétált, az anyja megcsípte Leonora karját.

– Lehetnél kicsit lelkesebb. Feleséget keres.

– Én viszont nem keresek férjet! – csattant fel a lány, majd Aiden felé fordult. – Bocsássa meg ezt a kicsinyes civakodást. Ettől igazán megkímélhattük volna.

– Gyanítom, Miss Garrison, hogy bármelyik úriember szívesen

megbocsátana önnek bármit. És most nem tartom fel tovább önöket, már így is túl sokáig voltam távol a feleségemtől. – A fejét lehajtva ő is távozott, így a lány karnyújtásnyira maradt egy újabb csípéstől, ami gyorsan és kicsit nagyobb erővel érkezett.

– Ez a férfi majd tudatja Camberley-vel, hogy nem akarsz férjhez menni, és tessék, már tönkre is tetted az egész eddigi munkámat!

Ami annyiból állt, hogy úriemberekkel beszélgetett, és úgy vezette őket oda Leonorához, mint lovakat a patakhöz – csakhogyan ebben az esetben a víz nem kívánta, hogy megigyák.

– Mama, talán egy kicsit finomabban is megfogalmazhatnád a céljaidat.

– Az nem fog menni, ha semmit sem teszel azért, hogy ezek a célok megvalósuljanak. Különben is, Sam nyíltan elmondta, miért van itt, mit akar elérni, és mi vagyunk itt a díszvendégek. Ha egy kicsit megerőltetnéd magad, sorban állnának a férfiak a kezedért.

– Amint leszerződünk a befektetőinkkel, visszatérek az Államokba, hogy segítsek Samnek átalakítani a gyárat. Melyik férj örülne ennek? Különösen melyik nemesi származású férj, akinek az országban kell maradnia, mert a Lordok Házában ül?

Az anyja a szemét forgatta.

– Sokkal hasznosabb lenne, ha azzal segítenéd Samet, hogy jól mész férjhez, így a gyár finanszírozása magától megoldódik. Sam üzlete ettől felvirágzik majd, és sikeres lesz.

Sam üzlete... Mert az apjuk a végrendeletében a fiára hagyott mindent. Ez nem volt igazságos, hisz Leonora volt az, aki éveken át dolgozott az apja mellett, aki ismerte az üzlet minden csínját-bínját, akinek a számára nem volt nagyobb boldogság, mint amikor minden zökkenőmentesen működött a gyárban.

– Miért nem házasodhat meg Sam? Ő is elvehetne egy vagyonos és előkelő hölgyet.

– Mindegy, kit vesz el Sam, hacsak nem Viktória királynő egyik lányát, ő sajnos nem juttathat be engem az Astor-bálterembe. Azt csak te teheted meg. Csak teáltalad emelkedhetek fel a legfelsőbb körökbe.

– De ilyen áron, mama?

– Ezért semmilyen ár sem lehet túl sok neked.

– Nem szerelemből kellene házasodni?

– Ugyan már! A túlélésért házasodunk. Egy jó házasságban kölcsönösen egymásra vannak utalva a felek.

A túlélésért... Csakhogy most nem az ő túlélése a lényeg, hanem a vállalaté. Meg kell találnia a módját, hogy ez házasság nélkül is megvalósuljon!

Rook fontolóra vette, hogy nem vesz részt a Rosemont-bálon, amely sok tervezett eseménnyel ellentétben eléggé hirtelen szerveződött. De aztán elterjedt a klubban a hír, hogy Garrisonék is ott lesznek, és azok, akik még nem ismerkedtek meg velük, remélték, hogy változtathatnak ezen a tarthatatlan helyzeten. Bár kételkedve fogadták az írógépgyártás terveit, azért érdeklődtek iránta, és szerettek volna többet megtudni arról, mi is ez. Végül is, ha a Sakkfigurák még nem ugrottak rá a lehetőségre, akkor kétségtelenül indokolt egy kis óvatosság.

Köztudott volt, hogy a Sakkfigurák elég jó érzékkel választják ki a támogatásra érdemes befektetési lehetőségeket. Bár ők négyen soha nem verték nagydobra, mibe fektetik a pénzüket, gyakran elhíresztelték, hogy ez vagy az a cég a támogatásukat élvezi, hátha akkor mások is nagyobb hajlandóságot mutatnak egy tőkeinjekcióra.

Rook nem érkezett korán, de úgy tűnt, a legtöbben igen, kétségtelenül abban reménykedve, hogy valami új vagy izgalmas dolog derül ki a befektetési lehetőségről. A tömeg ellenére ő mégis kiszúrta Leonorát, aki éppen Camberley grófjával keringőzött. Meglepte a forrongó indulat, amely a látvány hatására úrrá lett rajta. Azon tűnődött, vajon Aiden hogyan viselné, ha megölné a sógorát. Aztán az jutott eszébe, vajon Miss Garrison hogyan fogadná az indulatkitörését, hisz bizonyára nem ezért jött ide, hogy petrezselymet áruljon a sarokban. Annak ellenére, amit a lány mondott azokról az urakról, akikhez New Yorkban szerencséje volt, Rook el sem tudta képzelni, hogy itt is ugyanez történjen vele: hogy semmibe vegyék, ne akarjanak vele beszélgetni, táncolni, sétálni.

– Már kezdtem azt hinni, hogy nem is jössz.

Az ismerős hang hallatán Rook elmosolyodott, majd szembefordult a bátyjával.

– Nem akartam azt a benyomást kelteni, hogy túlságosan kíváncsi vagyok Sam Garrisonra. Jobb, ha nem mutatunk túl nagy érdeklődést, amíg el nem döntjük, mit is akarunk tulajdonképpen.

– Meg akartalak kérni, hogy adj Camberley-nek leckéket befektetésből. Igyekszem segíteni neki, hogy rendbe tegye a birtokát, és emellett egyéb jövedelmekhez is jusson, de lassan megy. Ráférne egy kis pénz, és a szakértelmed is jól jönne neki. Bár ahogy néhány perccel ezelőtt néztél rá, úgy hiszem, nagyobb kedved lenne megölni, mint megsegíteni. Hiszen a te kiszemelteddel táncol.

Rook tudatára ébredt, hogy az arcán tikkelt egy apró izom.

– Említettem már, hogy átkozottul idegesítő vagy?

Aidennek volt képe felnevetni.

– Sokszor, de mivel minden testvérem ezt mondja, nem hat meg különösebben a kritika.

– Hányat ismersz közülük?

A széles mosoly elhalványult.

– A Trewlove testvéreimre gondoltam, nem azokra, akiket apánk nemzett.

Rook bólintott. Bár nem szívesen élt volna törvénytelen gyerekként, mégis irigyelte Aident a szoros kötelékért, ami a nevelt testvéreihez fűzte, még ha nem is voltak egy vérből valók. Fiatalkorában Rook gyakran vágyott valakire, akivel megoszthatta volna a gondjait. Persze jobb későn, mint soha.

– Miss Garrison nem az én kiszemeltém.

– Pedig a jelek erre utalnak.

Miért vesződik egyáltalán azzal, hogy vitatkozzon a fivérével? Aiden képes átlátni az embereken, megérzi, mire vágynak a szívük mélyén. Ez az egyik oka annak, hogy jelenleg két nagyon jövedelmező üzlet tulajdonosa.

A zene elhallgatott, és Rook a táncparkett felé nézett. Miss Garrison és Camberley középen álltak és beszélgettek. Miért nem kíséri a lányt a táncter szélére vagy az anyjához? Vagy a székekhez?

Elkezdődött egy polka, és a gazember újra a karjába vette Miss Garrisons. Két egymás utáni táncot egyszerűen nem táncolhatott

egy hölgy ugyanazzal az úriemberrel, ha nem akart pletykákra és találgatásokra okot adni. Camberley most már biztosan nem éli túl az estét!

– Szerinted mire megy ki a játék?

– Nem tudom biztosan. Az anyja azt mondja Camberley-ről, hogy feleséget keres. Először csak ennyit hallottam, aztán egyszer, amikor Camberley túl sokat ivott, arról motyogott, hogy nagy hozománnyal rendelkező lányt akar elvenni. De mivel az amerikaiak is befektetőket keresnek, valószínűleg nem veti fel őket a pénz, szóval Miss Garrison aligha jó választás.

– Talán azt reméli, hogy szárnyalni fog a cégük.

– Miért, szerinted szárnyalni fog?

Rook meglepődött, amikor rájött, hogy Aiden bízik a megérzésében, és ha ő azt mondja, akkor hajlandó lenne kockáztatni a nehezen megkeresett pénzét. A választ nem lehetett félvállról venni.

– Még nem tudom biztosan. De ha megbocsátasz, most el kell intéznem valamit...

Leonora kedvelte Camberley grófját, aki kedves volt, és jól el tudott vele beszélgetni. Különösen szerette a humorát, azt, hogy önmagából is gúnyt űzött; sokszor kifigurázta például a szerencsejátékok iránti rajongását. Azt is elmesélte, hogy Aiden Trewlove-ot kérte meg, segítsen neki rendbe tenni az ügyeit, és a férfi segített is: két hűgát is férjhez adta, a harmadikat pedig Aiden maga vette feleségül. Már csak egy hajadon húga maradt, de Lady Alice-t nemigen érdekelte a házasság, inkább független szeretett volna maradni. Leonora azt kívánta, bárcsak az ő családja is ilyen támogató lenne a házassági elképzeléseit illetően.

– Talán meg kellene kérnie Trewlove urat, hogy segítsen önnek is párt találni – jegyezte meg, miközben szaporán végigpolkáztak a termen. A gróf egy második táncra is feliratkozott, ami kétségkívül hízelgő volt. Soha senki nem táncolt még vele egynél többször.

A férfi nevetett.

– Nem vagyok benne biztos, hogy az én érdekeimet tartaná szem előtt, vagy egyáltalán megértené, mit akarok egy feleségtől.

Leonora nem merte megkérdezni, mi lenne az, mert attól tartott, hogy a férfi rávágja: *hogy olyan legyen, mint ön*. És akkor mit mondhatna?

– Azt hiszem, ha életre szóló társról van szó, az a legjobb, ha mi magunk döntünk.

– Valóban. A szerelmet keresi, Miss Garrison?

– A boldogságot keresem. Hogy ez magában foglalja-e a szerelmet, az már más kérdés.

– Mi tenné boldoggá?

Egy pénzes befektető.

– Mivel szereti a szerencsejátékot, nyilván szereti a kockázatot – váltott témát hirtelen. – És kockáztatni nemcsak a kártyaasztalnál lehet, hanem az üzleti életben is.

Azt kívánta, bárcsak ügyesebben tudna flörtölni. Mert ha a szempilláját rebegtette, úgy festett, mintha a szemébe szállt portól igyekezne megszabadulni.

– Mindkét esetben fennáll a lehetősége, hogy az ember nagyot nyer.

A férfi először érdeklődéssel pillantott rá, aztán lassan megrázta a fejét.

– A klubom hitelt nyújt nekem. Feltételezem, ön nem fog.

Leonora majdnem azt javasolta, hogy kérjen kölcsönt a banktól, de semmiképpen sem akarta arra bátorítani, hogy eladósodjon miatta.

– Az aligha vinne közelebb a célomhoz.

A férfi melegen elmosolyodott.

– Azt kívánom, bárcsak rendben lennének az ügyeim, hogy teljesíthessem a kívánságát, mert nagyon szeretnék örömet szerezni önnek, kedves...

Hirtelen egy nagy, fehér kesztyűs kéz nehezedett a vállára, ami arra kényszerítette a grófot, hogy megtorpanjon tánc közben. Leonora majdnem megbotlott benne, talán el is esett volna, ha egy másik kéz – illetve egy egész kar – nem öleli át a derekát.

– Azt hiszem, ez a tánc az enyém – mondta Rook olyan meggyőződéssel és arroganciával, hogy a lány nem lepődött volna meg, ha a táncrendjére pillantva azt látja, hogy valóban kicserélődtek a nevek, és az ő neve áll ott Camberley-é helyett.

– Nem igaz. Miss Garrison nekem ígérte – erősködött Camberley.

Nyakukat nyújtogató kíváncsi párok siklottak el a mozdulatlan trió mellett.

– Csak egyszer hadd menjünk körbe a teremben, és visszahozom önnek Miss Garrisons. Mellesleg kifizetem az adósságát az *Ikersárhányokban*.

Camberley kinyitotta a száját, aztán gyorsan becsukta, és sietősen visszavonult a táncparkett szélére. Leonorának nem volt ideje tiltakozni, de még csak levegőt sem vehetett, és már újra a polkát ropta, de ezúttal Rookkal.

– Ez azért merész volt – állapította meg.

– Az lett volna a merészség, ha megütöm. – Jeges pillantás kísérte a szavait, és a lány meglepődött, mert eddig még nem tapasztalta ezt a hideg dühöt a vikomttól.

– Mi oka lett volna rá? Elég kedvesnek tűnik, és a bátyja sógora, vagyis szegről-végről szinte rokon.

Rook egyébként is markáns arca mintha megkövült volna, a szeme pedig még félelmetesebben villogott. Látszott rajta, hogy olyan férfi, aki nem engedi el, ami az övé. Egy kis borzongás futott át a lányon a felismeréstől, hogy talán féltékeny. Nem emlékezett rá, hogy egy férfi valaha is kiborult volna, amiért ő valaki mást tüntetett ki a figyelmével.

– Igaza van, Camberley tulajdonképpen rendes fickó – ismerte el végül Rook. – Csak tudja, nagyon szeretném ma este újból megcsókolni. És nem hinném, hogy tetszene, ha az ő szája ízét érezném a magáén, ahogy nyilván ön sem akarná egy másik nő ízét érezni az enyémen.

Most már jobban érteni vélte Leonora, miért beszélt Rook az imént Camberley megütéséről. Könnyen el tudta képzelni, hogy ő maga is megrángatja egy nő haját, ha az illető kiveti a hálóját Rookra. Ő az enyém! – kiáltotta volna legszívesebben, holott erről szó sem volt. A szerencsés véletlennek köszönhetette lord Wyeth ismeretségét, és mivel semmi sem kötötte össze őket, semmilyen garancia nem volt rá, hogy ez az ismeretség hosszú életű lesz. Rook nem köteleződött el iránta. Olyan férfi volt, aki eltökélte, hogy soha semmiben nem szenved vereséget. És ez az elszántság

volt a sikerei kulcsa.

– És ha én nem akarom, hogy megcsókoljon? – kérdezte némi éllel a hangjába, jelezve, hogy a férfi nem veheti magától értetődőnek a beleegyezését. Meg aztán szerette volna kicsit féltékennyé tenni, ha még nem volt az.

– Miért tagadná meg magától azt, amit ennyire nyilvánvalóan élvez?

Mert fennáll a veszélye, hogy függővé válik Rook ajkától...

– Ön szerint Camberley nem tudna ilyen élvezetet okozni nekem? – kérdezte Leonora ártatlanul, pedig ő maga is tudta, hogy a tűzzel játszik. Rook ebben a pillanatban igencsak képesnek látszott arra, hogy gyilkosságot kövessen el.

– Nem! – A szó úgy robbant ki a száján, mint egy pisztolyból süvítő golyó, amely célba is talált, és egy csapásra megsemmisítette a lány kételyeit.

Rook az egyetlen, aki képes megadni neki, amire vágyik. Bárki más szánalmasan elbukna, ha próbálkozna.

– Ó, milyen biztos magában!

A férfi szája sarka felfelé rándult, a szemében csipetnyi arrogancia csillogott.

– Miért, maga nem az?

Ó, dehogynem! Nem mintha Leonora valaha is hajlandó lett volna elismerni.

Már majdnem befejezték a körüket.

– Amint lehet, induljon ki a kertbe! – kérte Rook. – Megtalálom.

Halk, érzéki hangja feszült várakozást keltett a lányban. Nehezen kapott levegőt, és alig tudott megszólalni.

– A táncrendem ismét tele van.

– Akkor valakinek megint csalódnia kell. Őszintén remélem, hogy nem ön lesz az.

Azzal Rook lépést sem tévesztve simán átadta a lányt Camberley-nek, és eltűnt a bábázkodók tömegében. Leonora már most, ebben a percben követni akarta. Ehelyett kénytelen volt a táncpartnerére mosolyogni, hogy kiengesztelje.

– Úgy érzem, bocsánatot kell kérnem a vikomt szörnyű viselkedéséért és azért, hogy félbeszakította a táncunkat.

A férfi felnevetett.

– Ugyan, ne fáradjon. A vikomt elnyeri méltó büntetését, amikor kifizeti az adósságomat az *Ikersárkányokban*. Megdöböntő összegekről van szó, úgyhogy szerintem meg fog nyúlni az ábrázata, amikor rájön, mit vállalt.

– Mi az az *Ikersárkányok*?

– Egy klub, ahol különféle szerencsejátékokat lehet játszani. Hölgyek is lehetnek tagok. Egyébként az öccsét is láttam már ott, nem is egyszer.

– Ó, valóban? – Talán Sam ott keresett befektetőket? Vagy talán Camberley példáját követte, és adósságot törlesztett? Samnél sohasem lehetett tudni...

A zeneszám utolsó hangjai már halkabban szóltak, végük elhallgatott a zenekar. A táncolók megálltak.

– Köszönöm a táncot, uram.

– Részemről a megtiszteltetés, Miss Garrison.

Miután a férfi a táncparkett széléhez kísérté, Leonora arra sem vette a fáradságot, hogy megnézzé a táncrendjében, kinek fog csalódást okozni. Csak azt tudta, hogy semmiképp sem Rooknak – vagy önmagának.

Fogalma sem volt róla, hogyan fogja betartani, amit ígért. Hogyan találja meg Rookot? A kert hatalmas volt, és sötét. Kivéve az ösvényt, melyet kétoldalt fáklyák világították meg. De Leonora nem akart a fényben maradni, mert ezzel azt kockáztatná, hogy észreveszik, amint éppen rosszban sántikál.

De amikor már azt hitte, hogy bolondot csinált magából, felfigyelt egy árnyékra az egyik fa mögött. Tudta, hogy Rook az, mert felismerte az illatát, azt a halvány, citrusos illatot, amit annyira szeretett.

A férfi szó nélkül a hátára tette a kezét, és a sűrűbb bokrok felé irányította. Néhány percig csendben haladtak tovább. Leonora nem is tudta, hogy ennyi árnyalata létezik a sötétségnek, de minél messzebbre mentek, annál tintásabbá váltak az árnyékok, mígnem azon kezdett tűnődni, vajon látják-e egyáltalán egymást.

Aztán a férfi észrevett egy keskeny fénysugarat, amely átszűrődött a sűrű lombokon. Csak egy aprócska szikra volt, de útmutatónak épp elég. Odavezette a lányt, a téglafalhoz szorította, és úgy csókolta meg, mintha ahogy az éhező veti rá

magát a felajánlott táplálékra.

Ezúttal nem becézgette gyengéden, nem próbálta felcsigázni. Mohó vágyakozással tapasztotta rá az ajkát Leonoráéra, és szenvedélye rímelt a lányéra, akiben az az örült gondolat fogalmazódott meg, hogy fel akarja falni Rookot. Hogy nem elégszik meg az ajkával, hanem a teste minden egyes négyzetcentiméterét meg akarja ízlelni. Egyszerűen több kellett neki. Az egész férfi...

Rook most elhúzta a lányt a faltól. Erős keze végigvándorolt a hátán, egészen a tarkójáig, majd vissza, le a hátsójára, és határozottan magához húzta. Mennyei volt érezni, mennyire kívánja őt. És közben egyáltalán nem maradt csendben: morgott, nyögött és sóhajtozott.

Leonora végigsimított a mellkasán, benyúlt a zakója alá, és merészen kihúzta az ingét a nadrágjából. Kezét a könnyű anyag alá csúsztatta, mert meg akarta érinteni a férfi meleg, selymes bőrét. Észrevette, hogy Rook egy szívdobbanásnyi időre mozdulatlanná dermed, aztán száját a lány füle alatti puha, érzékeny pontra szorította.

– Ó, de jó! Abba ne hagyja! – lehelte, majd ismét az ajkára tapasztotta a száját.

Miközben a férfi úgy csókolta, mintha sosem akarná abbahagyni, a lány lazán végigsimított izmos hasán, majd egyenként végig a bordái mentén, amíg meg nem érezte a mellbimbói körvonalát. Lassan körözött hüvelykujjával a selymes bőr körül, és meglepődött, amikor azt tapasztalta, hogy a mellbimbója megkeményedik. Rook halkan, rekedtes hangon felnyögött, mintha ő holmi középkori kínzóeszközt alkalmazott volna rajta.

Fontolóra vette, hogy megkérdezi, fájdalmat okoz-e neki, de aztán rájött, hogy a férfi nem éppen félénk természetű. Majd szól, ha nem tetszik neki, amit csinál. Így hát tovább kényeztette és incselkedett vele, azt kívánva, bárcsak ne lenne Rookon ing és mellény, mert akkor megízlelhetné azt a kemény mellbimbót.

Soha nem érezte magát még ilyen erősnek.

Kezét a férfi hátára csúsztatta, ahol megfeszültek az izmok. Aztán Rook két kezébe fogta Leonora arcát. Az őrzöngő vágy

alábbhagyott, és a férfi visszahúzódott. Majd egy pillanatra megint közelebb hajolt hozzá, és megcsókolta a lány szájának egyik és másik sarkát.

Leonora szaggatottan lélegzett, de a kezét ott tartotta, ahol volt, mert még nem állt készen arra, hogy teljesen elszakadjon Rooktól, aki könnyedén végigsimított hüvelykujjával a lány alsó ajkán.

– A nyakát... – sóhajtott. – A vállát, a mellét, a mellbimbóját...

A lány szeme tágra nyílt az elképedéstől.

– Miről beszél?

– Arról az éjszakáról az *Elysiumban*. Bárhol megcsókolhattam volna, ám ön az ajkát választotta. Azóta ezerszer azt kívántam, bárcsak azt mondta volna, hogy mindenhol. Mindenhol, ahol csak merem. Mindenhol, ahol csak akarom. Az összes domborulatot és hajlatot. Minden egyes négyzetcentimétert.

– Azt állította, hogy a kérdése arra vonatkozott, milyen testhelyzetben csókoljon meg.

– Igen. De ön nem úgy értette. Milyen hely jöhetett volna szóba még? Hová kért volna szívesen csókot?

Ha a férfi nem fogja az állát, és nem simogatja még mindig az ajkát, Leonora biztosan lehajtott volna a fejét elfogódottságában. Így most csak kicsit megcsóválta a fejét.

– Mondja csak nyugodtan. Meghallgatom, és a szívembe zárom a szavait, nem árulom el senkinek.

A lány lesütötte a szemét, és azt suttogta:

– A kezemre.

Arra számított, hogy a férfi nevetni fog, kigúnyolja a gyermeteg válaszáért, de ő nem szólt semmit, csak az ide-oda mozgó hüvelykujja állt meg a lány szája sarkánál. Leonora lassan kinyitotta a szemét, és látta, hogy Rook érdeklődéssel tanulmányozza.

– Attól tartok, nincs túl nagy fantáziám – vallotta be a lány. – Szeretem elemezni a dolgokat, hogy megértsem őket, és meglássam a bennük rejlő lehetőségeket.

– Ezért kért csókot? Hogy elemezhesse és megvizsgálhassa?

Leonora bólintott.

– Meg akartam érteni a technikáját. Csakhogy kiderült, hogy a

csóknál nem annyira a technika számít. Hanem a... Nem is tudom, micsoda.

Bár a lány nem láthatta az arcát, a hangjából érezte, tudta, hogy Rook mosolyog.

– Két csók sosem egyforma. Annyi tényező játszik közre abban, milyenre sikerül... A pár tagjainak hangulata, érzései, a pillanat varázsa, a vágy hőfoka... Hogy mennyi idő telt el a legutóbbi találkozás óta... Hogy mi a csók oka... Szenvedély? Megszokás? Esetleg a búcsú? Ez utóbbi a legsúlyosabb ok mind közül.

Leonorának megsajdult a szíve. Valósággal ledermedt, a keze még mindig a férfi mellkasán pihent.

– Adott már olyat valaha? Mármint búcsúcsókot?

– Miért, ki nem? Lehet, hogy akkor, amikor elcsattan, még nem tudja az ember, hogy ez volt az utolsó, de ettől még nem lesz kevésbé fájdalmas, ha egyszer rájön, hogy az volt.

Bár a férfi nem válaszolt pontosan a kérdésére, Leonora úgy érezte, tapasztalatból beszél, és fáj neki a tudat, hogy Rooknak már át kellett mennie egy ilyen gyötrelmen.

– Akkor... ez is búcsúcsók volt? – Nem tudta, miért cseng úgy a hangja, mintha ez valami olyasmi lenne, amitől retteg. Hisz alig ismerték egymást.

Rook hüvelykujja végigsiklott az arcán.

– Nem. Egyszerűen csak... újra meg akartam csókolni önt. A legutóbbi csókunk óta másra sem tudtam gondolni.

A válasz nyomasztó és nyugtalanító volt.

– Ma a parkban még csak nem is célzott semmi ilyesmire.

– Fogalma sincs, milyen nehezemre esett civilizáltnak maradni. Ami azt illeti, most is sokkal többre vágyom, mint ez a csók.

Leonora hirtelen rájött, hogy a keze még mindig a férfi inge alatt van, s az ujjai lusta köröket rajzolnak a bőrére. Gyorsan elhúzta a kezét.

– Mielőtt végképp kicsúszik a kezünkől az irányítás, talán vissza kellene mennünk a bálterembe.

– Egyáltalán nem kíváncsi arra, mi történik egy csók után?

Ez most felhívás keringőre? Leonora forrón remélte, hogy Rook a sötétben nem látja rajta, milyen hihetetlenül kíváncsi. Ahhoz azért eleget tudott férfi és nő kapcsolatáról, hogy felfogja: ami ez

után a csók után következik, az a nászágyba való, nem pedig a holdfényes kertbe.

Megrázta a fejét.

– Nem, azt nem lehet... – Ha valaha mégis férjhez megy, hogyan magyarázza meg a férjének, hogy egyszer kíváncsiságból odaadta magát egy másik férfinak? Teljességgel helytelennek tűnt, hogy egyesüljön valakivel, akit nem szeret. És aki nem szereti őt. – Lehet, hogy ahhoz elég lázadó vagyok, hogy csókot kérjek egy idegentől, de az erényemet nem áldozhatom fel a kíváncsiság oltárán. Nem mehetek ilyen messzire... házasságon kívül.

A férfi hallgatott. Szeme merőn Leonora arcát fürkészte, mintha a lelkébe akarna látni. A lány túl későn döbbsen rá, hogy félreérthetőek voltak a szavai: Rook esetleg úgy gondolhatja, azt szeretné, ha elvenné feleségül.

– Nem úgy értettem, hogy... hogy mi ketten házasodjunk össze. Csak arra gondoltam, hogy amíg van rá esély, hogy meggondolom magam, és egy nap férjhez megyek... a férjem legyen az első, aki megkap. – Ahogy az anyja számtalanszor elmagyarázta neki. *A férfi nem fogja megvenni a tehenet, ha ingyen kapja a tejet.* Mily hízalgő leírása ez a női nemnek...

– Egy pár tud szeretkezni anélkül is, hogy ténylegesen közösülne – súgta neki Rook. – Hogy őszinte legyek, jelentős tapasztalattal rendelkezem ezen a téren. Csak engedélyt kell adnia, és...

Elhallgatott. Sok mindent kimondatlanul hagyott, de túlságosan is sokat közölt. A magabiztos fellépése arról árulkodott, hogy bízik a sikerben: tudja, hogy Leonora képtelen lesz ellenállni a csábításának. De a lány ellen akart állni, mert ha ma este valamit megtanult, akkor azt, hogy a férfi túl nagy hatalommal rendelkezik fölötte, képes elvenni az eszét a szeme villanásával vagy egy csók ígéretével.

– Anyám már bizonyára keres.

Rook széles mosollyal ajándékozta meg, ám a szemében gúny villant. Mintha csak azt mondta volna: *Gyáva!*

Hátralépett, és rendezte a ruházatát, az ingét visszatúrta a nadrágjába. Leonora még mindig alig tudta elhinni, hogy

szemérmetlenül vetkőztetni kezdte. És mégsem bánta meg, amit tett, mert most már pontosan tudta, milyen finom és meleg a férfi bőre...

– Elkísérem az ösvényig – mondta Rook –, de onnan jobb lenne, ha egyedül menne tovább. Nem akarom, hogy együtt lássanak minket.

– Nem szeretné, ha megírnák a pletykalapok?

– Attól tartok, ennél sokkal csúnyább következménye is lehetne a dolognak. Gondoljon csak arra, mennyire szeretné az édesanyja, ha hozzámenne egy főrendhez.

Arra céloz talán, hogy el sem tud képzelni szörnyűbb végkifejletet, mint a házasságot vele?

Nos, a lány úgy érezte, itt az ideje, hogy helyretegye a vikomtot.

– Lehet, hogy anyám nagyon vágyik egy ilyen frigyre, de én nem. Szerintem egy férj igencsak nagy teher lenne számomra.

A férfi hosszan, kíváncsian nézte.

– A megfelelő férj biztosan nem.

– Hogyan lehet megállapítani, ki a megfelelő férj, amikor az udvarlás nagyrészt ücsörgésből és teázgatásból áll?

– Mi az, amire jobban vágyik, mint a házasságra?

– A vállalkozásunk irányítására.

– Nincs egy hozzáértő férfi, aki felügyelné a céget?

A lány csalódottan hőkölt hátra. Rook ajka nemrég még csodálatos dolgokat művelt az övével. Most pedig ellenszenves ostoba közhelyek dőlnek belőle, ráadásul egy olyan ügyben, amihez semmi köze.

– A nők is lehetnek hozzáértők.

– Nem állítottam az ellenkezőjét – visszakozott a férfi.

– De utalt rá.

Rook tanácsstalannak tűnt. Nyilván nem volt hozzászokva, hogy nőkkel vitatkozzon. Vagy az volt furcsa a számára, hogy valaki ellentmond neki.

– Nem akartam megbántani. Egyszerűen csak nem ismerek olyan nőt, aki egy nagy, bonyolult vállalkozást felügyelne.

– Egy háztartás vezetése is roppant összetett, bonyolult dolog.

– Ebbe soha nem gondoltam még bele.

– Nyilván nem. Ezen ritkán gondolkodnak a férfiak. Azt hiszik,

minden varázsütésre történik, tündérek és manók gondoskodnak róla, hogy másnapra minden a rendelkezésükre álljon. Az élelem, a tiszta lakás, a tiszta ruha...

Rook tekintete ismét a lányra szegeződött.

– Remélem, talál befektetőket, Miss Garrison.

Hogy sikerrel járjon? Vagy hogy ő láthassa, amint elbukik? Leonora nem merte megkérdezni. Ahogy azt sem, mi a véleménye a cégükről és magáról a befektetési lehetőségről. Nem akarta megtudni, hogy a csók befolyásolta-e a férfit pró vagy kontra. Egyrészt kételkedett benne, hogy képes lenne-e Rookot elcsábítani. Ha esetleg mégis, akkor sem akarta, hogy az ő női csábereje miatt támogassa a cégüket. Azt akarta, hogy a vállalat megálljon a lábán, hogy saját erejéből boldoguljon, ha már neki nem engedték meg.

– Mennünk kellene – mondta félénken.

– Mindenképpen. – A férfi felajánlotta a karját, de Leonora attól félt, hogy ha újra hozzáér, talán még egy csókot kér tőle. Aztán mégis vállalta a kockázatot, és belékarolt.

Elindultak az ösvény felé.

– Úgy tűnik, ebben a városban sok az olyan hely, ahol a nők bajba keveredhetnek – jegyezte meg.

– Valóban.

– Járt már valaha a *Takarosok és Tartalékok* klubban?

– Az elsőszülött fiúkat, akik örökölni fognak, nem engedik be.

– Á, tényleg, most már emlékszem! Tulajdonképpen miért van ez így?

– Az alapító tulajdonos, aki másodszülött fiú, úgy véli, hogy a másod- és harmadszülötteket nem becsülik meg, és sokkal kevesebb figyelmet kapnak, mint megérdemelnék. Ahogy az édesanyja, a hölgyek nagy része előnyben részesíti azokat az urakat, akik címmel és ranggal rendelkeznek.

Megkönnyebbült, hogy a férfi az anyját említette, és nem őt magát.

– És az *Ikersárkányokban*?

– Oda rendszeresen járok. Őszintén szólva a legtöbb estémet ott töltöm. Ha nem a kártyaasztalnál, akkor a könyvtárban vitatok meg egy befektetési lehetőséget. Szokott játszani, Miss

Garrison?

– A gyárunk termékváltása olyan, mint egy kockázatos szerencsejáték, méghozzá nagyon magas téttekkel.

– De úgy gondolja, hogy nyerni fognak?

– Egészen biztos vagyok benne.

Rook megállt, és előremutatott.

– Az ösvény ott van a sövény mögött.

A lány elengedte a karját, és szembefordult vele.

– Fontolja meg, hogy ön is befektet, uram – mondta gyorsan, mielőtt megindult volna az ösvény felé. Végül is azért volt itt, hogy megtalálja a módját az üzletük bővítésének, nem pedig azért, hogy érzéki leckéket vegyen holmi vikomtoktól.

Ahogy nézte a távolodó lányt, Rook ökölbe szorította a kezét, nehogy utánanyúljon és visszahúzza. Az elválásnak könnyűnek kellett volna lennie, de egyáltalán nem volt az.

Azon tűnődött, miért fecsegett a különféle csókokról. Leonorát természetesen a búcsúcsók érdekelte leginkább. Hogy adott-e ilyet valaha is valakinek.

Majdnem elmondta neki az igazat, erős volt a kísértés, hogy előrukkoljon vele.

De ha erről beszélt volna, megkeseredik a szája íze, pedig továbbra is Leonora ízét akarta érezni, ameddig csak lehet.

Aztán a lány arról érdeklődött, hogy az iménti csókjuk búcsúcsók volt-e. Azt kellett volna mondania, hogy igen, le kellett volna zárnia ezt az egészet, de nem tudta rászánni magát, hogy megtegye. Úgy érezte, mintha még lenne közös ügyük, mintha a kapcsolatuk még nem zárulhatna le. Leonora elvette a józan esztét, és kis híján megtette, amit még soha.

Fontolgatta, hogy meghívja a lányt az *Elysiumba*, és megkéri Aident, adjon nekik egy félreeső szobát. Aztán az is eszébe jutott, hogy arra kéri Leonorát, látogassa meg a lakóhelyén. Egyedül élt, kivéve természetesen a cselédeket. Bár fényűző, tágas városi háza volt, és hasonló főnemesi rezidenciák vették körül, vagyis fennállt a veszélye, hogy valaki észreveszi és felismeri a lányt, amikor érkezik vagy távozik... Persze ha késő éjjel jönne, és a fejére húzná a köpönyege csuklyáját...

De úgy tervezte, hogy ha az apja elhalálozik, és ő megörökli a

címet meg a palotát, akkor a jelenlegi házába költözteti az anyját, ezért vissza akarta fogni magát, ami az ottani kicsapongásokat illeti. Az a furcsa gyanúja támadt, hogy Miss Garrison olyan kitörölhetetlen nyomot hagyna az épületen, mintha az arcát felfestének a falakra. Hogy a jázminillata betöltene minden helyiséget, és az anyja rájönne, hogy az amerikai örökös nő ott járt, és együtt volt vele legalább egyszer, de inkább többször – mert Rook elképzelni sem tudta, hogy csak egyszer akarná megkapni őt. Ahogy az első csók is, valószínűleg az együttlét is csak arra lenne jó, hogy még többre vágyjon...

Mi baja lehet? Soha nem érdeklődött különösebben a nők iránt. Jöttek és mentek a hölgyek az életében, és bár Rook nem nagyon állt ellen, ha lehetősége adódott közelebb kerülni egyikükhöz-másikukhoz, igazából nem kereste ezeket a lehetőségeket. Megvárta, amíg a nők jöttek hozzá. Ahogy Leonora is kijött ma este a kertbe, és előzőleg megkereste őt a folyosó végén is, az alkóvban. Persze Leonorához ő ment oda először, és ez valamiért mindent megváltoztatott.

Természetesen elengedte a lányt, hisz nem akart olyan lenni, mint az apja, nem akarta megkockáztatni, hogy kompromittáló helyzetbe kerüljenek. Nem játszadozott társasági hölgyekkel vagy olyan kisasszonyokkal, akik férjet kerestek. Nem akarta, hogy elterjedjen róla, hogy nem úriember. Hogy sötét kertekben, félreeső alkóvokban tör a gyanútlan leányok erényére.

Leonorát mégis pont ilyen helyekre csalta, és őszintén szólva ezt is nem bánta olyan nagyon. Sőt, legszívesebben megismételte volna.

Kíváncsi volt, vajon kér-e a lány Camberley-től is egy csókot, hogy összehasonlíthassa kettejük képességeit. El tudta képzelni, hogy ezt teszi, és minden rendelkezésére álló eszközzel utánajár a dolognak. Hisz hozzá is mindig eljött, amikor hívta.

Ez a fajta viselkedés mostanáig tabu volt Rook számára. Soha nem találkozgatott titkon valakivel, akivel azonos körökben mozgott. Ez veszélyes játék lett volna. Elég egyetlen rossz lépés, és könnyen az oltár előtt találhatta volna magát egy olyan nővel, akit ugyan kedvelt, de valószínűleg egyáltalán nem illett hozzá. Ezt a kockázatot soha nem vállalta – egészen mostanáig.

Mégsem akarta újratekdeni ezt a veszélyes játékot, bármennyire is csábította a lány. Függetlenül attól, mennyire jólesett a karjába zárnia.

Leonora életre keltette a vad énjét, a hímet, amely birtokolni és hódítani akar. Rávette, hogy félredobja féltve őrzött hírnevét, mintha egyáltalán nem számítana, mintha nem éveket töltött volna azzal, hogy megőrizze. Arra csábította, hogy engedjen a legalantasabb ösztöneinek...

De csak azért sem enged a kísértésnek, mindenképpen feddhetetlen marad! Furcsa, hogy ez a gondolat elszomorította, és fontos felismerést is magával hozott: az iménti csókjuk valóban búcsúcsók volt.

Két éjszaka telt el a kerti csók és két nap a parkban tett séta óta. Rook furcsamód a parkbéli sétára gondolt többet, pontosabban a fa alatti beszélgetésükre. Arra, mennyire elbizonytalanodott a lány, megossza-e vele a rajzait. Mintha valami botrányos dolgot, például meztelen férfiakat rajzolt volna. A szemében kétség tükröződött, amikor végre felfedte az ábrákat. A gombok, karok és fogaskerekek képét, amelyek úgy rendeződtek el, hogy összehangoltan működjenek.

Ő még a kártyáit sem tudta tisztességesen elrendezni ma este. Nem csoda, hogy Fortuna istenasszony nem mosolygott rá. Eddig minden osztásnál vesztett.

Nyugtalanság munkált benne, ezért jött az *Ikersárkányok*ba, hogy szórakozzon és felejtse. Ma este nem rendeztek egyetlen bált, vacsorát, felolvasóestet vagy estélyt sem – legalábbis olyat nem, amelyre meghívták volna, ami azt jelentette, hogy nincs ilyen rendezvény. Mivel gazdag főrend volt, ráadásul agglegény, kevés anya hagyta volna le a vendéglistájáról. Főleg, ha volt hajadon lánya.

Noha a reményeiket gyorsan szertefoszlatta, mert sokszor beszélt arról, hogy nem tervez házasodni. Ettől persze bőven lesznek anyák, akik még akkor is reménykednek majd, hogy hozzáadhatják a lányukat, amikor a haja rég ezüstösre váltott, a válla meggörnyedt, és bottal járt.

A többi Sakkfigura a feleségével töltötte az estét, így ő egyedül maradt. Egyáltalán nem irigyelte tőlük a házastársi boldogságot, mi több, szilárdan hitte, hogy az nem neki való. Aiden is megnősült, és a jelek szerint a gyerekek ellen sem volt kifogása – nyilván azért, mert ő nem Elverton grófjának befolyása alatt nevelkedett. Rook egy percre sem hitte, hogy a bátyja élete könnyű lett volna, de legalább megúsza a mindennapos találkozásokat a szörnyű apjukkal, és a szégyent, hogy a fiaként sokan ujjal mutogattak rá.

– Szóval, Rook, mit gondolsz Sam Garrison befektetési javaslatáról?

Lord Kipwick mintegy mellékesen tette fel a kérdést, mintha csak beszélgetni akarna, de amikor Rook az asztal túloldaláról ránézett, fölöttébb komolynak találta az arckifejezését. Azt kívánta, bárcsak senki se fordulna hozzá ez ügyben tanácsért. A befektetés mindig kockázatos, és az elején volt néhány alkalom, amikor rosszul tippelt. Alapos kutatással, az üzleti életben zajló események tanulmányozásával, józan megfontolással minimalizálni lehet ugyan a kockázatot, de teljesen kiküszöbölni nem.

– Többet fogok tudni, ha megnéztem a bemutatót.

– Én is kaptam meghívót.

Rookhoz is megérkezett. Egyforma kis kártyák voltak, nyilvánvalóan nem nyomdából valók. Semmi dekoráció nem volt a papíron, semmi díszítés. Semmi zavaró. Valószínűleg Miss Garrison ízlését tükrözte: egyenesen a lényegre tapintott.

Ugyanakkor azt is ott volt a kártyán, hogy a bemutatót bál követi, és Rook eléggé biztos volt benne, hogy ezt az anyja találta ki. Mrs. Garrison tesz egy újabb kísérletet arra, hogy vőlegényt szerezzen a lányának.

Az asztalnál ülő másik három úriember bólogatott, megerősítve, hogy őket is meghívták. Rookhoz hasonlóan mindannyian nőtlen úriemberek voltak, jelentékeny vagyonnal. Bár annyi jövedelme egyiknek sem volt, mint neki.

A vikomtnak egyébiránt nem különösebben tetszett a gondolat, hogy ők fognak fektetnek be Miss Garrison üzletébe, vagyis rájuk fog hálásan mosolyogni, nem pedig őrá, hisz ők lesznek a hősök, akik megmentették a Garrisonok családi vállalkozását.

Talán amikor legközelebb találkoznak, beleegyezik, hogy biztosítja a szükséges forrásokat... Miért is kellene Leonorának bárki másra támaszkodnia? Hiszen van elég pénze Rooknak magának is.

Csakhogynem akarta, hogy a lány hálás legyen neki a segítségért. Nem akarta, hogy a befektetés miatt nézzen fel rá, hogy amiatt keresse a kedvét. Azt akarta, hogy ne törődjön a vagyonával, csak utána vágyakozzon. Nem akarta bevásárolni magát a szívébe.

A szívébe? Mi jut eszébe egyáltalán? Nem volt az a típus, aki

elajándékozza a szívét, már nem. És semmiképpen sem akarta birtokolni senki szívét. Egy úriember nem játszadozik egy hölgy érzéseivel, ha nem tervezi, hogy gyűrűt húz az ujjára.

– Úgy tűnik, Sam Garrison majdnem annyira szeretné férjhez adni a nővérét, mint amennyire fontos neki, hogy befektetőkre találjon – jegyezte meg Lord Langdon.

– Azért kicsit furcsa a madárka – mondta Lord Falstone a kártyáit bámulva.

– Ezt mégis hogy érted? – érdeklődött élesen Rook, nem törődve azzal, hogy leplezze a hangjában rejlő fenyegetést.

Falstone észrevehette, mert felkapta a fejét, és tágra nyílt szemmel rábámult.

– Igazak a pletykák, Rook? Udvarolsz neki?

– Úgy hiszem, egyetlen hölgyet sem illik becsmérelni, legfőképpen akkor nem, ha az illető nem követett el semmi rosszat. Mellesleg őszintén kíváncsi vagyok, miért mondtad, amit mondtál.

– Nos, ööö... a beszélgetésünk miatt, ugyanis egyszer táncoltam vele.

Rook rávillantott egy ingerült pillantást, és felvonta a szemöldökét.

– Folytasd!

Falstone megköszöri a torkát.

– Nos, khm... tudod... – újabb torokköszörülés következett – ... Miss Garrison tánc közben megemlítette, mennyivel praktikusabb lenne, ha a táncrendhez egy kis mechanikus ceruzát mellékelnének, hiszen ezt a fából készült grafitot folyton hegyezni kell, mert elkopik meg kitörik a hegye. Aztán az értetlen arckifejezésem láttán elmagyarázta, hogyan működik a mechanikus ceruza, és elmondta, hogy az első szabadalmat egy ilyen eszközre két angol kapta, valamivel több mint ötven évvel ezelőtt.

Mielőtt Viktória trónra ült... Lenyűgöző! Rook nagyon is el tudta képzelni, hogy Miss Garrison legalább egy ilyen mechanikus ceruzát közről is megvizsgált.

– És? Nem találtad elég érdekesnek a témát?

– Nem igazán. Mit érdekel engem egy íróeszköz?

– Sokan értékelték volna egy olyan diskurzust, amely túlmutat a szokásos unalmas témákon, az időjáráson, a divaton és az éppen nyíló virágokon.

– Akkor is. A lelkesedése a részletek iránt meglehetősen furcsa, én mondom neked. Egy hölgyet nem érdekelhet egy eszköz működése!

Erős volt a kísértés, hogy Rook odavágja: egy hölgyet nem érdekelhet egy olyan ostoba tökfilkó, mint Falstone. Az, hogy képtelen elismerni Miss Garrisont és az ő briliáns elméjét, bizonyítja, mekkora idióta.

Kipwick halkan felnevetett.

– Akkor jobb, ha elkerülsz őt, Falstone, amikor legközelebb alkalmad nyílik táncolni vele. Kétségkívül pontosan elmagyarázza majd, hogyan működik a rulettkerék.

– Miből gondolod, hogy ez lesz a következő beszédtemája? – csodálkozott Rook.

– Abból, hogy már majdnem tíz perce azt bámulja. – A férfi jelezte Rooknak, hogy forduljon hátra, és a férfi meglepetten meg is fordult. Rögtön észrevette Leonorát, akit a jelek szerint megbabonázott a forgó kerék, és a vikomt nagyon is el tudta képzelni, hogy valóban azon töri a fejét, hogyan működik a szerkezet. Mert ez volt az, amire kíváncsi elméje vágyott: a dolgok működésének megértésére.

Az asztalánál ülőkhöz fordulva eldobta a kártyáit.

– Bocsássatok meg, urak, de nekem most mennem kell.

A Trewlove-bált követő napokban, amikor Leonorának végre volt alkalma pár pillanatra kettesben maradni Sammel, megkérdezte tőle, járt-e már a játékteremben, amelyet Lord Camberley említett. Kiderült, hogy igen. Sam többször megfordult a klubban, hogy találkozzon a lehetséges befektetőkkel, és felkeltse az érdeklődésüket az üzletük iránt. Vagy legalábbis azt állította, hogy ez volt a cél.

De alig léptek be az ajtón, amikor már ott állt a rulettasztalnál mellett, és megtette a tétjeit. Leonora pedig azon kapta magát, hogy a pörgő kereket bámulja. Bizonyára nem olyan egyszerű a működése, amilyennek látszik. A kerék az egyik irányba pörgött, az ellenkező irányba haladó apró golyó pedig addig keringett

körbe-körbe, amíg el nem vesztette a lendületét, és bele nem pottyant egy nyílásba. Örömkialtások harsantak, de ezzel egyidejűleg kétségbeesett sóhajok is elhangzottak, majd hátba veregetések következtek, akár nyert, akár veszített valaki. Egy játéktér, amelybe férfiak is járnak, sokkal zajosabb hely volt, mint a kizárólag női vendégek által látogatott *Elysium*.

A klub egyébként zsúfolásig megtelt, olyannyira, hogy szinte csak a hölgyek tudtak leülni. Az urak mögöttük álltak, és csupán fölöttük áthajolva tudták megjátszani a zsetonjaikat. A láрма szinte fülsüketítő volt. A golyó zörgött, csattogott, pattogott, amíg meg nem állapodott a helyén. Leonora figyelte, ahogy a krupié egy L alakú bottal összegyűjti a vesztes téteket – beleértve Samét is.

Újabb tétek, újabb pörgetés, a golyó újra útnak indult...

A lány tudta, hogy nem bámulhatja egész este a játékot, hisz azzal kell foglalkoznia, amiért idejött. Amikor Sam bevallotta, hol tölti az idejét, úgy döntött, ma este csatlakozik hozzá, hogy szétosztogassa a meghívókat a bemutatójukra. Mindenkit értesíteni akart, akit csak érdekelhet az írógéjük. Akik ide jártak, azok bizonyára mind rendelkeztek némi vagyonnal – hacsak nem voltak mindannyian olyanok, mint Lord Camberley, és nem adósodtak el a játéktérben.

A napja nagy részét azzal töltötte, hogy gépelt – úgy döntött, így nevezi el az írógépen végzett műveletet –, hogy a meghívók elkészüljenek. Két tucatnyi volt a retiküljében.

Sajnos az illemszabályok szerint nem közelíthetett olyan úriemberhez, akit nem mutattak be neki. Sam azonban bárkivel beszélhetett, akivel csak akart. De ő most mással volt elfoglalva, és láthatóan addig nem lehet szólni hozzá, amíg el nem veszítette az összes zsetonját. Ezért meg kell várnia, amíg az öccse szabaddá válik.

Addig is a pörgettyűt nézte. A mechanizmus valószínűleg meglehetősen egyszerű volt, bár talán több csavar volt benne, mint ami így elsőre látszott. Azon tűnődött, vajon meg tudna-e építeni egyet anélkül, hogy valaha is látta volna a belső működését. Bárcsak lenne elég pénze, hogy megvásároljon egyet, és belenézessen!

– Miss Garrison!

A kellemes, bársonyos hang hallatán megdobbant a szíve, és Leonorának szembe kellett néznie az igazsággal, hogy valójában nem is azért jött ide, hogy meghívókat osztogasson. Inkább azért, mert abban reménykedett, hogy találkozhat Rookkal. Mivel tudta, hogy sok estét itt tölt, joggal bízhatott ebben. És lám, szerencsével is járt!

– Uram... – fordult meg idegesen, vöröslő arccal.

– Ön nem fogad?

– Úgy vélem, ha az ember nem engedheti meg magának, hogy veszítsen, nem szabad kísértenie a sorsot.

– Úgy tűnik, a fivére nem osztja ezt a filozófiát.

A lány Sam egyre fogatkozó zsetonhalmára pillantott.

– Nem, sajnos nem.

– Arra gondoltam, hogy talán elrabolhatnám egy percre.

A lány tekintete önkéntelenül Rook ajkára esett, mivel biztos volt benne, hogy csókolózásra gondol. Bizonyára akadnak itt olyan eldugott sarkok, ahol néhány percnyi magányra lelhetnek.

– Hadd szóljak Samnek, hogy ne aggódjon. – De az öccse csak zavartan legyintett egyet, és azt mondta: jó szórakozást!

Ha azt mondja neki, hogy Rook el akarja rabolni, valószínűleg arra is csak mosolygott volna. Nyilvánvalóan teljesen lefoglalta a játék.

Az alatt az egy perc alatt, amíg beszéltek, egy csomóan összegyűltek körülöttük, és beszorították Leonorát. Hiába szólt, hogy legyenek szívesek átengedni, senki nem hallotta meg. Te jó ég, most mit kellene csinálnia?! Hajoljon egészen közel vadidegenekhez, hogy a fülükbe beszéljen? Vagy kezdjen el hölgyhöz nem illő módon kiabálni?

Aztán, mintha a tenger vált volna szét előtte, megnyílt a tömeg, út keletkezett, és Rook a kezét nyújtotta felé. Édes istenem, micsoda parancsoló jelenléte van! A lány Rook kezébe csúsztatta a kezét, és hálás volt, amikor a férfi könnyedén átvezette az asztal körül csoportosuló embertömegben. Aztán a karját nyújtotta neki.

– Feltételezem, ez az első látogatása a klubban – jegyezte meg.

– Még soha nem jártam itt. Érdekes hely. Olyan... energikus.

A férfi nevetett.

– Különös jelző.

– De igaz. Mintha kifejezetten sürgős lenne az itt-tartózkodóknak, hogy minél előbb elszórják a pénzüket. – A lány megrázta a fejét, miközben a kocka- és kártyaasztalok között kanyarogtak. – Ugyanakkor egy befektetési lehetőséget, ami sokkal biztonságosabb, mint például a mi családi vállalkozásunk, sokkal alaposabban megfontolnak.

– A befektetéshez türelem kell, és mint azt bizonyára ön is tudja, a megtérülés eltarthat egy darabig. Míg itt azonnali a jutalom, ha valaki nyer. Ellenkező esetben jön a csalódás. De én úgy gondolom, hogy ez utóbbi csak a győzelem örömének fokozását szolgálja.

– Ön is játszott?

– Igen. Kártyáztam, de nem nyertem. Bár most, hogy itt van mellettem, úgy érzem, megfordult a szerencsém.

Leonora nem tudta megállni, és elnevette magát.

– Nem hittem volna, hogy ilyen közhelyesen udvarol! – Meggondolatlanul csúsztak ki a száján a szavak, és egy pillanattal később már legszívesebben visszazívta volna őket. Megtorpant ijedtében, és a férfi is megállt. – Elnézést kérek. Nem akartam azt sugallni, hogy udvarol nekem.

– De igen, és igaza volt. Közhelyes és nevetséges dolgot mondtam. De talán ez jobban tetszik majd. – Rook a terem vége felé intett, hogy a lányt arra irányítsa. A távoli sarokban egy üres rulettasztal várta látszólag türelmesen a fogadni vágyókat. Kötelek vették körül, hasonlóak azokhoz, amelyeneket Leonora egyszer egy bokszeccsen látott.

– Ez valami privát játék lesz? – A lánynak az a furcsa gondolata támadt, hogy talán a csók lesz a tét a zsetonok helyett. Ebben az esetben minden fogadás, így vagy úgy, de győzelmet eredményez majd...

– Nem. – Rook pajkosan csillogó szemmel, diadalmas vigyorral nézett rá. – Ennél sokkal jobb: szétszedheti az asztalt.

A lány arcán tükröződő öröm olyan volt, mint a viharfelhőkön áttörő nap. Az asztalra bámult, majd visszanézett a férfira.

– Ezt nem mondhatja komolyan!

– De igen. Észrevettem, hogy az imént a rulettkereket tanulmányozta, és nekem úgy tűnt, igyekszik megfejteni, hogyan működik. Aztán beszéltem a klub tulajdonosával, akivel jó barátságban állok, és megtudtam, hogy elég egyszerű szétszedni és összerakni. És ma este nem tervezik használni ezt az asztalt. Szóval ha szeretné megnézni, hogyan működik, csak tessék!

Leonora arca ragyogott, de aztán kicsit elszomorodott.

– Nincsenek szerszámaim – sóhajtotta.

– Én úgy tudom, nincs is rá szükség. – A férfi leoldotta a kötelet az egyik konzolról, és jelezte a lánynak, hogy menjen előre. Leonora nagy levegőt vett. Idegessége arra emlékeztette Rookot, amikor először utazott hőlégballonnal. Fejest ugrani az ismeretlenbe mindig kissé ijesztő, ugyanakkor roppant izgalmas. A lány számára nyilván ugyanilyen örömet jelentett kitalálni, hogyan működik valami. Nagyon remélte, hogy Leonora nem fog csalódni.

Amint beléptek a kordonozott területre, Rook újra a rúdhoz erősítette a kötelet, mert nem akarta, hogy bárki betolakodjon, még akkor sem, ha tisztában volt vele, hogy az emberek kíváncsiságból köréjük gyűlnek majd.

– Mi folyik itt, Rook? – kérdezte egy úriember.

– Miss Garrison engedélyt kapott, hogy felfedezze a rulettkerék belső működését.

– Nahát! Ugye nem baj, ha megnézem? Mindig is kíváncsi voltam... – Az illető úr hangja elcsuklott, ahogy közelebb lépett a kötélehez. Néhányan mások is odajöttek.

Mások, akiket szintén érdekelt a dolog, viszont sosem tettek volna lépéseket annak érdekében, hogy kielégítsék a kíváncsiságukat. Leonorát nem ilyen fából faragták. Rook mérget vett volna rá, hogy ha ő nem segített volna neki ebben a vállalkozásban, végül akkor is megtalálta volna a módját, hogy hozzáférjen a szerkezet belsejéhez.

– Gondolom, utasításokat kért arra vonatkozóan, hogyan kell szétszedni – mondta a lány, aki annyira a szerkezetre koncentrált, hogy valószínűleg észre sem vette a gyülekező közönséget.

– Igen. Szeretne egy kis útmutatást?

– Nem. Azt hiszem, a kulcs valószínűleg az orsó.

Rook csak udvariasságból ajánlotta fel a segítségét, de sejtette, hogy a lány maga akarja majd kitalálni a módszert. Kicsit nyugtalanító volt a tudat, hogy ilyen jól ismeri őt.

– Azt hiszem, hivatalosan toronynak hívják.

A nő oldalra billentette a fejét.

– Igen, lehet.

A kezét a kerék karcsú, kiálló része köré kulcsolta, és megpróbálta elfordítani. De az nem mozdult.

– Kesztyű nélkül talán könnyebb lenne. Engedje meg, hogy levegyem. – A férfi figyelte a Leonora nyakában megfeszülő finom izmokat, miközben a lány nyelt egyet.

– Én is meg tudom csinálni. – Lekapta a kesztyűjét, és a retiküljébe dugta. Rook azon tűnődött, vajon tudta-e, hogy ő nem akarta elsiegni a kesztyűlehúzást, hanem mindkettőjük számára érzéki élménnyé akarta tenni a dolgot. És talán kényelmetlenül érezte magát ettől a gondolattól. Bár az is lehet, hogy egyszerűen csak türelmetlenül várta, hogy folytassa a feladatát.

Sajnos a kesztyű nélkül sem sikerült kicsavarni a rulettkerék középső, mozgó elemét. Rook a lány keze fölé emelte a kezét, olyan közel, hogy érezhette a bőre melegét.

– Segíthetek? – kérdezte.

– Rosszul érezném magam, ha nem tudnám egyedül megcsinálni.

– Nem szégyen, ha van egy társa, Miss Garrison. Ezt bizonyára megérti, különben nem keresne befektetőket.

A lány bólintott, bár a férfi érezte: kudarcnak éli meg, hogy nem boldogul egyedül.

– Igen, természetesen szívesen fogadom a segítségét.

Rook gyanította, hogy Leonora az apja halála óta egyedül végezte a felfedezéseit, és még a boldog ráébredés pillanatait sem tudta megosztani senkivel. Sem az anyja, sem a fivére nem érdeklődött különösebben a gépek és a találmányok iránt.

Szegény lány, nagyon magányos lehetett! Mintha elolvasott volna egy könyvet, amelyet azonban rajta kívül senki sem ismer, és így nem lenne kivel megbeszélnie, mi tetszett neki, és mi nem. Rook és három barátja általában ugyanazokat a könyveket olvasták, így nem volt szokatlan, hogy egy-egy történettel

kapcsolatban heves vitába keveredtek, és ez meghosszabbította az olvasás élményét.

De Leonora meglehetősen egyedi érdeklődési körrel rendelkezett, és Rook azon kapta magát, hogy neheztel mindenkire, aki emiatt rossz szemmel néz rá, vagy éppenséggel kigúnyolja őt, mint például az a szamár Falstone. Ostoba ember!

Érezte a lány karcsú kezét a sajátja alatt, a bőre bársonyát, és eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor a kertben Leonora benyúlt az inge alá.

Most, hogy egyesítették erőiket, a torony, mely nem volt más, mint egy díszes csavar, végre megmozdult, és forogni kezdett. Rook azonnal elhúzta a kezét, hogy Leonoráé lehessen a diadal. A lány félretette, és nekilátott a torony melletti alkatrészek eltávolításának, amíg a számozott zsebekkel ellátott kerék is készen nem állt arra, hogy megmozdítsák.

Leonora a férfit pillantott.

– Csináljuk együtt?

Rook akkor sem érzett volna nagyobb elégedettséget, ha a lány azt kérdezi: *Akar velem hancúrozni az ágyban?*

Lassan megrázta a fejét.

– Élvezze a győzelmét, Miss Garrison.

Leonora óvatosan kiemelte a kerékfejet, és a mellkasához szorította, miközben lenézett az asztalra.

– Úgy van, ahogy sejtettem – mondta halkan, csalódottan. – Ez csak egy tál, tetején egy díszes csavarral, ami az egészet a helyén tartja.

– Sajnálom.

A lány felnézett rá, szép kék szemében komolyság tükröződött.

– Nem kell. A legegyszerűbb gépek is adhatnak ihletet valami bonyolultabbhoz. Egyetlen felfedezés sem vész kárba. Emellett, néhány módosítással, azt hiszem, lehetne úgy alakítani a dolgokat, hogy a krupié befolyásolhassa, hová érkezik a golyó, növelve ezzel a kaszinó nyerési esélyeit.

Rook nevetett.

– Nahát, Miss Garrison, ugye nem arra céloz, hogy kaszinó csal, ugye?

– Ugyan dehogy. Viszont nem árt tisztában lenni azzal, hogy ez

nagyon is lehetséges.

Ezer ló is kevés lett volna ahhoz, hogy Rook kivonja magát a lány gunyoros mosolyának bűvköréből. Egek, micsoda mosoly volt ez! Gyakorlatilag bevilágította a szobát. Mégis, egy kiáltás is elég volt ahhoz, hogy agyoncsapja a hangulatot.

– Rook, dönts már meg az asztalt, hogy beleláthassunk!

Ahelyett, hogy ezt tette volna, inkább eloldotta a kötelet, és hagyta, hogy az összegyűlt mintegy tucatnyi ember megnézzé, mit fedeztek fel.

Miután a bámészkodók elvonultak, segített Miss Garrisonnak visszarakni a rulettkereket. Amikor minden alkatrész visszakerült a helyére, megkérdezte:

– Volna kedve csatlakozni hozzám a könyvtárban egy italra?

Leonora még soha életében nem volt ennyire hálás egy meghívásért. A könyvtár történetesen olyan helyiség volt, ahol nagyon jól érezte magát. Itt csend volt, nem úgy, mint a játékszámban, a polcokon könyvek sorakoztak, az asztalokon újságok tornyosultak, és vastagon párnázott bőrfotelek gondoskodtak a félrevonulók kényelméről. Két másodperccel azután, hogy helyet foglaltak egymással szemben, egy libériás inas állt meg az asztal mellett.

– Mit szólna egy konyakhoz?

– Igazából inkább whiskyt szeretnék.

Rook felnézett a fiatalemberre.

– Scotchot, Peter, a hölgynek is és nekem is, a legjobb fajtaból.

– Igen, mylord. – Azzal a fiú elindult, hogy hozza az italokat.

– Tudja a nevét?

– Miért ne tudnám? Törzsvendég vagyok.

Az inas hamarosan visszatért, és mindkettejük elé egy-egy kristálypoharat tett. Rook feldobott egy érmét, amit a fiú készségesen elkapott.

– Köszönöm, mylord.

Rook felemelte a poharát.

– Az új felfedezésekre! – kacsintott Leonorára.

Ahogy arra gondolt, miféle felfedezéseik voltak már egymással kapcsolatosan, a lány elpirult. Aztán bólintott, ivott egy kortyot, és üdvözölte a kitűnő whisky égető érzését. Bár az íze talán az

apjával töltött időre emlékeztette, Rook egyáltalán nem hasonlított az apjára. Sokkal határozottabb, nyugodtabb jellem volt, és hihetetlenül erőteljes volt a jelenléte. Leonora könnyedén el tudta képzelni, ahogy más férfiak eléje járulnak, és a tanácsát kérik...

– Szóval mi szél hozta ma este az *Ikersárkányokba*? – kérdezte Rook, és a hangjában valódi érdeklődés csengett.

Ön. A vágy, hogy találkozzunk.

Két nap telt el anélkül, hogy beszéltek volna, és ez a rövid idő is örökkévalóságnak tűnt. Senki más nem érezte vele, hogy jelentőséget tulajdonít minden egyes szavának. Leonora meg volt győződve róla, hogy ha valami olyan banális dologról beszélne, mint mondjuk egy felhő alakja, Rook akkor is csodálattal és elismeréssel tekintene rá.

– Sammel ki akartuk osztani a meghívókat azoknak, akiket eddig esetleg kihagytunk. – Elővett egyet a retiküljéből, hogy bizonyítsa a szavai igazát. – De mindkettőnk figyelmét elterelték.

– Hány meghívójuk van még?

– Körülbelül két tucat.

– Láthatnám?

Furcsa kérdés volt, tekintve, hogy aznap délután már ő is kapott egy meghívót. De talán még nem volt alkalma megnézni.

A lány átnyújtotta a legfelsőt.

– Nem csak egyet. Mindet.

Előbányászta a többi is, és odaadta neki. Figyelte, ahogy Rook átnézi az elsőt, könnyedén és lassan végigsimít rajta az ujjával, vizsgálja a bemélyedéseket, melyeket a gép ütött a papírra. Soha nem gondolta volna, hogy irigyelni fog egy papírlapot, de azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak a férfi hasonló módon térképezne fel az ő testét is... Remélte, hogy nem vörösödött el újra, és gyorsan ivott egy újabb kortyot a whiskyjéből, igyekezvén azt a látszatot kelteni, mintha semmilyen hatással nem lenne rá a férfi érzéki papírcirógatása.

– Ezeket mind maga készítette?

A lány torka összeszorult, ezért meg kellett köszörülnie, hogy válaszolni tudjon.

– Így tűnt helyesnek, hisz végtére is az írógép érdemeit

hirdetem. Ez is egy példa, ha úgy tetszik, és csupán egy a sokféle felhasználási lehetőség közül.

– Gondolja, hogy ez a gép ki fogja szorítani a nyomdákat a piacról?

– Ó, nem, dehogy. Kétlem, hogy bárkinek is lenne türelme ezernyi másolat legépeléséhez. Ez nem könyvek vagy újságok sokszorosítására való. Inkább arra, hogy kiváltsuk vele a kézírást.

– Leonora megvonta a vállát. Tudta, hogy legtöbbször eszközként tekintenek a gépre, míg ő barátként tekintett rá. Az emberek társaságában gyakran csodabogárnak érezte magát, a gépek ellenben megnyugtatták. Olykor még beszélgetett is velük. Bár ez inkább hangosan gondolkodás volt, mint beszélgetés, Leonora mégis hasznosabbnak találta a sok fölösleges bájcsevejnél, mert új perspektívát adott, és hozzájárult a felmerülő problémák mihamarabbi megoldásához.

– Mit szólna hozzá, ha megkérném Petert, hogy ossza ki a meghívókat?

Leonorának magának kellett volna kiosztania őket, de tudta, hogy ha elkezd beszélni a gépről, nem fogja tudni abbahagyni, míg a potenciális befektetők szeme üveges nem lesz. Emellett sokkal szívesebben beszélgetett Rookkal, mint holmi idegenekkel. Mellesleg nem is szólíthatott volna meg olyan férfiakat, akiknek még nem mutatták be. Megfordult a fejében, hogy megkéri Rookot, kísérelje el – hiszen ő itt majdnem mindenkit ismer –, de hogy kérhette volna fel az írógép reklámozására, amikor az nem is az ő terméke. Különben is, szeretett volna még egy kis időt nyugalomban együtt tölteni vele. Eddig elég kevés olyan pillanatuk volt, amikor nem adták át magukat a szenvedélynek.

– Nagyra értékelném.

Rook felemelte a karját, és csettintett az ujjával. Peter szinte azonnal ott termett mellettük.

– Légy jó fiú, és oszd szét ezeket a tagok között Miss Garrison helyett! Érdeklődj, hogy kaptak-e már, és ha igen, akkor add tovább valaki másnak.

– Igazán szívesen, mylord.

A meghívókkal együtt még néhány érme landolt a fiú tenyerén.

Miután az inas elsietett, Rook hátradőlt, majd kinyújtotta és keresztbe tette a lábát.

– Gondolom, a fivére is hord a kabátzsebében egy maréknyi meghívót, hogy szétosztogassa.

Olyan közönyösen beszélt, mintha azt megkérdezné, kér-e tejet a teájához, de azért bujkált csipetnyi gúny és rosszallás is a hangjában.

– Nem, nála nincs egy sem. De ezeket együtt akartuk szétosztani. Sam feladata az lett volna, hogy bemutasson a megfelelő uraknak. Ebben nagyon jó a fivérem. Igazi társasági ember, szeret beszélgetni másokkal. Megvan a tehetsége ahhoz, hogy felkeltse a figyelmüket, és meg is tartsa.

– A Királyéknál rendezett vacsora óta beszéltem vele néhányszor, de sosem hozta szóba az üzleti ügyeit. Hogy őszinte legyek, már első este az volt a benyomásom, hogy nagyon keveset tud a családi vállalkozásukról. Hogy maga sokkal inkább képben van a gyárat és az új terméküket illetően. Jól gondolom?

A lánynak egy pillanatra elszorult a torka, nem akaródzott rosszat mondani a fivéréről. De ha valaki, ez az ember megérdemli az igazságot, ha már befektetést fontolgat.

– Sam nagyon fiatal volt, amikor apa meghalt. Mindössze huszónkét éves. Csak nemrég végzett az egyetemen, nincs felkészülve a felelősségre, amivel egy gyár vezetése együtt jár.

– Idősebb volt, mint én, amikor apám rám bízta, hogy tegyem jövedelmezővé a családi birtokot. Nem volt kis feladat, de végül sikerrel jártam, és ráadásul megtaláltam a módját, hogy kiszabaduljak apán felügyelete alól. Ön szerintem egyszerűen túl kedves és elnéző, ezért nem mondja ki kerek perec, hogy az öccse lusta.

– Nem volt alkalma rá, hogy igazán megismerje a céget, apám hirtelen halála miatt váratlanul szakadt a nyakába az irányítás.

Rook kissé oldalt hajtotta a fejét, de továbbra is merőn nézett a szemébe.

– Amerikában nem feltétlenül az elsőszülött fiú örököl. A céget felosztották ön és a fivére között?

– Mit számít ez egyáltalán?

– Nagyon is számít. Ha befektetek a vállalatukba, amiről még

nem döntöttem, akkor szeretnék biztos lenni benne, hogy egy vezetésre alkalmas ember áll a cég élén. Meg akarom érteni a vállalat felépítését. Bíznom kell abban, hogy nyereséges lesz.

– Úgy lesz. Lehet, hogy egy kis időbe telik, de nincs kétségem afelől, hogy az ügyvédek, az irodai dolgozók, a kereskedők és mindenki más is belátja majd az előnyét annak, ha könnyen olvasható listákat vagy leveleket tudnak majd írni, méghozzá villámgyorsan.

– És lehet, hogy ön kissé elfogult, hisz öné a fél üzlet.

Miért feszegeti még mindig ezt a témát?

– Nos, nem az enyém. Az egészet Sam kapta.

Rook szeme diadalmasan megvillant. Mintha mindvégig sejtette volna, hogy ez a helyzet, és csak megerősítést akart volna kapni.

– És ön mit kapott? – kérdezte ünnepélyesen. – Gazdag hozományt?

– Apa zsebóráját. A retikülömben hordom, és sokkal értékesebb számomra, mint bármi más. – Ez azért nem volt egészen igaz. Leonora valójában nagyon szerette volna, ha a gyár akár csak egészen kis részét is rá hagyja az apja. Vagy bármilyen kicsi részesedést a családi vállalkozásból.

– Láthatnám? – kérdezte Rook.

Ez egy nagyon személyes tárgy volt, a lány mégis erős késztetést érzett arra, hogy megmutassa neki. Kivette a retiküljéből, és a férfi felé nyújtotta. Rook előrehajolva vette át a láncon lógó aranyórát, és a combjára könyökölve tanulmányozta. Megfordította, és minden oldalról, minden szögből szemügyre vette. A füléhez tartotta, hallgatta az egyenletes ketyegését.

– Ez az az óra, amit gyerekkorában szétszedett? – kérdezte halkan, tisztelettudóan, mintha egy igazi kincset adtak volna a kezébe.

– Igen.

Rook megint ránézett Leonorára.

– Jó minőségű, szép darab. Hogy az édesapja önre bízta az összerakását, az sokat elárul arról, milyen nagyra tartotta a képességeit. A legtöbbször órásmesterhez vitték volna ezt a remekművet.

Miután a férfi visszaadta az órát, Leonora észrevette, hogy a fém megörzött egy kicsit Rook kezének melegéből, ezért köré zárta az ujjait.

– Nem véletlen, hogy a céges ügyek intézése önre hárult – folytatta Rook. – Mondhatni, valójában az ön vállára nehezedik minden felelősség.

Feleslegesnek tűnt, hogy Leonora tiltakozni kezdjen. Rook figyelmét a jelek szerint semmi sem kerülheti el.

– Nem nagyon reklámozzuk ezt a tényt, mert... nos, mert nem mindenki örülne neki, hogy egy nő vezeti a céget, amelynek a felvirágoztatásához a pénzt kérik. – A lány visszacsúsztatta az órát a retiküljébe. – Ezért anyám ötlete, hogy itt adjon férjhez, megvalósíthatatlan. Amerikában kell élnem, hogy biztosítsam a vállalkozásunk sikerét.

A férfi elgondolkodva bólogatott.

– Ha sikerülne hozzámennie egy főrendhez, ezt bajosan tehetné.

– Akkor jobb, ha nem megyek férjhez, igaz?

Rook nem felelt. Nem volt kellemetlen a csend, a lány nem érezte szükségét, hogy mindenképpen szavakkal törje meg. Megnyugtató volt itt ülni, egymással szemben.

– Holnap valószínűleg megint benne lesz az újságban, Miss Garrison – mondta halkan a férfi. – Nem arról vagyok híres, hogy nőkkel üldögelek a klub könyvtárában.

– Miért? Hol szokott nőkkel üldögelni?

A férfi elvigyorodott.

– Nem olyan helyeken, amiket egy önhöz hasonló finom hölgynek ajánlanék.

Leonora arca megint felforrósodott, és újabb kortyot ivott a whiskyjéből. Azt kívánta, bárcsak ne tette volna fel a kérdést, mert nem akarta elképzelni a férfit más nővel.

– Kíváncsi vagyok, Miss Garrison...

– Ó, szóval kíváncsi! Nem fél, hogy hamar megöregszik? Bár ami azt illeti, szerintem inkább az öregszik meg hamar, aki soha nem kíváncsi semmire.

A férfi felnevetett, a szeme körül megszaporodtak a nevetőráncok. A lány szerette a nevetését.

– Kíváncsi vagyok, miért engedi meg az édesanyja, hogy gardedám nélkül kószáljon.

– Van gardedámom. Sam.

– És átkozottul jól végzi a munkáját, mi? Már vagy százszor kivihettem volna önt a bejárati ajtón, és észre sem vette volna.

Ezt megint csak értelmetlen lett volna tagadni. De aligha hibáztathatta a fivérét a figyelmetlenségéért, amikor azelőtt soha nem volt felelős Leonoráért. Mindig a nővére gondoskodott róla, akárcsak saját magáról.

Még egy ok, amiért nem akart férjhez menni. Gyanította, hogy egy férjnek nem nagyon tetszene a függetlensége.

– Gondolom, az *Elysium*ba nem ő kísérte el – folytatta Rook.

– Nem. Ő már elment aznap este valahová, úgyhogy csak meg kellett várnom, amíg a mama nyugovóra tér. De ma este, mivel mindketten ugyanide akartunk jönni, volt olyan kedves, hogy megvárta, és együtt osontunk ki.

A köztük lévő távolság ellenére a lány hallotta Rook rossszalló mormogását, hogy Sam igazán vigyázhatna jobban rá. De neki igazából nem volt szüksége a fivérére. Egy nő az ő korában, bár az évei száma alapján még nem járkálhatott volna gardedám nélkül, már tökéletesen képes volt megvédeni magát. Az apja megtanította rá, hogyan kell.

– Különben is, nem vagyok valami kényes virágszál. Mindig van fegyver a retikülömben.

A férfi szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Azt is tudja, hogyan kell használni?

– Ne felejtse el, hogy a cégünk eredetileg fegyvergyárnak indult. Hogyan képviselhetném hitelesen a vállalatot, ha még löni sem tudnék?

A hangja jelezte, hogy már a kérdésfelvetést is ostobaságnak tartja. Rook látható elismeréssel mosolygott rá.

– Ezek szerint egy pisztolyt, egy zsebórát és írógéppel írt meghívókat hord a retiküljében? Nos, ezekről a tárgyakról aztán sosem gondoltam volna, hogy összetartoznak. Őszintén mondhatom, Miss Garrison, ön nem hasonlít egyetlen más nőre sem az ismerőseim közül.

Naná, hogy még soha nem találkozott hozzá hasonlóval!

Leonora nem tartotta magára nézve kötelezőnek, hogy megfeleljen azokat az elvárásoknak, amiket a hölgyekkel szemben támasztani szoktak.

– Biztos nevetségesnek talál.

– Dehogy. Ne higgye, hogy olyan vagyok, mint azok az ostoba New York-i fajankók!

– Ez eszembe sem jutott. Mintha egy aranyhalat hasonlítanék össze egy cápával.

– Remélem, nem én vagyok az aranyhal.

A lány felnevetett.

– Nem. Persze cápának sem igazán mondható. – Még ha voltak is olyan pillanatok, amikor veszélyesnek tűnt a szívére nézve. – Csak próbáltam mondani valami olyat, ami a lehető legtávolabb áll az apró halaktól.

– Önnek van a legszebb nevetése a világon.

A férfi ugyanúgy meglepődött a saját szavain, mint Leonora. Gyorsan mindketten kortyoltak egyet a poharukból. Utána a lány őszintén bevallotta:

– Nem hiszem, hogy találkoztam olyan úriemberrel, akinek tetszett volna bennem valami.

– Akkor mindenki idióta, akit mostanáig ismert. – Rook összekulcsolta a térdén nyugvó kezét, és a lány azon tűnődött, hogy vajon nem azért-e, nehogy kinyújtsa és megérintse őt. – A haja is gyönyörű.

– Pedig nem szép vörös. Majdnem narancssárga.

– Szokatlan árnyalat, igen, de épp ez teszi különlegessé. Tetszik a szeme kékje. És a bőre. Azok az ennivaló szeplők az orra körül...

Leonorának minden önuralmát össze kellett szednie, hogy ne szorítsa az arcára a kezét, hogy elrejtse a halvány pöttyöket.

– A szeplők az életem megkeserítői. Különösen azért, mert olyan sok van belőlük.

– De a nap kedvencei lehettek... ha olyan gyakran megcsókolta az ön arcát.

Egyszerre tűnt halálosan komolynak és kötekedőnek, mintha nem lenne biztos abban, hogyan fogadja a szavait a lány, és fel akarna készülni arra, hogy visszakozzon. Leonorának sejtelte sem volt róla, hogyan kellene reagálnia, mert még soha senki

nem beszélt vele ilyen költőien. Úgy érezte magát, mintha az *Elysiumban* azt kérte volna, hogy valaki bókoljon neki, mert rövid időre szépek és kíváncsiak akarta érezni magát.

Végül gyanakodva megkérdezte:

– Ön most udvarol nekem, uram?

– Nyilvánvalóan nem jól, ha már kérdeznie kell.

Rook hangja elégedetlenül csengett, mint amikor arról panaszkodott, hogy Leonora elaludt a csókja közben.

– Hogy őszinte legyek, nincs tapasztalatom ezen a téren. Még soha senki nem udvarolt nekem – ismerte be a lány.

– Hogy őszinte legyek... – A férfi olyan intenzitással tanulmányozta, mint aranyásó a most talált telért – ...én sem vagyok valami gyakorlott udvarló. Az udvarlási képességeim eléggé berozsdásodtak, mivel egy ideje egyáltalán nem használom őket. De nem, most nem udvaroltam, Miss Garrison. Egyszerűen csak az igazat mondtam.

Rooknak az volt a benyomása, hogy Leonorának ritkán mondott bárki is igazat – legfeljebb az apja, amíg élt szegény. Az anyja nyilvánvalóan csak a hibáit látta, az öccse pedig fütyült rá, csak a saját dolgával törődött. Ami az urakat illeti, akik megfordultak az életében, Leonora olyan ritka drágakő volt, hogy képtelenek voltak felismerni az igazi értékét.

De Rooknak megvolt az a hátborzongató képessége, hogy megtalálja a kincset akár egy befektetési lehetőség, akár egy személy tekintetében. Nem véletlen, hogy voltak olyan barátai, akikért az életét is hajlandó lett volna feláldozni, és tudta, hogy ők is megtennék érte ugyanezt, ha kell. Nem véletlen, hogy már az első találkozásukkor felismerte, hogy Aiden és Finn Trewlove remek emberek, olyanok, akiket büszkén nevezhet testvéreinek. Ezért vesztette el ritkán a befektetett pénzét. Még ha úgy tűnt is, hogy hibát követett el, a megérzései mindig helyesnek bizonyultak.

Ilyen megérzés volt az is, hogy Miss Garrisont nagy becsben kell tartani. Csakhogy nem neki – hisz ő megesküdött, hogy nem házasodik meg, mert az a legjobb, ha a családfának ez a bizonyos ága elsorvad és elpusztul.

Félretette üres poharát, és az óra számlapját tanulmányozta.

– Mindjárt tizenegy.

Leonora ránézett a férfira, és mintha sajnálkozás tükröződött volna az arcán.

– Valószínűleg meg kellene keresnem Samet, hogy most már visszatérhessünk a szállodába.

– Hol szálltak meg?

– A Trewlove Hotelben.

– Ah, pompás szállás!

– Ön is lakott már ott?

– Nem, nekem van egy házam a városban.

– Hát persze. Gondolom, Aiden révén jól ismeri Trewlove-ékat.

– Annyira jól azért nem, de kezdem megismerni őket.
A szállodával szemben van egy könyvesbolt, amely Lady

Rosemont tulajdona. Az ő kertjében rosszkalkodott a múltkor éjjel.

A lány úgy elpirult, hogy a szeplőinek maradványai szinte eltűntek.

– Egy úriember nem mondana ilyet.

– Ez az egyik kedvenc emlékem.

Leonora ismét felnevetett, és a férfi azt kívánta, bárcsak tudná a titkot, hogyan érhetné el, hogy mindig nevéssen.

– Már megint ez a meggondolatlan flörtölés...

Nem meggondolatlan. Rook nagyon is komolyan gondolta a szavait. A kertben töltött néhány közös perc valóban a kedvenc emléke volt. Persze az alkóvbeli csókkal holtversenyben. Ha az emlékek versenylovak lennének, ez a két találkozás fej fej mellett lenne. De nem akart vitatkozni a lánnyal, mert nem volt egészen biztos benne, mit szólna hozzá Leonora, hogy minden gondolata körülötte forog.

– A kocsim itt van a klub előtt. Örömmel hazafuvaroznám önt és a fivérét a szállodába.

– Ez igazán kedves magától. Elfogadjuk az ajánlatot.

Csak hogy sehol sem találták Leonora öccsét. Nem volt sem a könyvtárban, sem a játékszámban, sem az étkezőben, sem a többi nyilvános és magánteremben. Rookot hatalmába kerítette a düh. Hogy lehet ilyen önző és gondatlan Sam Garrison? Hogy képzelet, hogy csak úgy távozik, és magára hagyja a nővérét?

A lánnyal a játékszoba szélén álltak, az ajtó közelében.

– Nem lenne helyes, ha Sam nélkül beülnék a kocsijába. Hívok egy bérkocsit.

– Mert éjszaka egyedül utazni egy bérkocsiban sokkal jobb?

– Hát, jobb, mintha kettesben utaznánk.

– Egyedül volt velem a könyvtárban, az alkóvban és múltkor a kertben, de nem száll be velem egy hintóba?

– Nincs senki, aki garantálná, hogy jól viselkedünk.

A férfi azon tűnődött, vajon Leonora szeretne-e rosszkalkodni. Ő persze akart. De még fontosabb volt számára, hogy garantálja a lány biztonságát. Mert mi van, ha a kocsis magányos nőkre vadászik? Mi van, ha rosszindulatú fickók támadják meg őket? Ha a lány nem száll be a hintójába, akkor legalább követhetné a bérkocsit... Bár igazából nem bánta volna, ha kicsit több időt

tölthet Leonora társaságában.

– Esküszöm, hogy nem nyúlok önhöz. Adtam valaha okot arra, hogy kételkedjen bennem? Én mindig állom a szavam.

– Igen, tudom. – A lány körülnézett, a homloka ráncba szaladt. Mély levegőt vett, és kihúzta magát. – Viszont nem láthatnak minket együtt elmenni.

– Nem akarja, hogy holnap megint rólunk írjanak a pletykalapok?

– Jobb, ha nem teszik. Ha botrányt keltenék, ki fektetne be a gyárunkba? Az embereknek tudniuk kell, hogy bízhatnak bennünk, hogy helyesen cselekszünk, és nem hozunk szégyent a fejükre.

– Igaza van. Előremegyek, és megvárom az épület mellett. Pár perc elteltével már követhet. Miután kilép a bejárati ajtón, forduljon jobbra.

A lány bólintott, Rook pedig az arra járók kedvéért az ajkához emelte a kezét, és csókot lehelt az ujjaira.

– Köszönöm, Miss Garrison, hogy csatlakozott hozzám a könyvtárban, és hogy ilyen kellemes estét tölthettem el a társaságában.

Leonora orcáját pír forrósította fel.

– Köszönöm, uram.

Rook elengedte a kezét, és rákacsintott.

– Alig várom, hogy újra találkozzunk!

A lány ajka megrándult, de aztán mégsem mosolyodott el, és a férfi arra gondolt, milyen kevés ember tett valaha is erőfeszítést, hogy megnevettesse ezt a rendkívül teremtet. Neki többször is sikerült, és ez nagy-nagy örömmel töltötte el.

Könnyed léptekkel elindult kifelé, kísértált az ajtón, majd odament az épület oldalához, és lazán nekitámaszkodott. Nem kellett volna, hogy ilyen elégedettséggel töltse el a tudat: Leonora bíz benne. Hisz benne sokan bíztak, hirtelenjében nem is tudott volna olyan embert mondani, aki nem. Leonora belé vetett bizalma mégis különlegesen értékes ajándéknak tűnt. Nem állt szándékában visszaélni vele. Egy ujjal sem fog hozzányúlni abban az átkozott kocsiban, bármennyire is szeretné.

Volt valami abban a lányban, ami megnyugtatta. Ami

elcsitította a benne égő dühöt. Élete nagy részében szenvedett attól, hogy a hírhedt Elverton gróf fia és örököse. Ám Leonora oldalán el tudta képzelni, hogy ez nem számít. A lány csak hírből ismerte az apját. Soha nem kellett elviselnie a férfi illetlen megnyilvánulásait, nem kívánt közeledését. Az öreg gróf fénykorában igen meggyőző tudott lenni, ha akart, és könnyedén levarázsolta a ruhát a hölgyekről. Bár Rook gyanította, hogy Miss Garrison átlátott volna a szitán, és kíméletlenül helyzetette volna az apját, ha őt próbálja behálózni az átlátszó hízélgésével.

Merőn nézte a klub bejáratát, így azonnal észrevette a lányt, amikor kilépett. Ellökte magát a faltól, és nem igazán tudta, mihez kezdjen azzal az elragadtatással, ami Leonora láttán eltöltötte. Nem csak arról volt szó, hogy tetszett neki a haja, a szeme és az arca formája. Ugyanolyan kíváncsi volt rá, és ugyanolyan lelkesedéssel töltötte el a lehetőség, hogy közelebbről megismerheti, mint Leonorát az, ha megvizsgálhatott egy szerkezetet. Bár attól tartott, hogy a rulettkerék végül csalódást okozott a lánynak, mégis megbabonázta a várakozás, amely belőle áradt, miközben elemezte a különböző részeit.

A lány odaért hozzá, ő pedig felajánlotta a karját, és hálás volt, amikor Leonora a könyökhajlatába csúsztatta a kezét.

- A kocsim nem messze vár minket – tájékoztatta.
- Szeretem az éjszakai Londont – mondta halkán a lány.
- Még ilyenkor is, ha köd van?
- Különösen, ha köd van. Mindennek éteri jelleget kölcsönöz.
- Ha túl hosszú ideig nézi az ember, elszomorító. Szerencsére mi nem leszünk benne sokáig.

Elérték a járművet. A kocsis kinyitotta az ajtót, Rook pedig felsegítette Leonorát a lépcsőn, majd követte, és elfoglalta a lánnyal szemközti padot.

– A Trewlove Hotelbe – utasította a kocsist. – A hosszabbik úton.

- Igenis, mylord. – Az ajtó becsapódott.
- A hosszabbik úton? – kérdezte Leonora.
- Mivel ön szereti az éjszakai Londont, nem látom szükségét, hogy siessünk. – Rook eloltotta a lámpást, így nem kellett

behúzniuk a függönyt. Nem akarta, hogy a lányt valaki meglássa és felismerje.

Tetszett neki, hogy a jázminillat betölti a kocsit. Valószínűleg még sokáig megmarad, azután is, hogy a lány már nem lesz itt. Nem tudta volna pontosan meghatározni, mi az, ami annyira megfogta benne. Talán az, hogy Leonora teste tökéletesen illeszkedett az övéhez. Mivel magas volt, alig kellett lehajtania a fejét, hogy birtokba vehesse a száját... És milyen gyorsan becsúszta a kezét az inge alá! Milyen mohón cirógatta a bőrét! Nem emlékezett rá, hogy más nőnek ennyire fontos lett volna, hogy hozzáérjen, miközben csupán csókolóztak. Leonora különös keveréke volt a szende szűznek és a szenvedélyes nőnek. Az örületig fokozta Rook vágyát, ugyanakkor a védelmezőösztönét is felkeltette – még akkor is, ha saját magától kellett megvédenie a lányt.

– A fivére gyakran hagyja magára? – kérdezte.

– Ritkán visz magával. Valószínűleg egyszerűen elfelejtette, hogy ott vagyok.

Rook elképzelni sem tudta, hogy feledkezhet meg Leonoráról bárki is. Az utca fényei beszűrődtek az ablakokon keresztül, így a férfi láthatta a lány profilját. Nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyire élvezett volna egy kocsikázást.

– Bár kíváncsi vagyok, hová mehetett ilyen későn – gondolkodott el Leonora.

– Szép számmal vannak olyan klubok, ahol egy úriember az éjszaka közepén is szórakozást találhat.

– A bordélyházakra gondol?

Rook imádta, hogy a lány ilyen egyenes, és gond nélkül kimond olyan szavakat, amelyeket más hölgyek soha. Bár sajnálta, hogy a sötétség miatt nem tudja megállapítani, vajon belepirult-e a bordély szó kimondásába.

– És a kártyabarlangokra – pontosított.

Látta, hogy Leonora elmosolyodik.

– Azt hiszem, én közelebb állok az igazsághoz. Sam sosem szeretett hazudni, és ezt úgy tudta a legegyszerűbben elkerülni, hogy nem keresett meg, és nem tudatta velem, hová megy.

Az öccsének le kellett volna mondania erről az élvezetről, hogy

a nővére ne kerüljön bajba, és ne csorbuljon a hírneve. Rook azonban sejtette, hogy a lány nem örülne neki, ha erre rámutatna.

– Miért, létezik olyan ember, aki szeret hazudni?

– A csalók és gazemberek biztosan.

Leonora kinézett az ablakon.

– Ott van a Westminster-palota. Ön is tagja a Lordok Házának?

– Még nem. Majd apám halála után.

– El sem tudom képzelni, mekkora felelősség lehet ez.

Rook kis híján felnevetett. Micsoda? Hiszen a lány vállát is elképzelhetetlenül nagy felelősség nyomja. Vagy már annyira hozzászokott, hogy észre sem veszi a terhet? Egyszerűen tudomásul vette, hogy az ő dolga gondoskodni a családjáról? Hisz ő volt az, aki vigyázott a fivérére és az anyjára. De ki vigyáz Leonorára?

Ő maga. A pisztollyal, amit a retiküljében rejteget. Meg a meghívókkal a potenciális befektetők számára. És az apja órájával, ami arra emlékezteti, mit veszített el. Hol találja meg újra ezt a szeretetet és elfogadást, amit a megboldogulttól megkapott? Tudatában van egyáltalán annak, mit is keres valójában?

Rook jól tudta, milyen az, amikor az ember vágyik az elfogadásra. Úgy élte az életét, hogy mindenki csak az elismerés hangján szólhasson róla. Ennek eredményeként valószínűleg meglehetősen unalmas fickó lett. Nem voltak kalandjai. Titkai sem, egészen addig, míg Leonorát meg nem ismerte.

Valamiért az a fura érzése támadt, hogy a lány mellett sokkal inkább önmaga lehet, mint előtte bármikor. Nem tudta, mihez kezdjen ezzel az érzéssel, hogy beletörődjön-e a Leonora iránti vonzalmára, vagy próbáljon küzdeni ellene. Úgy tűnt, bármelyiket választja, mindenképpen rosszul jár: vagy a lányt veszíti el, vagy a tekintélyét és a jó hírét.

A Big Ben elütötte a tizenegyet.

– Megállhatnánk? – kérdezte a lány.

Rook megkopogtatta sétapálcájával a kocsi tetejét, mire a kocsis megállította a lovakat. A lány már az ajtót nyitotta volna, de Rook megelőzte: kiugrott, majd hátranyúlt, hogy segítsen neki

kiszállni. Csak a Temze választotta el őket a Westminster-palotától és az Óratoronytól, de mindkettőt köd borította. Hogy Leonora meg ne fázzon, a férfi kivette a kabátját a kocsiból, és a vállára terítette. A lány alig vette észre, úgy elbűvölte a harangzúgás.

– A Big Ben olyan ünnepélyes és magányos ilyenkor éjszaka – mondta szinte suttogva, mintha nem akarná felébreszteni az alvó óriást. – Talán azért, mert az utcák nem zsúfoltak, nincs beszélgetés, nevetgélés és az ügyeiket intéző emberek lármája. Minden sokkal tisztább és egyszerűbb, mint napközben.

Az utcai lámpák lehetővé tették, hogy jobban lássa a lányt, mint a kocsiban. Az arcán elragadtatás tükröződött. Elbűvölően valószínűtlen volt ez az egész, hogy itt voltak együtt. Leonora olyan volt, mint egy jelenés. Egy éteri lény, aki épp csak felbukkant, és lehet, hogy hamarosan tovatűnik. Nem kellene a lehető legjobban kihasználniuk azt az időt, ami még hátravan?

– Vannak odafent emberek, akik harangoznak? – kérdezte a lány.

– Nem, ez már teljesen gépesített. Karok és csigák mozgatják a kalapácsokat, melyek a megfelelő időközönként sújtanak le a különböző harangokra.

Látta a lány arcán, mennyire szeretné látni a Big Ben belsejét, és aztán szétszedni és összerakni a szerkezetet, amely ezt a csodás harangjátékot megteremti.

– Ezek szerint ön már látta?

– Néhány évvel ezelőtt körbevezettek odafent.

– Ó, hogy irigylem önt ezért az élményért! – Leonora visszanézett a toronyra. – Hogyan világítják meg az órát?

– Gázlánggal.

– Gondoltam, de mindig szeretek megerősítést kapni. Mindig felbosszantottam a nevelőimet és a tanárait, amikor bizonyítékot vagy magyarázatot kértem néhány dologgal kapcsolatban, amit igyekeztek megtanítani nekem. Pedig a magyarázat, hogyan és miért jött létre valami, általában érdekesebb, mint maga a tény, amit megtanulunk.

Az óra elhallgatott, az utolsó gong hangja mintha megállt volna a levegőben, és Rook azt kívánta, bárcsak soha ne ért volna

véget a harangjáték. Miért van az, hogy ilyen csodásan érzi magát a ködös éjszakában? Hiszen itt élt, már teljesen természetesnek vette a harangok kongását, alig vette észre, ha megszólaltak...

Egyszerre ráébredt, hogy valahányszor megszólal a Big Ben, ő mostantól Leonorára fog gondolni a harangszó hallatán. Akkor is, ha már a Lordok Házában ül. Vagy ha végigsétál a rakparton. Mindig a lány fog eszébe jutni, ahogy most itt áll, elvarázsolva és megbűvölve.

– Köszönöm, hogy megállította a kocsiját. Tudom, hogy butaságnak találja...

Rook az állat a hüvelyk- és a mutatóujja közé fogta, majd a szájára tapasztotta az ajkát, így fojtva belé a szót. Megszegte a fogadalmát, miszerint egy ujjal sem nyúl hozzá. Már nem nevezhette magát szavatartó úriembernek, és mégis, a pillanat azt követelte, hogy ne hagyja elmúlni anélkül, hogy a lehető legtöbbet kihozná belőle. Valahogy jeleznie kellett, mennyire különlegesnek tartja a lányt.

Aztán elengedte, és elhúzódott.

– Egyáltalán nem találom butaságnak.

– Ez most milyen csók volt? – kérdezte halkan Leonora.

– Nem tudom. Még sosem volt ilyenben részem. Remélem, megbocsátja, hogy nem tartottam be a szavamat.

Leonora elmosolyodott.

– Ugyan, szóra sem érdemes. Nem hibázott olyan nagyot.

– Maga rendkívüli nő, Miss Garrison.

– Nora – helyesbített halkan, öntudatosan a lány.

Furcsa, hogy már három szenvedélyes csókon voltak túl, és mégis ez, amely olyan könnyű volt, mint egy pillangó szárnya, mélyítette el a köztük lévő bensőséges viszonyt.

– Johnny.

A lány melegen mosolygott, és a férfi úgy érezte, menten szétrobban a szíve.

– Nem tudom, ismertem-e valaha olyan embert, aki ennyi különböző nevet viselt. Nem találod zavarónak?

– Nem. A név, amelyen mások szólítanak, nagyon jól megmutatja, mennyire áll közel hozzám az illető.

– Még senkitől sem hallottam, hogy Johnnynak szólított volna.

– Én pedig még soha nem hallottam, hogy valaki Norának hívott volna, szóval szerintem ez így fair.

A lány nem tudta volna megmondani, mi az üzlet tárgya. Azt azonban tudta, hogy ez egy nagyon fontos változás. Mint amikor egy hajó kapitánya kilencven fokos fordulatot hajt végre, mert arra nyugodtabb a tenger.

– A kisebb harangok is hamarosan megszólalnak. Megvárjuk a negyed tizenkettőt, hogy halljuk őket?

– Ha szeretnéd...

– Nagyon szeretném.

Leonora visszafordult a torony felé, a férfi pedig közelebb húzódott, de nem ért hozzá. Egyelőre ez is elég volt neki.

Csendben folytatták útjukat Londonon keresztül, és mindketten hallgattak. A tegeződés, egymás keresztnéven szólítása olyan közelséget teremtett, amellyel nem igazán tudtak mit kezdeni.

Amikor negyed tizenkettőkor végre megszólaltak a kisebb harangok, bármennyire is szerette volna Leonora hallani a hangjukat az éjszakában, végül mégsem rájuk figyelt. Sokkal inkább lekötötte a férfi testéből áradó forróság, amit így is érzett, hogy nem értek egymáshoz. Rook halk lélegzetvételei. A mozdulatlansága. A belőle sugárzó feszültség. Olyan volt, mint egy kikötözött vadállat, amely bár ki akar szabadulni a kötelékeiből, de jutalom reményében mégis visszafogja magát.

Leonorának az a vad és nevetséges gondolata támadt, hogy talán ő maga a jutalom. Hogy miután a férfi olyan gyengéden csókolta meg az imént, úgy döntött, hogy előnyére válik, ha betartja az ígéretét, és nem nyúl hozzá, hogy még többet nyerjen később.

Hogy lehet, hogy egy ilyen könnyű érintés olyan hatással van rá, hogy alig kap levegőt? Mintha egy elefánt ülne a mellkasán.

Miközben a várost figyelte, érezte, hogy a férfi tekintete rászegeződik. Azt kívánta, bárcsak átülne mellé, és adna neki egy rendes, igazi csókot. Pedig az, amivel korábban megajándékozta, fontos csóknak tűnt, hisz olyan csók volt, amelyet Johnny állítása szerint még soha senki másnak nem adott. Ennek nem volt neve, ez csak az övé volt, csakis Leonoráé, és ez az egyediség különlegesen értékesé tette.

– Mi lenne... – kezdte a férfi mély és bársonyos hangon, ugyanakkor halkán, mintha titkot akarna megosztani vele. –...mi lenne, ha holnap este újra találkozoznánk? Lenne hozzá kedved?

Borzalmas ötlet volt, de végül is miért ne próbálhatta volna meg, hisz a lány nyilvánvalóan bízott benne annyira, hogy kettesben maradjon vele a kocsiban.

– Úgy érted... titokban?

– Igen. Szeretnék elvinni valahová, és megmutatni valamit.

Nora nagyot nyelt. A tüdeje végképp cserben hagyta.

– Megmutatod, mi történik a csók után? – Halkan beszélt, a szavai mégis olyan hangosan csengtek, mint a Big Ben harangjai.

Meg kellett kérdeznie, mert tisztázásra szorult, pontosan mit is javasol a férfi.

Johnny tökéletesen egyenletes, fehér fogai megvillantak a sötétben, ahogy elmosolyodott.

– Nem, ezt neked kell kérned. Én többé nem fogok előjönni vele.

Leonora remélte, nem látszik meg rajta, mennyire csalódott. Legalább egy teljes üveg abszint kellene ahhoz, hogy összeszedje a bátorságát, és megkérje a férfit, mutassa meg, hogyan lehet szeretkezni anélkül, hogy ténylegesen szeretkeznének.

– Akkor mit fogsz mutatni nekem?

– Inkább legyen meglepetés, de ígérem, nem fogsz csalódni.

Leonora biztosra vette, hogy a másik bemutatóban sem csalódna.

– Még nem mondok igent, de ha igent mondanék, hol találkozoznánk?

– A könyvesbolt mögött, amit korábban említettem, van egy sikátor. Ott foglak várni.

– Nem tudhatom előre, mikor sikerül elszöknöm.

– Nyolcra érkezem, és várok.

– Lehet, hogy órákig kell várnod, mire el tudok szabadulni.

– De eljössz? Van rá esély, hogy csatlakozol hozzám?

Beleegyezett, anélkül, hogy észrevette volna? Bár ha őszinte akart lenni magához, a kezdetektől fogva tudta, hogy a válasza igen lesz. Az, hogy kérette magát, csak taktika volt: nem akarta, hogy Johnny azt higgye, máris puhára főzte. Pedig pontosan ez

volt az igazság.

Senki mással nem akarta volna meghallgatni a Big Ben harangjátékát. Szegény Lord Falstone-nal például... Ő nyilván azt hiszi, hogy a toronyban emberek rángatják a köteleket, és valószínűleg összezavarodna, ha kiderülne, hogy téved. A jelek szerint még azt sem tudta, hogy van olyan ceruza, melyből egy csavar segítségével lehet kinyomni a grafithegyet.

– Megpróbálom. – Ez volt a legtöbb, amit ígérhetett.

– Akkor jó. Nem tudok olyan dolgot elképzelni, Nora, amibe te belebuksz, ha egyszer megpróbálsz.

Nora sajnos máris tudott volna mondani egyet. Kétségbeesetten próbált nem beleszeretni Johnnyba, de máris csúfos kudarcot vallott.

– Miért muszáj ezt az átkozott kattogást hallgatnom?

Leonora, aki az írógép előtt ült, a hálószozája ajtajára pillantott, amelyet nyitva hagyott, jelezve, hogy már felkelt. Sam nekitámaszkodott az ajtófélfának, láthatóan azért, mert támogatás nélkül nehezen tudott volna megállni a lábán. Rémesen nézett ki, vérekes volt a szeme, borzas a haja, sápadt a bőre – nyilvánvalóan erősen másnapos volt. A lány felpattant a székről, gyorsan átvágott a szobán, megragadta az öccse karját, berángatta a szobába, majd becsukta az ajtót.

– Tegnap este otthagytál! – sziszegte, nem is leplezve a haragját.

Sam egy székre roskadt, és arcát a kezébe temette.

– Nem tudnál egy kicsit halkabban beszélni? Szétrobban a fejem.

– Mert túl sokat ittál?

– Mert sok mindenből túl sokat csináltam.

Leonora a szemközti szék mögé állt, talán abban a reményben, hogy az majd megvédi Samet a haragjától.

– Miért hagytál egyedül?

– Rookkal voltál. Tudtam, hogy vigyázni fog rád.

– De ő nem családtag! Aligha helyénvaló, hogy kettesben maradjak vele, gardedám nélkül. Miért nem kerestél meg, miért nem vittél magaddal?

Sam szégyenlősen lehajtotta a fejét, és a szék karfáját kezdte dörgölni a hüvelykujjával.

– Ahová mentem, oda nem vihettelek volna magammal.

– Pontosan hol is van az a hely?

A férfi a kandallóra irányította a tekintetét, ahol nem égett tűz.

– Az nem a te dolgod.

– Egy bordélyházban?

Sam felkapta a fejét.

– Azt sem lenne szabad tudnod, hogy létezik ilyen hely. Nemhogy ilyen könnyedén kimondani a szót...

– Ki vagyok borulva, Sam. Dühös vagyok rád, hiszen otthagytál.

Én soha nem tennék veled ilyet. Az egész helyet átkutattam utánad.

– Sajnálom, Nora, de amikor Lord Lawrence meghívott... Tudtam, hogy ha szólok neked, akkor vagy jönni akarsz, vagy megakadályozod, hogy elmenjek. Egyszerűbbnek tűnt megszökni. Tudtam, hogy megvan benned a leleményesség, hogy visszajöjj ide. – Úgy vigyorgott, mintha büszke lenne a nővére. – És meg is tetted.

Rook megmutatta neki, hol fogja várni őt ma este – ha lesz bátorsága elmenni a randevúra. Nem mondta ugyan ki ezeket a szavakat, de Leonorának eszébe jutottak. Megkockáztathatja vajon, hogy újra kiosonjon? Hisz nem tudja pontosan, mit akar mutatni neki... Aztán a férfi bekísérte a szállodába, és annyi pénzt adott az ajtónállónak, valamint a portásnak, hogy mindketten elfelejtsék, hogy valaha is ott járt.

– Legalább arra vened kellett volna a fáradságot, hogy szólj: ne aggódjak miattad.

– Nem tudtam, hol talállak.

– A könyvtárban voltam, akárki láthatta, aki benézett. – Majdnem hozzátette, hogy Samnek is olyan leleményesnek kellene lennie, mint amilyen ő. De nem volt az, és ez is része volt a problémának, emiatt hárult annyi minden őrá.

– Meggyőzted Rookot, hogy fektessen be?

Igen, ezt kellett volna tennie. Ehelyett félretette az üzletet, hogy élvezhesse a férfi társaságát.

Ahelyett, hogy ezt Sam orrára kötötte volna, témát váltott:

– Ami a csattogást illeti, most épp újabb meghívókat készítek, hogy később magaddal vihesd, és szétoszthasd azoknak, akikkel találkozol.

– Valószínűleg egész nap nem leszek alkalmas arra, hogy kimozduljak. Túl sokat ittam.

Mióta túlzásba vitte az abszintot, és másnaposan ébredt, Leonora át tudta érezni az öccse problémáját. Azt azonban nem értette, miért követi el valaki másodszor is ugyanazt a hibát, de úgy tűnt, Sam valamiféle élvezetet merít az italozásból. Talán élvezi a szenvedést...

– Azt tanácsolnám, hogy kicsit fogd vissza magad az ivás

tekintetében, mivel mindjárt itt a bemutató. Emlékszel, mit tanított nekünk apa?

– Hogy mindent tegyünk félre az álma kedvéért?

Meglepődve ettől a keserű kifakadástól, a lány megkerülte a széket, és leült.

– Hogy érted ezt?

Sam kelletlenül fészkelődni kezdett a helyén.

– Sehogy. Én csak...

– Sam, a családi vállalkozás a te örökséged. Mi lenne veled, ha nem volna? – Nem akart rossz érzéseket kelteni az öccsében, de tényleg nem sok mindenhez volt tehetsége. Mihez kezdene, ha nem lenne az üzlet, ami eltartja?

Sam megrázta a fejét.

– Én nem értek a tervezéshez, és nem érdekelnek különösebben a szerkezetek.

– Nekem viszont nincs tehetségem ahhoz, hogy úgy beszélgessek az emberekkel, hogy érdekelje őket, amit mondani akarok. – A lány felnevetett. – Azt hiszem, a legtöbb úr, akivel táncoltam, elbóbiskolt volna a társaságomban, ha történetesen nem táncolunk, hanem egy kanapén ülünk.

Sam halványan elmosolyodott.

– Szeretek beszélgetni az emberekkel.

– Én nem. Nem véletlen, hogy általában unalmasnak vagy legalábbis csodabogárnak tartanak. – Rookkal azonban furcsamód könnyebb volt beszélgetnie. A férfi sosem keltette azt a benyomást, hogy agyzsibbasztónak találná a vele való társalgást. – Mindig kínosan érzem magam idegenek társaságában. Utána órákig gondolkodom azon, mit mondtam, és hogyan fejezhettem volna ki magam érdekesebb módon. Néha még az éjszaka közepén is felébredek ilyenek miatt. Az agyam egyszerűen nem akar kapcsolni. Napokig, hetekig ismétli a beszélgetés minden egyes részletét. Amit egyszer kimondtam, azt utána képtelen vagyok elengedni.

– Ez azért van, mert olyan okos vagy, Nora. Rendkívüli módon látod a dolgokat, olyan módon, amit egy magamfajta ember el sem tud képzelni.

– Ha ezt a belső beszédet el is tudom hallgattatni, az agyamba

bevillanó képeket nem tudom leállítani. Szóval inkább próbálom őket összeilleszteni, hogy valami működőképes szerkezet legyen belőlük. – Mély lélegzetet vett. – Jó csapat vagyunk, mi ketten, Sam. Te és én. A gyárban az emberek szeretnek téged, mert megállsz velük beszélgetni, és őszintén érdekel, amit mondani akarnak. Nem arról van szó, hogy én nem törődöm velük... csak nem vagyok tehetséges csevegő.

– Úgy tűnt, ez tegnap este nem okozott gondot neked. Úgy értem, amikor Rookkal beszélgettél.

Leonora összehúzott szemmel tanulmányozta az öccsét.

– Mikor láttál te engem vele beszélgetni?

Sam arca lángvörössé vált, miközben ismét kényelmetlenül mocorgott a széken.

– A könyvtárban vettem rátok egy pillantást, mielőtt elmentem.

– Tehát mégiscsak tudtad, hol vagyok.

A férfi ingerülten bólintott.

– Meg akartam győződni róla, hogy minden rendben lesz.

– Ezért hagytál egyedül egy férfival? Kicsit sem aggódtál a jó hírem miatt?

– Nem voltatok egyedül. Emberek voltak körülöttetek.

Leonora önkéntelenül is felnevetett.

– Jaj, Sam! Apropó, azt mondtam már, hogy magamtól is rájöttem, hová mentél, és miért nem szóltál nekem?

– Hát persze hogy kitaláltad. Okosabb vagy, mint bárki, akit ismerek.

A lány felsóhajtott.

– Félek, hogy a bemutató nem lesz sikeres, Sam. Hogy nem jelentkezik annyi befektető, amennyire szükségünk lenne. Szeretném, ha feljegyeznéd, kik érdeklődnek a leginkább, hogy utána találkozhassunk velük.

A férfi bólintott.

– A bál lehetőséget ad arra, hogy beszélj az urakkal, akik fontolóra veszik, hogy pénzt adjanak nekünk. Hiszen táncolhatsz velük.

Leonora ettől tartott a leginkább. Valójában az egész estétől rettegett: megszólalni a tömeg előtt, aztán beszélgetni a

táncpartnerekkel, ráadásul úgy, hogy a mondandója érdekes legyen.

– Fontos, hogy megértsék, mibe fektetnek be, és nagyjából milyen hasznot remélhetnek, és mikor. Mindent leírtam, hogy magadnál hordhasd, és szükség esetén elővehesd.

– Te, gondolom, már minden számot megjegyeztél – mosolygott a nővére Sam.

– Ne aggódj, majd úgy teszek, mintha én is papírról olvasnám. A memóriám néha megijeszti az embereket. – Kivéve Rookot. Úgy tűnt, neki tetszik Leonora szokatlan érdeklődése és észjárása. Mi másért intézte volna el, hogy ő szétszedhessen egy rulettkereket? Mérhetetlenül örült neki, hogy a férfi ennyi fáradságot vállalt érte. Nem emlékezett rá, mikor tett ilyet utoljára valaki...

– Ma este is velem jössz? – kérdezte gyorsan Sam, mintha kétségbeesetten témát akarna váltani.

A lány gyanította, hogy tervei vannak, és valójában nagyon nem szeretné magával vinni.

– Nem. Ma este nem.

Az öccse szívéről láthatóan nagy kő esett le.

És bár tudta, hogy semmi köze hozzá, Leonora mégis kíváncsi volt.

– Visszatérsz a bordélyházba? – kérdezte meg.

A férfi összeráncolta a szemöldökét.

– Valószínűleg nem kellene bevallanom, de pontosan ez a szándékom, igen.

– Honnan szerzed a pénzt ezekre a... szórakozásokra, amiket úgy tűnik, élvezel? – Nem voltak ugyan szegények, még nem, de azért meg kellett gondolniuk, mire költenek. Még ha szereznek is befektetőt, annak jó részét, amijük van, vissza kell forgatniuk az üzletbe.

Sam könnyedén megvonta a vállát.

– Néha nyerek kártyán vagy ruletten.

És inkább elszórakozza a nyereményét, mintsem hogy félretegye, és valami értelmes dologra költse. Gyermeki módon az azonnali jutalmat választotta a hosszú távú jutalom helyett, amely elegendő pénzt biztosíthatott volna számára ahhoz, hogy később semmiről se kelljen lemondania.

- Gondolod, hogy bölcs dolog ilyen könnyelműen költekezni?
- Többek között arra használok ezeket a kiruccanásokat, hogy felkeltsem a többi fickó érdeklődését a cégünk iránt.
- Éppen ez az. Arról kellene meggyőznöd őket, hogy megbízhatóak vagyunk, és nem fogjuk könnyelműen elszórni a pénzünket, nem?

Sam feltápászkodott.

– Túl sokat aggódsz. Minden rendben lesz, főleg, ha meglátják a csodálatos gépezetedet működés közben. Most megreggelizem, aztán elkísérem Lord Lawrence-t a British Museumba, hogy megnézzük a rosette-i követ. Mielőtt megdorgálnál, ő potenciális befektető, szóval a vele töltött idő nem fog kárba veszni. Bár te faképnél hagyta a Wolfford-bál alatt, mert úgy eltűntél a teremből, hogy nem talált sehol. Azóta is azon töprengek, vajon hol lehetett akkor. – Az öccse átható pillantást vetett rá, és a lánynak az volt az érzése, hogy pontosan tudja, hol volt, és mit csinált. – Mindannyiunknak szüksége lehet egy kis menekülésre, Nora.

Aztán kísétált a szobából. A lány úgy vélte, a figyelmeztetéssel Sam azt akarta közölni vele, hogy nincs joga kritizálni a viselkedését. Hiszen ő sem szent. Bizony, voltak pillanatok, amikor az ő figyelme is elkalandozott, amikor nem csak a nagy célt tartotta szem előtt.

Lám, ma este is le fog térni a helyes útról!

Talán itthon kellene maradnia, de Rook már-már a szenvedélyévé vált. Olyan volt Leonora számára, mint valami kábítószer. Minél többet kapott belőle, annál többet akart. Akár az abszint. Bár ahogy mondani szokták, jóból is megárt a sok...

Szeretett Rookkal lenni. Az ő társaságában nem kellett beszédtemákon törnie a fejét, mert a férfi mindenre kíváncsi volt, amit mondott. Meghallgatta, kérdéseket tett fel. Valódi vitát folytattak, egyenrangú félként. Ha együtt voltak, Leonora soha nem érezte úgy, mintha monológot mondana, mert Rook másokkal ellentétben nem csupán tettette az érdeklődést. Ő tényleg érdeklődött a mondandója iránt.

Felállt, odasétált az írógéphez, és szeretettel végigsimított a billentyűkön. Elképzelte, ahogy végigsimít a férfi bőrén. Még ha

nem beszéltek, akkor is kommunikáltak. Szerette volna tényleg megismerni őt, de az volt a benyomása róla, hogy nagyon keveseket enged igazán közel magához. Hogy vastag falakat emelt a szíve köré.

Erős vágyat érzett, hogy áttörje ezeket a falakat, hogy bebizonyítsa, ő méltó a bizalmára, ahogy a férfi is az övére. Ő lehetne számára az éltető levegő, a melengető napsütés, a menedék a viharban. Vele végre önmaga lehet, nem kell félnie sem a vádaskodásoktól, sem a gúnyolódástól. Vele biztonságban érezheti magát.

Ezért ma késő este kisurran, találkozik vele, és megnézi, mit akar mutatni neki a férfi. Elmenekül a gondok és a felelősség elől.

És talán ma este sikerül felfedeznie azt a sok apró finomságot a férfi-nő kapcsolat viszonylatában, ami eddig rejtve maradt előtte.

Rook tudta, hogy a sikátorban kellene várakoznia, hogy csökkentse annak esélyét, hogy meglátják, de biztos akart lenni benne, hogy Nora nem kerül bajba, amíg ideér. Bár az utcák ilyenkor estefelé nagyrészt kihaltak voltak, mindig akadtak járókelők, akik vagy a közeli kocsmába mentek, vagy onnan távoztak. Ezért a könyvesbolt egyik falához támaszkodva állt, ahhoz a falához, amelyik egy mellékutcára nézett. A helyéről elég jól látta a szállodát – még Nora öccsét is látta, amint korábban elhagyta a hotelt. Rook ekkor persze visszahúzódott a sikátorba, így csak éles szemmel lehetett volna észrevenni, hogy egyáltalán ott van.

Mérhetetlenül jólesett neki, hogy a lány felajánlotta a tegeződést, és hogy szólítsa a keresztnévén. Talán ez volt az oka annak, hogy ma estére meglepetést ígért neki. A nap nagy részét intézkedéssel töltötte, hogy be tudja váltani az ígéretét. Ha a dolgok nem úgy alakultak volna, ahogyan remélte, tudott volna alternatívát nyújtani, de kételkedett benne, hogy bármelyik annyira tetszene Norának, mint az, amit eredetileg mutatni akart. Az, hogy lord volt, nagyban megkönnyítette a dolgát. Ahogy az is sokat segített, hogy komoly vagyonnal rendelkezett. Néhány aranytallér a legtöbb helyzetben csodát tesz, bármit is akar elérni az ember.

De semmilyen ár nem volt túl magas, ha az volt a cél, hogy a

lánynak örömet szerezzen. Hogy Nora örülni fog az ajándéknak, abban biztos volt. Még akkor is, ha ez nem olyasmi, amit szétszedhet és részleteiben tanulmányozhat.

Már több mint két órája itt állt, és percről percre egyre jobban várta, hogy a lány megérkezzen.

Mi az ördög baja van, hogy két percig sem bírja ki anélkül, hogy ne gondolna rá? Vajon milyen szerkentyű ragadhatta meg a figyelmét, miközben a napját töltötte? Legutóbb majdnem úgy beszélt vele, mint egy fülig szerelmes udvarló, pedig ő aztán minden, csak nem az...

Viszont nagyon élvezte Nora társaságát. És mivel a lány hamarosan elmegy, Rook a lehető legtöbbet akarta kihozni abból az időből, ami még hátravolt számukra.

Előnyös leshelyének köszönhetően abban a pillanatban kiszúrta a lányt, amikor az elérte a kétszárnyú üvegajtót. Még mielőtt a libériás inas kitarhatta volna előtte az egyik ajtószárnyat, Rook a szokásos tempójánál valamivel gyorsabb léptekkel átvágott az utcán. Nem volt hajlandó belegondolni, miért van benne ez a mindent elsöprő igény, hogy minden egyes percet együtt tölthessen Norával.

Amikor a lány tévován, szinte félénken elmosolyodott, minden aggodalma elcsendesedett, mint ahogy a Big Ben gongja is elhallgatott, miután a kalapács utoljára ütötte meg. A csengés hangja még egy darabig ott visszhangzott a levegőben. Rookot még utólag is félelemmel töltötte el az erő, amely ezt a hangot létrehozta, és komorság telepedett rá, amikor hirtelen ez az utolsó hang is elhalt.

Rájött, hogy pokolian fog neki hiányozni Nora mosolya, ha már nem láthatja.

A járda szélén várta, hogy a lány megtegye azt az utolsó pár lépést. Amikor már elég közel ért ahhoz, hogy érezze a jázminillatát, felajánlotta a karját, Leonora pedig belekarolt, és az elégedettség, amit Rook érzett, egyszerre volt jóleső és zavaró. De nem hagyta, hogy bármi is megakadályozza abban, hogy élvezze az együttlétüket. Majd később tisztázza ezeket a zavaros érzelmeket.

Visszasétáltak arra, amerről jött.

– Ma sok időt töltöttem azzal, hogy kitaláljam, mi az a valami, amit meg akarsz mutatni nekem – mosolygott Nora.

– Kétlem, hogy ki tudnád találni.

– Valami olyasmi, amit elmesélhetek másoknak?

– Nem tudom, hogyan tehetnéd meg anélkül, hogy kiderülne, kísérő nélkül voltunk együtt. Gondolom, ha kitalálsz rá valami megoldást, akkor bárkinek elmondhatod, akinek csak akarod. Bár Lord Falstone-ra a helyedben nem pazarolnám az időmet.

Nora nevetése olyan könnyed és légies volt, mint a tavaszi szellő.

– Egyszer táncoltam vele. Azt hiszem, untattam.

– Emiatt nem aggódnék a helyedben. Az az ember képtelen bármire is összpontosítani. Egyszer láttam, ahogy elaludt egy derbi alatt. Pedig az ő lova is versenyzett.

A lány megszorította a karját, hogy jelezze: értékeli Rook erőfeszítéseit.

Miután már a kocsijában ültek, Leonora megkérdezte:

– Elárulod, hová megyünk?

– Az elrontaná a meglepetést.

Rook már alig várta, hogy láthassa az arcán az örömet, amikor végre kiderül a titok.

Te jó ég! Nora alig tudta felfogni, hogy az óratoronyban van, és a gyönyörű, csillogó fogaskerekeket bámulja, amelyek mindent mozgásban tartottak: az óra mutatóit, a negyedórás harangokat és magát a szerkezetet.

Vagy ezer lépcsőfokot kellett megmásznia a csigalépcsőn felfelé, de még egyszer annyit is megmászott volna, hogy ezt a látványt élvezhesse. Idefelé jövet a vezetőjük elmagyarázta, hogy háromnaponta újra húzza az inga vezérléséhez használt súlyokat. Vagyis most valószínűleg a világ legnagyobb ingaórájának működését tanulmányozza.

Az apja egyszer karácsonyra egy kakukkos órát ajándékozott neki. Nora olyan óvatosan szedte szét, ahogy csak tudta. Aggódott, nehogy tönkretégye a szerkezetet, amely a fából faragott madárka mozgását és dalolását szabályozta. Végül sikeresen összerakta az órát, de amit most látott, az sokkal bonyolultabb volt annál. Szinte viszkettek az ujjai, annyira

szerette volna kézbe venni a szerszámaikat, és alaposan megvizsgálni, ami előtte feltárult.

Ugyanakkor érezte, hogy szentségtörés lenne megzavarni ennek a csodálatos műalkotásnak akár egyetlen fogaskerekét is.

– Nos? Érdekesebb, mint egy rulettkerék? – kérdezte Rook, aki a közelben állt.

Nora mindvégig tudatában volt a jelenlétének, a szerkezet sem tudta teljes mértékig lefoglalni a figyelmét. A pillantása minduntalan elkalandozott, a férfit kereste, és amikor a tekintetük találkozott, az szinte felért egy simogatással. Olyan izgatott lett az ajándék miatt, hogy legszívesebben átölelte volna Rookot. Milyen jól ismeri őt máris, pontosan tudja, hogyan szerezhet neki örömet!

– Micsoda zseniális ember lehetett, aki ezt tervezte!

– Edmund Denison a neve, kisasszony – mondta a vezetőjük.

– Már csak a méretei is fantasztikusak. Mennyi mindennek kell tökéletesen illeszkednie ahhoz, hogy az egész működjön! Csodálatos!

Lassan sétálni kezdett körülötte, és befogta a fülét, amikor a negyedórás harangok megszólaltak. Az idegenvezető vattát adott nekik, hogy tömjék a fülükbe, de ez alig tompította az óra ketyegését, a fogaskerekék kattogását, a harangok zúgását.

Leonora nem tudta, hogyan szervezte meg Rook ezt az éjszakai felfedezőutat az Óratorony belsejébe. Feltételezte, hogy latba vetette minden befolyását, és emellett nem kevés pénzérme cserélhetett gazdát.

– A harangtorony fent van, ha szeretné megnézni a harangokat is – mondta az idegenvezetőjük.

A harangok kétségtelenül csodálatosak voltak, de a lány órákat tudott volna eltölteni ott, ahol most volt. Mégis bólintott.

– Igen, köszönöm.

Nem kellett túl sok lépcsőfokot megmásznia, hogy megpillanthassa a négy kisebb harangot, amely körbevette a középen lévő, gigantikus Big Bent. Ilyen közelségből fülsiketítő volt a hang, amikor a kisebb harangok éjfél előtt tizenöt perccel megkondultak.

Amikor elhallgattak, Rook megkérdezte:

– Szeretnél olyan magasra felmenni, amennyire csak tudunk?

Elsősorban megcsókolni szeretnék, gondolta a lány. Még hozzá itt és most!

– Szeretnék, igen – bólintott végül.

A vezető Rookra pillantott, majd átadta neki a nála lévő lámpást.

– Itt megvárom önöket – mondta.

– Rendben.

Rook átkísérte Norát az ajtón, vissza a folyosóra, ahol egy csigalépcső várta őket. Leonora indult előre, a férfi szorosan követte, keze a lány hátán pihent. Nemsokára már a felső galérián álltak, ahol egy erős fényű lámpa világított.

A lány közelebb lépett az egyik nyíláshoz, és kinézett. Az esti köd már oszladozott, szóval jól látta az utcákat megvilágító gázlámpákat. Úgy érezte, mintha egy tündérvilágra pillantana le, egy éteri, nem egészen valóságos világra, amikor észrevette, hogy Rook odament hozzá, egészen közel. Már nem tartotta a lámpást. Itt nem volt rá szükség.

– Gyönyörű, ugye? – kérdezte elragadtatással Nora. – Varázslatos...

– A gépek?

A férfi egészen halkán beszélt, mintha felismerte volna, hogy itt fent csak a harangoknak szabad hangosnak lenniük.

– Az egész. Hogy intézted el, hogy feljöhessünk?

– Ismerni kell hozzá egy parlamenti képviselőt. Én szerencsére ismerek egyet.

Kingslandról beszélt, semmi kétség. Nora akár nevethetett is volna, de ez nem tűnt olyan helynek, ahol illene nevetni. Attól is tartott, hogy a kacagása visszhangzik majd a néptelen utcákon, de attól is, hogy valaki felnéz, meglátja, és felismeri. Bár valószínűleg túl magasan vannak ahhoz, hogy bárki is felismerje.

Itt fent, a világ tetején, akár még azt is elismerhette, hogy igenis vágyik arra, amire a többi nő: egy férjre, aki szereti, és akit ő is szeret. Gyermekekre, akiket imádkozhat. Boldog otthonra.

Úgy vágyott ezekre a dolgokra, mint még soha, legfőképpen, mert tudta, hogy sohasem szerezheti meg egyiket sem, mind elérhetetlenek a számára.

Pedig lám, van olyan férfi, aki tudja, mivel okozhatja neki a legnagyobb örömet: nem virággal, nem csokoládéval, de még csak nem is egy délutáni teázással.

– Sajnálom, hogy nem szedheted szét – mondta Rook, aki mintha olvasna a gondolataiban.

– Próbáltam memorizálni az alkatrészeit. Még évekig elemezni fogom, és gondolatban szétszedem, majd összerakom.

És minden alkalommal, amikor ezt teszi, eszébe jut Johnny...

Megszólt a nagy harang, az egyik nap végét és a következő kezdetét jelezve. Leonora a fülére tapasztotta a tenyerét, mert a vatta nem volt elég ahhoz, hogy tompítsa a hangos harangzúgást. A férfi az övére tapasztotta a saját kezét is, még egy kicsit jobban elnémítva a harangokat. Mivel a férfi háta mögött állt, nem láthatta, hogy Rook grimaszol-e, szenved-e a fülsiketítő csengés-bongástól.

Hirtelen arra kezdett vágyni, hogy a férfi keze máshol legyen.

Megfordult, és kiabálni kezdett.

– Köszönöm a mai estét.

Kétkedett benne, hogy a férfi képes lett volna kivenni a szavakat, de ez nem is számított, mert amikor lábujjhegyre állt, Rook szája már ott volt, készen és készségesen, hogy találkozzon az övével.

Rook életében nem látott szebbet annál, mint amikor Nora arca felragyogott, ahogy beléptek az Óratoronyba, és a lány rájött, mit is akart neki mutatni. És ahogy minden egyes részletet – a súlyokat, az ingát, az óra hátulját s végül a fogaskerekeket – megszemlélte, egyre jobban csillogott a szeme, pedig Rook már az első pillanatban is úgy érezte, hogy tovább már nem fokozható az öröme.

Tudta, hogy a lány értékelni fogja a bemutatót, és azt is sejtette, hogy a bonyolult mechanika lesz az, ami a legjobban lenyűgözi. A harangokat ütő kalapácsok látványa is nagyon tetszett neki, de az egymásba illeszkedő fogaskerekek forgása volt az, ami az okos elméjét lekötötte. Rook nem lepődött volna meg, ha valamikor a jövőben megalkotná az Óratorony működő, miniatűr változatát.

Minden egyes lépcsőfordulóban szerette volna megérinteni,

átölelni, megcsókolni – hogy részese legyen az élménynek. Ugyanakkor nem akarta megzavarni a lányt, és különben sem voltak egyedül. Akadt egy tanújuk.

Vajon mit árulhatott el az arca, amiért a vezetőjük megengedte nekik, hogy egyedül jöjjenek fel ide?

Soha senki iránt nem érzett még így. Valahányszor a jövőben ránéz a toronyra, Nora fog az eszébe jutni róla. Valahányszor meghallja az éjféli harangszót, a lányra fog gondolni, az ajka édes ízére, a heveségére, a merészségére. Arra, ahogyan megvillant a csalódottság a tekintetében, amikor rájött, hogy ma este mindent a szemnek és semmit a kéznek...

Kivéve őt... Őt megérinthette, amikor csak akarta, és ahányszor csak akarta.

Norának igaza volt: varázslatos itt lenni, egymás karjában. Rook két kezébe fogta az arcát, és közben igyekezett védeni a fülét is, hisz egyre dolgoztak a fogaskerekek, dugattyúk és csigák, szólt a harangjáték.

Hirtelen lesújtott az utolsó kalapács is, és a zengő hang hosszan vibrált a levegőben. Aztán Rook már csak a lány nyögéseit és sóhajait hallotta.

Gyengéden, vonakodva véget vetett a csóknak, és elhúzódtott tőle.

– Valaki vár ránk.

– Gondolod, hogy kitalálja, mit csináltunk?

– Számít ez?

Leonora lassan megrázta a fejét. A férfi összefonta az ujjait az övével.

– Akkor gyere. Sok lépcsőfokot kell megtennünk, hogy visszajussunk a földre.

– Nem baj. Ha kétszer ennyit kellene megtennünk, az is megérte volna.

A férfi tudta, hogy elsősorban az óraszerkezetről és a harangjátékról beszél, de azon kapta magát, hogy azt reméli: kicsit a kettesben töltött időt is beleérti.

A férfi hintaja már várta őket. Persze hogy várta. Kérése parancs volt minden közrendű számára. Félelmetesen nagy hatalma volt már így is. És mennyivel inkább az lesz, ha egyszer övé lesz a grófi

cím, és beül a Lordok Házába...

Szüksége lesz egy feleségre, aki mindig mellette áll, aki támogatja, aki vendégül látja a házában az előkelőségeket, aki bálokat, estélyeket rendez, aki mindent megtesz, hogy segítsen neki szavazatokat szerezni a törvényekhez, amelyeket el akar fogadtatni.

De vajon ő miért töri azon a fejét, milyen nő lesz a hitvese? És miért okoz neki bánatot a felismerés, hogy nem ő lesz az?

Az együtt töltött időt egyszerűen... nos, igazából nem tudta volna megmondani, minek köszönhette. Talán a lány csók utáni vágyának, a felfedezés igényének.

– Remélem, nem vetted zokon, hogy az előbb megcsókoltalak – jegyezte meg Nora.

A kocsi sötét belső tere ellenére is látta, hogy Rook mosolyog.

– Egyetlen férfi sem veszi zokon, ha megcsókolják. Ez a természetünk állatias része, folyton a párzás jár a fejünkben. Az, hogy a nők képesek uralkodni az alapvető ösztöneiken, a szebbik nem nagy belső erejéről tanúskodik. Emellett talán észrevetted, hogy bár te kezdeményezted a csókot, nagy örömmel fogadtam.

– Igen, észrevettem a lelkesedésedet.

– Alig vártam, hogy megcsókolhassalak. Szerintem fogalmad sincs róla, mennyire megszépít, valahányszor egy új felfedezést teszel. Szinte ragyog az arcod. Sugárzik az egész lényed!

Mintha zavarba jött volna a vallomásától, gyorsan kinézett az ablakon.

– Nem adtad semmi jelét, hogy... erre vágysz – mondta szinte csodálkozva Nora.

– Tegnap este meg kellett fogadnom, hogy nem nyúlok hozzád, hogy be tudjalak ültetni a kocsimba – magyarázta Rook. – És úgy gondolom, ez a fogadalmam még most is érvényes.

Most Leonorán volt a sor, hogy kibámuljon az ablakon. Azon tűnődött, mi történne, ha feloldozná a férfit a fogadalma alól. Eszébe jutott az a reggel az *Elysiumban*, amikor a fiatal szobalány biztosította arról, hogy a csókon kívül semmi más nem történt, hisz szépen fel van öltözve. Feltételezte, hogy ha most másként döntene, elég rendezetlen öltözkében jutna haza a szállodába.

– Említetted a dolgokat, amik a csók után történnek... – Bár a

férfi vele szemben ült, Nora érzékelte, hogy tökéletesen mozdulatlan, mi több, alig hallhatóan lélegzik. Bár zavarban volt, kényszerítette magát, hogy ránézzen. – Mennyi időbe telne, amíg mindezt megmutatnád nekem?

A férfi csendben maradt. Látszott rajta, hogy nagyon jól megfontolja a választ, mintha patikamérleggel ellenőrizne minden egyes szót.

– Attól függ, mit jelent a „mindezt”. Pár percet is eltölthetünk vele, vagy akár több órát is.

A hangja semlegesen csengett, nem volt benne semmi érzelem. Mintha azt magyarázta volna, hogyan kell megcsomózni egy nyakkendőt.

– Több órát? – Nora nem számított rá, hogy elfúl a hangja, és csak egy rekedtes sóhaj tör elő a torkából. A szája kiszáradt, ahogy megpróbálta elképzelni, miről beszél a férfi.

– Ez nem olyan, mint egy gép működése, ahol minden egy sémát követ, semmi sem változik, minden mechanikusan ismétlődik. Nincs első, második, harmadik lépés. Ha egy szóval kellene jellemezni a folyamatot, azt mondanám, kaotikus. A pártól, a vágyaiktól, az igényeiktől függ minden. A szenvedélyüktől. Lehet lassú vagy örülden heves. Lecsenghet öt perc alatt, de órákig is eltarthat.

Megint ide lyukadtak ki, és a lány önkéntelenül is eltűnődött, vajon Johnny ezt az órákig tartó szeretkezést részesíti-e előnyben.

– Ahogy elmondtad, hihetetlenül zavaros valami lehet. Nem tudom, tetszene-e nekem.

– A megfelelő partnerrel élveznéd. Mérhetetlenül.

Olyan meggyőződés csendült ki a hangjából, hogy Leonora alig kapott levegőt.

– Mostanában mégsem próbáltál... illetlenül közeledni hozzám.

– A múltkor elmagyaráztam, hogy ezt kérned kell. – A férfi közelebb hajolt hozzá. – És még valami, Nora. Ha megkérsz, nem foglak visszautasítani. Ha egyszer elindulunk ezen az úton, órákra lesz szükségünk, mert én nem szeretek sietni. Ki akarok élvezni minden egyes percet.

A kocsiban hirtelen hihetetlenül meleg lett. A lány bőre

lángolt. Természetesen kíváncsi volt, de aggódott, hogy ez esetben tényleg igaz-e a mondás, hogy aki kíváncsi, hamar megöregszik.

A kocsi olyan váratlanul állt meg, hogy valósággal megijedt.

– Szóval ne kérd könnyelműen – mondta Rook, majd kinyitotta az ajtót, kiugrott, és a kezét nyújtotta neki.

Ujjai erősen és melegen zárultak össze az övéi körül. Biztonságot nyújtóan.

Elkísérte a szállodáig, és Nora tudta, hogy ha megadja neki az engedélyt, hogy azt tegyen vele, amit akar, akkor nem lesz visszaút.

Másnap délután Leonora lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy két inas megindult az írógéppel lefelé a lépcsőn – öt végtelenül hosszú lépcsőfokon keresztül. Előző este ő vagy százszor ennyi lépcsőt mászott meg. Ez most csak azért tűnt annyira soknak, mert attól félt, hogy leejtik a drága prototípust, és kárt tesznek benne.

Az jutott eszébe, hogy könnyebbé kellene tennie, olyanná alakítania, hogy az emberek akár magukkal is vihessék. Vagy legalábbis olyanná, amit egy ember is könnyedén elbír. A bálterembe vezető úton, ahol a holnap esti bemutatót tartják majd, elgondolkodott a lehetőségeken. Hogy egy kevésbé nehézkes gép mennyivel növelné a szerkezet vonzerejét. Sorban állnának érte az írók, a riporterek és a krónikások, hisz egy hordozható írógép mindig kéznél lenne, használatra készen állna, amikor csak szükségük van rá.

De minden erre vonatkozó gondolata elszállt, amikor belépett a bálterembe. Sam az emelvényen álló asztal mellett állt.

– Hát megjöttek! – kiáltott fel, és az asztalra mutatott. – Fáradjanak ide, uraim!

Nora észrevette, hogy az inasok homlokán verejtékcseppek gyöngyöznek. Igen, igazítani kell rajta. A súlyt is szem előtt kell tartania, és nemcsak az írógépét, hanem a most tervezés alatt álló pénztárgépét is.

Az anyja utasítgatta a szolgálkat, akik épp füzéreket és koszorúkat aggattak fel. Rengeteg virágot rendeltek a kertésztől, aki a hotel kertjének hátsó sarkában lévő üvegházban nevelte a növényeket. A férfi volt olyan kedves, és korábban körbevezette Leonorát a kis birodalmában. A falak és a mennyezet nagyrészt üvegből készült, így biztosítva napfényt a sokféle virágnak, amelyeket a szálloda számára termesztett.

Mrs. Garrison ragaszkodott a mindent elborító virágdekorációhoz. A jelek szerint azt akarta, hogy a bemutatót követő bálról még évekig beszéljenek az emberek, sőt lehetőség szerint az újságok is említést tegyenek róla.

– Mit gondolsz? – kérdezte Sam, ahogy odalépett hozzá.

Ó, Nora sok mindenre gondolt – főleg arra, hogy az apja nem lehet itt velük, és nem élvezheti a bemutatót –, de tudta, hogy az öccse a teremre és a körülményekre céloz.

– Úgy érzem, mintha a gyermekem lenne ez a gép, aki épp élete első szereplésére készül. Szeretném, ha nagyon jól sikerülne, és nem akarom, hogy bárki kinevesse.

– Senki sem fog rajta nevetni.

Leonora azon tűnődött, vajon az Óratorony működésért felelős emberek is nyugtalanul várták-e, hogy a Big Ben és a kisebb harangok megszólaljanak. Talán az aggodalom azért, hogy valami jól működik-e majd, egyszerűen az alkotás folyamatának része. Elegendő befektetővel és némi szerencsével azonban remélhetőleg soha többé nem kell átesniük mindezen.

– Ugye még a bál kezdete előtt elviszik innen azt a szerkentyűt? – kérdezte az anyjuk.

Leonora ingerülten kapta fel a fejét, ugyanis nem vette észre, hogy az asszony közeledik.

– Nem – vágta rá, szinte Sammel egyszerre.

– Ezért vagyunk itt – folytatta a lány. – Emlékszel, mama?

Ebben a pillanatban szeretne volna megölelni Samet, de sosem voltak az a túlradó érzelmű család, inkább visszafogottan élték meg az érzéseiket.

– Nagyon nem illik a berendezéshez.

– Ami csak előnyünkre válik – magyarázta Leonora. – Emlékeztetőül szolgál majd a jelenlévőknek az ittlétük okát illetően. Remélhetőleg jó néhányan úgy döntenek majd közülük, hogy támogatni akarják a fejlődést.

– A fejlődés támogatói... Ez tetszik – bólogatott Sam. – Használhatnád a beszédedben.

– A beszédedben? Azt hittem, hogy te mutatod be a találmányunkat, én csak azokra a kérdésekre felelek, amelyekre te nem tudsz válaszolni.

– Neked kellene beszédet mondanod, mert ez a találmány igazából nem a miénk, hanem a tiéd.

Leonorának eszébe jutott Lord Falstone távolba révedő tekintete. Mintha az egész lénye kiszökött volna belőle egy tánc

erejéig. És nem ő volt az egyetlen, aki így reagált, ha Leonora magyarázni kezdett. Bár a jelek szerint néhány úriember figyelmét képes volt lekötni, ám egy egész teremnyi vendéget rabul ejteni, és rávenni őket, hogy meghallgassák, amit mondani akar, túlságosan nehéz feladatnak tűnt.

Ugyanakkor Samnek igaza volt. Ő alig értette a gépezet működését, soha nem érdeklődött iránta különösebben, csak azért szorgalmazta a gyártást, hátha általa megmenekülnek az elszegényedéstől.

– Akkor megyek. Megpróbálom összeírni, mit fogok mondani. – Azt persze megtehetette volna itt is, az írógépen, de úgy vélte, hogy a toll és a papír ez esetben jobb szolgálatot tesz, mivel csak vázlatot ír majd, ami tele lesz áthúzásokkal és javításokkal. Ezt az apróságot természetesen nem fogja megemlíteni a beszédében – mármint hogy a feladattól függően néha jobb a toll és a papír, mint az írógép.

Későre járt már, mire elégedetten letette a tollat, és elkészült a beszédével.

Felállt az íróasztaltól, majd az ablakhoz sétált. Leszállt az éj. Az anyja már nyugovóra tért. Sam elment kártyázni, meg ki tudja még, mit csinálni. Szólt, mielőtt elment, de nem vette a fáradságot, hogy elhívja őt, szóval valószínűleg bordélyházba ment.

Miért engedik meg a férfiaknak a kicsapongásokat, a nőknek pedig nem?

Rook ajánlatára gondolt, arra, amit kérnie kellene a férfitől... Végül is mi szól ellene? Úgysem akar férjhez menni. Nem lesz hűtlen senkihez, kivéve talán önmagát, ha nem ragadja meg ezt a lehetőséget, és nem tapasztalja meg mindazt, amire a szíve vágyik.

A férfi megígérte, hogy nem veszi el az ártatlanságát, anélkül is örömet szerez neki. Tekintve, milyen érzéseket keltettek benne a csókjai, Nora már a gondolatba is beleborzongott, mi lehet ezen túl.

Ha minden jól megy holnap este, hamarosan elhagyja ezt az országot, és talán soha többé nem tér vissza. Hát nem érdemli meg, hogy egyszer az életben ő legyen az első? A saját vágyai, a

saját igényei, a saját szükségletei?

Ha valaha is kapcsolatba lép egy férfival, akkor az Johnny lesz. Ugyanis beleszeretett. Igen, fülíg beleszeretett a vikomtba! Nem tudta pontosan meghatározni, mikor történt, pedig órákig vizsgálta az érzéseit, igyekezett kielemezni minden percet, amit együtt töltöttek.

A férfival sokkal inkább önmaga volt, mint bárki mással, beleértve az apját is, akinek egészen biztosan nem beszélt volna a dugattyús megjegyzésről. De Rooknak bármit elmondhatott, mert ő soha nem érezte vele, hogy elítéli. Ami azt illeti, amikor vele volt, pontosan olyannak érezte magát, amilyennek az anyja szerette volna látni mindig: vonzónak és érdekesnek.

Johnny soha nem bámult a távolba, ha kettesben voltak. Épp ellenkezőleg: őt nézte. Belefeledkezett Leonorába, kérdéseket tett fel neki, és figyelmesen hallgatta a válaszait. Megértette az igényét, hogy szereti felfedezni, hogyan működnek a dolgok. Megajándékozta őt azzal a tudással, hogyan működik a Big Ben órája és a harangjáték.

Gyanította, hogy senki más nem tudná olyan jól kielégíteni a kíváncsiságát a szeretkezéssel kapcsolatosan, mint ő. Fáradhatatlanul, órákon át.

Egyetlen fenntartása volt csupán: hogy mi van, ha az a több óra sem lesz elég. Mi van, ha egy egész életen át tartó kényeztetésre vágyik majd a férfi oldalán?

Bár talán egy emlék is jobb, mint a semmi...

Bízott benne, hogy Johnny megőrzi a titkait. És ismert is egy helyet, ahol egy hölgy titkai teljes biztonságban voltak.

Már csak a bátorságát kell összeszednie, hogy megragadja a lehetőséget, ami könnyen lehet, hogy egyszeri és megismételhetetlen lesz.

A következő két órában az Elysiumban leszek. Ugyanabban a kamrában, ahol korábban. Örölnék, ha csatlakoznál hozzám...

Rook a könyvtárszobájában ült, az íróasztal mellett, és tudta, hogy figyelmen kívül kellene hagynia a levélkét. Nora olyan dolgot kér tőle, amit nem teljesíthet, hiszen a jó híret veszélyeztetné.

Felemelte a tekintetét, és az üzenetről a jóképű, estélyi öltözékű fiatalemberre nézett, aki ragaszkodott hozzá, hogy személyesen adja át a levélkét. Felismerte benne Aiden egyik alkalmazottját, aki úgy röpködött ide-oda a klubban, mint a virágport kereső méh. Néha persze megállt, hogy egy-egy hölgyet kényeztessen.

Rook azon tűnődött, vajon elárasztotta-e a hamis gyengédségével Norát, megmasszírozta-e a lábát, az ajkához érintette-e az ujjait, miközben szőlővel etette...

Kedve támadt felállni, és megütni a férfit. Nem akarta, hogy bárki Norához érjen, kivéve persze saját magát.

Mégis hátralökte a székét, és felállt.

– Majd én magam kézbesítem a választ.

A fiatalember egyáltalán nem tűnt meglepettnek.

– Visszajön velem, uram? Mr. Trewlove úgy gondolta, hogy talán igen.

Rook átkozta a bátyját, aki valahogy megsejtette az üzenet célját. És aki kétségkívül könyörtelenül kigúnyolja majd, hisz tényleg az volt a helyzet, hogy szívességet tett Rooknak, amikor megkérte, hogy csókolja meg Leonorát.

A fene egye meg Aident, amiért ilyen átkozottul jó a szeme!

Persze előkészíttethetné a saját hintáját, de nem akarta a szükségesnél tovább várakoztatni a lányt, nehogy megbánja, hogy üzenetet küldött neki. Főleg, mivel meglehetősen biztos volt benne, hogy Nora ezúttal nem egy csókot akar kérni, hanem arra kíváncsi, mi jön a csók után.

Így hát elfogadta az ajánlatot, amely lehetővé tette, hogy a lehető leggyorsabban eljusson az *Elysiumba*, és igyekezett nem

belegondolni, hogy ezzel nem is annyira a lánynak, mint inkább saját magának tesz szívességet. Még ha az derülne is ki, hogy Nora valójában csupán annyit akar, hogy leüljön a pamlagra, és bámulják egymást, az sem baj. Legalább ismét együtt lehetnek.

Leonora a kezét tördelve járkált az *Elysium* egyik kis szobájában. Csak remélni tudta, hogy nem hiába vár.

Hogyan lehet vajon valakit úgy... szóval ágyba vinni, hogy valójában nem is történik meg az, amitől egy hajadonnak félnie kell? Talán a helyszínen múlik minden? Azon, hogy nem az ágyban, hanem egy széken vagy a szőnyegen csinálják?

Alig egy órája írta meg az üzenetet, remegő kézzel. Utólag azt kívánta, bárcsak már az érkezése előtt elkészítette volna az üzenetet az írógépén, hogy a férfi meg ne tudja, mennyire ideges. Nem írta alá – nehogy rossz kezekbe kerüljön, például az anyjába. De most eszébe jutott, hogy egy ilyen jóképű férfi, mint Johnny, valószínűleg nap mint nap kap ilyen leveleket, és talán nem is tudja majd pontosan, kitől jöhetett. Lehet, hogy eljön, de talán valaki másra számít. Vajon csalódottságot lát majd az arcán, amikor rájön, hogy ő az?

Azért nem érkezett még meg, mert tudja, hogy Nora az, vagy azért, mert nem tudja?

A titkos randevúk szervezése nyilvánvalóan nem az erőssége. Az aggodalom a lehetséges következmények miatt már sokkal inkább.

El kellene mennie... Megkímélhetné magát attól a megaláztatástól, hogy egy olyan férfira vár, aki nem érkezik meg. Azonban idő kellett hozzá, hogy a küldönc átadja az üzenetet, hogy Rook elolvassa, s hogy aztán idekocsizzon.

Úgy tűnik, a türelem sem az erőssége...

Hallotta a halk kattanást, ahogy nyílt a zár. Ezeknek a helyiségeknek a falai hihetetlenül vastagok voltak, tökéletesen megakadályozták, hogy hangok hatoljanak be ide, vagy kiszűrődjenek innen. Olyan érzés volt itt lenni, mint egyedül létezni a világban, ám ennek az egyedüllétnek most vége szakadt. Nora abbahagyta a járkálást, és az ajtóra meredt, melyen belépett Rook, és becsukta maga után. Ott maradt, ahol volt, és figyelte a lányt, alig észrevehető mosollyal az arcán. Láthatóan nagy öröme

telt a látványban. Leonora is megkönnyebbült, mi több, boldog volt, hogy a férfi megjelent, és nem hagyta magára a kételyeivel.

– Remélem, hogy a késedelmes megjelenésem nem okozott fölösleges aggodalmat. Előbb el kellett intéznem néhány dolgot.

Nora soha nem látta a férfi haját ilyen rakoncátlanul göndörödőnek, és azon tűnődött, vajon ez a „néhány dolog” a mosakodást is magába foglalta-e. Ha igen, akkor Rook haja még elég vizes lehetett, amikor elindult ide. Azt is biztosra vette, hogy indulás előtt megborotválkozott. Ilyenkor késő este az állának már borostásnak kellett volna lennie.

Mennyit fáradozott, hogy neki tetsszen! Ha egy gyémántot kapna ajándékba, Nora annak sem örült volna jobban.

– Remélem, a... a kérésem nem okozott kellemetlenséget.

– Egyáltalán nem. Épp otthon voltam és olvasgattam.

– Mit olvastál?

– Hogy őszinte legyek, egy szóra sem emlékszem belőle, mert a gondolataim folyton másfelé kalandoztak. – A férfi úgy nézett rá, hogy kétséget sem hagyott afelől: ő az, aki körül a gondolatai keringtek. – Számít ez?

A lány megrázta a fejét.

– Elgondolkodtam azon, amit mondtál. Hogy a párok anélkül is szeretkezhetnek, hogy ténylegesen... nos, tudod.

Rook keresztbe fonta a karját a mellén, és az ajtónak támaszkodott.

– Tényleg? Ezen töprengtél?

Semmi arrogancia vagy önteltség nem volt a hangjában. Bár teljesen nyugodtnak tűnt, az állkapcsában ugráló pici izom elárulta, hogy feszülten várja a lány válaszát.

Nora bólintott. Pillanatnyilag úgy tűnt, csak a feje képes a mozgásra.

– Kíváncsi vagyok, hogyan lehetséges, hogy egy hölgy nem veszíti el az erényét, miközben igencsak egyetlen dolgot csinál.

A férfi szemében megvillant valami sötét és veszélyes. A lány óvatos volt, mert tudta, hogy karnyújtásnyira van csupán a szakadéktól, ahová Rook bármikor magával ráncsolhatja. Átkozott bolond volt, amikor egyáltalán fontolóra vette, hogy idehívja a férfit, amikor olyan nehezen tudott ellenállni neki!

– Akár el is mesélhetem, de mivel azt mondtad, sokkal jobban megérted a dolgokat, ha a saját szemeddel láthatod, a saját keziddel tapinthatod, talán egy bemutató lenne a legjobb, nem gondolod?

Nora el sem tudta képzelni, hogy Rook meséje – vagy bármi más, amit csinál – untatná. De tény, hogy a cselekvés sokkal meggyőzőbb, mint a beszéd.

– Igen, azt hiszem, igazad van abban, hogy egy demonstráció...

A férfi olyan gyorsan lökte el magát az ajtótól, hogy mire Leonora felocsúdott, már át is karolta, és a szája az övére tapadt. Éhesen falta, és a lány ráébredt: Rook is ugyanúgy akarja ezt az egészet, mint ő. Hogy csak azért erőltetett nyugalmat magára mostanáig, nehogy Nora úgy érezze, nyomás nehezedik rá, és olyasmit kérjen, amire talán még nem áll teljesen készen.

De már készen állt. Úgy érezte, mintha egész életében erre a pillanatra várt volna, mert a világ legtermészetesebb dolgának tűnt, hogy szorosan a férfi kemény testéhez simul. Végképp bebizonyosodott, hogy Rook rendbe tette magát, mielőtt hozzá jött, mert kellemes, citrusos illat áradt belőle, és egyetlen borosta sem éktelenkedett a bőréen.

Amikor elhúzódott, kedvesen rámosolygott, és ettől Leonora szíve nagyot ugrott.

– Ma este nincs abszint.

– Nincs bizony! – helyeselt a lány. – Nem akarok elaludni.

A férfi vigyora egyre szélesebb lett.

– Most még nem is, de utána lehet, hogy el fogsz. Mármint ha jól csinálom.

Leonora ezt teljesen valószínűtlennek tartotta, mert egyetlen pillanatot sem akart elpazarolni az együttlétükből. A kandallópárkányon álló órára pillantott. Már túl sok perc telt el így is, alig háromnegyed órájuk maradt.

– Azt hiszem, neki kellene állnunk. Nincs már sok időnk hátra.

– Egy egész éjszakánk van.

– Csak két órára foglaltam le a szobát.

A férfi végigfuttatta a hüvelykujját a lány arcán, majd megcirógatta a száját.

– A bátyámnak köszönhetően van némi befolyásom itt.

Elintézttem, hogy a miénk legyen a szoba. – Megsimogatta Nora alsó ajkát. – Ne félj, visszaviszlek a szállodába, mielőtt anyád felkel.

Láthatóan alaposan átgondolta ezt a találkozót. Persze Leonora is, de az ő elmélkedését befolyásolták az olvasott könyvek, meg a lovak és kutyák, amelyeket párzani látott, és volt egy általános elképzelése arról, hogy mi történik férfi és nő között az ágyban. Rook viszont nyilván pontosan tudja, mi történik, épp elégszer csinálta már más nőkkel.

Nora nem volt féltékeny a velük töltött időre. Úgy tekintett a férfi korábbi kalandjaira, mint tapasztalatszerzésre. Rook azoknak a nőknek köszönhetően tud majd neki ma este olyan örömet szerezni, amit soha nem fog elfelejteni.

A férfi hüvelykujja ismét megállapodott a lány szája sarkában – úgy tűnt, hogy kedveli ezt a helyet.

– Csak addig megyünk el, ameddig szeretnéd – ígérte. – És ígérem, semmilyen körülmények között nem fogok beléd hatolni a péniszemmel.

A lánynak a lélegzete is elakadt. *Pénisz...* A férfi olyan könnyedén mondta ki ezt a szót, olyan kényelmesen, mint ahogyan ő a „főköttő”-t szokta. És a kép, amit a mondat felidézett... Aligha lehetett kétsége afelől, hogy az arca lángvörös lett. Mit kellene erre mondania? Köszönje meg a megnyugtatót? Hisz Rook már elmondta neki, hogy nem fogja megbecsteleníteni, és hogy mindezt megtehetik anélkül, hogy Nora elveszítené a szüzességét. Biccentett hát. Úgy tűnt, ez az egyetlen testrésze, amit mozdítani tud.

– Akkor rendben. Ne feledd, csak annyit kell mondanod, hogy állj! – Rook ujjai feljebb siklottak, már a haját cirógatták.

– Állj!

A férfi azonnal mozdulatlaná dermedt. Norára pillantott, kérdéssel a szemében. De inkább aggodalom sugárzott az arcáról, nem harag vagy türelmetlenség. Egyszerűen csak várt, egy szívdobbanást, kettőt.

– Meggondoltad magad?

– Nem, csak tesztelem, tudok-e még beszélni.

– Lehet, hogy egy idő után nem tudsz majd. De amikor ez

megtörténik, már nem akarod abbahagyni. Azt fogod érezni, hogy belehalnál, ha leállnánk.

– Te is így fogsz érezni?

– Azt hiszem, igen. De abbahagyom, ha azt akarod. Te irányítasz. Szóval ha beleegyezel, egyszerűen csak eltávolítom a hajadból a tűket. Aztán kigombolom a ruhádat, és megoldom a fűződ szalagjait.

A lány a férfi mellkasára simította a tenyerét, érezte Rook szívének kemény és nehéz dobbanásait.

– Te is leveszed a ruhádat?

– Láttál már valaha meztelen férfit?

Nora szája kiszáradt, miközben lassan megrázta a fejét.

– Egyszer-kétszer láttam félmeztelen férfiakat munka közben. – Izzadtak voltak, mocskosak, mégis valahogy gyönyörűek, ahogy az izmaik megfeszültek a munkától.

– Ismétlem, csak addig megyek el, ameddig neked megfelel.

Nora szerette volna megkérdezni, hogy ő is élvezni fogja-e, és megtanítja-e neki, hogyan kell örömet szerezni egy férfinak, de nem akart olyan elvárásokat támasztani, amelyeket Rook esetleg nem tud teljesíteni. Próbált arra gondolni, hogy mindketten az egymás iránti vágy miatt vannak itt, nem pedig a tiltott dolgok iránti vonzalom miatt. Rámosolygott a férfirre, ami valószínűleg kissé erőltetettnek tűnt.

– Akkor rajta, folytasd!

A férfi szája kihívó mosolyra húzódott.

– Szeretem, amikor parancsolgatsz nekem.

A lány szeme tágra nyílt az elképedéstől.

– Tényleg?

– Aha. „A lehető legkevesebbet beszéljen, ha kérhetem... Akkor vágjunk bele!” Emlékszem minden egyes szavadra, amit első este mondtál. És minden hangra, ami előtört a torkodból. Szeretném újra hallani azokat a hangokat.

Lehajtotta a fejét, és a nyakára tapasztotta a száját. A lány lehunyta a szemét, és felsóhajtott. Rook nyelve lusta köröket rajzolt a bőrére, miközben ujjai a hajában motoszkáltak. Hallotta, ahogy a hajtűk koppannak a padlón, és érezte, ahogy kiszabadított hajtincsei a vállára hullnak. A férfi felnyögött.

– Ó, micsoda pompás látvány!

Leonora mindig is utálta a haja színét, ezt a világos vöröset, amelyből teljességgel hiányzott az a vibrálás, ami a vörös hajúakat kiemeli a többiek közül. Ez az árnyalat inkább ahhoz segítette hozzá, hogy elveszen a tömegben. Legalábbis ő mindig így érezte, de Rook csodálata most elgondolkodtatta, vajon nem tévedett-e. És ha igen, mi mást ítéltetett még meg rosszul önmagát és az értékeit illetően?

A férfi szája sürgetően tért vissza az övére, és Nora gondolatai szétrebbentek, mint madarak a fáról egy puska lövés nyomán. Az elméje azokra az érzésekre összpontosított, amelyeket a férfi ügyesen életre keltett benne azzal a csodálatosan pajkos szájával, miközben ujjai a lány ruhájának eltávolításán dolgoztak. Nem sietett, időt szánt arra, hogy nyugodtan felfedezze a bőre minden egyes négyzetcentiméterét, amely a ruha anyagának meglazítása során feltárult előtte.

Nora nem tudta, tapasztalt-e valaha is érzékibbet a könnyed, incselkedő érintéseknél, amelyek egyszerre voltak finomak és nagyon hatásosak.

Amikor Rook végzett a gombokkal, lassan, nagyon lassan, mintha csak a várakozást akarná fokozni, kiszabadította Nora karját a ruhából, majd elengedte a selyem felsőrészt, amely így a szoknyára terült. Láthatóvá vált a lány piros szalagokkal díszített fekete fűzője. A merész alsóruhát egy bátor pillanatában vásárolta, mert egy ilyen fehéreneműben kíváncsabbnak érezte magát.

Látva a férfi szemében parázsló forróságot, tudta, hogy elérte a célját. Bár általában szokott alsóinget viselni a fűző alatt, ma este nem tette. Azt akarta, hogy a szatén a bőréhez simuljon, és hozzáérjen érzékeny mellbimbójához. Nem akart semmit a melle halma és a sűrűn szőtt anyag és a hímzett csipke között, amely a fűző íveit díszítette.

– Nemcsak a sóhajok, de a meglepetések hölgye is vagy. – Rook hangja mély volt, és rekedtes.

Tüzes tekintetének arra kellett volna készítenie Leonorát, hogy szemérmesen eltakarja magát. Ehelyett legszívesebben széttárta volna a karját, hogy kijelentse: *mindenem a tiéd*. De nem volt

ennyire merész. Úgy nevelték, hogy legyen visszafogott, szerény és illedelmes.

Rook ujjbeggyel végigsimított a csipke szélén, mire a lányt előntötte a vágy. A férfi megfogta mindkét mellét, és hüvelykujjával végigsimított a mellbimbóján, mely már eddig is kemény volt, de most végképp gyönggyé dermedt. Aztán ráborult a keblére, és nyelvével körözni kezdett a még mindig selyemmel borított bimbók körül. Leonora lenézett a sötét üstökére, érezte, ahogy a nedvesség átszivárog a selymes anyagon, és hogy a mellbimbója szinte már fájdalmasan megkeményedik. Akaratlanul is felnyögött, amikor a férfi átfogta az egyik mellét, a szája szorosan összezárt a mellbimbója körül, a nyelve pedig tovább dolgozott, és furcsamód nemcsak a ruhát áztatta el, hanem egy másik területet is, amihez még csak hozzá sem ért. Egyértelműen benedvesedett ugyanis az a titkos, tiltott hely Nora combjai között...

Egy utolsó nyelvcsapást és egy aprócska harapást követően Rook visszahúzódott, és a fűző zsinórjáért nyúlt.

– Állj!

A férfinak azonnal megállt a keze a levegőben. Ahogy kinyitotta a szemét, a lánynak az volt a benyomása, kellemetlenül érinti, hogy abba kellett hagynia a becézgetést. A lélegzetvétele már nem volt olyan nyugodt és egyenletes, mint néhány perccel ezelőtt.

– Nem tisztességes, hogy csak én legyek meztelen, rajtad viszont ott maradnak a ruháid. – Rook sötét szeméből csak úgy sütött a vágy, és ez felbátorította a lányt. – Kérlek, vetkőzz le te is, egészen derékig.

Vad, féktelen kifejezés jelent meg a férfi arcán.

– Ahogy kívánod.

Nora sosem gondolta volna, hogy ez a két rövid szó ennyi ígéretet hordozhat magában.

Anélkül hogy kihívó tekintetét levette volna Noráról, a férfi levetette a zakóját, és egy közeli székre dobta. Kibogozta a nyakkendőjét, letekerte, és ugyanabba az irányba dobta, ám annak nem volt elég súlya ahhoz, hogy elérje a széket, így a padlóra pottyant. A mellény volt a következő, de az már a zakón

landolt. Aztán kitárta a karját.

– Nem akarsz esetleg megszabadítani az ingemtől?

A lány kinyújtotta a kezét, és inkább látta, mint érezte, hogy remegnek az ujjai. Milyen kínos! Hisz ezek csak gombok!

Rook nagy, erős kezével megfogta az övét, felemelte, és csókot nyomott előbb az egyikre, majd a másikra. A kézfejét csókolta meg, nem volt benne semmi bujaság vagy érzékiség, Nora azonban hihetetlenül megnyugtatónak találta.

– Az én kezem sokkal erősebben remegett, amikor először gomboltam ki egy nő ruháját.

Leonorát úgy meglepte a vallomás, hogy felkacagott, aztán ijedten a szájához kapott.

A férfi szemében lévő forró vágy meleg együttérzéssé változott.

– Nem baj, ha nevetsz vagy mosolyogsz. Még viccelődni is lehet. Az örömnél minden formája megengedett, Nora.

Azzal a nyakánál lévő gombhoz emelte a lány kezét.

Nora lassan átnyomta a gombot a gomblyukon, majd azt tette, amit a férfi tett vele: ujjával körbecirógatta a selymes bőrt. Rook halk, dorombolásra emlékeztető hangot hallatott, amivel nem kis örömet okozott a lánynak, hisz jólesett neki a tudat, hogy egy könnyed érintés ilyen hatást gyakorol a férfira.

Az inge finom vászonból készült, jól látta alatta a sötét karikák körvonalait. Az egyikre rátapadt a szájával, végigfuttatta a nyelvét a vászonon, mire azonnal megkeményedett Rook mellbimbója. Torokhangon felnyögött, kezét a lány hajába fúrta, mintha ott akarná tartani a fejét, jelezve, mennyire díjazza a kényeztetést. Nora azonban már nem akarta a ruhán keresztül nyalogatni. A bőrét akarta megízlelni.

Visszatért a gombokhoz, sorra megnyitotta őket, egyre gyorsuló tempóban, ahogy egyre többet látott Rook testéből. Türelmetlenül vágyott rá, hogy mindent lásson.

Alighanem ő is türelmetlenül várta, hogy a lány megérintse, mert Leonora nagyjából félúton járt, amikor Rook lenyúlt, áthúzta a fején az ingét, és félredobta.

Nora nem tudta, hol landolt, nem is érdekelte. Mert ott volt előtte Rook izmos felsőteste, domború mellkasa, és a látványba minden porcikája beleseregett. Sötét szőrzet vezetett le a

köldöke környékéről egészen a nadrágjáig, és a lány azon tűnődött, vajon lesz-e alkalma követni az útját, mielőtt az éjszaka véget ér. Mivel a férfi megszerezte nekik ezt a szobát az éjszaka hátralévő részére, feltételezte, hogy nem akar kapkodni. De Leonora nem akarta, hogy ezek az órák csak róla szóljanak. Nem akart passzív lenni. Az apja megtanította neki, mennyire fontos az egyenrangú partnerség, az, hogy mindenki kapjon valamit, és mindenki jól járjon.

– Most én jövök – mondta Rook, és sietve kioldotta a fűzőjét, majd mielőtt a padlóra esett volna, félredobta. Hangos puffanással landolt valahol.

A lány melle kitöltötte a tenyerét. Gyengéden gyúrta és cirógatta, mintha tudta volna, hogy Norának szüksége van egy pillanatra, hogy hozzászokjon: már nem szorítja össze semmi.

Mindig mennyei volt, amikor levette a fűző nevű kínzóeszközt, gyakran magának is megmasszírozta a keblét, de Rook a jelek szerint sokkal jobban értett hozzá; úgy tűnt, pontosan tudja, hol milyen nyomást kell kifejtenie. Aztán csókokkal borította a puha dombokat. Leonora a férfi hajába fúrta az ujjait, hátravetette a fejét, és halkán, torokhangon nyöszörgött. Meg sem ismerte a saját hangját...

Aztán Rook a szájába vette a mellbimbóját, és szopogatni kezdte, mire a lány egy rövid, éles hangot hallatott, annyira meglepte a gyönyörűség, ami elárasztotta. Ő, igen, ha nincs az emberen ruha, akkor határozottan élvezetesebb az élmény! A férfi szája olyan forró volt, hogy nem lepődött volna meg, ha kiderül, hogy Hádész tüzeiben edződött, mégsem égetett a csókja, csak feltűnően jó érzés volt.

A férfi ügyesen elkezdte meglazítani az újabb szalagokat és gombokat. Már nem olyan lassan haladt, mint korábban, mintha kezdett volna neki is sürgős lenni a dolog. Leonora mindig is szemérmes volt, most mégis mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, hogy Rook darabról darabra leveti a ruháit, letérdel előtte, és segít, hogy kiléphessen a számos szoknyából és alsószoknyából. A férfi erős vállába kapaszkodott, hogy el ne veszítse az egyensúlyát.

Aztán Rook türelmetlenül félresöpört az útból mindent, és

elkezdte levenni a lány cipőjét.

– Most nincs benne kavics? – kérdezte évvőde.

Egek, milyen távolinak tűnt az az éjszaka! Mintha egy egész élet telt volna el azóta. Nora hirtelen rájött, hogy nem az számít, mennyi ideje ismeri egymást két ember, hanem az, hogyan töltötték azokat a percek, órákat vagy napokat, mit osztottak meg egymással, hogyan tették különlegessé az együttlétet.

Ez a mostani este az övé, csak az övé. És ha ez az egyetlen alkalom, amit együtt tölthetnek, az sem olyan nagy tragédia. Mert most már tudta a választ a korábbi kérdésére: egyszer is jobb, mint soha.

– Nem, nincs – felelte végül.

Rook levette a harisnyáját, és végül a bugyogóját is, amit az alsószoknyák alatt viselt.

Leonora visszafojtott lélegzettel bámulta a férfi fejét. Rook lassan felemelte a tekintetét, és közben alaposan megcsodálta a lány testének minden apró részletét. Amikor a pillantásuk végül találkozott, elismerés és csodálat tükröződött a szemében. Leonora lába megroggyant, és hirtelen minden ereje elhagyta.

– Van fogalmad róla, milyen gyönyörű vagy?

– Csak azért mondom, mert az ilyen pillanatokban ezt illik mondani...

Egy apró ránc jelent meg a férfi homlokán.

– Sosem mondom olyat, amit nem gondolok komolyan. Ne higgy annak, aki azt próbálja elhitetni veled, hogy nem sokat nyújthatsz egy férfinak. Legszívesebben eltörném annak a hazug gazembernek az állkapcsát, hogy soha többé ne mondhasson ilyen ostobaságokat.

Olyan halálosan komolyan csengett a hangja, hogy a lány majdnem felnevetett. Milyen szép tőle, hogy így megvédi!

– Te vagy az egyetlen, aki így látott engem.

Az anyját leszámítva, persze, de akkor még gyerek volt. Mostanában legfeljebb a szobalánya látja meztelenül, amikor kisegíti a fürdőből, de az mindig gyorsan és személytelenül történik, meg aztán egy szobalány aligha figyel arra, hogy néz ki a kisasszonya.

– Tudom, és hidd el, ez valódi megtiszteltetés számomra. Nem

veszem félvállról, arra mérget vehetsz.

Lassan, nagyon lassan, mintha a világ összes ideje a rendelkezésükre állna, és mintha nem számítana, mit mutatnak az órák, a férfi végigcsókolta Leonora testét, és ahogy haladt, közben szép lassan felállt.

Átkarolta a lányt, és ismét az ajkára tapasztotta a száját, mohón és sürgetően csókolta, mintha nem tudna betelni vele. Leonora imádta az érzést, ahogy melle a férfi kemény mellkasának feszül. Bőr a bőrhöz ért. Mivel majdnem egyforma magasak voltak – Rook néhány centivel lehetett csak több –, így jól összeért a testük. Mennyei volt...

A férfi egyik karja végigsiklott a hátán, majd még lejjebb, és végül a térdénél állapodott meg. Felkapta Leonorát, a mellkasához szorította, miközben a lány átölelte a nyakát. A pillantásuk találkozott, és Rook barna szemében megcsillant egy csipetnyi vidámság is a fékezhetetlen vágy mellett.

– Azt hiszem, jobb, ha most lefekszel, mert úgysem tudnál megállni a lábodon.

A fenébe! Soha életében nem volt még ilyen nagy a kísértés, hogy megszegje a fogadalmát! Hogy ledobja a nadrágját, rámasszon a lányra, és magáévá tegye, úgy, ahogy kell.

Nora nem ellenkezne, ebben biztos volt. A szemében forró vágyakozás és fékezhetetlen kíváncsiság lángolt. De ő büntetlen szenvedélyt ígért neki. Nem csaphatta be, nem vehette el a szüzességét.

Különben sem volt szokása elvenni azt, amit nem adtak szívesen. A lány bízott benne, hogy megtartja az adott szavát – és ez a bizalom nagyobb érték volt Rook számára, mint az össze vagyona.

Nagy óvatossággal a kerevetre ültette a lányt, fél térdre ereszkedett, és ismét megcsókolta.

Kezdő léteire Leonora meglehetősen ügyesen cirógatta a férfi mellkasát, vállát, karját; hosszú, karcsú ujjai mindenütt bejárták a testét, vagy legalábbis testének azt a részét, amit mostanáig felfedett előtte. Amikor a férfi levette róla a szoknyáját és az alsószoknyáját, arra számított, hogy a lány leállítja, és azt kéri, hogy ő is vegye le a nadrágját, ám nem ez történt. Rook

feltételezte, hogy Nora egyelőre nem érezné jól magát egy teljesen meztelen férfi társaságában. Amit egyáltalán nem bánt, mert pucéran még nehezebb lett volna a dolga. Akkor aztán még nagyobb lett volna a kísértés, hogy lüktető férfiasságát odaszorítsa a lány selymes öléhez. Az is nagyobb kihívást jelentene, hogy leplezze, mennyire kétségbeesetten akarja őt.

Így, hogy a nadrágja a helyén volt, legalább el tudta rejteni a növekvő dudort, legalábbis amíg a padlón ült, nem pedig a kereveten. Ó, mennyire vágyott rá, hogy elnyúljon Nora mellett! Sok nő, akivel eddig intim viszonyba került, alacsony termetű volt, így nem tudott velük teljes hosszában összesimulni, amikor együtt feküdtek. Nora azonban majdnem akkora volt, mint ő, szóval vele összebújni különleges élményt jelent. Rook nem emlékezett rá, hogy korábban volt-e már része ilyesmiben, márpedig szerette kipróbálni az új dolgokat.

Minden bizonnyal ezért vonzódott annyira Norához. Mert különleges volt. Persze nem tudott róla valami sokat, de amit tudott...

Hogy milyen selymes a bőre, milyen lapos a hasa, milyen gömbölyű a fenéke. Hogy a melle teljesen kitölti az ő tenyerét, és mintha egyenesen vágya a határozottabb érintésre, masszírozásra. Sötét rózsaszín mellbimbója egészen megkeményedett, Nora pedig megborzongott, amikor Rook az ajkába vette az egyiket.

És az a vörösesbarna színű domb, amely hívogatón intett feléje, az édes völgy, amely még érintésre várt... De ő nem sietett, egyelőre kényeztetni és becézni akarta a lányt, hallgatni el-elfúló lélegzetvételét. A mellét cirógatni. Végigfuttatni nyelvét a kulcscsontján, belemártani a két kulcscsont közti kis üregbe, majd végigcsókolni a nyakát egészen a füléig, körbehinteni csókjaival a finom fülkagylót, és játékosan megpuszilgatni a fülcimpáját...

Nora halkan felnyögött, és ujjait a férfi vállába fúrta.

– Valami szörnyen gonoszat akarok veled tenni – súgta Rook reszelős hangon.

– Mit? – A szó kapkodó lélegzetvétellel jött, miközben a lány háta ívben megfeszült, és a csípőjét önkéntelenül is megemelte.

– Csak mondj igent.

Leonora habozni látszott.

– Csalódtál egyszer is, amikor mutattam neked valamit?

A lány megrázta a fejét, majd megadta neki a kért engedélyt. Aztán becsukta a szemét.

A bizalom olyan törékeny dolog, és ezzel az egyetlen szóval a lány teljes valójában átadta magát neki. Soha nem töltötte el ilyen diadalérzet Rookot, sem akkor, amikor a sakktáblán győzedelmeskedett, sem akkor, amikor a kártyaasztalnál söpörte be a nyereményét, vagy amikor egy év alatt megháromszorozta a befektetéseit.

– Ne mozdulj! – parancsolta. Nem mert felállni, nehogy a lány felfigyeljen a nadrágján lévő dudorra, és esetleg megijedjen tőle. Vajon mennyit tud arról, mi történik rendszerint férfi és nő között? És mennyire bátor?

A legutóbbi válaszából ítélve nagyon merésznek kell lennie...

Rook térdelve ment át a kerevet nyitott végéhez, ahol érzéki masszírozással folytatta a lány lábának, bokájának és vádlójának kényeztetését, csókokat hintve ide-oda, és figyelte Norát, aki csukott szemmel is boldogan mosolygott. Aztán óvatosan felemelte a lány lábát a vállára, majd előrehajolt, megragadta a csípőjét, és egészen addig húzta, amíg feneke a fekvőalkalmatosság szélére nem került. Leonora lába közben hátracsúszott Rook hátára, a térdhajlata pedig a férfi vállán pihent.

A lány felszisszent, a szeme tágra nyílt a meglepetéstől, szája ó betűt formált. De továbbra sem látszott az arcán félelem, csupán kíváncsiság.

– Most pedig jöjjön a gonosz rész – közölte a férfi.

Lehajtotta a fejét, nyelvét pedig becsúsztatta abba a völgybe, amelyet a hímtagja nem fog megérinteni soha, és élvezni kezdte az ízeket.

Leonora sok mindent gondolt a mai estéről, de arra nem számított, hogy Rook a combja közé fogja temetni az arcát. És nem számított erre a lassú, kanyargós utazásra sem, amitől bizseregni kezdett a bőre, összeszorult a gyomra, elakadt a lélegzete, és a mellbimbói gyönggyé dermedtek.

Önkéntelenül végigsimított a férfi haján. A csípője szinte magától emelkedett és süllyedt, attól függően, mikor akart több, és mikor kevesebb kéjes ingerlést.

Rook továbbra is merőn nézte, s időnként feljebb csúsztatta a kezét, hogy hüvelykujjával végigsimítson azokon a megkeményedett bimbókon. Nora rekedtesen felsóhajtott, néha még nyöszörgött is, mintha kegyelemért könyörögne.

Johnny aztán tudta, hogyan kell érzéki örömet szerezni egy nőnek! Olyan könnyed és magától értetődő volt minden mozdulata, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, mintha erre teremtték volna.

De akadt valami, ami Norának még ennél is fontosabb volt. Az, ahogy a férfi szeme elsötétült, és az elégedettség, amit a pillantásában megcsillanni látott, arra engedett következtetni, hogy Rook legalább annyira élvezzi a kényeztetést, mint ő. A nyögéseire ugyanis időnként a férfi rekedtes nyögése válaszolt, mintha a gyönyör valahogy belé is átszivárgott volna.

Aztán az egyik keze vándorútra indult lefelé, végig Nora testén, és végül visszatért az ajkához, hogy a végletekig korbácsolja a lány vágyát, holott így is majdnem felemésztette a lángoló szenvedély.

– Ó, istenem!

A lány egész teste megfeszült. Szinte már elviselhetetlenné vált ez az édes gyötrelme, mégsem akarta, hogy a férfi abbahagyja, és el sem tudta képzelni, hogy soha többé ne tapasztalhassa meg ezt a kéjt. Azt sem bánta volna, ha örökké itt maradnak ebben a szobában, és Rook az idők végezetéig *ott* köröz majd a nyelvével, nyalogatja, csókolgatja, gyengéden szívogatja...

Vonaglani kezdett, a karját nyújtogatta, keresve valamit, amibe

belekapaszkodhat. Végül a férfi fejét szorította a két keze közé, és a csípőjét kissé megemelte. Érezte az egyre gyorsabb, egyre erőteljesebb nyelvcsapásokat, és azt gondolta, biztosan itt fog meghalni. A kis kiáltások, amiket hallatott, mintha a lelke mélyéről törtek volna elő. Lábát a férfi erős hátához szorította, és Rook lángoló szemébe nézett. Engedd el magad, és élvezd! – mintha ezt mondta volna ez a pillantás, és Nora engedelmeskedett.

Hátravetette a fejét, a gerince ívben megfeszült, és felkiáltott, ahogy a gyönyör végighullámozott a testén. A szájához kapta a kezét, hogy elfojtsa a sikolyát, de a hullámok csak jöttek és jöttek, egyik a másik után zúdult rá, mint egy véget nem érő vízesés.

Aztán mégis véget ért, lassan elhalványult az érzés, mint amikor egy üstökös szánt végig az égbolton, aztán egyszer csak eltűnik szem elől. A férfi nyelve egy pillanatra mozdulatlaná vált, erősen odaszorította, amíg Nora teste el nem ernyedett. Aztán kissé feljebb húzódott, nyomott egy csókot a hasára, gyengéden, óvatosan lecsúsztatta a lábát a válláról, és odakönyökölt a kerevetre. Addig rajzolt véletlenszerű vonalakat a bőrére, amíg Leonora szapora lélegzete le nem lassult, és vissza nem tért a normális állapotába.

A lány biztos volt benne, hogy az arca élénkvörös, ennek ellenére képtelen volt elfordítani a férfiről a tekintetét. A teste még mindig bizsergett, úgy érezte, mintha a kéj apró tűszúrásai futkároztak volna rajta, mint amikor az ember elfúj egy gyertyát, de a parázsló kanóc egy darabig még küzd azért, hogy éghessen.

Feltételezte, hogy egy ponton a teste megnyugszik, elveszíti ezt a túlzott érzékenységet, és minden visszatér a normális kerékvágásba, de pillanatnyilag úgy tűnt, nagyon kevés kell ahhoz, hogy újra felcsapjanak a gyönyör lángjai.

Nagyot nyelt, összeszedte minden bátorságát, és megkérdezte:

– Van valami, amit tehetnék érted? – Olyan tompa és elfúló volt a hangja, hogy maga is meglepődött.

Rook lassan megrázta a fejét.

– A ma este csak a tiéd volt.

Mivel Nora küldött érte, a férfi nem magától jött, és nem is ő szervezte meg a randevújukat... A lány elégedettségét kissé

csökkentette, hogy Rookot nem a csillapíthatatlan vágy motiválta. Aztán megdorgálta magát a butaságáért, hisz ennek ellenére csodálatos élményben volt része.

– Húzódj hátrébb – kérte a férfi, és Leonora engedelmeskedett.

Rook kinyújtózott mellette, hozzásimult, és a lány szeme tágra nyílt az elképedéstől, amikor a hasánál megérezte a lüktetően kemény férfiaságát.

– Az előbb úgy láttam, mintha csalódottság villant a szemedben, és azt akartam, hogy tudd, milyen örülden vágyom rád.

A lány lehajtotta a fejét, ám Rook egyik ujját az álla alá csúsztatta, és kényszerítette, hogy felemelje a pillantását.

– De megígértem, hogy sértetlenül, szűzen távozol innen. Attól tartok, ha leveszem a nadrágomat, képtelen leszek tartani a szavam.

Nora félénken rámosolygott. Azok után, amit az imént csináltak, hogy lehet még mindig szégyenlős? Rook haja kócos volt, néhány szál imádni valóan felfelé állt. Ezt alighanem én csináltam, gondolta Leonora. Bár nem emlékezett rá, úgy gondolta, talán azért markolt bele, hogy közelebb húzza magához. A vállán is látszott a nyoma, hogy a lábával átölelte, amikor elborították a kék hullámai. Még egy-két karcolást is észrevett a mellkasán.

És most itt feküdtek az oldalukon, egymással szemben, mintha semmi különös nem történt volna, mintha Rook nem röpítette volna fel a gyönyör csúcsára, mintha nem tudná, milyen hangokat lehet kicsikarni belőle egy kis kényeztetéssel. A keze között a lány puha agyaggá vált, amit kedvére formálhatott.

Leonora megcirógatta a férfi mellkasát, le egészen a nadrágja derékszíjáig, és hihetetlen kísértést érzett, hogy végigsimítson az ágyékán. De aztán inkább visszavándorolt az ujjá, és körbejárta az egyik mellbimbót.

– Voltál valaha szerelmes?

A férfi mozdulatlanul dermedt. Tovább ölelte a lányt, de teste megfeszült.

– Egyszer – mondta végül halkán.

– Mi történt?

– Az apám elvette őt tőlem.

Rook leszállt a kerevetről, megragadta a takarót, amivel az első este betakarta Leonorát, ráterítette az immár ülő lányra, aztán odasétált a komódhoz.

– Mit szeretnél?

– Először is magyarázatot. Mi történt?

– Úgy értettem: mit szeretnél inni? – helyesbített a férfi anélkül, hogy megfordult volna.

– Amit te iszol.

– Én skót whiskyt kérek.

– Az nekem is jó lesz.

Miután kitöltött két pohárral, Rook átnyújtott neki egyet.

– Dőlj hátra! Helyezd magad kényelembe!

A kerevetnek csak az egyik végében voltak párnák, amelyeknek a lány nekitámaszkodhatott. A két oldala és a másik vége nyitott volt. Szenvedélyes pásztorórák lebonyolítására alkalmas volt ugyan, de szívélyes beszélgetésre aligha.

– Mondd el! – Nora hangja egyszerre volt kérlelő és parancsoló. Hátradőlt, és a vállára húzta a takarót.

– Nincs sok mondanivalóm. – Rook leült a lány mellé, nagyot kortyolt a borostyánsárga folyadékból, aztán letette a poharat a padlóra, és az ölébe húzta Leonora lábát. Gyengéden masszírozni kezdte a lány lábfejét.

– Hány éves voltál? – kérdezte Nora.

– Huszonegy. Rachelnek hívták. Egy olyan férfi lánya volt, aki végül egy nagy hajózási társaság alapítója lett. Az ő cége volt az egyik első befektetésem, ami nagy hasznot hozott.

– Rachel volt az oka, hogy befektettél a cégbe?

Persze. Ez volt az oka annak is, hogy most olyan görcsösen próbálta leválasztani a Nora iránti érzéseit a befektetési hajlandóságáról. Tisztán akarta látni, kifizetődő lehet-e a befektetés.

Az apja már nem volt abban a helyzetben, hogy elcsábíthassa tőle... De a lány valójában nem is volt az övé, nem akart férjhez menni, ahogy itt maradni sem, szóval mit számít?

– Azért fektettem be, mert láttam benne a nyereség lehetőségét.

Nem hazudott. Tényleg úgy vélte, hogy kifizetődik majd a dolog, de Rachelnek azért volt némi befolyása a döntésére.

– Néhány hónapja udvaroltam neki. A szüleim a vidéki birtokukon rendeztek egy többnapos szarvasvadászatot, és a végén egy nagyszabású bált. Anyám gondoskodott róla, hogy Rachel és a családja is meghívást kapjon. Tudta, hogy szándékomban áll megkérni Rachel kezét, és azt javasolta, hogy a bálon tegyem meg. Megígérte, hogy pompás mulatság lesz, még tűzijátékot is rendeznek a végén. És volt is tűzijáték. Csak nem olyan, amilyenre gondoltam.

Ránézett a lányra, aki mozdulatlanul figyelte.

– Tényleg tudni akarod a részleteket?

Ennyi idő után nem lett volna szabad, hogy így fájjon az emlékezés, mégis minden egyes kimondott szó olyan volt, mintha kést döfött volna a saját szívébe.

– Tudod, én nagyon szerettem az apámat. Jó ember volt. – A lány összegömbölyödött, felhúzta a térdét, a lába Rook oldalához simult, de őt ez nem zavarta, sőt. Örült a közelségnek.

– Teljességgel értetlenül állok apád tettei előtt. Hogy vetemedhetett ilyesmire? Miért akart szántsándékkal fájdalmat okozni neked?

– Mert nála nagyobb szemétláda még nem született erre a világra. – Rook megrázta a fejét. – Valószínűleg az sem segített, hogy mint afféle zöldfülű fiatalember, eléggé el voltam telve magammal. Röviddel az érkezésem után eldicsekedtem a sikereimmel. Szerettem volna egyszer megtapasztalni az érzést, hogy az apám büszke rám. De arra aztán várhattam, én bolond, hogy elismerje az eredményeimet! Apám bennem is csak a konkurenciát látta, mint mindenki másban.

A lány megsimogatta az arcát.

– Nem voltál bolond. A legtöbb gyerek vágyik a szülei elismerésére.

– A bál előtti délutánon egy inas hozott nekem egy üzenetet, hogy apám vár a birtokon az egyik vadászlakban. Nem gondoltam semmi rosszra. Amikor megérkeztem, nem is kopogtam, csak besétáltam. Apám meg még arra sem vette a fáradságot, hogy leguruljon róla! Csak rám nézett, diadalmasan csillogó szemmel.

Nora együttérzően megszorította a kezét.

– Édes istenem, hogy tehetett ilyet?!

– Le akart győzni. És sikerült is neki.

– És Rachel? Megmagyarázta valaha is a dolgot?

– Később eljött hozzám, bocsánatot kért a fájdalomért, amit okozott, és bevallotta, hogy elvesztette a fejét. Anyám egyszer mesélt nekem arról, hogy apám, ha akart valamit egy nőtől, ugyancsak bűbajos tudott lenni. Én sosem ismertem erről az oldaláról, de bizonyára igazat mondott, mert rengeteg szeretője volt. Soha nem értettem, mit esznek rajta.

– Elvárásolta őket, mint kígyóbűvölő a kobrát.

– Nem biztos, hogy jó a hasonlatod. Én mindig is inkább a kígyót láttam apámban.

– Alighanem igazad van. – Nora megborzongott. – Sosem találkoztam apáddal, de hogy őszinte legyek, csöppet sem bánom.

– Te soha nem dőltél volna be neki. Ahhoz túl okos vagy. Átlátál volna a mesterkedésein.

Úgy tűnt, a lánynak tetszenek a szavai.

– Mondanom sem kell, nagyon megdöbbsentem – folytatta a férfi. – Rachel apja ugyan még nem volt igazán vagyonos, de én az egyéb befektetéseimmel már jó úton jártam afelé, hogy megalapozzam a jövőmet. Szóval az biztos, hogy Rachel nem anyagi okokból engedett apámnak. Akárhogy is, én képtelen voltam megbocsátani az árulását.

– Ezt aligha várná tőled bárki.

Nora megértő viselkedése, a hangjában vibráló düh balzsam volt Rook sebzett szívére. Nem tudta elképzelni, hogy a lány valaha is hűtlen tudna lenni bárkihez is.

– Úgy tudom, Rachel egy időre apám szeretője lett. Az apja mindenestre kitagadta, és fogalmam sincs, mi lett végül a sorsa.

– Nem mintha nem tűnődött volna ezen. De eszébe sem jutott elmenni az apjához, hogy megkérdezze, mert tudta, hogy mindent elkövetne, hogy megalázza őt, és mellesleg jól megsarcolja az információért cserébe.

Rachel apjával még mindig találkozott időnként, hisz azóta is részvényes volt a cégében, de az öreg soha nem beszélt a lányáról, aki oly nagy csalódást okozott neki.

– Miatta tudod, milyen az a búcsúcsók, amiről az ember az adott pillanatban még nem is tudja, hogy búcsúcsók volt?

– Igen, pontosan.

Aznap csókolta meg Rachelt utoljára, azon a végzetes napon, amikor a reggeli után sétálni mentek. Rövid, édes és ártatlan csók volt, egyáltalán nem hasonlított azokra a mohó csókokra, amelyeket Norának adott. Rachel csókja olyan volt, mint egy könnyű szellő, amely meglebegteti a függönyöket. Nora csókja ellenben úgy csapott le rá, mint egy vihar, erősen és hatalmasan – mintha mindent el akarna pusztítani maga körül, hogy aztán valami új, maradandóbb épülhessen a helyén. De nem akart most ezen töprengeni.

– Ennyi év alatt – kezdte halkan Nora – még soha nem találkoztál senki mással, aki...

– Néhány évvel később egy gróf lánya felkeltette az érdeklődésemet, de végül nem lett belőle semmi, mert apám, aki valamiért jobban szereti a fiatal és érintetlen lányokat, hozzá is illetlen módon közeledett, és ezzel elriasztotta. Megfenyegettem az öreget, rávettem, hogy hagyja abba, de elkéstem. Az ifjú hölgy utánakérdezett a családuknak, és a fülébe jutottak apám viselt dolgai. Feltételezte, hogy én is az ő nyomdokaiba fogok lépni, hisz ezt a példát láttam magam előtt, míg felnöttem. A hűség és az elkötelezettség hiányát... Nem számított, milyen hevesen tagadtam, hogy hasonlítanék rá, nem sikerült meggyőzőnöm. Rájöttem, hogy a szavak nem elégségesek. Tettekkel kell bizonyítanom, miféle ember vagyok.

– Ez az oka annak, hogy soha nem írtak rólad a pletykalapok – állapította meg Nora. – Egészen addig, amíg fel nem tűntem a színen.

Rook rántott egyet a vállán.

– Igyekeztem olyan életet élni, hogy apám ellentéte legyek.

– Ezért nincsenek törvénytelen gyerekeid.

– Ezért.

– Ezért húzódsz a bálokon a kártyaszobába, ahelyett hogy táncolnál. – Legalábbis, amíg ő fel nem bukkant...

– Nem suttogok hazug ígéreteket tapasztalatlan lánykák fülébe. Nem próbálok hiszékeny anyák és nagynénik bizalmába

férkőzni. Nem szervezek titkos randevúkat, mert nem akarom, hogy megbízhatatlannak ítéljenek. Elértem, hogy a társaságban roppant unalmasnak tartsanak, a legunalmasabbnak a Sakkfigurák barátai közül.

– De te egyáltalán nem vagy unalmas!

Ezt olyan hevesen jelentette ki Leonora, mintha kifejezetten sértőnek tartaná az „unalmas” jelzőt.

– Egyáltalán nem zavar, hogy ezt gondolják rólam. Sőt úgy vélem, ez inkább a javamra válik.

Rook persze tudatában volt annak, hogy a lány figyelmesen tanulmányozza. Úgy, ahogy egy gépet szokás, mely fogaskerekekből, karokból, anyákból és csavarokból áll, és melynek egyszerű szabályokkal le lehet írni a működését. Arra kíváncsi ugyanis, hogyan működik ő, hogyan állnak össze a tettei, a gondolatai egységes egészzé. Azt akarja megfejtetni, kicsoda valójában. Gyanította, hogy ha nem hús-vér ember lenne, a lány már szétszedte volna, és a különböző részei szétszórva hevernének a padlón. Hirtelen az a furcsa érzése támadt, hogy többé sosem lehetne olyanná összerakni, mint amilyen régen volt.

– Azzal, hogy igyekszel megkülönböztetni tőle magad – mondta lassan, halkan a lány, mintha menet közben formálná a gondolatait –, nem lehet, hogy elrejtéd az igazi énedet?

Rooknak nem nagyon tetszett a következtetése. Olyan képet mutatott a világnak, amilyen lenni akart, nem pedig olyat, amilyen valójában volt. De azzal, hogy görcsösen az apja szöges ellentétévé akart válni, végül nemcsak másokat csapott be, hanem végső soron saját magát is?

Az eddigi viselkedése alapján nem olyan férfi volt, aki kéjvágyó hölgyek igényeit elégíti ki egy erkölcstelen klubban. Nem az a fajta, aki egy nő combjai közé temeti az arcát. Mégis itt volt, ahol nem kellett volna lennie, és tette, amit nem lett volna szabad, mert azt akarta, hogy Nora eszét veszítse a gyönyörűségtől.

Fogalma sem volt róla, miért vágyik rá annyira, miért keres állandóan ürügyeket, hogy még több időt tölthessen vele. Most is képtelen volt megállni, hogy hozzáérjen: a füle mögé simított néhány rakoncátlan hajszálát.

– Ez a beszélgetés nem arra való, hogy elcsábítsalak.

A lány huncut mosolyt villantott rá.

– Már elcsábítottál.

A férfi lassan végighúzta egyik ujját a nyakán, és meg sem állt, amíg el nem ért a két melle közötti völgybe.

– Tudod, a csábítás nem egyszeri esemény, hanem hosszan tartó folyamat, amit nem hagyhatunk abba egy pillanatra sem.

– Akkor te minden nőt elcsábítasz, aki az utadba kerül?

– Csak az érdekeseket.

Nora mintha meglepődött volna, felkapta a fejét, és a szeme tágra nyílt az elképedéstől.

– Érdekesnek találsz?

– Miért ne tartanálak? Bátor vagy, okos... – a férfi lehúzta róla a takarót, amíg az egyik melle láthatóvá nem vált, és nyelvével körbejárta a mellbimbóját – ...és hihetetlenül finom.

A lány kuncogott, s közben Rook hajába túrt, talán hogy el ne menjen, maradjon ott, ahol van. A férfi legalábbis így értette, és maradt.

Leonora ajkát hamarosan elégedett sóhaj hagyta el.

Azt hitte, mára végeztek. Nem számított többre. Nem számított rá, hogy a férfi mohó türelmetlenséggel rángatja le róla a takarót, mintha alig várná, hogy újra pucéran lássa. Hiszen már mindenét látta. Hogyhogy nem unja még a látványát?

Mert úgy tűnt, hogy szinte örülten akarja őt...

Persze Nora sem tudta volna megunni Rook izmos mellkasának vagy széles vállának látványát. Azt is örökké nézte volna, ahogy az izmai megfeszülnek és elernyednek, és akárhányszor csókolgatta, nyalogatta volna is a mellét, a nyakát, a vállát, az sem vált volna soha unalmassá.

Először felfelé araszolt, aztán újra megindult lefelé... Becézgette a mellét, a hasát, különös figyelmet szentelt a csípőjének, a combja belső oldalának. Kezét a lány feneké alá csúsztatta, és úgy emelte őt az ajkához, mintha egy pohár bor – vagy abszint – lenne, amit feltétlenül meg kell kóstolnia.

Ezúttal Leonora már tudta, mire számíthat, és az első pillanattól bele tudott feledkezni a kényeztetésbe, az egész lényét átengedte neki.

Hogy lehet ez még egyszer ilyen szenzációsan jó? Ilyen örületesen finom...

A lány is igyekezett a kedvére tenni, cirógatta testének minden egyes négyzetcentiméterét, amit csak elért, élvezte a férfi kéjes nyögéseit, melyek arról tanúskodtak, hogy ő is örömét leli az aktusban, és nem csak Nora gyönyöre a cél.

A lány nem tudta elfelejteni, hogy Rook az imént érdekesnek és merésznek nevezte. Soha senki nem mondott még neki ilyet. Vajon komolyan gondolta, vagy csak úgy mondta, hogy elcsábítsa őt? Az biztos, hogy olyan volt az arca, mintha komolyan gondolná, és közben nyíltan, őszintén nézett a szemébe.

Talán ezért adta át magát olyan önfeledten az élvezeteknek, bár tudta, hogy jó lenne némi visszafogottságot mutatnia. Végképp eluralkodtak rajta az ösztönei, és szemérmetlenül még inkább széttárta a lábát, utasításokat osztogatott, ráadásul még sürgette is a férfit, akinek nyögései és sóhajai csak tovább korbácsolták a szenvedélyét.

Különös, hogy máskülönben soha nem szeretett parancsokat osztogatni, de most valamiért jólesett...

– Igen, ott... Lágyabban... Most erősebben... Ó, igen, ez az...! Ne hagyd abba!

És amikor eljött a mindent elsöprő befejezés, a lány felült a kereveten, és szinte Rook köré gömbölyödött, közel húzta magához a gyönyör pillanataiban, amennyire csak tudta. Aztán ernyedten visszahanyatlott a párnákra.

A férfi feljebb helyezkedett, és hüvelykujjával végigsimított a lány duzzadó, érzékeny mellbimbóján. Nora halkán felkiáltott.

– Hihetetlenül fogékony vagy az érintésekre.

– Kezdek attól félni, hogy szajha vagyok – vallotta be a lány.

A férfi elvigyorodott.

– Olyan nő vagy, aki tudja, mit akar, és meg is szerzi magának. Ezt hihetetlenül...

Hirtelen elhallgatott, és Leonora várt, hátha megtalálja azt a szót, amit keres. Végül rákérdezett:

– Hihetetlenül...?

– Csábító. Nehéz neked ellenállni. Nem is értem, hogyan sikerült ez ennyi férfinak. Mármint ellenállni neked.

Milyen kedves, hogy ezt mondja! A lány biztos volt benne, hogy Rook csak vigasztalni akarja. Mert tapasztalatai szerint a férfiaknak egyáltalán nem okozott gondot ellenállni neki. Soha nem kellett elhárítania senkinek a kéretlen közeledését. Soha nem volt még olyan, hogy egy férfi vágyakozva nézett volna rá. Amikor egyszer ő nézett vágyakozva egy fiatalemberre, az anyja csúnyán leszidta, hogy egy jól nevelt úrilány nem viselkedhet így. Nem volt több tizenégy-tizenöt évesnél, épphogy csak érdeklődni kezdett a fiúk iránt, és mivel úgy tűnt, nincs hozzá tehetsége, hogy színészkedjen, és a tekintete mindig elárulja, kényszerűségből a szívét zárta el. Ennek következtében sokan frigidnek gondolták.

De mint ma este megtudta, egy igazi férfi képes felolvasztani. Már ha rászánja az időt és az energiát...

Bár nem is kell ahhoz olyan nagy erőfeszítés. Rook csak feküdt ott az oldalán, vele szemben, és egy ujjal végigsimított az oldalán, le egészen a csípőjéig.

– Most már lassan vissza kellene mennem a szállodába...

– Nem kérsz még egy csókot?

Csak ha nem búcsúcsók, vágta rá majdnem Leonora. Persze valószínűleg az lesz. Legalábbis mára. De az is lehet, hogy örökre, hisz a férfi most már megmutatta neki, mi minden történik a csókok után.

Valamiféle jelét adhatta az egyetértésének, mert Rook szája hirtelen az övére tapadt, mohón, szenvedélyesen. Egyik keze közben lassan végigsiklott a hátán, közelebb húzta magához, majd a combjai közé csúsztatta a térdét, és nekiszorította Nora vénuszdombjának, aki kis híján elélvezett ettől az egyetlen érintéstől.

Honnan ez a véget nem érő vágyakozás? Hogy lehet, hogy már megint vágyik a kielégülésre?

Átkarolta a férfit, végigsimított a vállán, és a keze vándorútra indult a gerince mentén. Rook halkan felnyögött, és közben ritmikusan mozgatta a combját, míg a lány úgy nem érezte, hogy felemészti ez az őrült szenvedély. Kész csoda, hogy lángra nem lobbantak mindketten.

Az utolsó csók keserédes volt. Nora tudta, hogy a férfi sokkal

többet is mutathatna neki, ha ő akarná. De ha megteszi ezt a lépést, akkor olyasmi történik, amit később esetleg megbánhat. Végül kiderülhet, hogy kizárólag házasság útján tudja megmenteni a gyárat, és tartozik annyival az apja emlékének, hogy valóra váltsa az álmát.

Az apja mindig is engedte neki, hogy önmaga legyen. Ő nyitotta meg előtte a festegetésen, a hímezgetésen és az olvasáson túli világot, amelyet az anyja el akart zárni előle. Megismertette a whiskyvel, megengedte neki, hogy rágyújtson, és nem borult ki, amikor kicsúszott a száján egy szitokszó a jelenlétében.

Így amikor Rook elhúzódott tőle, nem reklamált. Egyszerűen csak nyomott egy csókot a férfi mellkasára, kicsúszott a pamlag szélére, aztán felállt, és öltözködni kezdett.

A férfi csendben segített neki rendezni az öltözékét. Ez volt a legkevesebb, amit megtehetett, miután korábban levetkőztette. Pedig nem örült neki, hogy nem láthatja tovább azt a gyönyörű, hajlékony testet. Milyen furcsa, hogy ez a csodálatos teremtség nincs tisztában a saját szépségével, a saját értékével! Nemcsak a külső megjelenését becsüli alá, hanem a szellemi értékeit is.

Te jó isten, miféle alakokkal akadhatott össze New Yorkban, akik furcsának találták a kíváncsi, érdeklődő természetét! Miféle idióta ijed meg egy olyan nőtől, akit más is érdekel, mint a társadalmilag elfogadott dolgok, a kézimunka, a virágok és az úri divat? Nem mintha baj lenne, ha valakit ez izgat, de miért kellene megbélyegezni azokat, akik mást is szeretnének megvitatni, felfedezni?

Azon tűnődött, vajon másképp alakult volna-e a lány élete, ha nem Amerikába születik, hanem ide. A New York-i felsőbb körök nyilvánvalóan nem fogadták be a családját, de néhány évvel ezelőtt, amikor Norát bemutatták a társaságban, még itt is kinézték volna őket.

Most a befektetés lehetősége volt az, ami lehetővé tette számukra, hogy bebocsátást nyerjenek az arisztokrata körökbe.

Az emberek anyagi gondokkal küszködtek, még az arisztokrácia sem volt mentes a nehézségektől. A nemesek hagyományos bevételi forrásai kezdtek elapadni. Az árvizek és a járványok tönkretették a termést, elpusztították az állatokat. A gyorsabb hajók lehetővé tették, hogy a szükséges gabonát máshonnan és olcsóbban hozzák be, ami miatt sokszor parlagon hagyták a szántókat, mert már nem volt kifizetődő a föld megművelése. A földet bérlő gazdák nehezen tudták fizetni a bérleti díjat, így a földesúr vagy kellőképpen lecsökkentette a díjat, vagy semmit sem kapott, mert a bérlője a városba menekült, és gyári munkás lett, hátrahagyva a földet, amelyen az ősei dolgoztak.

A befektetések lehetővé tették, hogy Rook – és az összes Sakkfigura – elkerülje a fokozatos elszegényedést, amit sok társuk megtapasztalt. A nagyurak között szép számmal akadtak olyanok,

akik irigyelték a sikereiket, és utánozni akarták őket. Ezért engedték be most Miss Garrisons és a családját a felsőbb körökbe: mert a gazdagság ígéretét kínálták.

De Rook tudta, hogy egy mégoly kecsegtető ígéret is okozhat csalódást. És hogy a remény halála megkeményítheti a szívet. Milyen szomorú lenne Nora élete, ha hozzámenne egy elszegényedett lordhoz, aki a Garrison-gyártól várná a birtokai megmentését, de csalódnia kellene!

Miután begombolta Nora ruháját, felkapta az ingét a földről, és magára húzta. Mivel az öltözködésre figyelt, nem láthatta, de érezte, hogy a lány merőn nézi. Belebújt a mellénybe, megkötötte a nyakravalóját, végül felvette a kabátját. Nora mindvégig figyelte, mintha megbabonázta volna a látvány, és Rooknak eszébe jutott, hogy talán még sosem látott öltözködni egy férfit.

Ujjaival végigszántott kusza fürtjein, majd a kalapját is feltette. Aztán felvette a lány köpenyét a székről, Nora vállára terítette, és a csuklyát is a fejére húzta, hogy az arcát legalább részben eltakarja.

– A hátsó kijáraton megyünk ki.

A lány egy-két másodpercig mozdulatlanul állt, döbbséget, sértődött arccal, és a férfi rájött, hogy azt hiszi, nem akarja, hogy vele lássák. Elvégre New Yorkban roppant lekezelően bántak vele azok az arcátlan ficsúrok.

– Hogy megvédjük a jó híredet.

A lány dacosan felszegte az állát.

– Értem.

Miközben Rook a folyosók és lépcsők labirintusán keresztül kikísérte, Nora megkérdezte:

– Honnan ismered ezt az utat?

– Aiden egyszer körbevezetett nappal, amikor nem voltak nők az épületben. Rettenetesen óvja azokat, akik ide járnak.

– Különös, hogy ilyen jóban vagytok. A legtöbb ember nem kíváncsi a balkézről való féltestvéreire.

– Ők ártatlan áldozatok csupán. Nem tehetnek a születésük körülményeiről.

Elérték a hátsó ajtót. Egy alacsony termetű férfi, aki egy zsámolyon üldögélt, felpattant a helyéről.

– Mylord!

– Jó estét, Eros. Remélem, kiengedsz minket.

– Természetesen, uram.

Ahogy Rook elsétált mellette, egy érmét csúsztatott a férfi tenyerébe.

Miután kint voltak, Nora elgondolkodott.

– Erosnak hívják? Ez az igazi neve?

– Kétlem, hogy a szerelem istenéről nevezték volna el a szülei. Aiden rajong a mitológiáért, gyanítom, hogy ő adta ezeket a neveket a dolgozóinak.

– Mindig szeretettel és tisztelettel beszélsz róla.

– Mert szeretem és tisztetem őt. És élvezem a társaságát. Mellesleg le a kalappal az összes Trewlove előtt. Semmit sem kaptak ingyen a sorstól. Se címet, se birtokot, se rangot. De kemény munkával megcsinálták a szerencséjüket, és valamennyien sokra vitték... Tudod, mit? Sétálunk egy kicsit, aztán fogunk egy kocsit.

A kocsisok valószínűleg pontosan tudták, hogy ilyenkor éjjel az *Elysium*ba látogató hölgyek mind haza akarnak majd menni, mert a késői óra ellenére egyáltalán nem okozott gondot kocsit fogni. Nora nem kérte Rookot, hogy ne kísérje haza, mert elég jól ismerte ahhoz, hogy tudja, mindenképpen el fogja kísérni – akár akarja, akár nem.

Mindazonáltal hálás volt neki azért, hogy kicsit több időt tölthet vele, még ha nem is beszélgettek. A férfi felajánlotta a kezét, hogy segítsen neki beszállni a kocsiba, és nem engedte el utána sem. Egyikük sem viselt kesztyűt. A Rook tenyeréből áradó melegség felidézte az érzéki cirógatások emlékét.

A ló egyenletes ritmusban ügetett, patáinak kopogása mintha csúfolódott volna Norával: Ő az enyém... Nem az enyém... Az enyém... Nem az enyém...

Gyerekkorában gyakran tépkedte a szirmokat a százszorszépekről, hogy választ találjon az ostoba kérdésre: *Szeret... Nem szeret... Szeret...* Még akkor is, ha fogalma sem volt róla, ki az illető férfi. Mint oly sokan mások, nyilván ő is csak megerősítést akart, hogy szeretik, vagy hogy a jövőben szeretni fogják. Amikor az jött ki utolsónak, hogy *nem szeret*, szakított egy

másik százszorszépet, abban a reményben, hogy végre megkapja a választ, amire vágyik. Mintha a szerelem olyan egyszerű lenne, és csupán egy virágszirmon múlna!

Leonora kezdett rájönni, hogy ez az érzés hihetetlenül összetett. Annyira, hogy semmiképp sem lehet a házasságkötés feltételéül szabni. Egyszerűen túlságosan szeszélyes érzés ahhoz, hogy rá alapozzanak egy ennyire fontos, egész életet meghatározó döntést.

Hogy is mondta az anyja? A házasság lényege, hogy olyan partnert válassz, aki segít túlélni neked és a családnak.

Rooknak bizonyára megvannak ehhez az anyagi lehetőségei, de a túléléshez több kell, nem csak pénz. És a férfi semmi jelét nem adta, hogy ez, ami köztük van, több lenne egy kis játéknál vagy izgalmas kísérletnél. Szívesen táncol vele egy bálteremben, elviszi éjféli kirándulásokra, de ez még nem jelenti azt, hogy feleségül akarja venni. Bizonyos értelemben ő volt Rook mocskos kis titka, ahogy a férfi is az övé.

Talán éppen ez a titokzatosság tette a találkozóikat olyan élvezetessé, ez adta hozzá azt a kis plusz zamatot: hogy olyasmit tettek, amit nem kellett volna. Ha valaha férjhez megy, nem lesz mitől félnie, mert most már pontosan tudja, mire számíthat, ha a nászéjszakán befekszik a hitvesi ágyba. A végső aktus, a tényleges egyesülés érzését ugyan nem ismerte, de a ma este után meglehetősen biztos volt benne, hogy abban is örömet leli majd.

Előrebámult a ló farára.

– Amit ma este csináltál velem... az mindig része a...?

– Nem. Nem mindig. – A férfi hangja olyan volt, mint egy simogatás, és talán éppen ezért bátorságot adott Norának.

– Tettek már veled hasonló dolgot a nők?

– Igen.

– Csalódott vagy, hogy én nem tettem veled ugyanezt?

Rook kinyújtotta a karját, megfogta a lány állát, és maga felé fordította az arcát.

– Nem. Nem szeretném, hogy olyasmit tegyél, ami kellemetlen számodra, és amire még nem állsz készen. Nagy elégedettséggel töltött el az is, hogy örömet szerezhettem neked. A hangok, amiket hallatsz közben, ahogy meg-megvonaglasz, ahogy a kezed

mozgatod a testemen, mintha azt akarnád, hogy soha ne hagyjam abba... Minden pillanatát élveztem.

– Tudom, hogy elég későn kérdezem, de ugye nem mondd el senkinek, mit csináltunk?

– Nem. – Rook elvigyorodott, és Nora kivételesen jól látta az arcát, mert egy utcai lámpa mellett haladtak el. – Ez szigorúan kettőnk között marad.

A lány elhessegette a hirtelen támadt gondolatot, hogy a férfi azért tartja titokban a pásztorórájukat, mert szégyelli, hogy együtt voltak. Pedig jó lett volna egyszer az életben megtapasztalni az érzést, hogy egy férfi, aki nem a rokona, kiáll mellette.

Remélte, hogy a sötétség segít leplezni a gondolatait, és Rook nem veszi észre, mennyire fájtak neki a szavai. Tulajdonképpen butaság, hogy így a szívére veszi. Hiszen ő volt az, aki elhívta Rookot, és a férfi első szóra jött. Nora pedig örült neki. Butaság lenne – és talán képmutatás is –, ha utólag megbánná.

Feltűnt előttük a szálloda. Hamarosan véget ér ez a dicsőséges, ugyanakkor nyomorúságos éjszaka. Hogyan lehetséges egy este leforgása alatt eljutni a boldogság csúcsára, és aztán alázuhanni a pusztító mélységbe – aztán ezt az utat többször is megtenni, attól függően, merre járnak éppen a gondolataik? Nora nem volt az a fajta, aki szerette sajnálni önmagát, most mégis azt kívánta, bár ne küldött volna a férfiért. De aztán mégiscsak hálás volt érte, hogy megtette.

A hintó megállt, Rook pedig kinyitotta az ajtót. Miután tájékoztatta a kocsist, hogy ő továbbmegy, kiszállt, és kíségette a lányt.

– Jól vagy?

Nora mosolyt erőltetett az ajkára.

– Persze. Csak fáradt vagyok.

A férfi az ajtóhoz kísérte, ahol egy inas őrködött.

– Aludj jól, Nora! – búcsúzott tőle halkan.

A lány élt a gyanúperrel, hogy egyáltalán nem fog aludni. Aztán mivel nem akarta végignézni, ahogy a férfi elmegy, besietett a szállodába, és a lakosztályuk felé vette az irányt. Feltűnően csendes volt minden, és sötét. A hálósobájában égve hagyott egy

lámpát, de sehol máshol nem látott világosságot. Óvatosan, tapogatózva a szobájához osont, kinyitotta az ajtót, és belépett.

– Hol voltál? És kivel?

Oldalra kapta a fejét, és az anyjára bámult, aki a sarokban állt, karját összefonva a mellén, mint egy haragvó istenség, hálóingben és vállkendőben. Leonora hálát adott az égnek, hogy az ablaka a szálloda hátsó kertjére néz, és nem az utcára. Fontolóra vette, hogy hazudik valamit, de az anyja valószínűleg úgyseem hinne neki. Hiszen elég jól ismeri.

– Az *Elysium*ban voltam. Az egy klub hölgyeknek.

– Hallottam róla pletykákat. Állítólag különös dolgok történnek ott. Mit csináltál?

– Játszottam. – És ez igaz is volt. Nyert és veszített egyszerre.

– Miféle játékot?

– Kártyáztam.

Az asszony összehúzta a szemét.

– Nem hiszek neked.

Leonora sóhajtva levette a köpenyét, és az ágy támlájára terítette.

– Sajnálom.

– Ha kitudódik, hogy ott voltál...

– Ez egy hihetetlenül diszkrét klub. Senki sem beszél arról, kik járnak oda. A tulajdonos, Aidan Trewlove – mellesleg ő az egyik üzletember, akit Sam megkörnyékezett – azonnal elküld minden alkalmazottat, akinek eljár a szája, és bármit elkotyog a létesítményt látogató hölgyekről. És hidd el, senki nem akarja, hogy kirúgják a mennyországból.

A mama előrelépett.

– Nem járkálhatsz Londonban az éjszaka közepén! Feddhetetlennek kell lenned, ha férjet akarsz szerezni, és meg akarod óvni apád örökségét!

Nagyon jól csinálta, azt meg kell adni. Pontosan tudta, hova kell szűrni a kést.

– Nem értem, miért van ehhez szükség házasságra – vitatkozott vele Leonora. – Nekünk egy pénzes befektető kell, semmi más.

– Egy férfi mindkét szerepet betöltheti. Lehet férj és befektető egyszerre. Ami azt illeti, sokkal biztosabbak lehetünk a

befektetését illetően, ha már a családhoz tartozik. Sokkal könnyebben irányíthatsz egy férjet, mint egy befektetőt.

– Nem akarok olyan férfit, akit irányítani tudok. Egyenrangú partnert akarok.

– Olyan nem létezik – nevetett fel gúnyosan az anyja. – Egy házasság akkor jó, ha az asszony a főnök. A férfiak egyszerű lények, akiket az állatias szükségleteik miatt könnyű manipulálni. Megadod nekik, amit követelnek tőled, és cserébe ők boldoggá tesznek. Férjhez kell menned, Leonora. Kötelességed megtenni, tartozol ezzel a családnak. Szóval nincs több kirándulás mindenféle női klubokba!

Nagy volt a kísértés, hogy Leonora megmondja az anyjának, menjen a pokolba. De az apja az ő gondjaira bízta az asszonyt, ahogy Samet is.

Rád fognak támaszkodni, ha én már nem leszek. Bennük nincs meg a te bátorságod, ravaszságod vagy hajlandóságod, hogy megtedd, amit meg kell tenni.

Nora attól tartott, muszáj lesz férjhez mennie, még akkor is, ha nem akarja.

Másnap délután Leonora a szálloda kertjében ült egy kis asztalnál, és Camberley grófjával teázott. A férfi egy tíz szál vörös rózsából álló csokorral érkezett. *Tökéletes vagy* – ezt az üzenetet képviselte az árnyalat és a szám az anyja szerint, aki láthatóan szakértője lett a párok szavak nélküli kommunikációjának ebben a primitív és illedelmes társadalomban, amely nem engedett teret az érzelmeknek. Miközben a mama elmagyarázta a virágok üzenetét, és átadta őket a szobalánynak, aki vázába tette őket, Leonora kis híján megkérdezte: *No és azzal mit üzen egy férfi, ha a combjaim közé temeti az arcát?*

De persze nem merte, mert nem tudta volna megmagyarázni, hogy jut egyáltalán eszébe ilyesmi, és ez bonyodalmak egész sorát okozta volna. Az anyja kétségtelenül bezárta volna a hálósobájába, ahogy akkor is, amikor gyerekkorában szétszedte az apja óráját. Csak ezúttal ha végignyúlna az ágyán, lehunytt szemmel, nem az apró fogaskerekekre gondolna, hanem arra, mit tett vele Rook, hogyan ébresztette fel a vágyát, hogyan gyújtotta lángra minden porcikáját, hogyan változtatta szenvedélytől remegő, buja és ledér teremtéssé.

Mert Leonora újra akarta őt. Felébredt az érzékisége, és vágyott a kéjre, amit csak Rook nyújthatott.

Camberley-vel szemben ülve azon tűnődött, vajon a férfi észrevesz-e rajta valami különbséget azóta, hogy néhány nappal ezelőtt táncoltak a bálon. Vajon egy nő, aki már ismeri a teljes odaadást, az extázis érzését, más illatot áraszt, mint egy fiatal lány? Vajon egy férfi képes rá, hogy egy nőre rápillantva felmérje: már nem egészen ártatlan? Vagy attól, hogy belülről egészen másnak érzi magát, lehet, hogy kívülről ugyanolyan?

Ebből arra következtetett, hogy amit tett, az olyan rettenetes, hogy a természet nem akarja, hogy erről a kívülálló is tudomást szerezzenek...

Az anyja figyelő szemmel ült nem messze tőle, és még csak nem is igyekezett úgy tenni, mintha nem elemezné minden egyes mozdulatát.

Lord Camberley jóképű volt, ezt Nora nem tagadhatta. Az ajka talán kicsit vékony az ő ízlésének, de attól még kifejezetten csinos férfi. Te jó ég, eddig még csak egyetlen ajkat csókolt, és máris mindent ahhoz az egyhez viszonyít! Nem kellene nagyobb tapasztalat ahhoz, hogy megítélhesse, mit szeret és mit nem? Talán a vékonyabb száj még jobb is, mint a vastagabb... Ahogy mondani szokták, a puding próbája az evés.

Persze az is lehet, hogy az ajkak formája egyáltalán nem számít, a csókok közötti különbség kizárólag a személyen múlik. Bár ez nem zárja ki, hogy több csók után döntse csak el, melyik tetszik neki igazán.

A probléma csak az, hogy Rook nem csupán egy férfi a sok közül. Ő különleges vonzerőt gyakorolt Leonorára. Lám, Lord Camberley is vonzó arcvonásokkal rendelkezik, ő mégsem tudta volna elképzelni, hogy megcsókolja.

Rook valamiért más volt. Attól a pillanattól kezdve, hogy belépett azon az ajtón az *Elysium*-ban töltött első estén, Leonora azt akarta, hogy az ajka az övére tapadjon. És nem azért, mert túl akart lenni a csókon. Hanem mert a férfi látványa megdobogtatta a szívét, a testét forróság öntötte el, ráadásul úgy érezte, hogy zuhan, és csak Rook tudja elkapni és messzire repíteni.

Micsoda költői gondolatok! Leonora azon kezdett tűnődni, vajon a szállodában abszintot kevernek-e a teához, mert ez a csapongó-túláradó eszmefuttatás egyáltalán nem volt jellemző rá. Inkább gyakorlatias típus volt.

– Hogy tetszik önnek Anglia, Miss Garrison? – kérdezte most a férfi.

Úgy tűnt, ez az a nem túl eredeti kérdés, amellyel minden beszélgetése elkezdődik.

– Kicsit túl sok itt a szabály.

A férfi halkán felnevetett.

– Azt hiszem, igaza van.

– És mondja csak, ön mindig betartja ezeket a szabályokat?

A nemes lord elpirult.

– Őszintén szólva, fiatalabb korban nem nagyon tartottam be őket, de mostanában... Már tudom, hogy vannak bizonyos előnyei, ha szabálykövető az ember.

Például hogy nem kell egy bizonyos Aiden Trewlove dühével szembesülnie, gondolta kajánul Nora.

– Járt már valaha az *Elysium* klubban? Azt hiszem, a sógora a tulajdonos.

– Igen, ez igaz, de én még nem voltam ott. Nem enged be egyetlen társaságbeli úriembert sem. Csak hölgyek számára áll nyitva, és Aiden mindent megtesz, hogy megvédje a vendégei jó hírét.

Egyvalakit azért beenged... Egy olyan urat, akire rá meri bízni a titkait. Akiben Nora is megbízott.

Honnan tudta szinte azonnal, hogy a férfi nem fogja elárulni őt?

– Ha önön múlna, megengedné, hogy a húgai odamenjenek?

A férfi újra felnevetett.

– Hogy őszinte legyek, Selená ott találkozott Aidennek. Én bátorítottam, hogy menjen el.

Leonora diadalmasan az anyjára pillantott, akinek gyanakvó szeme most résnyire szűkült.

– Aiden Trewlove nem nemes – jelentette ki végül fitymálóan Mrs. Garrison.

Camberley meglepett arcot vágott. Vagy az asszony hanglejtése lepte meg, vagy az a tény, hogy beleszólt a beszélgetésükbe.

– Valóban nem. Nemesember fia, de ő maga nem nemes.

– Kétlem, hogy Mrs. Astor beengedné őt a New York-i báltermébe – folytatta az asszony.

Témánál voltak ismét. Miszerint az *Elysium* nem az ő lányának való. Mert nincs annál fontosabb az egész világon, mint hogy bejusson az ember abba a híres bálterembe.

– Az édesapja elhunyt, ugye? – kérdezte csevegő hangon az anyja, és Leonora azt kívánta, bárcsak ne nézett volna rá, és ne vonta volna be a beszélgetésükbe.

– Igen – mondta Camberley.

– Akkor ön soha nem lesz több, mint gróf?

– Nem. Maguk, amerikaiak úgy hiszik, hogy itt minden fán hercegek teremnek, de nem így van. – A férfi hangja élesen csattant, és Leonora gyanította, hogy ha nem virágcsokorral érkezett volna, udvarlási céllal, akkor sokkal keményebben

visszavágott volna. De amennyire csak tudta, visszafogta magát.

– A mamának semmi kifogása nincs a grófok ellen – biztosította a nemes lordot. – Csak nem egészen érti, hogyan lesz az egyik méltóságból a másik. Önök közül oly sokan több címet is viselnek, aztán az elsőszülött fiuknak lesz egy újabb címe, vagyis elég bonyolult ez a rendszer... Higgye el, anyám nem akarta megsérteni. Egyszerűen csak igyekszik rájönni a dolog nyitjára. Hogy őszinte legyek, szerintem örvendetes, hogy az alapító atyáink eltörölték a nemességet.

– Ha nem így lenne, akkor maguk, hölgyeim, nem jönnének ide, hogy megkeressék azt, amit otthon nem találnak, ugyebár?

– Valószínűleg nem. Még egy kis teát, uram? – A lány a lehető legkedvesebben mosolygott rá.

– Köszönöm, Miss Garrison, de most már mennem kell. – A férfi felállt, és Nora követte a példáját.

– Még egyszer köszönöm a szép rózsákat.

– Igazán nincs mit. Alig várom a ma esti írógépes bemutatót. – A lord kissé előrehajolt, és halkán, mintha titkot osztana meg vele, hozzátette: – Mindenki erről beszél a városban.

Ez örömteli hír volt. Legalább van érdeklődés. Az persze még kérdéses, lesznek-e befektetők.

Mivel ez nem Garrisonék rezidenciája volt, hanem csak a szállodájuk, Leonora nem kísérte ki a vendéget, hanem visszaereszkedett a kovácsoltvas székre, és azon tépelődött, vajon mit is akar igazán. Szeretne-e már holnap este befektetőkre találni, vagy jobb lenne, ha volna ürügyük még egy kicsit Londonban maradni. Arra gondolt, hogy később időnként visszatérhetne, hogy beszámoljon a befektetőknek. Pedig amikor ideérkeztek, nagyon szeretett volna mihamarabb visszautazni. Mostanra azonban elég sok dolgot megkedvelt itt, Londonban.

– Lord Camberley jó lehetőségnek tűnik – mondta Sam, miközben odasétált, és elfoglalta a gróf megüresedett helyét. Aztán idegesen dobolni kezdett a lábával.

Leonora kíváncsi volt, vajon mióta figyeli őket az öccse. Elrejtőzött valahol? Vagy csak most érkezett, és a folyosón futott össze a gróffal?

– Ha hozzámennél feleségül, Trewlove-ék biztosan felajánlanák

a támogatásukat.

– Camberley grófnéja... – ízlelgette a nevet az anyjuk, noha a gróffal elég utálatosan viselkedett. – Mellette legalább nem kellene várnod rá, hogy grófné lehess.

Leonora hallgatott, bár szívesen odavágta volna, hogy fütyül a címekre és a rangokra. Hogy gróf ide vagy oda, ő akkor is egy vikomtra vágyik!

– Talán inkább neked kellene hozzámenned feleségül – jegyezte meg epésen.

– Ne hidd, hogy nem gondolkodtam rajta. Vannak idősebb urak, özvegyek, akik szívesen maguk mellé vennének egy társat. De úgy vélem, a házasság a fiataloknak való, nem az én korosztályomnak.

– De ha egyszer én nem akarok férjhez menni!

– Akkor az önzőseged miatt tönkremegyünk.

Leonora szembefordult az anyjával, akinek olyan dühös volt a tekintete, hogy meglepődött, amiért elmaradt a pofon.

– Ez nem önzés, hidd el. Lord Camberley ugyan egész jóképű, de...

Nem vágyom rá, hogy megcsókoljon. Sem arra, hogy a mellemet nyalogassa. Sem arra, hogy a nyelve befurakodjon a lábam közé...

– Úgy érzem, nem illünk egymáshoz.

– Akkor majd alkalmazkodsز hozzá. Az a nők legfőbb feladata az idők kezdete óta. Hogy megfeleljenek a férjüknek.

– Ahogy te alkalmazkodtál a papához?

– Mindketten igyekeztünk idomulni a másikhoz.

– Szeretted őt?

Az asszony Samre nézett, aki az arckifejezéséből ítélve ugyanolyan kíváncsi volt a válaszra, mint Leonora.

Aztán a mama felsóhajtott.

– Végül megszerettem. Ahogy ő is engem. Mindketten hajlandóak voltunk alkalmazkodni a közös célok érdekében. Ahogy az a Darwin nevű tudós mondja: minden élőlénynek alkalmazkodnia kell a túlélés érdekében.

– Miért nem Sam alkalmazkodik? Miért nem ő nőül meg? Egy vagyonos menyasszony szép hozománnyal érkezne a családba.

– Nem akarok megházasodni – tiltakozott Sam olyan hevesen, mintha a nővére valami felháborító dolgot javasolt volna.

– Teljesen mindegy, kit vesz el Sam – mondta méltóságteljesen Mrs. Garrison, figyelmen kívül hagyva a fia kirohanását –, hacsak nem Viktória királynő egyik lányát, mert általa nem juthatok be Mrs. Astor báltermébe.

– Hát persze, mert ez a lényeg, ugye? Mrs. Astor báljai.

– Igen. Ez az álom.

Az anyja soha nem látszott még ilyen sebezhetőnek, Leonora meg is sajnálta. Az jutott eszébe, milyen szájalmas álmai vannak szegénynek. Ráadásul az is elég szájalomra méltó, ha az ember másoktól várja az álmai megvalósítását, ahelyett hogy ő maga lépne a tettek mezejére.

– A gyár sorsa téged egyáltalán nem érdekel?

– Nagyon is érdekel. Szükségünk van a bevételre. De megérdemlünk egy helyet az úri társaságban, itt és az Államokban egyaránt. Márpedig a legnagyobb reményünk a sikerre te vagy.

A lány sikítani tudott volna, de nem akarta megadni az anyjának azt az elégtételt, hogy kimutatja, mennyire feldühítette. Ha Rook ott lesz a bemutatón, talán elszökik vele egy időre, hogy megnyugodjon egy kicsit. Hogy megszabaduljon a gondoktól és aggodalmaktól, és csak érezzen és élvezzen. Rook tényleg őt magát értékelte, nem munkált benne semmi mögöttes szándék. Hisz Leonora önmagán kívül semmit sem nyújthatott neki, sem rangot, sem hatalmat, sem tekintélyt, sem gazdagságot. Neki aztán nem kellett befektetnie sehová, pláne nem az ő kis cégükbe ahhoz, hogy túléljen.

Talán meg tudná győzni, hogy egyszerűen szívességből tegye meg... Akkor talán Sam is megnyugodna végre.

Átnyúlt, és az öccse térdére tette a kezét, majd erősen lenyomta, hogy leállítsa a lába mozgását.

– Minden rendben lesz, Sam. Bármi történjék is, túl fogjuk élni.

– Bárcsak én is bízni tudnék ebben! Nem akarok fülem-farkam behúзва visszamenekülni New Yorkba, mert akkor az összes barátom ki fog nevetni. Mind azt hiszik, hogy bolondot csinálok magamból. Folyton elakadok, amikor megpróbálok elmagyarázni, mit csinálunk.

– Nem is igaz! Te olyan jól tudsz beszélni!

Sam rámosolygott, és egyszerre borzasztóan fiatalnak tűnt. Olyan volt, mint egy kisfiú, aki épp most kapott egy kiskutyát.

– Szeretek beszélgetni az emberekkel. Csak nem a gépekről és a gyárunkról.

– Ha ma este minden jól megy, hosszú ideig arról beszélgethetsz, amiről csak akarsz.

A Trewlove Hotel báltermében állva Leonora nem volt ideges. Szó szerint rettegett. Pedig ezért a pillanatért vágott át a hatalmas óceánon – hogy bemutassa, mit tud a szerkezet, amelyről az édesapjával úgy gondolták, hogy nagy változást hoz minden hivatal és iroda életébe. Az írógép jelenleg egy emelvényen álló asztalon pihent, nagy takaróval letakarva, amelyet Sam egy színpadias mozdulattal fog lerántani róla. Az öccse mindig is élvezte a teátrális gesztusokat és a figyelmet.

Állt ott egy másik asztal is, melyen csak toll, tintatartó és papír volt, a könnyebb összehasonlíthatóság kedvéért.

Főleg a helyzet rémítette meg Norát, az, hogy valóságos tömeg előtt kell beszélnie. Amikor útnak indult, nagyjából arra számított, hogy négy-öt úriember előtt kell elmagyaráznia a termékük működését, és mindent megtennie, hogy meggyőzze őket: legyenek partnerek a vállalkozásukban. Arra nem számított, hogy egy zsúfolásig telt bálteremben fog beszélni.

Persze látta az előnyét annak, hogy sokan eljöttek ma este. Sam láthatóan mindenkit meghívott, akivel csak találkozott az ivóban, a kártyabarlangban, a privát vacsorákon vagy estélyeken, és a legtöbben – ha nem is mindenki – elfogadták az invitálást. Leonora úgy vélte, hogy inkább kíváncsiságból, mint befektetési szándékból. Vagy talán az étel, az ital és a tánc vonzotta őket. Úgy tűnt, a britek élvezik az esti szórakozást.

A zenekar tagjai már alig várták, hogy játszhassanak. Az ajtó melletti sarokban egy fiatal nő pengetett egy hárfát. A hárfaművészt az anyjuk hívta el, aki egy kis eleganciát akart vinni az üzleti megbeszélésbe, amely este nyolc óra után bálba torkollik majd. Leonora gyanította, hogy az üzleti megbeszélés a későbbiekben is folytatódni fog – a táncparketten és azon kívül egyaránt.

– Bekukkanthatok a takaró alá? – kérdezte Lord Camberley.

Látta, ahogy a férfi belép a bálterembe, és egyenesen feléje tart. Rookot még nem pillantotta meg, de már nagyon várta. Biztos volt benne, hogy a megjelenése megnyugtatóná az idegeit. Bár

más szempontból talán zavaró lenne...

– Az aligha lenne igazságos a többiekkel szemben. Nyugodjon meg, már nem kell sokáig várnia.

– Márpedig az igazságosság hihetetlenül fontos – mondta egy ismerős hang, és a lány odafordult.

Természetesen Rook állt ott, jóképűen és magabiztosan. Úgy mérte végig, mintha vetkőztetné a tekintetével. De miért is vetkőztette volna, hisz már pontosan tudta, hogy néz ki ruha nélkül. Leonorának égett az arca, az ujjai pedig viszkettek a vágytól, hogy hozzáérhessenek a férfihoz, becsússzanak az inge alá, és végigtáncoljanak feszes hasán.

Alig kapott levegőt, olyan buja gondolatok rohanták meg.

Megérezte a férfi fanyar, citrusos illatát, és megszédült, mert már tudta, mennyire más illata van, amikor elragadja a szenvedély.

Rook megfogta a lány kesztyűs kezét, és hosszú csókot lehelt a kézfejeire.

– Miss Garrison!

– Uram!

A férfi elnézett mellette.

– Camberley! – biccentett oda hűvösen a grófnak, és annyira fagyos volt a hangja, hogy a lányt az sem lepte volna meg, ha a szájából apró jégdarabkák hullanak a padlóra.

– Wyeth! Hogyhogy eljött? Úgy hallottam, ön és a Sakkfigurák nem valószínű, hogy befektetnek Garrisonék üzletébe.

Leonorával fordult egyet a világ.

– Még nem döntöttük el, hogy részesedést vásárolunk-e a cégben, vagy sem. Ezért vagyunk itt ma este. Tekintve azonban, mekkora adóssága gyűlt össze az *Ikersárkányokban*, ön biztosan nem fog befektetni.

Camberley elvigyorodott.

– Erre ne vegyen mérget. Az adósságaimtól önnek köszönhetően megszabadultam, és tegnap este nagy szerencsém volt a játékban. Még nem tudom, mihez kezdek a rengeteg pénzzel, amit nyertem. Kíváncsian várom, mit ajánl Mr. Garrison.

Természetesen ő is úgy vélte, hogy Sam a cég vezetője, és ő az, aki befektetőket keres.

– Talán nem ő, hanem Miss Garrison lesz az, aki az ajánlatot teszi – mondta Rook, aki már Leonorát nézte, nem pedig Camberley-t.

– De hát... – A gróf láthatóan megütközött a felvetésen. – Hiszen itt most üzletről lesz szó, barátom. Mit tudhat egy hölgy az üzletről?

– Nagyon is sokat, ahogy azt a barátaim feleségei is bizonyítják. Az egyiknek egy író a párja, a másiknak egy nyomozó, a harmadiké pedig egy volt titkárnő, aki most is felügyeli az ügyei túlnyomó részét, és maga is sikeres befektető. Miután többször is beszéltem Miss Garrisonnal, merem állítani, hogy talán még többet is tud az üzlet működéséről, mint a fivére.

– Nos... – Camberley úgy nézett a lányra, mintha most látta volna életében először. – Tényleg?

Nora nem akarta rossz hírért kelteni Samnek, ugyanakkor hazudni sem akart. Az öccse megtett mindent, amit tudott. Az összejövetel nagyrészt az ő műve volt. Az biztos, hogy a jelenlévők többségét ő csábította ide. Nora nem áltatta magát azzal, hogy miatta jött ide ez a sok ember. Sam talán nem ismerte a cég működését vagy az írógép mechanikáját, de a lelkét is kitette, hogy ezt a bemutatót megszervezze, miközben Nora megelégedett volna azzal, hogy meghívja azt a négy üzletembert, akik miatt eredetileg ide jöttek.

– Sam és én társak vagyunk a vállalkozásban. Mindkettőnknek megvan a maga szerepe.

– De ön nyilván a férjének és a családjának szenteli magát, amint bekötik a fejét.

– Úgy vélem, képes vagyok összehangolni a kettőt: a családot és az üzletet.

A férfi összeráncolta a szemöldökét.

– És továbbra is részt vesz a sikeres vállalkozás vezetésében, amely kényelmes megélhetést biztosít önnek és a családjának?

– Nagyon remélem. Nem azzal a szándékkal vágunk bele, hogy csekély haszonra tegyünk szert.

A férfi fanyarul mosolygott.

– Nem szoktam hozzá, hogy egy nő haszonról beszéljen.

– Inkább a klubokban elérhető különféle szórakozási

lehetőségekről beszélne?

– Hát, az valóban érdekesebb. Ha megbocsátanak, hozok magamnak még egy kis pezsgőt. Hozzak önnek is egy pohárral, Miss Garrison?

A lány megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm. Majd később iszom.

Egy biccentést követően a gróf elsétált.

– Boldogtalan lennél, ha hozzámennél feleségül – mondta Rook.

– Azt hiszem, bárkihez hozzámelve boldogtalan lennék. A férfiak igyekeznek sarokba szorítani a nejükét. Márpedig én nem illek egyetlen sarokba sem.

– Nem, te túlságosan kalandvágó vagy. Neked kint a helyed a nagyvilágban.

– Kalandvágó? – Leonora átható pillantást vetett a férfira. – Ez egy új színönima a kéjvágóra vagy a bujaságra?

A férfi halkán felnevetett.

– Mi az, megbántad?

A lány megrázta a fejét.

– Nem, dehogy. – Sőt, ami azt illeti, többet akart. Szeretett volna valami sötét helyre kiosonni Rookkal, ahol a boltíves mennyezet veri majd vissza a kéjes sikolyait. És egyáltalán... Vajon tud olyan dolgokat csinálni vele a férfi itt is, amiktől sikoltani támad kedve?

– Nagyra értékeltem, amikor elmagyaráztad neki, hogy a nők többre is képesek, mint háztartást vezetni.

– Nekem is csak nemrég magyarázta el valaki – vetett rá sokatmondó pillantást Rook. – Én meg rájöttem, hogy az illető hölgynek igaza van. Egy rendkívüli nő bármire képes, amit a fejébe vesz.

– Szerintem egy átlagos nő is elég sok mindenre képes.

– És ez teszi őt rendkívülivé.

– Ez az első vitánk?

– Remélem, nem. – A férfi a színpad felé biccentett. – Te fogod bemutatni a gépet, ugye? Ezért utasítottad vissza a pezsgőt.

– Igen. Sam nincs igazán tisztában a gép működésével.

– Ennyire bonyolult?

– Nem. Egyszerűen csak nem érdekli a dolog. Sem maga az írógép, sem az üzlet. – Nora most először gondolkodott el azon, vajon mennyire igazságos az öccsével szemben, hogy megszállottan igyekszik felvirágoztatni a gyárat. Sam ugyan nem mondta el Leonorának, pontosan mi az álma, de egy korábbi beszélgetésükből már kiderült, hogy jó eséllyel semmi köze ahhoz, amin az apjuk évtizedekig fáradozott.

Hirtelen hangos tapsra lett figyelmes. A színpadra pillantva alig ismerte fel Samet. Magabiztosság sugárzott róla, az arcán mosoly ragyogott. Szeretett ott fent lenni, szeretett a figyelem középpontjában állni, és Nora eltűnődött, vajon zavarta-e a fivérét az a sok figyelem és elismerés, amit ő kapott az apjától. Nem emlékezett rá, hogy az öreg valaha is elvitte volna Samet valahová. A mama persze rajongott az ő kicsi fiáért, de lehet, hogy csak azért, hogy ezzel kárpótolja az apai figyelem hiányáért. Talán vele ezért is volt mindig annyira szigorú az anyja.

– Hölgyeim és uraim, üdvözlöm önöket! – Sam hangja betöltötte a termet. – Azért vannak itt, hogy tanúi legyenek egy olyan gép bemutatásának, amely meggyőződésünk szerint megváltoztatja az üzleti világot, és talán a magánéletünket is. A benne rejlő lehetőségek határtalanok. Engedjék meg, hogy bemutassam önöknek... – Megragadta a takarót, és egy lendülettel lerántotta. – Íme, az írógép!

Rook tudta, hogy követnie kellene a többiek példáját, és közelebb kellene mennie a színpadhoz, hogy jobban szemügyre vehesse a szerkezetet, de képtelen volt levenni a szemét Noráról. A lány arca úgy ragyogott, mint a minap az *Elysiumban*, amikor elévezett.

Amit a férfi csupán hideg fém alkatrészeknek látott, arra ő őszinte rajongással nézett, mintha legalábbis egy remekművet, egy műalkotást csodálna. Büszkeség és öröm sugárzott az arcáról, és elképesztően gyönyörű volt. Rook még életében nem látott ilyen szépet. Ó, mennyire szeretett volna belétemetkezni, és elveszni a mélységeiben, hogy ő is részesülhessen ebben a vegytiszta örömben, amely belőle áradt!

Gondolt rá, hogy virágot, ékszert, kesztyűt, harisnyát küld neki... De az ő kapcsolatuk annyira más volt. Nem udvarlás volt

az alapja, hanem a kíváncsiság. Azon tűnődött, vajon Nora hányszor gondolhatta át és vizsgálhatta meg részleteiben, amit tettek. Ami őt magát illeti, túl sokszor tette ezt, és kénytelen volt addig áztatni magát a hideg fürdőben, amíg mindene össze nem zsugorodott.

Talán el kellene mennie, itt kellene hagynia a bemutatót. A lány iránti érdeklődése pőre testi vágy volt, semmi több, és ha képtelen az ellenőrzése alatt tartani...

De igenis képes rá! Tud udvarias, hűvös, tartózkodó lenni.

– És most – folytatta Sam –, a nővérem, Leonora bemutatja önöknek a gép működését.

– Sok szerencsét! – mondta Rook, miközben a lány elindult a színpad felé.

Nora hálásan odabíccentett neki, de ő látta az idegességet és a kétséget a szemében. A sok amerikai fickó miatt, akik furcsának találták őt? Az anyja miatt, aki folyton szidta, csipkedte, és aki miatt kevesebbnek érezte magát?

– Ez a te pillanatod, Nora, és ragyogni fogsz. Ne hagyd, hogy bárki is elhomályosítsa a csillogásodat!

Nem volt egészen biztos benne, hogy van-e értelme annak, amit mondott. Sosem volt oda a versekért – sem szavalni, sem olvasni nem szerette őket, mert gyakran nem volt világos számára, pontosan mit is akar kifejezni a költő. Egy jó regényt sokkal szívesebben vett kézbe. De a mosoly, amellyel a lány megajándékozta, villámcsapás erejével sújtott le rá, csoda, hogy nem tántorodott hátra tőle.

Ahogy Nora a színpadra lépett, hosszú, karcsú ujjait végigfuttatta a gép egyik, sodrófához hasonló alkatrészén – olyan szeretettel, ahogyan egy anya simogatja meg a kedvenc gyermekét. Rook észrevette, hogy sokkal sápadtabb az arca, mint akár egy perccel ezelőtt. Nyilvánvalóan nem érezte jól magát a figyelem középpontjában, úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban elájulhatna. Rook legszívesebben odakiáltotta volna neki, hogy: *nézz rám!*

Talán kiabált is, vagy Nora egyszerűen megérezte, hogy meg akarja nyugtatni, mert a tekintete végigvándorolt az egybegyűlteken, és végül rajta állapodott meg. Rook melegen és

biztatóan rámosolygott, mintha biztosítaná afelől, hogy igenis képes lekötni a hallgatóság figyelmét.

A lány aprót bólintott, megköszöri a torkát, és végigsimított a fekete fémeszközt díszítő virágokon.

– Az írógép – mondta szeretettel – apánk ötlete volt, aki felismerte, hogy egy sikeres vállalkozásnak szüksége van valami gyorsabb módszerre a levelezéshez. Állandóan tintatartóba mártogatni egy tollhegyet, és precíz betűket rajzolni időigényes, különösen, ha az embernek száz ügyféllel kell kommunikálnia, és azt akarja, hogy a levelei mind olvashatóak legyenek. Tehát ezt a megközelítést választottuk. A ma esti bemutatóra sokan kaptak olyan meghívókat, amelyeket ezzel a géppel készítettünk, mert azt akartuk, hogy saját szemükkel lássák, hogyan néznek ki a betűk a papíron. Mintha egy nyomdában nyomtatták volna, igaz? Bár ezt nem lehet utánnyomni, mint a nyomdai kiadványokat, vagyis minden egyes dokumentumot külön-külön kell elkészíteni, de emiatt lehetővé válnak a változtatások, tehát nem kell hogy minden dokumentum pontosan ugyanúgy nézzen ki. De végső soron az egységes íráskép és az írás sebessége az, ami ezt a gépet létfontosságú üzleti eszközzé teszi. Lady Knightly több irodalmi mű szerzője, gondolom, senkinek nincs kétsége afelől, hogy az átlagosnál lényegesen gyakorlottabban és gyorsabban forgatja a tollat. Lenne olyan kedves, mylady, és csatlakozna hozzám egy kis házi verseny erejéig?

A közönség felmorajlott, ahogy Regina elindult a színpad felé, de Rook tudta, hogy valójában Nora volt az, aki lenyűgözte a hallgatóságot. Nem csoda, hisz ez volt a szenvedélye. Édes istenem, ez a nő semmit sem csinált fél szívvel! Akár csókolózásról volt szó, akár arról, hogy egy új találmányt igyekezett eladni a potenciális befektetőknek, teljes elánnal vetette bele magát a feladatba. És nem az eladás volt a szenvedélye, vagy a befektetők behálózása – rájuk csak a cég pénzügyi nehézségei miatt volt szüksége. Nora magáért a gépért rajongott. A fogaskerekekért, a billentyűkért, a karokért és tengelyekért. A szerkezetért, amely képes volt valami figyelemre méltó dologra. Valamire, amit Nora nagyra értékelt. Valamire, amit... őszintén szeretett.

Milyen szerencsés a férfi, aki elnyeri az odaadó és szenvedélyes szerelmét!

Kíváncsi volt, vajon Camberley is hasonlóan látja-e, ő is észrevette-e a lány értékeit.

Amint Regina elhelyezkedett, Nora visszafordult az elragadtatott közönség felé.

– Amíg Lady Knightly tollal és tintával azt írja: „ez volt a legjobb és egyben a legrosszabb időszak”, addig én az írógép billentyűin fogom lekopogni ugyanezt. Sam, szólj, mikor kezdhetjük!

Az öccse meglehetősen kimérten kezdett el számolni:

– Három, kettő, egy, rajta!

Az írógép nem volt csendes szerkezet, és Rook azon tűnődött, hogy ez a hangos kopácsolás idővel zavaróvá válhat, de a kattogásnak volt egyfajta ritmusa is, ami viszont megnyugtatólag hatott.

– Kész! – mondta Nora.

Regina felnevetett, és letette a tollát.

– Én csak addig jutottam, hogy: „ez volt a legjobb és”. Szerintem az üzleti életen kívül mások is hasznát vehetnék a gépnek. Ez itt eladó?

– Ez csak prototípus – mondta Nora. – De a befektetők segítségével néhány változtatást eszközölnénk a gyárunkon, hogy tömegesen kezdhessük gyártani a gépet. Szeretné kipróbálni?

– De még mennyire!

– Ha valaki más is szeretné közelebbről megnézni, hogyan működik, kérem, jöjjön közelebb a színpadhoz! – mondta Sam. – Megengedjük, hogy legépeljenek egy rövid szöveget, amit természetesen magukkal vihetnek. Rengeteg papírt hoztunk. Remélhetőleg néhány ilyen üzenet arról fog szólni, hogy szeretnének befektetni a vállalkozásunkba – tette hozzá kedves mosollyal.

– Nos, ez lenyűgöző volt – állapította meg Király, aki most Rook mellett állt, ahogy a többi Sakkfigura is. Rook észre sem vette, mikor mentek oda hozzá a barátai, feleségüstül.

– Bizonyára hasznát vettem volna, amikor a titkárnőd voltam – bólogatott Penelope. – Azt hiszem, a jelenlegi titkárnőd is

értékelné.

Knightly összeráncolta a homlokát.

– De vajon elég nagy számban fogy majd ahhoz, hogy nyereséges legyen a vállalkozás, vagy el fog múlni az újdonság varázsa? Az átlagemberek számára is hasznosnak bizonyul majd, vagy csak az elit játékszere lesz?

– Ez nagy kérdés, nemde? – Bástyá a színpad felé nézett. – Úgy tűnik, az embereket érdekli a dolog.

Igen, az írógép határozottan felkeltette a meghívottak érdeklődését. Rook tudta, hogy ha befektet, ahogyan arra kísértést érzett, Nora visszatér Amerikába, és elérhetetlenné válik számára.

De ma este még elérhető közelségben volt. Az ízletes szája, a pompás melle, a feszes fenéke... Ó, mennyire vágyott rá, hogy még egyszer belefeledkezhessen a gyönyörű testébe! Csak még egyszer, utoljára...

Észrevette, hogy van pár kellemetlen következménye annak, ha sok időt tölt Norával. A fogát csikorgatta, a keze pedig önkéntelenül is ökölbe szorult, amikor Camberley tette a szépet a lánynak. Nem mintha nem érdemelte volna meg a dicséretet vagy a figyelmet. Igenis megérdemelte. Neki azonban nem nagyon tetszett, ahogy a gróf birtoklóan mellé áll, és úgy beszélget vele, mintha Nora csak az övé lenne. És amikor a lány kedvesen rámosolygott arra a félnótásra...

Rook nem volt féltékeny. Szó sincs róla! Egyszerűen csak... ingerültté tette a gondolat, hogy valaki – különösen Camberley – ugyanolyan jól ismerheti Norát, mint ő. De pillanatnyilag ő volt a nyerő ebben a játékban, mert elég jól ismerte a lányt ahhoz, hogy tudja, amit senki más nem tudott: valamikor teljesen szétszedte és újra összerakta azt az írógépet. Értette a szerkezet minden csínját-bínját. Ismert minden kart, minden csavart, minden rudat.

Ha még sok időt töltött volna együtt Norával, talán őt is megpróbálta volna szétszedni, kielemezni, tanulmányozni minden egyes részletét, igyekezett volna megérteni, mielőtt újra összerakja. Ez a gondolat megrémítette Rookot.

Ő ugyanis réges-rég falakat emelt önmaga köré. De a lány

kedvéért le akarta engedni a felvonóhidat...

Olyan volt, mintha a madárházban állt volna az állatkertben. Az a sok kérdés, csacsogás, kuncogás, sóhajtozás, a megjegyzések... És az állandó kopogás zaja, ahogy az emberek tanúbizonyságot tétel a fantázia teljes hiányáról, lepötyögték a nevüket egy darab papírra!

Ennek alapján akár diadalmas sikernek is nyilváníthatta volna a bemutatót, de eddig senki sem jelezte, hogy szeretne befektetni. Vagyis elég vegyes volt a kép.

Lenyűgöző! – álmélkodott valaki.

Túl személytelen – fanyalgott egy másik. Nem érzékeli az író személyiségét vagy karakterét. Mindenkinek a levele ugyanúgy fog kinézni.

Úgy érti, hogy mindegyik olvasható lesz? – szerette volna közbeszúrni Nora.

Mi van, ha eltörik?

Akkor meg kell javíttatni, ugyanúgy, mintha egy kocsi tengelye törne el, vagy mint amikor elszakad egy ruha.

A szépírás művészetének befellegzett. Miért tanuljon meg az ember betűket formázni, ha egy egyszerű koppintással is előállíthat egyet?

Viszont soha többé nem lesz tintás az ujjad. Az azért jó lenne, nem?

Szeretem azt a mozdulatot, amikor a tollat a tintatartóba mártjuk és a papírra helyezzük. Olyankor szinte művésznek képelem magam.

Tollat és írógépet egyaránt használhat, attól függően, mi az, amit ír. Nem kell kidobni az egyiket ahhoz, hogy a másikat használhassuk.

Írhatsz titokban levelet valakinek, akit csodálsz, és az illető soha nem tudná kitalálni a kilétedet.

Pontosan. A leveleink mind ugyanúgy néznének ki.

Sam a legtöbb kérdés megválaszolását rá bízta, különösen azokat, amelyekben el kellett magyarázni, hogyan is működik pontosan az írógép. Ő maga türelmesen biztosította az embereket afelől, hogy ha nem tetszik nekik, hogy virágok díszítik a gép oldalát, kérhetnek rá másféle mintát, vagy akár díszítés nélkül is megrendelhetik. És mindig külön hangsúlyozta

a hölgyeknek, milyen egyszerű a használata, mintha egy nő képtelen lenne bármi bonyolult dolgot csinálni. Az öccse ezzel kapcsolatos megjegyzései bosszantották a lányt. Miért tudná ügyesebben kezelni az írógépet egy férfi, mint egy nő? Ez csak egy eszköz a kommunikáció felgyorsításához. Mindkét nem egyformán alkalmas a használatára.

Amikor azonban rázendített a zenekar – az anyjuk kétségkívül kezdte elunni magát, és szólt a zenekarnak –, a tömeg lassan feloszlott, és az emberek elindultak a táncparkett felé.

Néhányan maradtak csak, hogy alaposan szemügyre vegyék a gépet. Király, Ló és Básty a feleségeikkel együtt odasétáltak, hogy jól megnézzék maguknak. Leonora körülnézett, hol lehet Rook. Megnyugtató érzés volt számára, amikor a pulpituson állt, és belekezdett az előadásába, hogy a pillantásuk találkozott. Életének nagy részét magányban vagy csendes zugokban töltötte, ahol tárgyakat vizsgált és elemzett.

A dolgok működését általában sikerült megfejtene, ám az embereket sosem értette igazán. Ők sokkal bonyolultabbak voltak, és nem mindig a várakozásnak megfelelően működtek. Valami gonoszat mondtak, amikor kedvesnek kellett volna lenniük. Nem azt a következtetést vonták le egy dologból, ami szerint logikus lett volna. Másik könyv, másfajta színdarab tetszett nekik, és nem ugyanazt az időjárást szerették. Leonora sokakkal ellentétben imádta az esőt. Az állandó kopogása az ablakon megnyugtatta, segített neki gondolkodni. Sam mindig napsütést akart, és panaszkodott, ha az eső miatt odabent kellett maradnia.

Szóval Nora nem igazán értett az emberekhez. Rookot azonban meg akarta érteni, mert úgy gondolta, talán ő a legbonyolultabb mind közül. Vagy legalábbis az iránta táplált érzései rém bonyolultak voltak.

Sam teljesen lefoglalta azokat, akik még mindig a gépet tanulmányozták. Már nem volt szüksége a nővére. Egész ügyesen kitért a technikai kérdések elől.

Nora ezért úgy döntött, rövid időre kiszakad ebből az örületből, az emberek tömegéből, akik most táncoltak, sétálgattak és iszogattak. A színpadról lelépve hirtelen Lord Camberley-vel

találta magát szemközt.

– Ez lenyűgöző volt – bókolt a férfi. – Gondolja, hogy busás bevételt hoz majd?

Mert ez volt az, amit a nemes lord akart. Ezért beszélgetett, ezért táncolt vele, ezért hozott neki virágot. Nem azért, mert különlegesnek találta, nem azért, mert vonzódott hozzá, hanem mert benne látta a lehetőséget, hogy megtöltse az erszényét.

– Remélem.

– A remény nem stratégia.

– Jelenleg csak ezt tudom felajánlani. Sajnos úgy érzem, hamarosan rám tör a migrén... Ha megbocsát, rövid időre muszáj valami csendes helyre visszavonulnom.

– Persze. Aláírhatom a táncrendjét, mielőtt elmegy?

Norának fogalma sem volt róla, visszatér-e még.

– Jelenleg nincs nálam, de az utolsó keringőre beírom a nevét, jó?

– Nagyszerű. – A lord biccentett, és elindult Sam felé.

Nora pedig, kerülve a szemkontaktust és az embereket úgy általában, hálás volt, amikor végre elérte az ajtót. Végigment a folyosón egy másik ajtóhoz, amely kifelé vezetett a kis kertbe, ahol korábban együtt teázott Lord Camberley-vel. Amikor a folyosó végéhez ért, hátrapillantott a válla fölött, de senkit sem látott. Senki sem követte. Az ajtó túloldalán béke és csend honolt. Jótékony magány.

Furcsa, hogy amikor kilépett a kertbe, egy pillanatra elszomorodott, mert rájött, hogy valójában nem egyedül akart lenni, hanem kettesben Rookkal. A férfi azonban talán már el is ment, mert nem nyűgözte le a gép. Pedig Leonora annyira szerette volna megosztani vele a részleteket, végigmutogatni neki minden egyes alkatrészt! A férfi nyilván nagyon unalmasnak találná – de ezt még véletlenül sem árulná el neki. Érdeklődést színlelné, és hagyná, hogy Nora az idők végezetéig beszéljen. Ha vele volt, a lány önmaga lehetett. Nem kellett megjátszania magát, eljátszania a tökéletes leány vagy tökéletes nővér szerepét. Nem kellett azon dolgoznia, hogy tökéletes örököse legyen az apjának.

Amikor vele volt, minden más megszűnt létezni, csak ők ketten

maradtak az általuk teremtetts kis világban.

A teraszról lesétálva megpillantotta a kert sarkában az üvegházat. Elindult felé.

Most, hogy a bál már javában zajlott, mások is úgy dönthettek, hogy kimennek a kertbe, és ő nem akarta, hogy megzavarják.

Az üvegházban csend honolt, csak nagyon halványan szűrődött be a bálteremben szóló zene. Nem volt egészen sötét, az üvegen át besütött a hold, és látni lehetett a kerti utakat szegélyező gázlámpák fényét is. És ez a csodálatos illat! Megannyi virág nyílt az asztalokon álló kis cserepekben, amelyeket a kertész nevelgetett – nagyjából úgy, ahogy Norát is nevelgette az apja. Felderítette, mi iránt érdeklődik, és lehetősége szerint igyekezett megválaszolni a kérdéseit; segített abban, hogy kibontakozzon a tehetsége, az egyénisége. Emiatt vált Nora annyira mássá, mint a többi nő. Emiatt lett alkalmatlan a házasságra. Emiatt lett furcsa, emiatt nem értette meg senki. Inkább kinevették és kigúnyolták. Mert olyasvalaki lett, aki még a nászéjszakáján is azt firtatja, milyen erő mozgatja a *dugattyút*.

Ó, mennyire szeretne volna már megtapasztalni ezt a bizonyos érzést!

Nem merte megkérni Rookot, amikor együtt voltak, hogy tegye magáévá. Elfogadott mindent, amit a férfi felajánlott, de túlságosan félnék volt ahhoz, hogy kijelentse, hagyományos módon is szeretkezni akar vele. Haragudott magára a gyávasága miatt. Hiszen hamarosan hazaindulnak! Tényleg szűzen akarja elhagyni Anglia partjait?

De ha így dönt, egy búcsúcsókot akkor is szeretett volna Rooktól. Vagy már elcsattant az utolsó csókjuk? Ez sincs kizárva. Talán ez volt az oka, hogy a férfi eltűnt a bemutatóról... Jelezni akarta, hogy kettejük között mindennek vége.

Hallotta, ahogy az ajtó csendben kinyílik mögötte, mert felerősödött a zene, majd ismét elhalkult, ahogy az érkező beljebb lépett, és becsukta az ajtót. Nora lassan megfordult. Már azelőtt tudta, ki az, mielőtt megpillantotta volna az arcát. Ezért nem pördült meg ijedten, és egy pillanatra sem lett rajta úrrá a pánik. Valahogy megérezte Rook jelenlétét, és tudta, hogy biztonságban van.

– Azt hittem, az írógéped mellett maradsz – mondta halkán a férfi –, esetleg anyád a parkettre vonszol, és kötelez rá, hogy minden úriemberrel táncolj.

– Kezdtem rosszul érezni magam, és gondoltam, pihenek egy kicsit. Nem vagyok hozzászokva ennyi figyelemhez. Nem akartam én állni a középpontban, inkább azt szerettem volna, ha a gépre figyelnek.

Mintha Nora egy ijedős kanca vagy szarvasüñő lenne, amely elszaladhat, ha megijed, Rook csak egy egészen kicsi, lassú lépést tett feléje.

– Te tervezted a gépet, ugye?

Nora szívét eltöltötte az öröm, amiért Rook kitalálta. Elég jól ismerte ahhoz, hogy rájöjjön a titkára. Bár a kapcsolatuk látszólag csak fizikai síkon mélyült el, valójában sokkal több mindent osztottak meg egymással, nem csupán a testi gyönyört. Bizalommal voltak egymás iránt, és rengeteg mindent tudtak a másiktól. Ha szerelmesek nem is voltak, nagyon erős vonzalmat éreztek egymás iránt. Nora biztos volt benne, hogy nagyon fog hiányozni neki a férfi, ha elhagyják Angliát.

– Igen. Az apámnak.

– Azt akartad, hogy büszke legyen rád?

Talán mégsem ismer olyan jól, gondolta Nora. A büszkeség ugyanis soha nem játszott szerepet egyetlen eredményében sem. A siker mindig elég jutalom volt számára.

– Nem. Az egészsége kezdett megromlani, és ez nagyon lesújtotta. Azt mondta, úgy érzi, mintha egyre halványulna, már most is csak árnyék, és végül egyáltalán nem lesz látható, eltűnik ebből a világból. Pedig mielőtt megbetegedett, olyan életerős volt, olyan vibráló egyéniség! Egy idő után nem tudott segítség nélkül járni, enni. Aztán már egy tollat sem tudott megfogni. Minden levelet nekem diktált. Vissza akartam adni neki azt a képességet, hogy egyedül is írhasson. Amikor meséltem neki az ötletemről, és megmutattam az első néhány vázlatot, amit készítettem, felvillanyozta a gondolat, hogy valami olyat hozunk létre, ami korábban nem létezett. Segített kitalálni a bonyolultabb részeket, aztán végig támogatott, míg el nem készültek az alkatrészek. Miután megépítettem a gépet, elsőként

ő próbálta ki. Megnyomta a kiválasztott billentyűt, és az első betű lecsapódott a papírra... Istenem, milyen elégedett, diadalmas és boldog volt az arca! Ez a gép volt az utolsó dolog, amit együtt csináltunk.

Nem tudta, mikor lépett hozzá Rook ennyire közel, de most gyengéden végigsimított az állán.

– Ezért olyan fontos neked, hogy a cégetek fennmaradjon?

– Igen. Úgy érzem, ezzel segítek megőrizni apám emlékét.

– És gondolom, nem fogod a saját találmányodként elismertetni a géped.

– Én tudom, hogy az enyém. Ismerem a képességeimet. Nincs szükségem nyilvános elismerésre.

– A képességeid igen sokrétűek. Most Lord Camberley elbűvölésére céloztam...

– Nem hinném, hogy sikerült elbűvölnöm, és nem is állt szándékomban – tiltakozott a lány. – Bár kedvelem őt, valahogy nem tudom elképzelni, hogy vele... szóval hogy rosszkodjak vele.

– Miért? Kivel szeretnél rosszkodni?

– Veled – vallotta be Nora halk sóhaj kíséretében.

Nem tudta, hogy a férfi borult-e rá az ő szájára, vagy fordítva, de most olyan csók következett, amilyenben még nem volt része. Tüzes, forró és követelő.

A férfi ajka végigvándorolt Nora selymes nyakán, és a lány vágytól reszketve hátravetette a fejét. És micsoda hangokat adott ki! Furcsán állatias, nyüzítésre emlékeztető sóhajok és nyögések törtek elő a torkából. A férfi közben öblös és mély mordulásokat hallatott.

Persze időnként Nora józan esze is jelentkezett, és emlékeztette, hogy pillanatnyilag egy üvegfalú épületben tartózkodik, ám az, hogy végre megint összesimulhatott a testük, minden mást felülírt. Csak Rook számított, senki más. A férfi, aki újra a száját kezdte csókolni, majd lehajolt, megfogta a lábát, és felemelte. Nora ösztönösen a derekára kulcsolta, a férfi pedig benyúlt szoknya és az alsószoknya szegélye alá, és a keze megindult a bokáján felfelé. Reszketés futott végig a lányon, és Rook nyaka köré fonta a karját, mert nem volt biztos benne, hogy

képes lenne megállni fél lábon.

De ahogy a férfi egyre erősebben szorította magához, rájött, hogy Rook nem hagyja elesni, hanem minden támogatást megad neki, amire csak szüksége van.

Rook nem így tervezte, nem ezért jött ide, de nem tudta volna ellökni magától Norát, aki kétségbeesetten akarta őt.

A kertben állt, és a skót whiskyt kortyolgatta, amit Aiden hozott neki a szálloda étterméből, hisz mivel ez egy Trewlove-szálló volt, az összes Trewlove megjelent a nagy eseményen.

Miután végignézte a bemutatót, úgy érezte, szüksége van egy kis időre egyedül, hogy átgondolja a befektetés előnyeit, mert Nora közelében nem volt ura a gondolatainak, az érzéseinek, és a döntés, hogy befektessen-e, kicsúszott a kezéből.

Alig néhány perce töprengett, amikor meglátta a lányt az üvegház felé sétálni. Tudta, hogy hagynia kellene őt, távol kellene maradnia tőle, mert sajnos képtelen ellenállni neki. Ezt az is bizonyította, hogy amikor a lány szája az övére tapadt, ahelyett hogy bölcsen kibontakozott volna a karjából, teljesen belefeledkezett a csókba. Nora aztán nem végzett félmunkát! Lám, az apja elvesztette a képességét, hogy levelet írjon, és mivel az öregúr annyira kedves volt a szívének, készített neki egy gépet. Egy gépet, amelyért nem követelt magának dicsőséget, hanem önzetlenül azt állította róla, hogy az másvalaki álma és alkotása.

Rook el sem tudta képzelni, hogy valaki ennyi szeretet érezhet az apja iránt, és szinte irigyelte őt ezért az érzésért. Meg hogy olyasvalaki nevelte fel, aki ennyi odaadást oltott belé. Ő legszívesebben kitörölt volna az agyából minden, apjára vonatkozó emléket.

A lány karjában pedig mintha el is halványult volna az apja emléke és minden múltbéli sérelem. Nem volt többé jelentőségük, nem gyakoroltak hatást a jelenlegi életére.

Csak Nora számított, és ez a csillapíthatatlan éhség, amely arra készítette, hogy teljesen és maradéktalanul birtokba vegye.

A szájával végigsimított a lány nyakán és csupasz vállán.

– Olyan szép vagy! – motyogta. – Olyan hihetetlenül gyönyörű...

– Melletted tényleg annak érzem magam.

Az évek során férfiak egész sorának kellett volna erről meggyőznie Norát, Rook mégis örült, hogy végül tőle kapta meg azt, ami megilleti. Amikor majd elhagyja ezt az országot, magával viszi az együtt töltött idő emlékét. A csókok, érintések és becézgetések emlékét.

Ő volt az első, aki felemelte a lány szoknyáját. És mivel volt szíve, nem akarta, hogy ő legyen az utolsó. Nem kívánta, hogy Nora egyedül, magányosan élje le az életét.

Pedig általában semmi rosszat nem talált a magányban. Ő maga is azt kereste világéletében. Most mégis elszorult a torka a gondolatra. Talán ez volt az egyik oka annak, hogy átvágott a kerten, és követte Norát. Mert a lány magányosnak tűnt, amikor belépett az üvegházba. Miután elvarázsolt egy emberekkel teli báltermet – akik közül sokakat valószínűleg inkább az amerikaiak iránti kíváncsiság hozott ide, mintsem a gépük iránti érdeklődés vagy a befektetési vágy –, inkább a bókokat, az elismerést kellett volna bezsebelnie. Ehelyett itt volt, egyedül.

Lehet, hogy őt várta? Mert tudta, hogy Rook meg fogja találni, ahogy eddig mindig megtalálta?

Abban a pillanatban úgy érezte, mintha össze lennének kötve, és akárhányszor válnak is szét, később mindig újra egymásra találhatnak.

De már nem volt elég csak csókolni, megérinteni és megízlelni Norát...

Ellen kellene állnia a kísértésnek, ezt pontosan tudta. Már akkor, amikor körülnézett, látja-e valaki, ahogy belép az üvegházba. Ahogy titkon elindult errefelé, sima, nyugodt mozdulatai nem tükrözték a szíve vad, gyors dobogását.

Nora úgy befészkelte magát a gondolatai közét, mint egyetlen más nő sem. A féltékenység, amely már akkor is hatalmába kerítette, amikor egy másik férfival táncolt, szintén új volt Rooknak. Hiába tudta, hogy a lány nem partnert keres, csak befektetőt, aki segít neki valóra váltani az apja álmát. Azon tűnődött, vajon mi lehet Nora álma, és hogy vajon a lány pazarolt-e akár egyetlen gondolatot is erre.

Tudta, hogy hajszálnyira van attól, hogy az apja nyomdokaiba lépjen, mégis úgy érezte, hogy a kéjvágynál jóval több, ami hajtja.

Persze vágyott a lány gyönyörteli sikolyaira, elfojtott sóhajaira, kéjes nyögéseire, és végül arra az édes, kielégült mosolyra, ami hihetetlen boldogsággal töltötte el, és amitől úgy érezte, mintha meghódította volna a világot.

Pedig sejtette, hogy inkább Nora hódította meg őt.

Annyi év alatt még soha nem érezte ezt a mindent elsöprő vágyat, hogy megszegje a fogadalmát, és mélyen beletemetkezzen egy nőbe. Kéjt adott és kapott, tényleges beteljesülés nélkül. De Norával ez nem volt elég. Teljesen birtokolni akarta őt, és az övé akart lenni egészen.

Akarta ezt az erős, merész, leleményes nőt, aki nemcsak az órákat és a rulettasztalt szedte szét, hanem a falakat is lebontotta, amelyeket ő az évek során gondosan maga köré emelt. Hogy senki ne vonhassa kétségbe a jó hírét, a becsületét. Hogy soha ne suttogják róla: *ugyanolyan, mint az apja*.

Jó sokáig visszafogta magát, de már kezdett belefáradni az önmegettartóztatásba. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy a lány hamarosan elutazik, hogy olyan messze lesz tőle, és soha nem lehet az övé.

Most, hogy Nora éppen a lüktető ágyékán vonaglott önfeledten, különösen nem.

Ujjai végigsiklottak Nora combjának belső oldalán, fel-le, fel-le, mindig egy kicsit feljebb, míg végül utat találtak a bugyijába. A lány felkiáltott, de úgy, mintha könyörögne: *Ne hagyd abba! Ne hagyd abba!*

Rooknak persze esze ágában sem volt abbahagyni, sőt. Hamar megtalálta minden gyönyör középpontját.

– Ó, milyen nedves vagy! Máris készen állsz... Ha tudnád, mennyire vágyom rá, hogy elmerüljek benned! Érezni akarom, ahogy a tested bársonyosan körbezár, ahogy lüktetsz körülöttem, amikor az extázis eluralkodik rajtad...

Nora lágyan megharapta a fülcimpáját, majd rekedtes hangon a fülébe súgta:

– Én is akarom, Johnny. Akarlak téged, minden porcikádat. Mutass meg mindent, amit egy férfi egy nőnek nyújtani tud! Tégy magadévá, igazán!

– Egek, Nora...! – Rook végképp elvesztette minden önuralmát.

Már nem mérlegelte, mi helyes, és mi helytelen. Talán azért, mert amit a lány kért, olyan hihetetlenül helyénvalónak és természetesnek tűnt. Mintha az ismeretségük első pillanatától kezdve ebbe az irányba tartottak volna.

Ellépett Norától, és egy mozdulattal lesöpörte a közeli asztalról az orchideákat. Holnap majd küld pénzt a pótlásukra. Aztán feltette a lányt az asztalra, és birtokba vette a száját.

Nora közben kigombolta Rook nadrágját, és kiszabadította a férfiasságát. Az ujjai köréje fonódtak.

– Kérlek! – esdekelt, holott egy ilyen nőnek soha nem lenne szabad semmiért sem könyörögnie.

Lázás igyekezettel együtt emelték fel Nora szoknyáját és alsószoknyáját, egészen a derekáig. Rook közben próbált a sokéves önuralmára támaszkodni, küzdött, hogy az a felelősségteljes férfi lehessen, aki mindig is volt, de a lány olyan kísértést jelentett számára, amilyennel még nem találkozott. Képtelen volt ellenállni neki.

Határozott mozdulattal benyomult Nora forró, bársonyos ölébe, aztán hirtelen mozdulatlaná dermedt, és arcát a lány nyakába temette.

– Olyan átkozottul jó érzés! – lihegte.

– Nekem is – sóhajtotta Leonora.

A férfi lassan, gyötrelmes lassúsággal mozogni kezdett. Már nem is értette, miért tagadta meg magától ezt az édes gyötrelmet. Nora olyan feszes volt, és olyan tökéletesen illeszkedett hozzá, mint egy kézzel varrt kesztyű. Még egyszer megcsókolta, mert mindenre szüksége volt: az ízére, a nyögéseire, a forróságára. De a lány is hasonlóan érezhetett, mert lázasan cirógatta, majd benyúlt az inge alá, és a hátába vájta az ujjait.

Rook ki akart venni egy szobát, hogy újra megtehessék mindezt, csak ruhátlanul. Azt akarta, hogy a lány egy ágyon feküdjön a puha matracon. Bár el tudta volna képzelni azt is, hogy a falnak vagy az ablaknak támasztja Norát. Esetleg leszorítja egy pamlagra. Minden elképzelhető pózban magáévá akarta tenni. De most...

– Nocsak! Ez aztán érdekes!

Rook mozdulatlaná dermedt, a lány pedig felszisszent, amikor meghallotta az anyja idegesítő hangját. A férfi átkozódott, mert lám, a cím- és rangéhes öregasszony mégiscsak szerzett egy lordot a lányának. Az sem számított, hogy ezzel azt kockáztatja: szégyent hoz Nora fejére.

Amilyen nyugodtan csak tudott, átnézett a válla fölött, de nemcsak Mrs. Garrisont látta az ajtóban, hanem a bátyját, Aident és Mick Trewlove-ot is.

– Ha magunkra hagynának minket egy percre – mondta olyan hangon, ami csöppet sem emlékeztetett kérésre, sokkal inkább parancsra hasonlított.

Az urak távoztak, de az asszony maradt, és eltökélten keresztbe fonta a karját a mellén.

– Bolond lennék, ha kettesben hagynám a lányommal.

– A kár már megesett, asszonyom, szóval nyugodtan kifáradhat.

Mrs. Garrison olyan diadalmasan mosolygott, hogy Rook legszívesebben hozzávágott volna egy cserepes növényt.

– Mama, én kértem, hogy tegye meg... – kezdte Nora.

– Hát persze hogy kérted. Mert elcsábított. A férfiak már csak ilyenek. Kihasznlják a helyzetet. Ám ennek következményei vannak! Gyorsan hozd rendbe magad! Meg kell terveznünk az esküvőt.

Végül kísétált, és az ajtó becsapódott mögötte.

Rook lesegítette Norát, majd homlokát az övéhez nyomta.

– Annyira sajnálom! Uralkodnom kellett volna magamon.

– Majd én meggyőzőm, hogy nem kell összeházasodnunk.

Rook kissé hátradőlt. A félhomályban nem látta a lány élénk kék szemét. Tudta, hogy semmi remény, a házasságot nem ússzák meg. Ez az egyetlen módja annak, hogy Nora jó hírét megvédjék.

– Ne hitegesd magad, Nora. Tényleg azt hiszed, hogy anyád a te kívánságodat az övé fölé helyezi?

A lány vett egy nagy, reszketős levegőt.

– Megtaláljuk a kiutat ebből a slamasztikából.

– Nem hiszem. Ezt a helyzetet nem lehet szétszedni, megvizsgálni és újra összerakni. Ez nem egy gép. Nincs más megoldás: össze kell házasodnunk, és kész.

Erre azért számíthatott volna...

Rook az apja könyvtárszobájában állt, töltött magának egy pohár scotchot, és próbált erőt venni magán, hogy ne vágja a falhoz az üveget.

Attól a pillanattól kezdve, hogy felnőtté vált, attól a pillanattól kezdve, hogy megismerte a szexuális kielégülést, ellenállt a behatolás készítésének. Keményen elhatározta ugyanis, hogy nem lesz olyan, mint az apja.

Aztán ma este, amikor Nora szétnyitotta a combját, és ő bedugta az ujját a fehéreneműjébe, felfedezte a harmatot, amely a lány vágyából fakadt, elveszítette a fejét. Mohón és vadul vetette rá magát Norára, és soha még semmi nem esett neki ilyen átkozottul jól. Egyszerűen esztét vette a vágy.

Tudta, hogy ezek után újra és újra a magáévá fogja tenni – amíg csak Nora le nem állítja. Ha egyszer megkapta az egészet, hogyan tudott volna később megelégedni kevesebbrel?

Most minden éjjel megkaphatja őt. De nem azért, mert Nora ezt akarja. Hanem mert ő, Rook gondatlan volt. És mert megfeledkezett magáról. Mert abban a pár percben nem volt jobb, mint az apja. Elvette, amit akart, nem törődve a következményekkel.

Lenyelt egy jó nagy adag scotchot. Bár égette a mellkasát, a büntudatot, a tette miatt érzett szégyent nem tudta kiégetni belőle. Pedig olyan erős tudott maradni hosszú éveken át! Akár egy bevehetetlen vár, melynek falát nem lehet áttörni, mert megingathatatlan.

A legrosszabb az volt, hogy elég volt visszaemlékeznie a pillanatra, ahogy behatolt Norába, azonnal felhorgadt a vágya. Ahogy a lány belékapaszkodott, és a nevét kiáltotta... Ahogy készségesen alkalmazkodott az ősi ritmushoz. Ahogy hozzá törleszkedett, és megbűvölte... Mígnem Rook megfeledkezett arról, ki is ő valójában.

És most szegény Nora kénytelen lesz férjhez menni hozzá, pedig eredetileg hallani sem akart házasságról. Az ő gyengesége

miatt...

– Johnny?

A kedves hang visszarántotta a valóságba.

Az anyja felé fordult, mire az asszony arcán tükröződő kíváncsiság azonnal átadta a helyét az aggodalomnak.

– Mi a baj, drága fiam?

– Személyesen akartam elmondani, mert nem lenne jó, ha a holnap megjelenő pletykalapokból szereznél róla tudomást. Megnősülök.

Az anyja megsimogatta az arcát.

– Miért van az, hogy nem tűnsz túl boldognak? Sőt inkább mintha gyászolnál...

– Mert ma este bebizonyítottam, hogy apám fia vagyok. Gyengének bizonyultam, engedtem a kéjváagnak. És rajtakaptak.

– Ki a menyasszony?

– Miss Leonora Garrison. Amerikai lány. A családja befektetőket keresni jött Londonba. Megismerkedtünk, és... Mindegy is, a lényeg, hogy gyenge voltam, és nem tudtam ellenállni a bájainak.

– Ó, ennél azért sokkal többről volt szó. Minden alkalmat kihasznált, hogy a közelében lehessen. Rávette a lányt, hogy szökjön meg a társaságtól, és legyen vele kettesben. Olyan butaságokat mondott neki, hogy a csókjuk még nem ért véget, aztán megtalálta a módját, hogy Nora kíváncsi elméjének – és ezzel saját magának is – örömet szerezzen. Bár megbánta a viselkedését, úgy tűnt, a vele töltött időt nem bánja csöppet sem.

– Tölts nekem egy konyakot, és ülj le ide a tűz mellé! Szeretném, ha mesélnél róla.

– Nincs sok mesélnivaló. Kompromittáltam, és nem hagyom, hogy a helytelen viselkedésem miatt Nora jó híre csorbát szenvedjen.

– Ó, szerintem ennél jóval többről van szó. – Az asszony megint megsimogatta a fia arcát. – Hozd azt a konyakot a kandallóhoz!

Rook vonakodva bár, de megtette, amit a grófné kért, átnyújtotta neki a konyakospoharat, majd letelepedett a szemközti székre. Mindig is arra vágyott, hogy az anyja büszke legyen rá, szeretett volna jó fiú lenni. Annyit kellett szegénynek szegyenkeznie a férje miatt, hogy azt akarta, miatta ne

pironkodjon soha.

Az asszony hagyott neki néhány másodpercet, megvárta, amíg belekortyol a whiskyjébe, majd megkérdezte:

– Hogyan ismerkedtetek meg?

A férfi sötéten felnevetett.

– Aidennek köszönhetően. De ez hosszú történet, nem szeretném részletezni.

A grófné szeme huncutul megcsillant.

– Gondolom, a női klubon keresztül... Mi az, ami tetszik benne? Semmi. Csak a kéjvágy vonzza hozzá, nem más.

De ez nem volt teljesen igaz, és nem akarta, hogy az anyja azt higgye, végképp gazember lett belőle.

– Nem hasonlít egyetlen nőre sem, akit eddig ismertem. Persze csinos, de nem az a hagyományos szépség. A bőre kicsit szeplős, és gyönyörű keze van, hosszú, karcsú ujjakkal... És egészen különlegesen kíváncsi és okos. Minden érdekli, de főleg a szerkezetek: órák, játékok, fegyverek. Szereti tudni, hogyan működnek, ezért szétszedi, aztán pedig összerakja őket. Jól ismeri magát, és tudja, mit akar. – Ma este például azt akarta, amit Rook: szeretkezni. Ott és akkor, az üvegházban. De a férfi kételkedett benne, hogy örökre akarná. – Nagyon határozott, szinte már parancsoló stílusa van.

Az anyja elmosolyodott.

– Szerintem elég erős vagy ahhoz, hogy elbírj egy ilyen nővel.

Rook előrehajolt, könyökét a combjára támasztotta.

– Senkit sem lenne szabad házasságra kényszeríteni egy fiatalon elkövetett hiba miatt – mondta keserűen.

Az asszony mereven figyelte, és ivott egy kortyot a konyakjából. Egy pillanatra elmerengett.

– Boldog tudnál lenni vele?

Milyen egy boldog házasság? Rooknak fogalma sem volt róla. A szülei sajnos nem mutattak neki jó példát. A többi Sakkfigura elégedettnek tűnt, mind alig várták, hogy hazatérhessenek a feleségükhöz. Csakhogy Rookot nem a saját boldogsága foglalkoztatta, hanem Noráé. Vajon boldog lenne-e, ha itt kellene élnie, távol a gyárától?

– Nem tudom.

– Akkor fizess neki valamiféle jóvátételt, és felejtsd el.

A férfi az édesanyjára meredt, majd felpattant a székéről, és a kandallóhoz lépett.

– Ezt nem tehetem.

– Miért nem?

– Mert a pletykalapok meg fogják írni a nevét, és ezek után nem lesz olyan férfi sem Britanniában, sem az Államokban, aki feleségül venné. Az anyja kétségkívül még inkább pokollá teszi az életét, mint eddig, az öccse pedig haszontalan fráter. Nem lesz senki, aki Nora mellé állna. Senki, aki kiállna mellette. Senki, aki szót emelne érte. Aki felkarolja és megvigasztalja, ha ez az üzleti vállalkozás, ami oly fontos neki, összeomlik körülötte.

Az anyja diadalmasan elmosolyodott, és Rook értetlenül bámult rá.

– Hívd meg őt és a családját holnap délután teára – kérte a grófné. – Szeretném megismerni őket.

Aztán félretette a konyakját, felállt, odasétált a fiához, lábujjhegyre állt, és megcsókolta az arcát.

– Tudom, hogy nem tetszik neked, ami történt, és megértem, miért, de hidd el, egyáltalán nem hasonlítasz az apádra. Ne hagyd, hogy ezek a szerencsétlen körülmények tönkretegyék a házasságotokat. Akár elismered, akár nem, az a lány igenis fontos neked. És ez jóval több, mint ahogyan a legtöbb házasság kezdődik. Gondolj rá úgy, mint egy befektetésre. Idővel majd megtérül.

– Itt fogsz lakni, kedvesem – áradozott az anyja, megszorítva Leonora kezét, amikor besétáltak Lord Elvertonék londoni rezidenciájára. Sam és Rook követte őket. – Hát nem nagyszerű? Pont olyan, amelyet mindig is akartam.

Leonora persze tudta, hogy ez mit jelent: az asszony nem neki akarta ezt, hanem magának. Az ambíció persze nem feltétlenül rossz, de a kapzsiság már igen. És a lánynak sajnálatos módon rá kellett jönnie, hogy az anyjára inkább az utóbbi jellemző.

Rook írt egy levelet, amelyben meghívta őket teára az édesanyjához. Aztán kocsit küldött értük. Már várt rájuk, amikor leszálltak. Az arca rezzenéstelen volt, egyáltalán nem mosolygott, és a szeme sem csillogott pajzánul, mint máskor, ha

találkoztak. Úgy állt ott, mint egy félelmetes vár, a felvonóhíd felhúzva, a vizesárok tele aligátorokkal – teljességgel megközelíthetetlenül.

Nem nyújtotta a karját, csupán a nyitott ajtó felé irányította őket, melyet egy komornyik csukott be mögöttük, amint beléptek rajta.

– Ha lennének olyan kedvesek, és követnének... Anyám a kertben vár – mondta most, és vezetni kezdte őket.

– Hány szoba van a házban? – kérdezte Mrs. Garrison.

– Közel ötven, azt hiszem – jött a tompa, szenvtelen válasz. Semmi érzélem nem volt a férfi hangjában. Akár az írógép kopogása, olyan, jutott eszébe Leonorának. Annak ilyen egyenletes a kattogása, ahogy Rook beszélt...

– Bálterem is van?

– Egy nagy szalon, amely alkalmas ilyen események megrendezésére.

– Könyvtár?

– Igen, az is van.

– Feltételezem, hogy a kastély a család vidéki birtokán sokkal pompásabb.

– Legalább négyszer ekkora.

Az asszony levegő után kapkodott.

– Nahát! Milyen csodálatos lehet! Alig várom, hogy láthassam. A férfi bekísérte őket egy élénksárga szobába.

– A grófné szalonja – mondta, mintha egy brosúrából idézne.

– Nem túl szép ez a sárga. De gondolom, a lányom később átrendekezheti.

– Amint anyám nem lakik többé itt, a lánya azt csinál a szobákkal, amit csak akar... kivéve a könyvtárat. Az az én területem marad.

– Hol fog lakni az édesanyja? – érdeklődött Leonora.

– Miután apám meghal, úgy gondoltam, hogy az én londoni házamba költözik. Az valamivel kisebb, kevesebbe kerül fenntartani.

– Mikor lesz ez? – kérdezte Mrs. Garrison.

– De mama! – dorgálta meg Leonora.

Rook megállt egy üvegezett ajtó mellett, és kezét a reteszre

tette.

– Ezzel a házassággal ellentétben azt nem lehet erőltetni, asszonyom – vágta oda élesen.

Gyorsan kinyitotta az ajtót, és kilépett rajta.

Leonora nem fűzött nagy reményeket a délután sikeréhez. De amikor kisétált a verandára, és megpillantotta a fehér vászonnal borított kerek asztal mellett álló nőt, érezte, hogy kissé enyhül a feszültség, amely tegnap este óta eluralkodott rajta.

Elverton grófnéja a fia mellé lépett. Barna, ezüsttel csíkozott hajában voltak olyan tincsek, amelyek szinte vörösnek tűntek, ha a nap a megfelelő szögben érte őket. A szeméből kedvesség áradt. Bár az apja iránt Rook legfeljebb megvetést érzett, nyilvánvaló volt, hogy az édesanyját nagyon szereti, és Leonora azon kapta magát, hogy azt kívánja: bárcsak őt is ennyire tudná szeretni.

Nyilvánvaló volt, hogy a férfi nehezményezi a helyzetet, amelybe került, azt, hogy kényszerből kell házasodnia. Nora egész éjjel azon törte a fejét, hogy visszatér New Yorkba, de az anyja világossá tette, hogy ha nem megy hozzá Rookhoz, akkor magára marad. Az apja nem hagyott rá semmit, nem volt lakása, nem volt vagyona. Ki tudja, mennyi időbe telik, amíg munkát talál, ha egyáltalán talál? Hogyan fog túlélni addig? Hol talál tetőt a feje fölé?

Szégyenletes tetten kapták rajta. Az anyja gondoskodik róla, hogy a barátok és ismerősök közül senki ne fogadja be. A nő, aki életet adott neki, most benyújtotta a számlát. És az ő kezében voltak a nyerő lapok.

– Anyám, engedd meg, hogy bemutassam Mrs. Garrisont, Miss Garrisont és Mr. Garrisont.

Leonora volt az első, aki meghajolt.

– Grófné, igazán megtisztelő, hogy megismerhetem.

– Ó, nem, kedvesem. A megtiszteltetés az enyém. – Ahogy Leonora felegyenesedett, az asszony megfogta a kezét. – A házasságok nem mindig úgy alakulnak, ahogyan szeretnénk, de meg kell próbálnunk a lehető legjobbat kihozni belőle. Johnny nagy szeretettel beszélt önről.

Leonora Rookra emelte a tekintetét. A férfi mogorván nézett vissza rá, szóval el tudta képzelni, milyen szép dolgokat

mondhatott. Bizonyára nem osztotta meg a grófnével, hogy pontosan min is kapták rajta őket.

A háziasszony most Leonora anyjához lépett, bár nem vette a fáradságot, hogy megfogja a kezét.

– Mrs. Garrison, tudom, hogy mindketten a legjobbat akarjuk a gyermekeinknek.

Leonora kihallotta az élt a hangjából, és abból ítélve, ahogy az anyja hátrahőkölt, az ő figyelmét sem kerülhette el a hangnemműltás. De még mielőtt az asszony válaszolhatott volna, Lady Elverton már Samhez fordult.

– Mr. Garrison, remélem, idővel úgy fog Johnnyra gondolni, mint a testvérére. Most pedig kérem, foglaljanak helyet, és igyunk meg együtt egy teát.

Míg két inas előrement, hogy segítsen a grófnénak és Mrs. Garrisonnak leülni, Rook Leonora alá tolt a széket, de közben gondosan ügyelt rá, nehogy hozzáérjen. Ő maga nem közvetlenül az asztalhoz ült le, inkább egy közeli székre telepedett.

Leonora érezte, hogy az anyja már alig várja, hogy a tárgyra térhessen. Amint felszolgálták a teát, rögtön előhozakodott azzal, ami a leginkább érdekelte.

– Szeretnénk, ha az esküvőre minél hamarabb sor kerülne, még a szezon vége előtt, amíg még Londonban vannak az emberek, akik részt vehetnek rajta. Én a Westminsterre gondoltam.

– Az úri társaság szokásaiból kiindulva a St. George sokkal megfelelőbb lenne. A ma reggeli újságban megjelent hírek alapján nem hiszem, hogy szerencsés lenne szembemenni az elvárásokkal. Johnny szerezhethet különleges engedélyt, és az esküvőre egy-két héten belül sor kerülhet.

– Leonorának és nekem új ruhákra lesz szükségünk.

– Van egy varrónőm, aki meg tudja varrni őket. Némi pluszpénzért hajlandó éjjel-nappal dolgozni. Ne higgye, hogy ez az első esküvő Londonban, ami sietős a résztvevőknek. A Sakkfigurák mind arról híresek, hogy igen gyorsan vitték a hölgyeiket az oltár elé. De a részleteket később is megbeszélhetjük. – A háziasszony Leonora felé fordult. – Miért akar hozzámenni a fiamhoz?

Hogy miért akar? Alapvetően senkihez sem akart hozzámenni.

Most mondja azt, hogy: *Mert rajtakaptak, és az emberek szajhának gondolnak? Mert köztisztületben állónak kell maradnom, ha folytatni akarom az üzleti tevékenységet?*

– Anya! – mordult fel Rook.

– Elnézést kérek, Miss Garrison. Nem volt szép tőlem, hogy megkérdeztem. Johnny az egyetlen, aki felteheti önnek ezt a kérdést. A legfontosabb, hogy ne feledje: az évek múlásával mindannyian változunk. Néha együtt fejlődünk, néha eltávolodunk egymástól. Nem ért egyet, Mrs. Garrison?

– Amiben egyetérték, az az, hogy a fiának jóvá kell tennie, amit a lányommal művelt.

– Biztos lehet benne, hogy ezt teszi. És remélhetőleg a lánya is megadja a fiamnak, amit megérdemel.

– Megkapja tőle az áhított örökös, abban biztos lehet. De először a fiának kell bizonyítania. Hét országra szóló esküvőt kell rendeznie, amiről a New York-i lapok is beszámolnak. Hiszen azért kerültünk ebbe a helyzetbe, mert ő képtelen volt uralkodni magán...

– Mama, én ugyanúgy hibás vagyok – szólt közbe Leonora. – Nem mondtam nemet.

Rook felállt, és a kezét nyújtotta.

– Sétálj velem egyet a kertben, amíg anyáink kidolgozzák az esküvő részleteit, amit én fizetek.

Bár hallotta a keserűséget a hangjában, a lány elfogadta a jobbát, hagyta, hogy felsegítse, és vele tartott a kertbe. Örült, hogy távol lehet az anyjától, mert bár Rook kétségkívül gyűlölte, még így is jobb volt vele lenni, mint az anyja közelében maradni, amikor az asszony ennyire elviselhetetlen.

– Várj meg! – kiáltott utána Sam. A lány hátranézett a válla fölött, és az öccse rávigyorgott. – Nem hagyatsz itt a civakodókkal!

– Az anyám nem civakodik – felelte kimérten Rook.

– Az lehet, de az én anyám duplán kiállhatatlan lesz, nekem elhiheti. Különben sem lenne illendő kettesben maradniuk.

– Mit számít ez most már, ha úgyis összeházasodunk? – kérdezte Rook, továbbra is megvetéssel a hangjában. Ez a lekezelő bánásmód lassan kezdett Leonora idegeire menni.

– Talán nem is házasodunk össze – vetette oda kurtán.

– De igen. Nem fognak azzal vádolni, hogy parázna vagyok, mint az apám! Nem hagyom, hogy azt mondják rólam, leszakítom a virágot, aztán elhajítom, és hagyom elszáradni.

Nora szíve örülten kalapált.

– El akarsz venni?

A férfi állkapcsa megfeszült, és egy izom rángatózni kezdett az arcán. A lány tisztában volt ugyan vele, hogy ezt a frigyet a kényszer szüli, de tekintve mindazt, ami tegnap este történt, mielőtt felfedezték volna őket, azt gondolta, annyira azért nem lehet ellenére Rooknak, hogy feleségül vegye...

– Tudja, Miss Garrison, mi, nemesek nem mindig azt tesszük, amit akarunk. Hanem azt, amit tennünk kell.

Nora erre elhúzta a karját, és távolabb lépett.

– Nem kell elvenned, ha nem akarsz.

– Nem számít, mit akar, Nora. El kell vennie. Más férfi többé rád sem néz, hisz mostantól hibás áru vagy.

Rook erre indulatosan odafordult, megragadta Samet az ingénél fogva, és megrántotta. Olyan dühbe jött, és annyira szorította, hogy az ujjbegyei elfehéredtek.

– Ne merészeljen ilyen tiszteletlenül beszélni a nővérével!

– Lehet, hogy tiszteletlenül hangzott, de attól még igaz, amit mondtam. Tönkretette Nora esélyeit arra, hogy bárki más el akarja venni.

– És gondolja, hogy ezt én nem tudom? – Rook a lányra nézett, és Leonora látta a szemében az elszántságot és a megbánást. – Ezért fogunk összeházasodni.

A lány szerette volna világosan és határozottan kijelenti, hogy nem, nem fognak. De Rook volt a válasz az imáira. Hisz neki megvolt a szükséges vagyona ahhoz, hogy befektetőként beszálljon az üzletbe, és nem is nagyon mondhat nemet, ha egyszer egy család lesznek. Mellesleg volt egy másik oka is, amiért örült a küszöbönálló házasságnak: vágyott az élvezetre, amit a férfi nyújthat neki.

– Mi lenne, ha nem néznél rám ilyen dühösen? – kérdezte szemrehányóan.

Rook lehunyta a szemét. Amikor kinyitotta, félrelökte Samet, és

a kert túlsó része felé mutatott.

– Takarodjon!

Sam ránézett Norára, és milliónyi kérdés tükröződött a szemében. Aggódónak tűnt, és a lány majdnem felnevetett. Tényleg úgy gondolja, hogy valami baj lehet a sétából, amikor úgylis összeházasodnak?

– Ne izgulj, Sam. Több kár már nem eshet bennem.

– Kiálts, ha szükséged van rám.

Mintha egyáltalán képes lenne felvenni a harcot Rookkal!

A lány mégis bólintott.

– Úgy lesz – ígérte, mire az öccse vonakodva távolabb húzódott.

– Kicsit későn ajánlotta fel a védelmét – állapította meg keserűen Rook.

– Eddig nem gondolta, hogy szükségem lenne rá. Úgy vélte, tudok vigyázni magamra. – A tegnap estét leszámítva pontosan ez is volt a helyzet.

A férfi mutatta az utat, de ezúttal nem nyújtotta a karját. Leonora nem is volt benne biztos, hogy elfogadta volna, ha megteszi.

Rook gyűlölte, hogy még mindig ennyire kívánja Norát. Még most is kísértést érzett, hogy megragadja, bevonszolja a rózsalugas mögé, és eszméletvesztésig csókolja. Ezért összekulcsolta a kezét a háta mögött, így akarván bebiztosítani, hogy nem tesz semmi ostobaságot.

– Nem állítottam csapdát neked, hidd el – sóhajtott Nora. – Nem tudom, honnan tudták, hogy ott vagyunk... Erősebbnek kellett volna lennem. Nemet kellett volna mondanom.

Úgy tűnt, mindenért magát hibáztatja: a sikertelen bemutatóért, a fivére üzleti érzékének hiányaért, az anyja durvaságaért. Rook nem hagyhatta, hogy Nora vigye el a balhét azért is, ami kettejük között történt.

– Hiába is tetted volna, tovább ostromollak, hisz örülten kívántalak. Még mindig kívánlak.

– Nem tűnsz boldognak emiatt.

A férfi sötéten felnevetett.

– Nem akartam így nőszülni. – Valójában egyáltalán nem tervezte, hogy megházasodik. – Gyanítom, te sem így képzelted

az udvarlást.

– Ez nem is volt igazi udvarlás. Egyszerűen csak meg akartam tapasztalni azt, amit még soha nem tapasztaltam.

Így jutottak oda, ahol most voltak. Rook folyton új dolgokat kínált neki, amiket felfedezhetett és megvizsgálhatott.

– Feltételezem, anyád és a fivéred visszatérnek Amerikába, amint összeházasodtunk.

Érezte, hogy a lány tekintete rajta pihen, de ő továbbra is előrenézett, mert úgy érezte, ha feléje fordul, akkor valószínűleg berántja Norát az átkozott rózsalugas mögé.

– Tegnap este nem szereztünk befektetőket. – Leonora hangjából csalódottság csendült ki. – Az emberek egy ideig érdeklődtek a gép iránt, de aztán jobban izgatta őket, ami az üvegházban történt.

– A szaftos pletykák mindig elsőbbséget élveznek. És az sem sokat segített a helyzeten, hogy anyád azonnal közhírré tette, hogy összeházasodunk.

– Még mindig befektetőkre van szükségünk. Ha megszerezzük a szükséges tőkét, vissza kell térnem egy időre Amerikába, mert mint már említettem, Sam semmit sem tud az írógépről, amit gyártani szeretnénk.

A férfi elvesztette a küzdelmet, kénytelen volt Leonorára nézni. Úgy tűnt, hogy a lány legalább olyan szerencsétlen és kétségbeesett, mint ő.

– Nem fogom megtiltani, hogy elutazz, ne félj.

Nora felkacagott.

– Nem hiszem, hogy jó feleség leszek. Mert ha megtiltanád, akkor is elmennék. Sosem állt szándékomban férjhez menni, pontosan azért, mert nem akartam elveszíteni a szabadságomat.

– Nem leszel a foglyom, Nora. Mindent meg lehet beszélni. Csak annyit kérek, hogy ne legyen több botrány.

Rook az anyja gondjaira bízta a hölgyeket, és az asszony továbbra is elbűvölően viselkedett. Norát legalábbis teljesen elbűvölte, de Mrs. Garrisont nem volt könnyű lenyűgözni. És úgy tűnt, egyáltalán nem tartja fontosnak, hogy ő is elbűvöljön másokat a kedvességével.

Rook közben magával vitte Samet a könyvtárba, hogy

megegyezzenek az üzletről, amiről tulajdonképpen Norával kellett volna beszélgetnie. De tekintve, hogy Sam volt a tulajdonos, mégiscsak vele illet tárgyalnia.

Rook felajánlotta neki a tegeződést, majd töltött maguknak egy-egy pohár scotchot, és helyet foglalt az íróasztalnál, míg Garrison az asztal előtt lévő magas, fejtámlás bőrfotelbe huppant. Rook tudta, hogy túl üzleties és barátságtalan ez a környezet a rokonok közötti tárgyalásra, hiszen hamarosan azok lesznek. Leülhettek volna a kandalló előtti kanapéra is. De mégiscsak Garrison volt a felelős azért, hogy itt vannak, hiszen rajtakapta őt a nővérével. Bár a felelősség nagyrészt Rookot terhelte, mert képtelen volt megtartóztatni magát. Egyszerűen nem tudott uralkodni magán, ha a lányról volt szó.

Nem értette, mi ez az erős, elemi erejű vonzalom, amit Nora gyakorol rá. Vágyat keltett benne, zavarba hozta, valahogy mégis a világ legtermészetesebb dolgának tűnt, ha a karjába zárta. És ezt sem értette. Kíváncsi volt, vajon a lány érti-e. Sikerült-e értelmeznie a kapcsolatukat, ha már úgyis annyira szeret mindent kielemezni és megmagyarázni.

Csak ült ott, Garrisons tanulmányozva, és várta, hogy ez a ficsúr rájöjjön: ebben a bizonyos sakkjátszmában övé az első lépés.

A fiatalember lába eddig is idegesen rángatózott, de miután félig kiürítette a whiskys poharát, még gyorsabban járt. Körbepillantott, majd a tekintete visszatért Rookra.

– Gondolom, bele kellene vágnunk...

Rook biccentett.

– Ha úgy gondolod...

– Jól van. Akkor beszéljünk a gyárról. Az üzletről. – Sam megrázta a fejét. – Úgy gondoltam, a huszonöt százalékát neked adom, cserébe azért, hogy biztosítod számunkra az írógép gyártásához és forgalmazásához szükséges tőkét.

Rookot nagyon meglepte volna, ha Sam Garrison valóban maga döntene ebben a kérdésben. A mondókáját úgy adta elő, mintha csupán betanulta volna, és a férfi gyanította, hogy valójában Nora volt az, aki kitalálta, mennyit kínáljanak a reménybeli befektetőnek.

Rook úgy képzelte, ezt már azelőtt megtette, hogy hajóra

szálltak volna Amerikában. Nora minden apró részletet kidolgozott, hogy elkerülje a baklövéseket.

Lassan kortyolt egyet a whiskyből, majd így szólt:

– A házassági egyezségek nem így működnek.

Garrison szeme elkerekedett, és Rook rájött, hogy a hangja kissé nyersen csengett. Nem élvezte, hogy egy kezdővel kell tárgyalnia, és bosszantotta, hogy a rokonai a jelek szerint egyáltalán nem nézik Nora érdekeit.

Garrison előrehajolt, a combjára könyökölt, amivel sikerült megakadályoznia a lába rángatózását.

– Nem értem, miért ne működhetne így. Én is adok neked valamit, cserébe te is adsz nekem valamit.

– Először is, én nevet adok a nővérednek, nem is akármilyen nevet. – Rook hátradőlt a széken. – A mi köreinkben egy nő általában hozománnyal érkezik a házasságba, amit a család átad a leendő férjnek, a házassági megállapodás részeként.

– Hozományt? Norának nincs hozománya. Sosem gondoltuk, hogy férjhez megy.

– Miért nem?

– Hát... – Garrison körülnézett, mintha a választ a tapétára írva, a lambéria lécei között megbújva vagy a könyvek mögött találná meg. A homloka ráncba szaladt, amikor ráemelte a pillantását Rookra, mintha bosszús lenne, hogy a férfi, bár maga is tudja a választ, mégis vele mondatja ki a nyilvánvalót. – Hát, mert Nora olyan... szóval... fura.

Rook indulatba jött. Hogy beszélhet így a lányról a tulajdon öccse, aki hálával és köszönettel tartozik neki? Akinek csodálnia kellene őt az eszéért, a talpraesettségeért és még annyi mindenért! Hisz ha valaki, ő aztán tudja, valójában ki irányítja a céget, és ki próbál meg mindent, hogy összeszedje a működéséhez szükséges pénzt.

– Hogyhogy fura? Hogy érted ezt?

A fiatalembernek rá kellett jönnie, hogy ingoványos talajra lépett, és óvatosabbnak kell lennie, ha nem akar nagyon rosszul járni.

– Nos, nem is tudom... Nora nem olyan, mint a többi nő.

– Egyetlen nő sem olyan, mint a többi nő. Mindenki más, és

egyedi, különleges. Szerencsére minden férfinak más tetszik, úgyhogy jut udvarló minden hölgynek. Ha mind egyformák lennének, nem számítana, kit vesz el az ember feleségül. Szóval még egyszer: pontosan mitől is fura Nora?

Sam Garrison nyelt egyet, és percekig az asztalt bámulta, mielőtt végre felemelte a fejét.

– Nem felel meg annak a képnek, ahogy az átlagember a nőket elképzei. Norát a gépek érdeklik, nem a ruhák vagy a virágok. Anyáknak minden alkalommal erőszakkal kell őt elvonszolnia a szabóhoz. Olyan szegényes ruhatára van, hogy kevesebb ládával szállt hajóra, mint én. A vásárlást és a próbákat időpocsékolásnak tartja.

Naná, hogy annak! Rook önkéntelenül is elmosolyodott. Erre eddig is fogadni mert volna.

– Melyik hölgy viselkedik így? – sóhajtott keserűen Sam.

– Egy figyelemre méltóan érdekes hölgy.

Sam úgy nézett rá, mintha leforrázták volna. Úgy tűnt, némi büntudat gyötri a nővérét ért sérelmek miatt.

– Ne hidd, hogy én nem méltányolom azt, amilyen. De a férfiak gyakran nevetnek rajta, és gúnyolódnak, ha látják, milyen.

– Akik nevetnek rajta, és gúnyolják, azok idióták, te pedig szégyellheted magad, hogy nem keltél Nora védelmére, és nem ütötted le mindegyiket.

– Néhány barátom is akadt köztük.

– Akkor még inkább szégyellheted magad, amiért a barátságot a nővéred elé helyezted.

– Nem akartak ők rosszat...

– Dehogynem. Aki más kárára nevet, vagy kigúnyol másokat, az igenis rosszindulatú és gonosz, amit nem szabad eltűrni. – Rook elég jól ismerte ezt az embertípust, mert az apja is ilyen volt.

– Nora szerencsére nem tudott róla.

Pedig tudta, sőt el is panaszkolt Rooknak. Azoknak a fiatal férfiaknak a kegyetlensége az elszigeteltségbe kergette Norát, attól kezdve még inkább visszavonult a társaságtól. Kereste a helyet, ahol ő irányíthat, és a gépek birodalmában találta meg.

– Már hogyne tudott volna!

Garrison elvörösödött. Aztán megrántotta a vállát.

– Most meg mit adod a szentet? Te sem vennéd feleségül, ha nem kényszerítenének rá. Mindannyian látjuk, mennyire boldogtalan vagy emiatt.

– Nem örülök annak, ahogyan történt, de biztosíthatlak, hogy gondoskodni fogok Noráról. És ez az, amit itt és most igyekezned kellene kideríteni: hogy jó férje leszek-e a nővérednek. Mellesleg nincs szükségem hozományra. – Határozott kézmozdulatot tett az íróasztal fölött, mintha félresöpörné Sam ajánlatát. – Van elég vagyonom. Nem kérek részesedést a családi vállalkozásokban, és nem is fektetek be a házasság feltételeként. – Előrehajolt, és a karját az asztalra fektette. – De mielőtt a feltételeket megvitatjuk, válaszolnál egy kérdésemre, *sógor*? Honnan tudta meg az édesanyád, hogy utánunk kell jönnie az üvegházba?

Bűntudat suhant át Sam vonásain, majd a fiatalember gyorsan lesütötte a szemét.

– Garrison! – Rook hangja úgy csattant, olyan fenyegetőn, hogy a fiatalember elsápadt.

Rook ritkán használta ezt a hangot, többnyire olyankor, ha érzékeltetni akarta, ki az úr a háznál.

Nora öccse végre felnézett rá.

– Mama látta, hogy kimegy a kertbe, ezért megkért, hogy kövessem. Mire kiértem, ő már nem volt sehol, de te éppen elindultál az üvegház felé. Utánad osontam, bekukkantottam, és megláttam az árnyakat. Mivel nem találtam Norát a kertben, és tudom, hogy nem érzi jól magát a tömegben, ezért gyakran keres olyan helyet, ahol egy ideig egyedül lehet, biztos lehettem benne, hogy ő a női árnyalak. És ahogy bementél utána, láttam a tekintetedet... Úgy néztél magad elé, mint egy éhes farkas.

– Vagyis elárultad a nővéredet, aki mindenkinél jobban szeret téged – mutatott rá vádlón Rook.

– Nem, megpróbáltam megmenteni őt attól, hogy kihasználj.

– Ha ez igaz lenne, akkor berontottál volna az ajtón, és nekem esel. Nem mentél volna el az anyáért és más tanúkért, hogy mindenki megtudja, mit műveltünk.

– Ugye nem mondod el Norának?

Rook kísértésbe esett, de a lány már így is épp elég fájdalmat élt át.

– Semmi jó nem származna belőle. Most pedig elmondom, mi lesz. Először is a gyár felét Norának adod nászajándékba.

– De neki nincs pénze, szóval még mindig nem lesz tőkének a gyár átalakítására. Néhányan érdeklődést mutattak a befektetés iránt, de még senki sem jelentkezett.

– Norának lesz pénze, amint összeházasodunk. Az én pénzem az övé is, annyit vesz ki a kasszából, amennyit csak akar. De ha több befektetőt akarsz bevonni, csak a saját részvényeidből adhatsz nekik, Noráéból nem. Ő megtartja az ötven százalékát. És ha nem tartod magad a megállapodáshoz, rá fogsz jönni, hogy a sógorság sem kímél meg a haragomtól.

Felkelt, és ezzel jelt adott a másiknak a távozásra.

– Azt hiszem, végeztünk is, Sam.

– Azt mondja, oda kell adnom neked nászajándékba a fél céget – mondta Sam halkán, szinte kábultan, mintha még mindig nem tudná elhinni az egészet.

Rook a megbeszélés után kilépett a teraszra, és bejelentette, hogy megállapodtak. Ezután valamennyien beszálltak a vikomt kocsijába, amely körbevitte Norát és a családját a városban.

Most úton voltak vissza a szállodába, és ezek voltak az első szavak, amelyek az indulás óta elhagyták az öccse száját. Leonora valahogy nem lepődött meg azon, hogy Rook nem fogadta el a feltételeket, amelyekben Sammel aznap reggel megegyeztek.

– Akkor mit adunk neki? – kérdezte.

Sam hanyagul megvonta a vállát.

– Semmit. Nem akar semmit.

– A részvények mind nálunk maradnak, vagyis szabadon átadhatjuk őket más befektetőknek?

– Csak az enyémeiket. Kikötötte, hogy a te részedet nem adhatjuk el.

– Nem parancsolhat nekünk, ha üzletről van szó – mondta Mrs. Garrison. – A gyár Samé, ezt tudomásul kell vennie.

– Nem fog neki tetszeni – csóválta meg a fejét Sam.

– A legkevésbé sem érdekel, mi tetszik neki, és mi nem. Ez a házasság a mi feltételeink szerint fog létrejönni. Mi vagyunk itt a sértett fél. Kihasztnált egy fiatal, ártatlan...

Ó, szóval most már fiatal lány, nem vénkisasszony?

– Nem használt ki. – Hányszor kell még elmondania, mire meghallgatják, és elfogadják az igazságot? – Én is akartam...

– Nem lesz szükségünk befektetőkre – szakította félbe Sam.

Leonora rosszat sejtett.

– Miért nem?

– Mert azt mondja, ha egyszer összeházasodtok, annyi pénzt kaphatsz a vagyonából, amennyit csak akarsz, és azt csinálhatsz vele, amit akarsz.

– Á, ez már jobban tetszik – mondta diadalmasan az anyjuk. – Szép munka, Sam!

Leonora élt a gyanúperrel, hogy Samnek vajmi kevés köze van mindehhez, és ez a gyanúja tovább erősödött, ahogy az öccsét figyelte. Sam úgy feszengett az ülésen, mint egy iskolás fiú, akit puskázáson kaptak.

Figyelmét inkább a mellettük feltűnő épületekre fordította. Nem kellett neki Rook pénze. Rájött, hogy valójában csak egy dologra vágyik: a férfi szerelmére.

Hogyan juthattak el idáig? Hogyan kényszeríthetik őket bele egy olyan házasságba, amelyet egyikük sem akar igazán? És ráadásul ez is inkább az ő javát szolgálja, mint a férfiét. Mert mit kap Rook? Egy feleséget, akit sosem akart... Micsoda egyenlőtlen feltételek!

A gépek megfelelő működéséhez egyensúlyra van szükség. Egy ingára például érméket tesznek, hogy növeljék a súlyát, ha lassítani kell a mozgását, ellenkező esetben eltávolítják ezeket az érméket, hogy felgyorsulhasson. Különböző az óra nem jár pontosan.

Gyanította, hogy a házasság is hasonlóan működik: finom egyensúlyra van hozzá szükség.

Hogyan érhetnék ezt el, ha Rook csak őt kapja meg?

Nem sokkal később, még aznap este Rook Elverton grófja lett. Apja halálával megörökölt egy címet, amelyhez sem tisztelet, sem megbecsülés nem járt. Ha visszautasíthatta volna, minden bizonnyal megteszi. De a törvény nem tette lehetővé, hogy egy főrend megszabaduljon a születésekor ráruházott felelősségtől.

Így aztán nem maradt más hátra, mint a remény, hogy visszaadja a cím méltóságát. Kár, hogy úgy érezte, ez a feladat felőrli a lelkierejét.

Miközben whiskyt kortyolgatott az anyja kedvenc szalonjában, abban az élénksárga színűben, amely annyira nem tetszett Mrs. Garrisonnak, megpróbált előhívni egy apjával kapcsolatos kellemes emléket, de úgy tűnt, életük nagy részében inkább ellenfelek voltak. A grófot kifejezetten dühítette, ha a fiával bármi örömteli történt, mintha méltatlannak tartotta volna az örökösét a boldogság egyetlen cseppjére is.

A jelenlegi helyzetnek annál jobban örült volna. Rook szinte hallani vélte a kárörvendő hangját: *Látod, fiam, te sem vagy különb, mint én. Téged is a farkad irányít.*

Persze annyiban mégsem lenne igaza, hogy Rook hűséges akart lenni. Megesküdött, hogy soha nem fogja megszegni a házassági fogadalmát.

Az anyja egykedvűen hallgatott, mióta kijött a gróf szobájából, ahol a cselédek már elkezdték felkészíteni a testet a ravatalra. Most egy közeli kanapén ült, és konyakot kortyolgatott.

– Gyakran eszembe jutott, hogy boldogabb élete lett volna, ha terméketlen vagy impotens. Nem tudom, miért lett egyre kevésbé szerethető az évek során... Vagy talán egyszerűen csak belefáradtam, hogy kifogásokat keressek számára, és elfogadtam olyanak, amilyenek.

– Ha számít valamit, te voltál a legbiztosabb pont az életében, szóval irántad biztosan táplált némi vonzalmat.

A grófné élesen felnevetett.

– Igen... nos, azt hiszem, talán azért, mert én okoztam neki a legkevesebb gondot. – Egy darabig hallgatott, majd megjegyezte:

– Gondolom, szólni fogsz Aidennek, hogy az apja meghalt.

– Már üzentem neki és Finn-nek is.

Bár nem azt írta, hogy az apjuk meghalt, hanem hogy a gróf „elhagyta az árnyékvilágot”. Azt kívánta, bárcsak nála lenne Nora írógépe, hogy nagyobb távolság legyen közte és a szavak között, hogy az egyforma betűk kevésbé tűnjenek személyesnek.

– Örülök, hogy Aidennel barátok lettetek.

Többek voltak, mint barátok. Testvérek voltak a szó legszorosabb értelmében.

– Ahhoz képest, hogy teljesen külön nevelkedtünk, sok közös van bennünk.

Néhány percig csak a kandallóban lobogó tűz pattogását és a kandallópárkányon lévő óra ketyegését lehetett hallani. A férfi gyanította, hogy hozzá hasonlóan az anyja is felidézte, hogyan tért vissza az életükbe Aiden. Véletlenül történt. A gróf elválasztotta őket, ám ők megint egymásra találtak.

– Valószínűleg egy kis, zárt körű temetés lenne a legjobb – mondta a grófné.

– Nem.

Az asszony összeráncolta a szemöldökét.

– Miért nem?

– Hogy a fattyainak legyen lehetőségük... – *megtaposni a sírját?*

– Nem ismerem az összes gyereket. Lehetőséget kellene kapniuk arra, hogy részt vegyenek a temetésen, és a család számára fenntartott helyen üljenek. Talán Matthew és Mark is eljönne.

A grófné szomorúan elmosolyodott.

– Alighanem rég meghaltak. Ahogy apád legtöbb törvénytelen sarja, Johnny. – Azóta, hogy a fia megérkezett, először gyűltek könnyek a szemébe. – Amikor Aiden megszületett, nagyon szerettem volna megtartani. Luke-nak neveztem el. Ő volt a harmadik, akinek életet adtam, és apád már elvitte a másik kettőt. Könyörögtem neki, hogy megtarthassam, kértem, hadd gondoskodhassak róla. De ő választás elé állított: vagy vele maradok, és kényelmes életet élek a kastélyban, vagy az utcára kerülök a fiammal együtt. Így aztán lemondtam a harmadik gyerekemről is. Gyakran gondolkodom azon, milyen anya az ilyen...

– Védelmező és szerető anyja. Akkoriban biztosan nem érezted magad annak, de a gróf jóindulata nélkül hogyan tudtad volna fenntartani magad, és eltartani egy kisgyereket? Akkor nem tehetél mást, bele kellett törődnöd az akaratába. Mint tudjuk, a gróf hajlamos volt rövid úton megszabadulni azoktól, akiket nem szívelt. Aiden rosszabbul is járhatott volna, mint hogy nevelőanyához került.

– Hát igen – bólogatott a grófné. – Mint apád első felesége, akinek nem sikerült teherbe esnie... Amikor ő meghalt, eszembe sem jutott, hogy talán apád is közrejátszott a halálában. Aztán feleségül vett, és én reméltem, hogy szerelemből tette, de valószínűleg inkább azért, mert nagyon termékeny voltam, és szüksége volt egy törvényes örökösrre. Ezért tarthattalak meg téged. De az élet vele sosem volt igazán könnyű, akkor sem, amikor már a felesége voltam, és nem a szajhája.

– Ne beszélj így magadról – csattant fel Rook, akiben felhorgadt a düh. – Nem voltál az soha.

– Drága fiam, az anyád sajnos nem volt szent.

– Nekem az vagy.

A grófné könnyedén felnevetett.

– Minden anya szerencsés lenne, akinek olyan fia van, mint te.

Rook újabb kortyot ivott a whiskyéből.

– Akkor is így gondold, ha most nekem köszönhetően újabb botrány szakadt a nyakadba?

– A közelgő esküvődre gondolsz?

Rook bólintott.

– Az emberek idővel elfelejtik. Egy újabb botrány majd eltereli a figyelmüket a tiédről.

– Soha nem akartam olyan lenni, mint ő.

– Nem is vagy olyan. Ez mindig is komoly vigasz volt számomra.

Rook félretette a poharát.

– Elmegyek egy időre, de visszajövök, hogy megnézzem, hogy vagy. Valószínűleg ma még itt maradok éjszakára. Mostantól mindig, amikor csak akarod.

– Add át neki üdvözetemet.

A férfi összevonta a szemöldökét.

– A barátaimhoz készülök. Tudod, a Sakkfigurákhoz. – Bár valószínűleg már mindannyian aludtak ezen a késői órán.

Az asszony lágyan elmosolyodott.

– Hát hogye, drágám.

Rook úgy tervezte, hogy felébreszti a társait, és a klubba mennek, ahol eszméletlenre isszák magukat, miután tósztot mondtak az apáikra – azokra a férfiakra, akik akarva-akaratlanul felelősek voltak azért, hogy a világra jöttek, és áttételesen azért is, hogy barátok lettek. Ezért kissé meglepődött, amikor azon kapta magát, hogy egy olyan ajtón kopogtat, amely a Trewlove Hotel legfelső emeletén lévő lakosztályba vezet.

Az ajtó végül résnyire kinyílt, és egy csodálkozó szemű szobalány pillantott ki rajta.

– Tudatná Miss Garrisonnal, hogy a jegyese szeretne beszélni vele? Természetesen anélkül, hogy megzavarná a kisasszony édesanyját vagy fivérét. – Nyomatéku átnyújtott a lánynak öt fontot. Egyszerűen képtelen volt Elverton grófjaként bemutatkozni.

A nő egy horkantással becsukta az ajtót. Néhány perccel később Nora ott állt hálóruhában, copfba font hajjal, és a köntöse övét szorosan megkötötte a derekán.

– Meghalt az apád – mondta ki, miután vetett egy pillantást Rook arcára.

A férfi nem értette a dolgot. Hisz mindig is olyan ügyesen tudta leplezni az érzelmeit! Mi az ördögről árulkodhat az arca? Mégis bólintott.

– Várj ott. – Az ajtó ismét becsukódott, de a lány egy szempillantás múlva kilépett a folyosóra, ezúttal köpenyben, amit szorosan összehúzott magán.

– Még mindig a hálóruhádban vagy?

– Igen, de kabátot vettem rá, szóval senki sem látja. Behívnálak, de a legkevésbé sem hiányzik, hogy a mama felébredjen, és örvendezni kezdjen, hogy a lánya egy grófhoz megy feleségül. Van egy szép park nem messze innen. Ott nyugodtan beszélgethetünk, anélkül hogy valaki megzavarna minket. – Azzal megfogta Rook kezét, mely hideg volt, mint a jég.

A férfi nem értette, mi történik vele, de nem tiltakozott, amikor

Leonora kivezette a szállodából, át az utca túloldalára, majd végig egy másik utcán. A környék jól ki volt világítva. Mick Trewlove idilli, kellemes helyé változtatta Londonnak ezt az egykor oly kietlen részét.

Hamarosan odataláltak a füves, szilfákkal beültetett parkhoz. Amikor az első fához értek, a lány elengedte Rook kezét, leereszkedett a földre, és megpaskolta a mellette lévő helyet. A férfi nem ismert egyetlen olyan hölgyet sem, aki ennyire nem törődött az illemmel vagy a fűfoltok veszélyeivel. Ez volt az egyik dolog, amit nagyon szeretett Norában: hogy ilyen természetes és közvetlen volt.

Leereszkedett mellé, és nekitámasztotta a hátát egy fatörzsnek – végül egész kényelmes testhelyzetet talált.

– Hogy viseli az édesanyád a veszteséget?

Rook örült neki, hogy ez volt Nora első gondolata.

– Anyámat kemény fából faragták, de azt hiszem, a gróf halála jobban megviselte, mint gondolta.

– Még ha számítunk is a halálra, akkor is sokkolóan hat, amikor bekövetkezik. Legalábbis az apám esetében így volt. Gondolom, üzentél Aidennek.

– Igen, és a bátyjának, Finn-nek is. Valamint a *Times*nak. Tudod, a gyászjelentés miatt.

– Hát igen. A gyászidőszak... El kell halasztanunk az esküvőt.

A férfi ránézett Norára, akinek a holdfény és a távoli utcai lámpák csak halványan világították meg az arcát.

– Anyádnak nem fog tetszeni, de amint lehet, tarthatunk egy csendes kis szertartást a család és a közeli barátok körében.

A lány kinyújtotta a karját, és hátrasimította a Rook homlokába hulló hajtincset.

– Ez valójában még jobb is lenne, mint a nagy felhajtás, amit anya tervezett, elvárva, hogy te fizess mindent.

– Megtenném, ha úgy akarnád. – A férfi tartozott neki ennyivel az önuralma elvesztéséért. Amikor Nora el akarta húzni a kezét, megfogta, és csókot nyomott a tenyere közepére. – Nem jár megbecsülés azzal a címmel, amely a házasságunk révén a tiéd is lesz.

A lány felhúzta a térdét, és hosszan tanulmányozta Rook arcát.

– A cím birtokosa volt becstelen, nem maga a cím.

– Kevesen választják el az embert a címtől. – Annak ellenére, hogy az arisztokraták általában nagy szabadságot élveztek, ha helytelen viselkedésről volt szó, az apja sajnos valósággal dicsekedett a bűneivel, így nehéz volt elvonatkoztatni tőlük.

– Az emberek ismernek téged. Tudják, hogy nem vagy olyan, mint ő.

Szürke felhők takarták el a csillagokat. Rook eltűnődött, vajon sok ilyen pillanata lesz-e még Norával, amikor nem tombol benne a vágy, csupán elégedettséget érez, amiért vele lehet. Amikor élvezzi a lány nyugalmát és a békés csendet. Ha a Sakkfigurákkal lenne, most whiskyt kortyolgatnának, és felidéznék, hányszor volt lelkiismeretlen személtáda az apja, és ezzel igazolnák a gyász hiányát. Mert egyáltalán nem fájt a szíve az apja halála miatt, aki nemzette.

– Hatéves koromban egyszer oda akartam futni apámhoz a palatáblámmal, hogy megmutassam, milyen tökéletesek a betűim, amikért a nevelőm nagyon megdicsért. De ahogy berohantam a könyvtárba, siettemben nekimentem egy kis asztalnak, amelyen egy szobrocska állt. A szobor a padlóra esett, és persze eltört. Apám felállt, és azt kiabálta, hogy átkozottul idegesítő kölyök vagyok. Ijedtemben persze elmenekültem, elbújtam valahová, a szeme elé sem mertem kerülni egész nap. Aznap éjjel aztán felébresztett álmomból, és azt mondta, gyorsan öltözzek fel, mert van egy munka, amit el kell végeznünk. Én meg boldog voltam, hogy magával visz, mert örültem, hogy együtt lehetek vele. Kocsival vágtunk keresztül Londonon, sötét volt, esett az eső. Nem tudom pontosan, mennyi lehetett az idő, de tényleg későre járt, mert emlékszem, hogy az utcák kihaltak voltak. Egyszer csak megálltunk egy ház előtt. Apám megparancsolta, hogy várjak, aztán eltűnt odabent, és néhány perc múlva egy síró csecsemővel a karján tért vissza. Az ajtóban egy hálóingos nő zokogott, és azt ismételte: „Ne vidd el! Könyörgök, ne szakíts el a fiamtól!” De apám beugrott a kocsiba. A csecsemő egész úton bőgött, apró öklével hadonászott. Túl fiatal voltam ahhoz, hogy felfogjam, ki lehet az a nő és az a gyermek. Végül megálltunk egy fogadó előtt. Egy banya lépett ki

az árnyékból, akinek apám átadta a csecsemőt meg egy erszényt, amely súlyos volt a benne lévő érméktől. Aztán újra elindultunk, miközben az eső egyenletes ütemben csapkodta a kocsi tetejét. „Látod, nem is olyan nehéz megszabadulni az átkozottul idegesítő porontyoktól”, mondta az apám mosolyogva.

A lány elborzadva kapkodta a levegőt.

– Édes istenem, de hát te voltál az egyetlen törvényes fia, az örököse! Téged biztosan nem adott volna oda senkinek!

– Így utólag már én is tudom, de akkoriban még túl fiatal voltam ahhoz, hogy megértsem, miért vagyok fontos az apámnak. A dühöt és a ki nem mondott fenyegetést azonban megértettem. Ezután kerültem őt, amennyire csak tudtam, óvatosan jártam-keltem a házban, és halkán beszéltem, nehogy felébrezzem a haragját. Szerettem volna, ha azt is elfelejti, hogy létezem. Kétlem, hogy volt nálam rendesebben viselkedő fiú egész Britanniában.

– Anyád nem nyugtatott meg, hogy biztonságban vagy?

– Soha nem mondtam el neki, mi történt. Szégyelltem, hogy okot adtam apám haragjára. És aggódtam, hogy ha panaszkodom anyámnak, apám talán úgy dönt, hogy tőle is megszabadul. Egyre jobban gyűlöltem az öreget. Vagy inkább csak azt hittem, hogy gyűlölet lángol bennem. Ám végül rájöttem, hogy ez gyász. Siratom azt, hogy nem jutott nekem olyan apa, amelyet szerettem volna. Olyan apa, amilyennek egy apának lennie kell. Most, hogy tényleg meggyászolhatnám, már nem megy, hisz hosszú évekig gyászoltam az én sosem volt apámat. Viszont dühöt érzek mindazok helyett, akiket megbántott.

Leonora megérintette a vállát.

– Azt hiszem, leginkább téged bántott, neked okozott kárt.

Rook tiltakozni akart, de torkán akadt a szó. Ahogy végiggondolta az életét, rájött, hogy az összes fontos döntésre, amelyet az életét illetően hozott, mind-mind komoly befolyással volt az apja. Főként negatív előjellel, hisz nem akart olyan lenni, mint ő. Azért akart mindenáron feddhetetlen lenni, hogy bebizonyítsa: őt más fából faragták.

Erre *in flagranti* találták Norával, aki nem érdemelte meg a botrányt, mégis nőül kell mennie hozzá. Pedig valójában Rook

nem is udvarolt neki. Nem gyakorolt romantikus gesztusokat. Csak hatalmába kerítette a nyers kéjvágy és az állatias birtoklási ösztön.

Mégis itt volt ma este, eljött a lányhoz, pedig más választása is lett volna.

Mi az ördög ez a vonзалom, amit Nora gyakorol rá? Miért van az, hogy nem akar máshol lenni, csak vele?

– Gondoltam, tudnod kell, hogy az a fajta ember vagyok, aki nem érez fájdalmat az apja halála miatt.

– Nem is várnám el tőled. Annak alapján, amit róla meséltél... borzalmas alak lehetett. Örülök, hogy elment, és nem kell tovább cipelned a terhet, amit jelentett. – A lány arrébb húzódott, hogy a szemébe nézhessen, és a férfi hálás volt a sötétségért. Sokkal könnyebb volt így bevallania, mit érez. – Egyáltalán nem hasonlítasz rá.

– Nora, egy istenverte üvegházban tettelek a magamévá! Bárki megláthatott volna. Kompromittáltalak. Lehetetlenné tettem, hogy férjhez mehess bárki máshoz...

Ez a kevés fény is elég volt ahhoz, hogy Rook láthassa a lány incselkedő mosolyát. A mellkasát összeroppantó szorítás enyhült valamelyest, olyannyira, hogy már mosolyogni is tudott.

– Még ha nem is kaptak volna rajta minket, akkor sem akarnék senki máshoz férjhez menni. Te a kezdetektől fogva hihetetlenül figyelmes voltál velem. Soha nem ítéltél el, készséggel segítettél megtapasztalni azt, amire vágytam, akár egy csókról, akár egy rulettkerék működéséről volt szó. De hadd kérdezzek valamit! Ha tegnap este meggondolom magam, tényleg abbahagytad volna?

– Persze.

– De nem mondtam nemet.

– Esélyt sem adtam neked a tiltakozásra.

– Úgy emlékszem, azt mondtam, hogy ugyanazt akarom, amit te. Szóval még véletlenül sem vagy olyan, mint az apád. – Nora elhallgatott, és megrázta a fejét. – Nem kedvelnék annyira, ha bármiben is hasonlítanál rá.

Közelebb húzódott a férfihoz, két kezébe fogta az arcát, és ajkát az övére tapasztotta. Nem volt ebben a csókban semmi tűz, semmi mohóság, Rook mégis úgy érezte, hogy ez az eddigi

legfontosabb csókjuk. Átkarolta Norát, szorosan magához ölelte, és azon tűnődött, honnan tudhatta a lány, mire van szüksége, mikor ő maga sem tudta. De ez a gyöngéd vigasztalás balzsam volt a lelkének. Nora elcsitította az évek óta benne fortyogó dühöt. Hányszor kívánta már, bárcsak egy jobb, tiszteletreméltóbb ember örököse lehetne!

Ebben a pillanatban a lány gyengéd gondoskodása mégis elhitette vele, hogy a szívtelen, gonosz grófnak többé nincs hatalma fölötte. Hálás volt, hogy Nora soha nem ismerte a gazembert, és hogy az apja soha nem is próbálta behálózni őt. Bár benne alighanem emberére akadt volna: ha valaki, Nora biztosan móresre tudta volna tanítani. Felmérte és elemezte volna a cselekedeteit, és tudta volna, hogy vigyáznia kell vele. Mert Leonora ilyen volt. Félelmetes ellenfél. A legerősebb bábu a sakktáblán. A királynő...

A lány elhúzódva tőle hátradőlt, de közben folyamatosan a szemébe nézett, a sötétség ellenére. Rook úgy érezte, hogy még ha vaksötétben ülnének is, akkor is megtalálnák egymást. Nem mert nevet adni a szívét szétfeszítő érzelmeknek. Csak annyit tudott, hogy hálás, amiért Nora most itt van vele.

– Egy darabig a temetés megszervezésével leszek elfoglalva. A családi birtokon lévő kriptában lesz a szertartás, hogy pontosan mikor, azt még nem tudom. De a hét végére biztosan túl leszünk rajta. Utána összeházashatunk.

– Nincs egy régi mondás arról, hogy aki sietősen házasodik, később megbánhatja?

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy ne bánd meg a frigyünket. De ha megengeded, kérnék tőled egy szívességet.

– Gondolkodtál már azon, pontosan hányan is vagyunk?

Másnap kora délután Rook üzent Aidennek és Finn-nek, hogy aznap este találkozzanak a *Hableány és Egyszarvú*ban, egy Whitechapelben található kocsmában.

Ültek az asztalnál, és nézték egymást. Bár Finn világosabb szemű és hajú volt, mint ők ketten Aidennel, mégis hasonlított a néhai grófra – az álla, az orra, a szemöldöke.

– Úgy érted...? – Aiden hangja elcsuklott.

– Igen, mi, Elverton grófjának gyermekei.

– Most már te vagy Elverton grófja – mutatott rá Aiden.

Rook megrázta a fejét.

– Hidd el, nem tölt el büszkeséggel. Szóval azon tűnődöm, vajon hány gyermeket nemzett az öreg. Anya szerint minden fiát szinte azonnal elvitte a szülés után, állítólag azért, nehogy az anya kötődni kezdjen a csecsemőhöz. – Gúnyosan felnevetett. – Hogy megkímélje az anyákat a gyötrelemtől... hát nem kedves? Ha valóban meg akarta volna kímélni őket, akkor eleve el sem kellett volna vinnie a kicsiket. Feltételezem, ugyanezt tette a többi gyermekével is. Benneteket, kettőtöket másfél hónap különbséggel adott oda Ettie Trewlove-nak, így nagyon valószínű, hogy egy éven belül több gyereke is született, mivel egyszerre több szeretője is volt. Azt viszont nem tudom, mennyi ideig élt ilyen kicsapongó életet. Feltehetően már fiatalemberként kezdte. Ha figyelembe vesszük a magas kort, amit megért, akár negyven évig is szórhatta a magját.

– Biztosan tartott időnként szünetet a paráználkodásban – mondta Finn.

Rook megvonta a vállát.

– Nem tűnik valószínűnek. Néha ránézek a szolgálkra vagy a munkásokra, és elgondolkodom, vajon nem vagyunk-e rokonok. Persze nem csak közrendűekre vadászott. A férjes asszonyokat viszont általában kerülte, szóval nem valószínű, hogy kékvérű féltestvéreink lennének.

– Na igen – morogta Aiden, majd kézbe vette a whiskysüveget, és újratöltötte a poharát. – Alighanem tartott a férjek bosszújától. De amint egy nő megözvegyült... Selenának is túl sok figyelmet szentelt, miután az első férje meghalt.

Mi több, az öreg gróf el akarta venni a fiatal nőt, persze csak miután megszabadult az aktuális feleségétől.

– Miért zavar most mindez? – kérdezte Finn. – A vénembert végre elvitte az ördög, a zuállottség uralma véget ért.

– Eszembe jutott valami... Honnan tudtátok mindketten, hogy ő a felmenőtök?

– Személyesen adott át mindkettőnket, Finnt is és engem is a nevelőanyánknak, akiről azt gondolta, hogy nem fog megfelelően gondoskodni rólunk, szóval arra számított, hogy korán

elhalálozunk. A címere ott volt a kocsija oldalán, és anya megjegyezte, hogy néz ki. Egy este elmondtam neki, ki vagyok, és honnan tudom az egészet, mire mondott valami olyasmit, hogy a legtöbb szeretőjének csak pénzt adott, meg a dada címét, és az anyák maguk szállították le a csöppséget. Szerintem csak akkor vitte el a gyereket ő maga, ha törődött a nővel, és meg akarta kímélni a szenvedéstől. Ennek alapján feltételezhető, hogy anyánk és Finn anyja valamit mégiscsak jelentett számára.

– Gondolom, ez kevésbé vigasztalta őket.

– Ha nekem el kellene ajándékoznom a gyermekemet, egy cetlit dugnék a baba pelenkájába, amelyben elmagyaráznám, ki az apa – mondta Finn. – Talán a többi anyuka is így tett, ha tudtak írni.

– Azért apáknak voltak elvárásai – mondta Aiden. – A mi anyánk, úgy értem, Johnnyé és az enyém, egy báró lánya. Bár a jelek szerint az öreg szerette a változatosságot, nem hiszem, hogy írástudatlan nőt választott volna. És ha az anya maga vitte el a kijelölt nevelőanyához a csecsemőt, a gróf nem akadályozhatta meg abban, hogy annyi információt adjon át, amennyit csak akar. Néhány nő talán meg is tartotta a gyermekét, annak ellenére, hogy nehéz helyzetbe került emiatt. – Az állkapcsa megfeszült. – A fenébe is, micsoda aljas gazember volt!

Tegnap este Nora társaságában Rook úgy érezte, hogy megszabadult ennek az aljasságnak jó részétől, de még mindig elég mocskosnak érezte magát.

– Szóval néhányan, ha nem is mindenki, tudhatják, hogy az ő ágyékából származnak.

– Mire gondolsz, Johnny? – kérdezte Finn. – Azt hittem, azért vagyunk itt, hogy koccintsunk a vén bűnös pokolra szállására, de ezek a kérdések...

– A gyerekek, akiket ő nemzett... a testvéreink. Ha házasságba születnek, én lennék a felelős értük, nekem kellene gondoskodnom róluk, miután apánk meghalt. Tisztában vagyok vele, hogy néhányan, mint ti ketten is, komoly sikereket értek el az életben, és nem szorulnak támogatásra, de azok számára, akik küzdenek a megélhetésért, szeretnék némi jóvátételt fizetni, hogy könnyítsek a sorsukon. Hirdetményt teszek közzé az újságokban, amelyben meghívom apánk törvénytelen sarjait,

hogya a gyászszertartását követő napon jöjjenek el hozzám, hogy anyagi kárpótlásban részesülhessenek. Gyanítom, hogy az újság nem mindenkire jut el, ezért remélem, hogy ti ketten, akik jobban ismeritek London sötét oldalát, mint én, segítetek majd terjeszteni a hírt.

– Mekkora összegre gondoltál? – érdeklődött Finn.

– Huszonöt fontra havonta.

– Mint te is mondtad, apánk negyven évig szórta a magját szerteszt. Még ha feltételezzük, hogy sokan meghaltak kiskorukban, akkor is több tucatnyi zabigyerekről beszélünk. Mennyire vagy gazdag?

– Nem szűkölködöm.

A Trewlove fivérek összenéztek. Rook irigyelte őket azért, hogy mivel együtt nőttek fel, szavak nélkül is tudtak kommunikálni. Az apja, aki nyilvánvalóan nem lelte örömét a gyerekekben, hajlandó volt megkockáztatni, hogy csak egy örököst nemzzen, és ne legyen „tartalék”.

Rook az etoni bennlakásos fiúiskoláig nem ismerte a magányt. Azt hitte, sikerült alkalmazkodnia a helyzethez, és már nem számít, de az ilyen alkalmakkor éles fájdalom hasított belé. Az elszigeteltség fájdalma. Hiányzott neki valaki, aki nemcsak ismeri, de meg is érinti a lelkét. Valaki, akinek kitárulkozhat.

Ahogy idáig jutott gondolataiban, Nora képe jelent meg a lelki szemei előtt.

Aiden hátradőlt, és összefonta a karját a mellkasán.

– Ugye tisztában vagy vele, hogy valószínűleg boldogboldogtalan bekopog majd az ajtódon, olyanok is, akiknek semmi közük apánkhoz vagy hozzánk? A nagylelkű ajánlatodat remek lehetőségnek fogják majd fel, hogy megtömhessék a zsebüket.

– Nem vagyok bolond, Aiden. Tisztában vagyok vele, hogy bizonyos esetekben ez lesz a helyzet. De ha képes leszek segíteni akár csak egy rászoruló igazi féltestvéremnek is – mert biztosan vannak olyanok, mint te és Finn, akik tudják, hogy ő az apjuk –, akkor füttyölök rá, hogy jót tettem néhány csalóval is.

Leonora Rook nagy szalonjában ült, ahol teát szolgált fel azoknak, akik audienciára vártak Elverton új grófjánál. A szívesség, amit a férfi kért tőle, az volt, hogy játssza el a háziasszony szerepét a házában, amikor az apja törvénytelen utódaival találkozik.

A jelentkezők száma valóban megdöbbenő volt. Először csak szállingóztak az emberek, de aztán egyre nagyobb számban érkeztek, és most már minden hely foglalt volt a szalonban, sőt néhányan a fal mellett is álltak. Nora nem számolta meg őket, de ha tippelnie kellett volna, legalább két tucatnyira becsülte azok számát, akik vagy már beszéltek Rookkal, vagy arra vártak, hogy beszélhessenek vele. Mivel a jelentkezők egyesével mentek be hozzá a könyvtárba, a lány úgy vélte, valószínűleg egész délután és talán este is itt lesznek.

A komornyik feladata volt, hogy felírja a látogatók nevét egy kis jegyzetfüzetbe, mielőtt bekísérte őket a szalonba, ahol Leonora üdvözölte őket, teát szolgált fel, és egyébként is igyekezett otthonossá tenni a hangulatot. Egy inas kikísérte azokat, akik már jártak Rooknál, majd a soron következő vendéget bekísérte a könyvtárba.

A vendégek életkora elég széles skálán mozgott. Az egészen fiataloktól kezdve, akik még az édesanyjukkal érkeztek, a meglett emberekig terjedt, akik Rooknál is idősebbnek tűntek. Néhányan nyilvánvalóan ünneplőbe öltöztek az alkalomra, legalábbis amennyire tudtak, hisz többnyire szerény körülmények között élő emberekről volt szó.

Rook azt mondta neki, hogy az apja egy szörnyeteg volt, és ő most láthatta ennek a bizonyítékát. Nem kételkedett abban, hogy ezek az emberek azok, akiknek mondják magukat: Elverton grófjának törvénytelen sarjai. Ugyanis szinte kivétel nélkül emlékeztettek Rookra. Az álluk, az orruk, a szemük, az arcformájuk, a testalkatuk...

Milyen érzés lehet vajon Rooknak szembesülni a valósággal, ami eddig csak pletyka volt? Nora hálás volt neki, és csodálta

érte, amiért megkímélte az anyját attól, hogy megpillantsa a férje hűtlenségének élő bizonyítékait. Tudta, hogy még ha nem örül is a házasságuknak, Rook soha nem fogja megszegni a fogadalmát.

Helytelennek tűnt, hogy életük hátralévő részében mindkettejüknek bűnhődniük kelljen azért, mert nem voltak elég óvatosak. Pontosabban, valójában nem is az óvatlanságuk volt a baj. Inkább az, hogy Nora anyja nagyon szeretett volna egy brit arisztokrata vőt, ezért úgy figyelte őt, mint egy sas. Lecsapott a lehetőségre, hogy megkapja a lordot, akire vágyott. Leonora úgy érezte magát, mint az első éjszakán az *Elysiumban*: egy férfit küldtek hozzá, aki azonban kötelességből, nem pedig vágyakozásból csókolta meg. Miféle házasság lesz ez? Bár a férfi már nem tűnt dühösnek az esküvő miatt, azért nyilván nem is örült annak, hogy így alakultak a dolgok.

Így aztán Norának továbbra is kétségei voltak azzal kapcsolatban, hogyan tovább. Az út, amelyen elindultak, egy hibás fogaskerékre emlékeztette, olyanra, amelynek az egyik fogat letörött, ezért nem illeszkedik megfelelően. Nem volt ez a hiba jelentős, de azért határozottan nem stimmelt valami. Nem volt egyenletes a működés ritmusa.

A komornyik bekísért egy nőt a szobába. Alacsony termetű asszony volt, hollófekeete hajú, a szeme smaragdzöld. Mellette egy kisfiú ült, aki nem lehetett idősebb tízévesnél. Leonora rámosolygott a nőre.

– Kér egy kis teát?

– Igen, köszönöm.

Miközben elkészítette, Leonora így szólt:

– Leonora Garrison vagyok, őlordsága egyik barátja. – Nem tudta rávenni magát, hogy Rook jegyeseként mutatkozzon be. Eszébe jutott, hogy a férfi egyszer azt mondta neki: az, ahogyan az emberek megszólítják, jelzi a helyüket az életében. Rájött, hogy ugyanez vonatkozik arra is, ahogyan magára tekint. Inkább barát volt, mint jövődöbéli feleség.

– Rachel.

Leonorának a lélegzete is elakadt, a teáscsésze pedig megcsörrent a csészéaljon, mert remegni kezdett a keze. Hány Rachel nevű szeretője lehetett a grófnak?

– Az édesapjának hajózási vállalkozása van?

– Igen. Honnan tudja? Kaphatna Jack egy kis limonádét?

Jack a John egyik beceneve... És a Johnny a másik.

– Igen, persze. – Nora limonádét töltött a kisfiúnak, aki nem örökölte az anyja zöld szemét. Barna szeme és haja volt, mint Rooknak. És ahogy nő, férfiasodik, az arca és az álla formája is egyre hasonlatosabb lesz Rookéhoz. – A hátsó sarokban épp most szabadult fel egy szék!

Figyelte, ahogy a nő megindul felé. Szerette volna elküldeni innen Rachelt. Hogy merészel idejönni, és emlékeztetni Rookot élete legszörnyűbb napjára, amikor összetört a szíve?! A dühének semmi köze nem volt ahhoz, hogy Rook egykor szerette ezt a nőt, és azt tervezte, hogy megkéri a kezét. Vagy mégis? Rosszulesett neki a tudat, hogy őt bezzeg nem szerette a férfi, és nem is kérte meg a kezét soha.

Úgy érezte, mintha transzba esett volna, miközben teát töltött, és néhány kedves szót szólt a vendégekhez. Kábán figyelte, ahogy az emberek egyenként bemennek a könyvtárba. Az előszobába kipillantva láthatta azokat is, akik a megbeszélés végeztével kifelé tartottak, és mindannyian sokkal nyugodtabbnak és elégedettebbnek tűntek kifelé menet, mint amikor idejöttek.

Aztán egyszer csak arra ocsúdott fel, hogy már csupán Rachel és a fiú vannak a szalonban. Jó ideje nem érkezett már új vendég, a rezidencia elcsendesedett, de ez a csend feszült volt, igazi vihar előtti csend.

– Maga nem csak egy barát – mondta Rachel halkan, és a hangja mintha nagyon messziről, évekkal ezelőtről jött volna. Talán egy egész évtizednyi távolságról.

– Nem.

– Maga az a nő, akit feleségül fog venni. Láttam egy cikket az újságban, amelyik a botrányt taglalta. Pedig ő mindig is kerülte a botrányokat. Mindig olyan... tökéletes volt. Soha nem tett olyat, amit nem kellett volna.

– Nem úgy, mint ön.

Rachel összerezzen. Leonora megrázta a fejét.

– Elnézést kérek. Ez felesleges és bántó volt.

– De sajnos igaz. Vágytam az izgalomra, és ő olyan...

hihetetlenül jól viselkedett! Végtelenül nyugodt volt, és mindig figyelt arra, mit szabad és mit nem. Nem voltak titkos randevúink a kertben. Nem közeledett hozzám egyetlen módon. Soha nem ért hozzám úgy, ahogy nem lett volna szabad.

– Vagyis úriemberként viselkedett – biccentett Leonora.

Rachel bólintott.

– Csakhogy én akkor nem úriembert akartam. Vad akartam lenni. Úgy tűnt, az apja megértette, mire vágyom, és hajlandó volt megadni nekem. Tette ezt azzal az ígérettel, hogy soha senki nem tudja meg. Aztán természetesen lebuktunk... A döbbenet, ami Johnny arcán tükröződött, évek óta kísért. Hiszen nem az apjában csalódott, hanem bennem. Én voltam az, aki elárultam őt. Tudtam, hogy nem fogadna vissza. Mindig azt mondta, hogy hibátlan vagyok, mint egy gyönyörűen csiszolt gyémánt. De ez nem volt igaz. Nem vagyok hibátlan. És ő a tökéletességet szereti.

A tökéletességet? Leonora úgy vélte, inkább a hűség az, amit Rook nagyra értékel.

A tekintete a fiúra vándorolt, aki tágra nyílt szemmel tanulmányozta őt. A gyerekeik biztosan imádnának egy náluk nem sokkal idősebb nagybácsit. *Ha lennének gyerekeik...*

A komornyik lépett be a szobába.

– Miss Kennedy...

Leonora összerezte, majd felállt.

– Majd én bekísérem a vendégeket, köszönöm.

Mivel a komornyik tudta, hogy hamarosan ő lesz ennek a háznak az úrnője, méltóságteljesen biccentett, és visszavonult. Leonora Rachel felé fordult.

– Legyenek olyan kedvesek, és kövessenek!

Legszívesebben kikísérte volna őket a bejárati ajtón, mert aggódott a fájdalmas emlékek miatt, amelyeket a nő felidézhet – de aztán rájött, hogy a mai mintegy kéttucatnyi látogató amúgy is sok fájdalmat okozhatott Rooknak. Talán maga sem számított ennyi emberre. Bizonyára jobb szerette volna, ha nem igazolódnak be a rosszindulatú pletykák az apjáról. Pedig könnyen lehet, hogy nem is jött el mindenki. Lehet, hogy egy csomóan nem érték meg a felnőttkort, vagy nem jutott el hozzájuk az újság a felhívással.

– Johnny régen nem itt lakott – mondta Rachel halkan.
– Már nem sokáig marad itt. Hamarosan az édesanyja költözik ide.

– Nem gondoltam volna, hogy ott akar majd élni, ahol az apja.
Leonorát azonban nem lepte meg a dolog. Rook nem az a fajta volt, aki elmenekül a múltja elől.

A könyvtár ajtajához érve látta, hogy a férfi a komódnán áll, és egy scotchot tölt magának. Azon tűnődött, vajon tudja-e, ki lesz az utolsó jelentkező.

Rook ekkor megfordult, rámosolygott, a vonásai megenyhültek, de amikor a vendégekre nézett, ismét merev lett az arca, látszott rajta, hogy újra felhúzza azokat az áttörhetetlen falakat a szíve köré.

– Magadra hagylak, hogy beszéljess az utolsó vendégekkel – mondta a lány, és utálta, hogy a hangja elcsuklik.

– Jobb szeretném, ha maradnál – felelte Rook. – Ugye megteszed?

Csak akkor, ha átöllelhetlek, és levehetem a válladról a fájdalm egy részét.

– Természetesen.

A férfi letette a whiskyt, közelebb tolt egy vastagon párnázott bőrszéket az íróasztalához, és Nora szemébe nézve jelezte, hogy neki szánja. Aztán csak állt, néma őrszemként, amíg a lány le nem ült. Végül az íróasztala mögé lépett.

– Rachel, nem számítottam rá, hogy idejössz.

A nő, akit egykor szeretett, és aki iránt talán még mindig táplált bizonyos érzéseket, néhány tétova lépést tett előre, kezét a fiú fején nyugtatva.

– Be akartam mutatni neked az öcsédet... Jacket.

Leonora megkönnyebbülten lélegzett fel, és csak ekkor döbbsent rá, hogy mostanáig ott motoszkált benne: a fiú talán Rook fia. Bár a férfi azt állította, nincsenek törvénytelen sarjai, lehet, hogy egyszerűen nem is tudta. Hisz Rook oly szenvedélyes volt! Nem tudott ellenállni Norának, pedig nem is szerette. Akkor hogy állhatott ellen annak a lánynak, akit imádott, és akit el akart venni feleségül?

Onnan, ahol ült, látta, hogy a férfi szeme melegen csillog. Nem

akarta a kisfiút felelőssé tenni az anyja tetteiért.

– Megtiszteltetés, hogy megismerhetlek, Jack. Nagyon csinos fiatalember vagy. Hasonlítasz apánkra.

A fiú arca felragyogott, aztán elkomorodott.

– Sosem találkoztam vele.

– Csak kevés gyermeke találkozott vele. De ez az ő hibája. Te nem vagy érte felelős. – Rook kissé előrehajolt, és halkabban kezdett beszélni, mintha titkot árulna el. – Sajnos azt kell mondanom, nem volt a legjobb apa. De ha ismert volna, azt hiszem, figyelemre méltónak tartott volna téged. – Kiegyenesedve az íróasztal előtti székek felé intett. – Foglaljatok helyet.

Amint elhelyezkedtek, ő is leült.

– Havi száz fontot tudok felajánlani Jack nevelésére, ami négyszerese annak, amit a többieknek biztosítok.

Leonora levegő után kapkodott. Fogalma sem volt róla, hogy Rook ezeknek az embereknek életjáradékot akar adni. Ráadásul ekkora összeget... Csődbe fog menni! Mégis mennyire lehet gazdag, hogy ilyesmi egyáltalán eszébe jut?

– Akkor most rögtön a tárgyra térünk? – kérdezte Rachel.

– Nem ezért vagy itt?

– Arra gondoltam, hogy előbb beszélgethetnénk. Hogy vagy? Gondolom, örülsz, hogy apád nincs többé.

Leonora megütközve bámulta a nőt. Rook apja egyben Jack apja is volt. Azért a gyerek előtt mégsem kellene így beszélnie róla...

– Gyanítom, Jack az oka annak, hogy nem maradtál tovább vele. Rachel bólintott.

– Választhattam, hogy a gyerek vagy ő. Én a nehezebb utat választottam, és elhagytam. Eltartott egy darabig, mire egyenesbe jöttem, de mivel a dokkok környékén nőttem fel, és értek a hajózáshoz meg a szállítmányozáshoz, sikerült munkát találnom, Mr. Martin Parker raktárát vezetem. Több nagy áruháza is van. Soha nem leszek gazdag, de van fedél a fejünk fölött, és teszek róla, hogy a fiam soha ne éhezzen. Láttad mostanában apámat?

– Nem sűrűn, de találkozunk.

– Jól van?

– Igen. És továbbra is nagyon sikeres.

Könnyek gyűlteket Rachel szemébe.

– Elképesztő, mennyire megváltozhat az ember élete néhány perc alatt. – A tekintete Leonoráét kereste, és a lánynak az az érzése támadt, hogy a nő figyelmeztetni próbálja.

Az is néhány percen múlt csupán, hogy az ő élete vakvágányra futott. Minden, amit tervezett, minden, amiben reménykedett, tovatűnt. Helyette templomi harangok várták, és egy olyan élet, amire sosem vágyott. Komolyan azért kell lemondania az álmairól, hogy az anyját meghívják Mrs. Astor estélyeire?! Jobban megértette Rook vágyát, hogy olyan férfinak tekintsék, aki őrzi az erkölcsi tartását, de úgy tapasztalta, hogy ha szexuális vétségéről van szó, a férfiaknak sokkal könnyebben megbocsátanak, mint a nőknek. A férfiakat, különösen az arisztokratákat, nem nagyon állították pellengérre a szenvedélyes természetük miatt. Ez volt a témája a *Titkos vágyaim* című könyvnek is, amelyet Nora nemrég olvasott.

– Megmondanád neki, milyen jó fiú az unokája? – kérdezte Rachel.

– Talán neked kellene megtenned.

– Nem fog meghallgatni. Nagyot csalódott bennem. Ahogy mindenki, nyilván te is.

– Nem azért vagyunk itt, hogy a múltról beszélgessünk. Arra törekszem, hogy jóvátegyem apám bűneit.

– Annyira jellemző rád, hogy felelősnek érzed magad a tetteiért!

– Nem érzem magam felelősnek. Viszont szándékomban áll visszaadni a grófi cím méltóságát, amely apám halálával reám szállt. Szóval száz fontot kínálok. Ha elfogadod... – Anélkül hogy levette volna a szemét Rachelről, egy papírlapért nyúlt, és odatolta eléje. – Írd ide, hová juttassam el minden hónapban a pénzt.

A nő szeme résnyire szűkült, és a száját is erősen összeszorította. Leonora azon tűnődött, vajon a büszkeségével küzd-e. Vagy az összeg miatt tévóázik? Aztán alig észrevehetően bólintott, kinyitotta a szemét, és megveregette a fia vállát, mintha azt akarná kifejezni, hogy ez a pénz az övé. Végül előrehajolt, a tintatartóba mártotta a tollat, és leírta a címét.

Leonora soha nem kívánta még ennyire, hogy az írógép ne legyen olyan nehéz, és könnyebben szállítható legyen egyik helyről a másikra. Hirtelen rájött ugyanis, hogy sok előnye van annak, ha egy írás személytelen. Nem akarta, hogy Rook minden hónapban ránézzen erre a papírra, és az írást felismerve eszébe jusson Rachel. Aki nyomot hagyott a papíron, csakúgy, mint Rook szívéen...

Ennyi év alatt miért nem szeretett a férfi soha senki mást? Miért nem udvarolt soha senkinek?

Leonora arra a fájdalmas felismerésre jutott, hogy talán még mindig Rachelt szereti.

Amikor az asszony befejezte az írást, a férfi felé csúsztatta a papírt. Rook érte nyúl, és egy kis kupacra helyezte baloldalt – ott sorakoztak mindazok címei, akiknek havonta fizetni akart. Az apja vétkeiért...

Aztán a fiúra pillantott.

– Szeretném, ha tudnád, Jack, hogy nemrég alkalmam nyílt összebarátkozni néhány testvéremmel. Téged is szívesen látlak, ha kedved támad felkeresni. Ha további segítségre lenne szükséged, csak szólnod kell. – Feltápászkodott, és megrántott egy közeli zsinórt. – Simpkins majd kikísér benneteket.

Rachel elegánsan felállt a székéből.

– Gratulálok a közelgő esküvődhöz. Remélem, boldogok lesztek.

– Nincs okom azt hinni, hogy nem.

Ez nem volt szerelmi vallomás. Ami azt illeti, a hangja egyáltalán nem fejezett ki érzelmeket. Akár azt is bejelenthetette volna, hogy kék az ég. Nora azt kívánta, bárcsak rá nézne, és bárcsak vágyakozás sugározna a szeméből. Ehelyett Rook arra a másik nőre szegezte a tekintetét, aki egykor összetörte a szívét, és Leonorának az a benyomása támadt, hogy a férfi büntetni akarja magát. Vagy Rachelt. Vagy talán mindkettőjüket.

– Simpkins, kísérje ki Miss Kennedyt és a fiát!

Leonora annyira az előtte zajló drámára összpontosított, hogy nem látta és nem is hallotta, amikor a komornyik megérkezett. De mivel rendületlenül Rookot figyelte, érzékelte, hogy a férfi görcsösen megfeszített válla a vendégek távoztával ellazul.

Kisvártatva aztán a komódhoz lépett, és két pohárba skót whiskyt lötytyintett. Majd átnyújtotta Leonorának az egyiket, és az ablakhoz ment. Miközben kibámult a kertre, nagyot kortyolt a whiskyből. Nora finoman beleivott, ahogy a hölgyek szoktak, pedig sok mindennek érezte magát, csak úri hölgynek nem. Ellentmondásos érzések tomboltak benne. Pokolian dühös volt, ugyanakkor majd megszakadt a szíve Rookért, és nagyon szeretne volna megvédeni minden rossztól.

Csendesen odalépett hozzá.

– Kihívásokkal teli napod volt – jegyezte meg halkan.

– Tizennégy fivért és kilenc nővért ismertem meg, és ebben Aiden és Finn nincsenek is benne. Mindig is azt reméltem, hogy az apám kicsapongásairól szóló pletykák erősen túlzóak. És hányan lehetnek olyanok, akik nem látták az újsághirdetést meg a szórólapokat! Talán később ők is előkerülnek. Azokra már gondolni sem merek, akik zsenge gyermekkorukban elhaláloztak a gyalázatos bánásmód eredményeképpen. Istenem! Elverton grófja gondoskodott róla, hogy ne legyen sok esélyük túlélni, de ha mégis, akkor minél keményebb életük legyen. Micsoda szemétláda volt!

– Honnan tudod, hogy mindenki, aki idejött, az ő gyereke? Néhányan hazudhattak abban a reményben, hogy némi pénzhez juthatnak.

A férfi teljesen szembefordult vele, és az ablak szélének támaszkodott. Belekortyolt a whiskyjébe, és megnyalta az ajkát, amit Nora már fájdalomosan régóta nem ízlelhetett meg.

– A legtöbbjük emlékeztetett rá. Kinek a szeme, kinek az orra vagy az álla.

Volt bárkinek is olyan gyönyörű szája, mint neked? És vajon tudnak-e úgy csókolni, ahogy te?

Nem lenne szabad ilyeneket gondolnia. A férfi gyászol, ő pedig... Kezdett kételkedni abban, hogy valóban összeházasodnak, mert nem ezért jött ebbe az országba. Neki New Yorkban volt az otthona, ott várta a feladata. Lemondjon az álmáról, mindenről, ami valaha fontos volt számára, hogy feleség legyen?

– Természetesen lehetséges, hogy néhányan nem az ő gyerekei

– folytatta elgondolkodva Rook. – Azt hittem, hogy apám az évek során óvatosabbá vált, és nem hagyott annyi utódot, de a jelek szerint ez nem nagyon érdekelte. Talán úgy vélte, hogy ez a sok gyerek a férfiassága legfőbb bizonyítéka. És ha már idejöttek, nem vitt volna rá a lélek, hogy ne segítsék nekik, akár a féltestvéreim, akár nem. – Még egy korty whisky következett. – Mégis, azt hiszem, a legtöbbjük az. Hát nem furcsa? Úgy nőttem fel, hogy mindig testvért akartam.

– Egy testvér néha nagyon idegesítő tud lenni.

– Elhiszem. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy az öcséd feltétel nélkül szeret téged. – Rook hálásan odabíccentett Norának. – Köszönöm, hogy ma itt vagy. Nem akartam ezt az egészet a grófi rezidencián intézni, hisz akkor anyám látta volna a rengeteg embert. Nem akartam emlékeztetni rá, hogy három gyerekéről kellett lemondania, mielőtt apám megengedte neki, hogy megtartsa engem. Nem lenne szabad a nőket kegyetlen férfiak kénye-kedvére kiszolgáltatni.

– Ezért ajánlottál havi száz fontot Rachelnek? – Nora el sem hitte, hogy előrukkolt a kérdéssel. – Hogy szükség esetén gondoskodhasson magáról és a fiáról? Hogy ne legyen senki más kénye-kedvére kiszolgáltatva, csak a tiédnek?

Rook hosszan nézte, de nem felelt. Végül visszafordult az ablak felé. Későre járt az idő, kezdett beesteledni, az arcára árnyék borult.

– Talán egy kicsit dicsekedni akartam azzal, hogy megvannak az eszközeim a támogatásukra. Leginkább a fiú miatt aggódom. Ő volt a legfiatalabb azok közül, akik ma idejöttek. Nyolc- vagy kilencéves lehet. A többiek kora tizenöt és negyven között volt. Az apám a jelek szerint jó hosszú ideig szórta a magját szerte Londonban.

– Honnan tudod, hogy a fiú nem a tiéd?

Rook tekintete megállapodott a lányon és gyengédség sugárzott belőle. Nora azon tűnődött, vajon sejti-e, hogy őt kétségek gyötrik a jövőjükkel kapcsolatban.

– Onnan, hogy mint anyádnak is mondtam, nincsenek törvénytelen gyerekeim.

– De szeretted Rachelt. Nem lehetséges, hogy...

Rook az arcára tette a kezét. A lány szerette volna elfordítani a fejét, hogy belecsókolhasson a tenyerébe, de végül nem mozdult, és a tekintetük egymásba kapcsolódott.

– Nem. Ugyanis Rachellel sosem jutottunk tovább a csókolózásnál.

Leonora egyszerre végtelenül könnyűnek érezte magát. Mintha óriási szikla gördült volna le a szívéről, úgy megkönnyebbült.

– Mert vele – folytatta a férfi – képes voltam uralkodni az alantas ösztöneimen. Ami elgondolkodtató... Vajon miért van az, hogy ha rólad van szó, nem tudok parancsolni magamnak?

– Azért biztos nehéz lehetett viszonlítani őt.

Rook megrázta a fejét.

– Én is azt hittem, hogy nehéz lesz. Ehelyett folyton te jártál a fejemben... Azon tűnődtem, hogy ha leveszem rólad ezt a fekete ruhát, vajon azt a bizonyos fekete fűzőt találom-e alatta.

Nora elnevette magát, és Rook eltöprengett, vajon mikor szerethette meg a nevetését. Attól tartott, megviseli majd Rachel felbukkanása, ehhez képest vagy egy percig észre sem vette, mert minden figyelme Norára irányult, amikor a lány belibegett a szobába, hajlékonyan és sudáran. Másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy jóformán le sem kell hajolnia ahhoz, hogy megcsókolhassa.

És igen, pontosan azt akarta tenni, amit Aiden javasolt az első este: átölelni, kicsit hátradönteni, ajkát az övére tapasztani, és szívből felsóhajtani, mintha még soha nem lett volna része ennyi gyönyörűségben.

A lány a legfurcsább pillanatokban bűvölte el – most is például, amikor gyászos hangulatban kellene lennie. Persze amikor az apja utódai felvonultak, elég pocsékul érezte magát. Aztán bejött Nora, aki friss levegőt és napsugarat hozott magával. Semmi sem tűnt elérhetetlennek, semmi sem tűnt sivárnak, amikor ő a közelben járt.

Inkább a fiú, mintsem Rachel volt az, aki végül elterelte a figyelmét Noráról. Elszorult a szíve, mert Jack nagyon emlékeztette a gyerekkori önmagára. Látt benne a vágyakozást az elismerés után, és a félelmet, hogy nem kaphatja meg soha. És látta rajta a szégyent is. Egy olyan fiatal fiúnak, mint ő, nem

lenne szabad átélnie ezeket a csúf érzéseket. Gondtalanul és boldogan kellene élnie, mielőtt a felnőttkor felelőssége rászakadna.

Amikor végre észrevette Rachelt, elcsodálkozott, de inkább csak azon, hogy gyereke van, mint azon, hogy viszontláthatja. Az évek nem voltak kíméletesek Rachellel, és talán ez is közrejátszott abban, hogy száz fontot kínált neki, hátha a pénznek köszönhetően az elkövetkező évek kellemesebben telnek majd számára.

Leginkább az döbbsentette meg, hogy ha ránézett, egyáltalán nem sajdult meg a szíve. Fel sem tudta idézni, milyen volt, amikor szerelmes volt belé. Arra viszont emlékezett, milyen könnyű volt mellette sétálnia vagy üldögelnie, anélkül hogy azon agyalt volna, milyen titkos kincseket talál a szoknyája alatt. Soha nem érezte szükségét, hogy megérintse, annak meg aztán pláne nem, hogy észrevétlenül kisurranjanak egy kis huncutkodásra. Rachelnek nem volt más célja, csak a házasság. És mindig csak a saját igényeit tartotta szem előtt, nem másokéit. Nem áldozta egy beteg férfit az életét, aki már a tollat sem tudta megfogni, és nem fektette minden energiáját abba, hogy megtalálja a módját, hogyan tudná ez a férfi továbbra is papírra vetni a gondolatait.

Szerelmük hajnalán gyakran hosszú percek vagy még több idő is eltelt anélkül, hogy Rachel az eszébe jutott volna.

Míg Norát egy pillanatra sem tudta kiverni a fejéből.

– Az nem lenne helyénvaló – mondta halkán a lány.

Beletelt néhány másodpercbe, mire Rook rájött, hogy a nő a fekete fűzőre és a ruha levételére céloz.

– Mi mindig is elég sok olyasmit csinálunk, ami nem helyénvaló – mondta.

Már a legelső pillanatban elveszítette a fejét, utána meg esélye sem volt, hogy visszafogja magát. Olyan volt, mint a hölgyek, akik az *Elysiumba* látogatnak, hogy belekóstoljanak azokba a dolgokba, amiket még soha nem tapasztaltak meg. Ez volt az oka annak, hogy visszatért a klubba, kereste Norát: meg akarta ismerni a hölgyet, aki ilyen varázslatos érzéseket váltott ki belőle.

– És nézd, micsoda bajba kerültünk emiatt!

Bajba? Rook eleinte dühös volt, az igaz, hogy ilyen arcpirító

módon bukott le, tönkretéve a gondosan óvott jó hírét. De ha jobban belegondolt, rá kellett jönnie, hogy Nora egyáltalán nem rossz választás. Ma például, bár nem voltak együtt, már a tudat is megnyugtatta, hogy a lány karnyújtásnyira tőle, a szalonban tartózkodik. És meg sem tudta számolni, hány féltestvére mondta neki, milyen kedves volt az a hölgy, aki teával kínálta és leültette őket.

Pontosan ezért kérte fel Norát erre a feladatra. Azt szerette volna, ha olyasvalaki üdvözli a vendégeit, aki kedves, nagylelkű és megértő tud lenni a magukat nyilván kínosan érző jelentkezőkkel. Aki megnyugtatta őket, mert tudja, milyen az, amikor valaki feleslegesnek érzi magát.

Azt kívánta, bárcsak soha ne kellett volna Norának megtapasztalnia a visszautasítást, de azzal is tisztában volt, hogy ezen tapasztalatok híján a lány nem lenne most ilyen együttérző.

– Itt maradsz vacsorára? Küldhetek egy kocsit az édesanyádért.

– Még nem állt készen arra, hogy elengedje Leonorát, bár nem is kell már sokáig kibírnia nélküle, hisz hamarosan minden estét együtt töltenek majd. Miután a családi birtokon végső nyugalomra helyezik az apját, egybekelnek...

– Anyámat már nem érdekli, ha kíséret nélkül járok-kelek. Már kompromittálódtam. Több kár aligha eshet bennem.

– Azon az estén, amikor rajtakaptak minket, nem fejeztük be, amit elkezdtünk.

Újabb vidám kuncogás következett, és Rook egyszerre nagyon könnyűnek érezte a szívét.

– Ez már kezd szokásukká válni – felelte Nora.

– Egy ágy sokkal kényelmesebb ám, mint egy asztal! Szívesen megmutatom... Már csak azért is, hogy összehasonlíthasd, mert tudom, hogy azt szeretnéd.

A férfi keze még mindig a lány arcán pihent. Nora elfordította a fejét, és csókot nyomott a tenyerére. Egyszerű érintés volt, Rook teste mégis úgy reagált, mintha a lány térdre ereszkedett volna előtte. Micsoda érzéki kis boszorkány! Nem csoda, hogy ő nem tud ellenállni neki.

A karjába kapta, és hálás volt, amiért Nora nem tiltakozott. A szeme viszont tágra nyílt, de inkább csodálkozóan, mint

döbbsen. Aztán a férfi nyakába temette az arcát, oda, ahol csupasz bőrt ért, és belecsókolt a nyakába. Rook megborzongott az érintéstől, de nem kezdett el remegni a lába, épp ellenkezőleg. Olyan energiával töltötte fel a csók, hogy megszorozta a lépteit. Eltökélte, hogy ezúttal senki sem fogja megzavarni őket. Nora most tényleg az övé lesz, és ő hihetetlen gyönyörben fogja részesíteni.

Mert ha valamire rájött ezen a délutánon, akkor az az volt, hogy átkozottul örülhet, amiért annak idején nem vette el Rachel. Akkor azt hitte, szerelmes belé, de már nem mert volna megesküdni rá, mivel az asszony semmilyen hatással nem volt rá, amikor annyi év után újra megpillantotta. És ennek vajmi kevés köze volt Rachel árulásához, ellenben jó sok köze ahhoz a nőhöz, akit jelenleg a karjában tartott.

Soha nem lett volna hűtlen, ami azt jelentette, hogy soha nem csókolt volna meg Norát. Soha nem szeretkezett volna vele. Nem szeretett volna bele a nevetésébe, nem tudja meg róla, milyen odaadóan szerette az apját, és soha nem nyer bepillantást a lány analitikus elméjének működésébe, amely mindent észrevett és kielemezett, azt is, amit mások nem láttak.

Nora feltaláló volt, igazi felfedező. Kész egyéniség, olyan nő, amilyenrel még soha nem találkozott. Nem érdekelte a legújabb divat, nem pletykálgodott. Őt a rugók, a csavarok és a fogaskerekek érdekelték.

Rook remélte, hogy jelent annyit Norának, hogy harmonikus házasságot köthessenek. A lány minden jel szerint kívánta őt, legalábbis Rook erre következtetett abból, hogy szenvedélyesen belecsókolt a nyakába. És ez a vágy kölcsönös: neki is szüksége volt arra a kielégülésre, amit a lány nyújtani tudott. A menekülésre a gondjai, a terhei elől.

Tudta, hogy nem lesz könnyű találkoznia a féltestvéreivel. Sokan dühösek vagy sértődöttek lesznek, és rajta töltik ki a dühüket, mintha ő lenne a felelős az apjuk tetteiért. De a tudat, hogy Nora a közelben van, és hogy bármikor láthatja, mindig segített helyreállítani a lelki egyensúlyát.

Most meg akarta köszönni neki, még ha a lány nem is tudta, milyen sokat számított a jelenléte. Rook az élete nagy részét

azzal töltötte, hogy igyekezett nem kötődni másokhoz, mert úgy vélte, a túlzott ragaszkodás nagy-nagy fájdalomhoz vezet – de Norához mégis úgy ragaszkodott, ahogy még senkihez. Szüksége volt rá, ahogyan soha senkire. Ez egy kicsit megijesztette, mégsem akarta visszakísérni a lányt a szállodába.

Azelőtt biztosan nem, hogy ne tennének egy kis kitérőt a hálószobába...

Miközben Nora egyre a nyakát és a fülét csókolgatta, berúgta maga mögött a háló ajtaját, és az ágy felé vette az irányt. Nem volt oka szemérmesnek mutatkozni, vagy úgy tenni, mintha valami másért lennének itt, nem azért, hogy beteljesítsék a vágyukat, amely néhány éjszakával korábban kielégítetlen maradt. Egek, mennyire hiányzott neki Nora! A titkos légyottok a bálók alkalmával a kastélyok rejtett zugaiban vagy a kerti pavilonokban... Arról a bizonyos botrányos klubról már nem is beszélve... Esméletlenülre akarta csókolni, miközben levetkőzteti, és a lány is ugyanezt teszi vele.

Mielőtt Norát megismerte, képes volt uralkodni a vágyain. Egyszer sem kockáztatta meg, hogy rajtakapják – még Rachellel sem. Soha nem hozta őt olyan helyzetbe, ami kompromittálónak minősülhetett volna. Átkozottul könnyű volt akkor az önmegtartóztatás, döbönt rá – ellenben most, hogy Norával kapcsolatba került, már pokolian nehéz. Mondhatni, lehetetlen.

Talán egyikük sem akart házasságot, de egymást akarták. Kétségbeesetten vágytak arra, hogy csókolhassák és cirógathassák egymást, hogy felfedezhessék a másik testét. Még soha nem kívánt ennyire senkit, és alig várta, hogy magáévá tehesse.

Lassan leeresztette a lányt a padlóra, és birtokba vette édes ajkát. Azt az édes száját, amely oly sok gyötrelmet okozott neki.

Soha nem fogja megunni Norát. Ezt olyan bizonyossággal tudta, ami egészen megdöböntette.

Leonorának ellen kellett volna állnia, és el kellett volna mennie innen. De megértette, hogy be kell fejezniük, amit elkezdtek, különben örökké gyötörni fogja őket a vágy. Nem számít, hogyan folytatódik az életük.

Elvileg esküvőt terveztek, de Leonora nem volt meggyőződve

arról, hogy tényleg össze kellene házasodniuk. Rook csak a jó híre védelmében akarta elvenni. Az apja halála ráadásul a legrosszabbkor jött, így most esély sem volt arra, hogy elgondolkodjon ennek a házasságnak a következményein. Ezért Norára maradt, hogy meghozza a nehéz döntéseket, nehogy olyasmit tegyenek, amit később megbánhatnak.

De a férfi csókjában nem volt hiba. Olyan érzés volt, mint az éltető eső egy hosszú, száraz időszak után. Az ajka és a nyelve táplálta, életre keltette. Nem is értette, hogy bírhatott ki egyetlen napot is nélküle. És a keze, az ujjai nélkül, melyek apránként megszabadították a ruhájától és a kényelmetlen fűzőtől... Ez már önmagában is mennyei érzés volt.

Azon tűnődött, vajon a férfi is ugyanígy élvezi-e, hogy ő vetkőzteti. Feltételezte, hogy igen, hiszen Rook igyekezett segíteni neki, hogy megszabadíthassa a feleslegessé vált ruhaneműitől. A zakótól, a nyakravalótól, a mellénytől, az ingtől...

Az ujjai megremegtek, amikor a férfi nadrágjának gombjaihoz ért. Rook mozdulatlanra dermedve nézett a szemébe. A lány is figyelmesen nézte, látta az ádámcsutkája mozgását, hogy nyel egy nagyot.

Odahajolt, és megnyalta a bőrt a nyakán.

Minden egyes gombbal, amit kigombolt, kicsit zihálóbbá vált a férfi lélegzete. Végül már úgy lihegett, mintha jókora távot lefutott volna. Amikor a férfiassága kiszabadult börtönéből, Nora megfogta. Rook becsukta a szemét, állkapcsa megfeszült, mintha fájdalmat, vagy inkább gyönyört érezne. Amikor újra felnézett, a lány látta a pillantásában a tüzet, a féktelen vágyat.

Norát néhány másodpercre elfogta a bűntudat, amiért nem ismerte fel, mibe kerülhetett neki az, hogy korábban oly sok gyönyörűségben részesítette őt, mindenféle viszonzás nélkül.

Egészen az üvegházig visszafogta magát, megzabolázta a szenvedélyét. Ott és akkor azonban képtelen volt tovább türtőztetni magát.

Mellét a férfi mellkasának nyomta, majd lassan térdre ereszkedett, és azt tette, amit egykor Rook tett vele. Ajkával és nyelvvel kezdte kényeztetni a meredező férfiasságát. Jó úton

járt, ezt biztosan tudta Rook kéjes nyögéseiből és abból, ahogy ujjait az ő hajába fúrta. Hallotta, ahogy a hajtűk a földre hullanak, aztán a haja is kibomlott, és a férfi gyengéden masszírozni kezdte Nora fejbőrét, abban a ritmusban, ahogy a lány kényeztette őt.

Nora érezte Rookban a feszültséget, mintha ez már túl sok lenne neki, mintha attól tartana, hogy felemészti. És már értette ezeket az érzéseket, a férfinak köszönhetően. Ő volt az, aki megmutatta neki mindezt, aki bevezette a gyönyör birodalmába.

Mennyi csodát élt meg Rook jóvoltából! De még most is kétségek gyötörték, mert élt a gyanúperrel, hogy – bár az üvegházba önszántából ment – az oltár elé csak a kötelességtudat hajtja. Azért veszi el, hogy bebizonyítsa: nem olyan, mint az apja. Ezért akarja a házasságot.

Emlékezett rá, hogy egyszer azt mondta Lord Camberley-nek: a boldogságot választaná a szerelem helyett. Erre tessék, egyikben sem lesz része.

Elhessegette ezeket a zavaró gondolatokat, hogy ne szennyezzék be azt, ami most történik. Zavartalanul akarta megélni a szeretkezés és a beteljesülés csodáját, mert sejtette, hogy ilyesmiben talán soha többé nem lesz része. Kicsi az esélye, hogy valaha még együtt lehet egy férfival, akit szívből szeret.

Azt akarta, hogy Rook, visszatekintve erre az éjszakára, rájöjjön, hogy bár szavak nélkül, de szerelmet vallott neki. Igen, szereti őt akkor is, ha a férfi képtelen viszonszeretni. Egyszer már összetörték a szívét, és a lány gyanította, hogy azóta sem gyógyult meg teljesen. És bár hitt abban, hogy tudna kettejük helyett is szeretni, úgy vélte, egy házasságot nem szabad az egyik fél nagylelkűségére építeni.

Ismét elűzte a szomorú gondolatokat, és a pillanatra, a férfira koncentrált. A selymességére, az ízére, a keménységére. A sóhajaira és nyögéseire, ami további becézgetésekre sarkallta őt, és a kételkedés meg a szegény írmagját is kiűzte belőle.

Aztán egyszer csak Rook a két kezébe fogta az arcát.

– Ez csodás érzés, Nora, de nem elég. Túl sokáig vártam... Egyszerűen muszáj, hogy benned legyek!

Előrehajolt, és felhúzta magához a lányt. Aztán hátralépett, lerúgta a cipőjét, egyiket a másik után, végül lehúzta a nadrágját

is, mely szintén a padlón landolt.

Nora addig hátrált, amíg az ágynak nem ütközött, hogy minél tovább gyönyörködhesen a férfiban. Lapos hasában, domború mellkasában, combjának feszességében, és igen, a férfiasságában is, mely még mindig nedvesen meredezett. És nem félve vagy szégyenkezve bámulta, hanem őszinte csodálattal vizsgálta minden egyes porcikáját, hogyan álltak össze ilyen tökéletes egésszé.

Ma este Rook az övé volt. Csak az övé.

Lehuppan és hátrébb csúszott, amíg teljes hosszában fent nem volt az ágyon. Lenyúlt, és megsimogatta magát, hogy a férfi láthassa, milyen nedves ő is. Miközben Rookot kényeztette, érezte, hogy benedvesedik. Az, hogy örömet szerzett a férfinak, örömet okozott neki is.

Most már értette, miért töltötte el elégedettséggel Rookot, amikor kéjjel ajándékozta meg. A testi örömek természetéhez úgy látszik, hozzátartozik, hogy kapni és adni egyaránt gyönyörűséges.

A férfi szeme elsötétült a vágytól, ahogy a matracra térdelt, két karjával pedig megtámaszkodott Leonora két oldalán. Főle magasodott, és egyik combját a lány lába közé tette, majd finoman a vénuszdombjához szorította. Nora fel akart ülni arra a combra, és addig lovagolni rajta, amíg el nem jön a mindent elsöprő kielégülés.

Rook ekkor lehajolt, és forró, tüzes csókot nyomott az ajkára, végletekig korbácsolva mindkettejük vágyát. Gyorsan eljött a pillanat, amikor ez már kevésnek bizonyult Leonora számára: több közelséget, több érintést akart. Érezni akarta a bőrét, azt, ahogy a mellkasán lévő könnyű szőrzet az ő mellét súrolja. Átkarolta a férfit, és lehúzta magához.

– Imádom, ahogy rám nehezedik a tested – suttogta rekedtes hangon.

Szeretem az egész testedet, kívül-belül, mondta volna legszívesebben. Minden négyzetcentiméterét, minden szögletét.

Rooknak nem volt egyetlen testrésze sem, amire rámutathatott volna, és kijelenthette volna: *ezt szeretem benned.* De ez a rajongás sajnos egyoldalú volt, és a házasság ezen aligha

változtat.

Természetesen elmagyarázhatta volna a férfinak, de Rook élete fő célja volt, hogy megkülönböztesse magát az apjától, és ezért mindenképpen helyesen akart cselekedni. Biztosan továbbra is kötelességének érezné, hogy feleségül vegye.

De itt és most, ebben az ágyban a kötelezettségek megszűntek létezni. Csak az ősi vágy számított, semmi más, és a lány a lehető legtöbbet akarta kihozni belőle. Végigsimított a férfi széles vállán, erős hátán, feszes fenekén. Vonaglott és ringatózni kezdett, miközben könnyörögve nyöszörgött. Minden porcikája lángolt, és csak Rooknak állt hatalmában eloltani ezt a tüzet.

Forró selyem, lángoló bársony... Nem volt olyan négyzetcentimétere Nora testének, amit Rook ne simogatott, ne nyalogatott, ne csókolt volna. Minden porcikája tökéletes volt. Minden porcikája arra készítette, hogy többet akarjon.

Ó, milyen hajlékony volt! És milyen követelőző! Ujjával lassan körberajzolta a férfi ajkát, és füledt hangon azt suttogetta:

– Ezt akarom a combjaim között!

Rook elvigyorodott.

– Kívánságod számomra parancs.

Azzal lejjebb csúszott meztelen teste mentén, hogy teljesítse a lány kívánságát. Imádta a hangokat, amelyek előtörtek a torkából. Az apró sikkantásokat. A halk nyögéseket. A zihálást. *A Jaj, istenem!-et.* Az Ó, igen, ez az!-t.

Nora a csípője mozgatásával jelezte, mire van szüksége, és a férfi örömmel tett eleget a kérésnek.

– Annyira jó! – sóhajtotta.

Mert Norának örömet okozni sokkal nagyobb jutalom volt, mint bármi, amit valaha is tapasztalt.

Idővel a lány belekapaszkodott a hajába, körmeit a vállába vájta. Lihegett és fújtatott, a lába remegett. A férfi végigsimított a felsőtestén, átfogta a mellét, és hüvelykujjával izgatni kezdte a megkeményedett mellbimbóját.

– Ó! – Nora megragadta a férfi csuklóját, hogy ott tartsa a kezét.

Rook tovább simogatta a keblét, ám közben nem feledkezett meg lány combja közti édes völgyről sem. Leonora megvonaglott.

Tudta, hogy közel már a beteljesülés, érezte a feszültséget, a pattanásig feszült rugót, amelynek már csak egy másodperc kell, hogy...

Hirtelen ívben megfeszült a teste, és Rook nevét kiáltotta rekedten, elfúló hangon. De a férfi nem hagyta abba, míg ő el nem engedte a csuklóját, és a hajába nem túrt.

A pillantásuk találkozott.

– Legalább most nem aludtál el – vigyorodott el Rook.

A lány felnevetett, majd megjegyezte:

– Azt hittem, belém akarsz hatolni.

– Biztos akartam lenni benne, hogy készen állsz rám.

Nora széttárta a combját.

– Igen, készen állok. Kívánlak, Johnny. Úgy, ahogy még soha nem kívántalak.

Mielőtt hajóra szállt, hogy átkeljen az óceánon, el sem tudta képzelni, hogy ilyesmit mondjon egy férfinak. Persze azt sem tudta volna elképzelni, hogy egy ágyon fekszik egy férfival a lába között. Rooknak igaza volt, ez sokkal kényelmesebb, mint egy asztal.

Johnny parázsló tekintettel nézett rá, miközben megcsókolta, és erőteljes lökéssel beléhatolt, amitől a lánynak elakadt a lélegzete.

Korábban mindig sietniük kellett, szorította őket az idő, de most mindketten mozdulatlaná dermedtek, hogy kiélvezzék ezt a tökéletes pillanatot és azt, milyen tökéletesen összeillik a testük. Mint két fogaskerék, melyek fogai könnyedén illeszkednek egymásba.

A férfi Nora nyakába temette az arcát, és finoman beleharapott selymes bőrébe.

– Szent ég, milyen finom vagy! Milyen forró, milyen nedves... Bársony, selyem és szatén egyszerre.

Kissé visszahúzódott, a szemébe nézett, majd lassan előretolta a csípőjét.

– Szólj, ha fáj. Szólj, ha nem esik jól.

– Csodálatos érzés. Csodálatos vagy, Johnny.

A férfi lenyúlt, behajlította először az egyik lábát, majd a másikat, és még mélyebbre nyomult belé. Nora most már végképp

úgy érezte, mintha két egymásba kapcsolódó fogaskerék lennének, amelyek együtt mozognak, azzal a céllal, hogy gyönyört szerezzenek.

Ugyanakkor csupa vadság, csupa szenvedély volt ez az együttlét, és nem volt semmi gépies a cselekedeteikben. Csókolták, harapdálták és simogatták egymást. Bátorító szavakat suttogtak, torokhangon fel-felnyögtek, ziháltak és sóhajtoztak.

Az érzések, melyek Nora testét elárasztották, igen hasonlatosak voltak azokhoz, amelyeket Rook nemrég az ajkával keltett, pedig egészen más volt ez az ingerlés, mint az előző.

A lány tudatában volt minden egyes lökésnek, pedig egyként mozdultak, szinte teljesen eggyé vált a testük.

Annyira meghatotta ez a gondolat, hogy a szeme könnybe lábadt. Hát ilyen érzés igazán közel lenni valakihez! Örökké hálás lesz ezért az élményért.

Rook már csak a karján egyensúlyozott, az alteste folyamatos mozgásban volt, előrenyomult és visszahúzódott, valóban úgy, mint egy dugattyú. A lány feszültsége egyre nőtt, végül átszakadt a gát, és a testén végighullámozott a gyönyör. Olyan magasságokba repült a kéj hullámain, ahová még soha. Karjával és lábával átölelte a férfit, és hangosan felkiáltott.

Rook felmordult, hátravetette a fejét, és még egyszer, utoljára belényomult, hogy aztán mozdulatlanra dermedjen egy pillanatra, és ernyedten, zihálva ráboruljon a lányra.

Nora elégedetten elmosolyodott.

– Meddig leszel távol? – kérdezte Nora.

Az ágyban heverészték, még mindig meztelenül, közöttük egy tányéron sajt, eper, vajás kenyér és olajbogyó, kezükben egy-egy pohár vörösbor.

– Négy napig. Reggel indulok, megvárom, míg apámat eltemetik, aztán visszajövök.

– Anyád is veled tart?

– Nem. Örölnék, ha meglátogatnád, és megnéznéd, jól van-e. Bár szerintem egy kis időt garantáltan Aiden klubjában fog eltölteni.

A lány szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

– Oda jár?

– Aha. Úgy tűnik, van ott egy kedvence.

– Vajon Julian az?

– Ki az a Julian?

– Amikor felébredtem az első találkozásunkat követő reggelen, egy szobalánnyal próbáltuk kitalálni, ki jöhetett be hozzám. A lány szerint Julian volt az, mert ő állítólag nagyon jól csókol.

– És te mit gondolsz?

– Nem tudhatom. Soha nem csókolt meg.

– És Camberley? Ő megcsókolt?

– Nocsak! Féltékeny vagy? – nevette el magát Nora.

Rook megrázta a fejét, de az állkapcsa megfeszült.

– A fenébe is... Persze hogy féltékeny vagyok! Hol csókolt meg?

– A számon.

A férfi csalódottsága az arcára volt írva, és Nora nem tudta, miért lel ebben ilyen nagy örömet. Talán mert még soha senki nem volt féltékeny rá.

– És hol voltatok akkor?

A lány szíve megesett rajta.

– Soha nem csókolóztunk. El sem tudom képzelni, hogy megcsókoljam, hiszen... – *Nem érzem iránta azt, amit irántad.* – Kedves fickó, de nem vonzódok hozzá testileg. És szerintem ő sem hozzám.

Rook letette a borospoharát, odafordult hozzá, és egyik ujjával cirógatni kezdte a lány arcát.

– Érthetetlen, hogy nem akart már legalább egy tucat férfi megcsókolni.

– Miért nem két tucat? Van egy elfogadható szám, ami megengedett, mielőtt egy nő ribancnak minősülne?

A férfi sötéten felnevetett.

– Valószínűleg jobb, ha nem beszélünk számokról.

Nora felől nyugodtan beszélhettek volna. Meglehetősen biztos volt benne ugyanis, hogy számára sosem lesz más férfi a világon, csak Rook.

Már sötétedett, mire Rook kocsija előállt, és elindultak a Trewlove Hotel felé. Leonora meglepődött, hogy a mama nem jelent meg az ajtóban, amint leszállt az este, de végül is megkapta, amit akart, és a lánya viselkedése többé nem volt

számára elsődleges fontosságú.

Bár valószínűleg nem örült volna túlságosan, ha látja a lányát Rookhoz simulva, amint az ajkára tapad. A férfi remekül csókolt, de nagyon jól tudott minden mást is, ami a szexszel kapcsolatos. Leonora időnként eltűnődött, vajon hány nővel lehetett dolga, és hogyan sikerült elérnie, hogy ne szülessen törvénytelen gyermeke. Kissé megrémült, amikor rájött, hogy attól, amit tettek, teherbe eshet. De így sem bánta a dolgot.

Rook behúzta a függönyt a kocsiban, mintha Nora jó hírért védené, holott a lány úgy vélte, inkább a sajátja miatt aggódik.

Eltöprengett rajta, vajon mi kell ahhoz, hogy a férfi sutba dobja az óvatosságot, és valami botrányosat tegyen. Ami persze ostoba kérdés, hisz már sikerült valami igazán botrányos dolgot csinálnia a múltkor, az üvegházban, vele...

A kocsi lassulni kezdett, s végül megállt a szálloda előtt.

– Amint visszaérek, felkereslek – mondta a férfi ünnepélyesen.

Pedig mondhatta volna azt is, hogy *szeretlek, hiányozni fogsz, alig várom, hogy visszatérjek hozzád.*

– Vigyázz magadra az úton!

Az ajtó kinyílt, Rook leugrott, majd lesegítette a lányt, és felkísérte a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn.

– Köszönöm, hogy ma melletttem voltál – mondta halkan.

– Én köszönöm, hogy ott lehettem. – Istenem, de utálta ezt az udvariaskodást! Persze mindig udvariaskodtak, kivéve, amikor szerelmeskedtek, mert akkor úgy estek egymásnak, mint a vadak.

– Csak azt sajnálom, hogy apád olyan ember volt, amilyen.

– Én sok mindent sajnálok. Jó éjt, Nora!

Egy inas nyitotta ki az ajtót. A lány besétált, és az előcsarnok ablakához ment. Onnan figyelte Rook sudár alakját, amint visszasétál a kocsinhoz. Nem pillantott vissza, nem kereste a tekintetével. Egyszerűen beszállt a hintóba.

Hogy lehet, hogy a szenvedély ilyen magas hőfokon lobogott közöttük, és ő nem sokkal később már ilyen végtelenül magányosnak érzi magát?

– Örülök, hogy elhalálozott – jelentette ki Mrs. Garrison szenvtelenül. – Így legalább nem kell várnod rá, hogy grófné lehess. Bár azt nem értem, miért kell most beérnünk egy kis esküvővel, mintha a leendő férjed szégyellne minket.

– A gyász miatt – magyarázta Leonora immár századszor.

– Förtelmesen nézek ki feketében – mondta az anyja. – Szóval kizárt, hogy gyászruhát öltsek. Nekem nem az apám és nem is a férjem, szóval nem fogom gyászolni. Épp elég baj az is, hogy meg kell elégednünk egy kevésbé látványos szertartással... Nem lehetne az esküvőt elhalasztani, amíg vége nem lesz a gyásznak?

Sam megköszönte a torkát.

– Nem tudom, arisztokrata körökben mi a szokás, de a gyászidőszak egy évig is eltarthat, mama. És gondolnunk kell arra is, mi van, ha Nora... – A fivére ránézett, és az arca lángvörössé vált. – Mi van, ha gyermeket vár...

Az utolsó két szót alig lehetett hallani.

Az anyja nagyot sóhajtott, mintha épp most emelt volna fel egy hatalmas sziklát.

– Hát igen, ez is egy szempont. Bár várhatnánk néhány hetet, hogy kiderüljön!

Leonora kuncogott.

– Néhány napja még a lehető leghamarabb férjhez akartál adni.

– Nem szeretném, ha megfosztanának attól, ami jár neked.

No persze, nyilván csakis az ő igényei miatt aggódik az anyja...

Nora Samhez fordult.

– Újult erővel neki kellene állnunk a befektetővadászatnak.

A férfi úgy nézett rá, mintha azt jelentette volna be, hogy a Holdra kellene repülniük.

– De Rook... Rook azt mondta, hogy annyi pénzt kaphatsz, amennyire csak szükséged van.

– Nem akarok a lekötelezettje lenni. – Sőt azt sem akarta, hogy a férfi azt higgye, a vagyona miatt megy hozzá.

– Nem leszel lekötelezett – mondta az anyjuk szigorúan. – Ő lesz a férjed. Az lesz a dolga, hogy gondoskodjon rólad.

De Nora saját magáról akart gondoskodni.

– Különben is, azt mondta, hogy az üzlet felét neked kell adnom – mondta Sam –, vagyis csak az én részemem kínálhatom fel a befektetésért cserébe.

– Ebben a pillanatban minden részvény a tiéd. Szóval eladhatunk valamennyit, és ami megmarad, azt az esküvőm napján egyenlően osztjuk el.

Sam kelleetlenül feszengett a széken.

– Őszintén szólva én azon gondolkodom, hogy kölcsönt kérek Rooktól, és valami másba fogok. A gyár túlságosan bonyolult nekem, és rengeteg munkával jár.

– És mi lesz az írógéppel?

– Semmi. Megvagyunk nélküle, nem? Van tollunk és tintánk.

– Komolyan ezt gondolod? – Nora nem hitt a fülének. – Mióta érzel így?

– Már jó ideje.

– Nincs szükségünk többé a gyárra – mondta az anyja. – Egy jelentős vagyonnal rendelkező férfihoz mész feleségül. Ő biztosan gondoskodik majd a te rokonaidról is, hisz még az apja zabigyerekeire is gondja van.

– Nem akarom, hogy visszaélj a nagylelkűségével.

– Ezt csak bízd rám, kislányom. Különben is, grófné leszel. Nem dolgozhatsz.

Leonora úgy érezte, mintha kihúzták volna a talajt a lába alól. Rá kellett döbbennie, hogy a fivére és az anyja valójában nem befektetőt keresni jöttek ide. Számukra nem a gyár átalakítása és felvirágoztatása volt ennek a látogatásnak az igazi célja. Az igazi cél a férjvadászat volt – nem mint lehetőség, hanem mint végeredmény. Ez volt az oka annak, hogy Sam meghívatta magukat az összes bálba. Ez volt az oka annak, hogy az anyja ragaszkodott a parkbeli sétákhoz. Nem érdekelte őket az üzlet vagy az apja öröksége. Az érdekelte őket, hogy egy gazdag lorddal kötött házasság milyen anyagi előnyt biztosít számukra. Az elit körökbe való bejutásról nem is beszélve.

Úgy érezte, becsapták és elárulták, és ez nagyon fájt neki. Mintha jó erősen mellkason vágta volna, hirtelen levegőt sem kapott.

Az anyja méltóságteljesen felállt a székről.

– Ugye tudod, hogy nincs választásod? Vagy férjhez mész, vagy kitalál az úri társaság.

Aztán kísértalt a szobából, nem hagyva maga után mást, csak a megaláztatás keserűségét.

Leonora Sam felé fordult.

– Te legalább megérted, mit jelent nekem ez az ügy? Olyan keményen dolgoztam a sikerért!

Hogy elkerülje a tekintetét, az öccse cukrot kanalazott a kávéjába, és idegesen mozgatni kezdte a lábát, amitől az asztal is rezgésbe jött.

– Nem akarom a gyárat irányítani. Sosem érdekelt.

– Mi az, ami érdekel, Sam?

– Nem tudom, de a gyár nem, az biztos.

Leonora döbbenten bámulta, akár egy idegent. Azon tűnődött, vajon ismeri-e egyáltalán a családtagjait.

– Rook nem egy bank, és nem hagyom, hogy te vagy anya visszaéljenek a nagylelkűségével.

Neki sem állt szándékában kihasználni a férfit.

– Nem fogok hozzámenni, Sam...

A férfi az ajtóra sandított, mintha attól félne, hogy egy boszorkány ront be rajta, és varanggyá változtatja. Aztán Norára pillantott.

– Miért nem? Ha hozzámennél, az minden problémánkat megoldaná. Anya bejutna a legelőkelőbb New York-i körökbe. Én azt csinálhatnék, amit akarok. Neked pedig lenne elég pénzed, hogy azt csinálj a gyárral, amit akarsz.

– De Rook nem szeret engem, Sam. Csak a botrány miatt vesz feleségül. Hogy bebizonyítsa a Társaságnak és persze saját magának, hogy nem olyan, mint az apja. Ha elmegyek, a botrány is velem jön. Ha maradok, ő és a londoniak mindig tudni fogják, hogy kényszerből vett el. Engem, a furcsa lányt, akin mindenki nevet. Ezt nem tehetem vele. Rook a legcsodálatosabb ember, akit ismerek. A lehető legjobb feleséget érdemli. Olyan nőt, aki gyönyörű bálakat rendez majd a kastélyában, és aki bárkivel kedvesen el tud beszélgetni az időjárásról.

Sam sajnálkozva rázta a fejét.

– Nem akarom továbbvinni a gyárat, Nora. Ráadásul szép summát kaphatnánk érte. Beszéltem néhány emberrel, mielőtt elindultunk, arra az esetre, ha itt nem járnánk sikerrel.

Norának nagy kedve lett volna az öccse arcába lötytyinteni a maradék kávéját. Hogy cselekedhetett anélkül, hogy neki szólt volna?!

– Beszéltél valakivel az eladásról?

– Tudnom kellett a cég értékét, hogy pontosan fel tudjam mérni, eladjuk vagy inkább megtartsuk.

– Hosszú távon biztos, hogy érdekesebb lenne megtartani. Be is tudom bizonyítani, de időre van szükségem. Szeretném előbb kidolgozni a pénztárgép ötletét. Azzal és az írógéppel... – Elhallgatott, mert látta, hogy a fivére arca minden egyes szóval egyre jobban elborul. Számára a gyár ugyanolyan teher volt, mint Norának az érdekházasság.

Nem kérhette az öccsét, hogy olyan utat kövessen, amely nem teszi boldoggá.

– Sajnos nem tudom azonnal megvenni tőled. De megtartanád a gyárat addig, amíg befektetőket nem találok? A nyereség egy része a tiéd, a másik a befektetőké, én pedig fizetést kapnék. – Szüksége volt valami jövedelemre. – Amint eleget spóroltam, kivásárollak. Legfeljebb néhány évbe telik. Aztán kergetheted a saját álmaidat. – Átnyúlt az asztal túloldalára, és kezét az öccse kezére tette. – Kérlek, Sam! Tartozol nekem ezzel. Becsaptál, amikor elhitetted velem, hogy a cég megmentése a cél, miközben te végig meg akartál szabadulni a gyártól. Én viszont sikerre tudom vinni, valóra tudom váltani apa álmát.

– Nem hiszem, hogy Rook örülne neki, ha visszatérnél Amerikába.

– Rookot majd én elintézem. Végül meg fogja érteni. Csak esküdj meg nekem, hogy nem adod el az üzletet, az apánk álmát, rajtam kívül senkinek.

A férfi bólintott, aztán felsóhajtott.

– Öt évet kapsz, Nora. Annyit várok.

– Köszönöm. – A lány azonnal felállt.

– Hová mész?

Megmenteni a gyárat. Mert bár Samre szállt, mégis ő volt az, aki

szerette, és törődött vele. Ő volt az, aki sikerre vihette úgy, ahogy azt az apja elképzelte. Ha meg tudná szerezni a támogatást...

Hirtelen támadt egy ötlete, és ettől felvillanyozódott.

– Azt hiszem, rosszul álltunk hozzá a befektetőkereséshez. Nem a megfelelő embereket céloztuk meg. Már tudom, kihez kell fordulnom!

Kingsland hercegnéjének szalonjában állva Leonorát megrohanták az emlékek. Erősen az emlékezetébe égett az a pillanat, amikor először lépett be ide, és megpillantotta Rookot. A férfit, aki az *Elysium*ban megcsókolta. A szíve örülden kalapált, azt sem tudta volna megmondani, hogy a rémülettől vagy az örömtől-e.

Kopogó léptek zaja visszhangzott a folyosón, egy olyan nő léptei, aki ugyanolyan határozott és céltudatos volt, mint Leonora.

A hercegné belépett a szalonba, Nora pedig meghajolt.

– Fenség!

– Ugyan már, szólíts nyugodtan Penelopénak. A Sakkfigurák társasága egy nagy család, amelynek hamarosan te is tagja leszel, úgyhogy mellőzzünk minden formaságot!

Nora nem látott semmi okot arra, hogy figyelmeztesse a hercegnét: épp most próbál kihátrálni ebből a házasságból. Ehelyett megköszörmelte a torkát, és felszegte az állát.

– Szeretnék találkozni a hölgyekből álló befektetői körrel.

Elverton-birtok

Rook céltalanul bolyongott a birtok udvarházában, és arra gondolt, hogy talán soha nem honolt boldogság ezek között a falak között. A hosszú évek alatt soha nem visszhangzott itt vidám zsivaj és nevetés. Még most is fullasztóan fojtogató volt a ház hangulata, a hatalmas mérete ellenére is.

Hálás volt, amiért Nora most nem volt itt vele. Ez a hely elsorvasztaná a lelkét.

De ami a legjobban megdöbbsentette, az az volt, mennyire hiányzik neki a lány. Mióta megérkezett, mást sem csinált, csak vele beszélgetett gondolatban, illetve azon elmélkedett, milyen itteni tárgyakat adna át neki szétszedésre: órákat, zenedobozokat, mechanikus játékokat. És persze azt az átkozott szerkezetet, amit egy zárt szobában talált. Először kínezőszköznek hitte, de aztán rábukkant néhány metszetre, amelyek azt ábrázolták, hogy egy nő áll a szerkezetben, lehajolva, miközben egy férfi hátulról hágja. Az apja nyilván ide hozta a szeretőit.

Rook legszívesebben kipakolt volna a házból minden mozdíthatót, és lesúroltatta volna a falakat.

Nem akart itt lakni. Inkább lakatot rakatott volna rá, és aztán építtet egy másik kastélyt a birtok túlsó végén, egy olyat, amit aztán ő maga tölt meg emlékekkel. Ő és Nora, nem pedig a gyűlölt apja, aki nincs többé.

Az idefelé vezető úton elhatározta, hogy felgyújtja a vadászlakot. Miután az apját eltemették, odalovagolt a házikóhoz – és semmit sem érzett, amikor meglátta. Már nem volt rá hatással Rachel árulása, nem dühítette, ami történt, és nem is fájt neki. Mert már nem volt egyedül. Ott volt neki Nora.

Már hiába próbált a múltba nézni, mert csak a jövő érdekelte. És ezt a jövőt Nora jelentette a számára.

Amikor megérkezett Londonba, nem üzent azonnal az anyjának,

sőt haza sem ment. Egyenesen a Trewlove Hotelbe vitette magát, és felrohan a lépcsőn, amíg Garrisonék lakosztályának ajtajához nem ért. Izgatottan kopogtatott be, mert már nagyon várta, hogy viszontláthassa Norát. Szüksége volt rá.

Egy félénk szobalány nyitotta ki az ajtót.

– Lord Wyeth... – Rook megrázta a fejét, mély levegőt vett, és újrakezdte: – Lord Elverton vagyok, Miss Garrisonhoz jöttem.

– Ha lenne olyan kedves, és várna, uram... – A lány becsukta az ajtót előtte, Rook pedig némán állt a folyosón.

Fontolóra vette, hogy berúgja az ajtót. Te jó ég, még nem vágyott ennyire senkire!

Végül Sam nyitott újra ajtót, és úgy bámult rá, olyan döbbenet, mintha Rook a halálból támadt volna fel.

– A nővéredet szeretném látni.

Sam arcán még mindig értetlenség tükröződött.

– Azt mondta, hogy elmondta neked.

– Pontosan mit kellett volna elmondania?

– Hogy sikerült befektetőket szereznie, ezért visszatér Amerikába. Anya rémesen összeveszett vele, de ő sem tudta eltántorítani. Nora ma vonattal Liverpoolba utazott. A hajója három nap múlva indul.

Nora valóban mindent elmondott – pontosabban megírt – neki. A levelet a könyvtárában az íróasztalon találta. Írógéppel írták, ami külön szomorúság volt a férfinak, hisz még a kézírása látványával sem vigasztalódhatott. Másrészt persze, valahol érthető, ha egy búcsúlevél igyekszik személytelen lenni.

Drága Johnny!

A házasság feltételeinek megbeszélésekor tanúsított nagylelkűséged messze felülmúlta minden várakozásunkat. Én azonban nem tudom elfogadni ezeket a feltételeket. Szeretném a saját erőmből felvirágoztatni apám gyárát, nem akarok a te nagylelkűségedre, a jó szívedre vagy éppen a bűntudatodra alapozni.

Tudom, hogy mondanom kellett volna valamit, amikor legutóbb együtt voltunk. De nem könnyű ezeket a szavakat kimondani, különösen, ha közben a gyönyörű barna szemedbe nézek: Nem mehetek hozzád feleségül.

Sam arisztokrata körökben próbált befektetőket találni, mert anyám a címmel és ranggal rendelkezők közé vágyik, pedig az a világ nem a mi világunk. Semmi keresnivalónk nem volt ott, míg Te fel nem tűntél a színen.

De mivel tudom, milyen az, amikor az ember oda törekszik, ahol nem látják szívesen, úgy döntöttem, máshol keresek működő tőkét a vállalkozásunkhoz, és sikerrel is jártam. Sikerült befektetőket szereznem. A hölgyek, akik támogatnak, közrendűek, de kivétel nélkül figyelemre méltó egyéniségek. Tesznek azért, hogy jobb legyen az életük, és tudják, mit jelent hinni az álmokban.

Nem azért jöttem Angliába, hogy férjet találjak. Ez anyám célja volt. Soha nem gondoltam, hogy a házasság nekem való intézmény. Ráadásul nem is a megfelelő okból akartál elvenni. Attól tartok, hogy a kényszer, amely ezt a köteleket kierőltette, végül megmérgezte volna az egymás iránt érzett szeretetünket, és ezt nem tudtam volna elviselni. Nem akartam megkockáztatni, hogy utólag megkeseredjenek a csodás közös emlékeink.

Köszönöm, hogy életemben először szépnek és kíváncsnak érezhettem magam. Erre az érzésre és az együtt töltött órákra, ígérem, örökké emlékezni fogok.

Kívánok Neked igaz szerelmet, és remélem, hogy leendő hitvesed értékelni fogja minden csodálatos tulajdonságodat. Ugyanis egyáltalán nem hasonlítasz a szörnyeteg apádra. Kedves vagy, nagylelkű, és olyan erkölcsi irányítúval rendelkezel, mint senki más, akit ismerek. És hidd el, ezen semmilyen botrány nem változtat.

*Szeretettel:
a Te Norád*

Rook az ablakhoz lépett, és kinézett rajta. Ráébredt, hogy az apja mégiscsak győzedelmeskedett fölötte. Mert ő annyira aggódott amiatt, hogy az apjához hasonlítja, hogy ez a rettegés végül az egész életére rányomta a bélyegét.

Nem is a saját életét élte, míg Norával nem találkozott. Falakat épített maga köré – nem azért, hogy másokat távol tartson, hanem hogy saját magát bezárja. Ebben a börtönben élt sokáig, ráadásul meg volt győződve róla, hogy boldogan, amíg Nora ki nem rángatta a fényre.

Mert a lány nem adta fel: addig ásott, míg el nem jutott a szívéig – amely most már az övé, és mindig is az övé marad.

Három napja van tehát. Nora három nap múlva hagyja el Anglia partjait.

Liverpool mindössze néhány órányi távolságra van innen, legalábbis vasúton.

Van tehát ideje tervet kovácsolni, méghezzá olyan merész és rafinált tervet, melynek hallatán a lánynak is leesik majd az álla.

Leonora a hatalmas gőzös korlátjánál állt, és figyelte, hogy lesz egyre szélesebb a hajót a szárazföldtől elválasztó terület. Az utasok többsége a fedélzeten volt, integetett és éljenzett, amíg a hajó ki nem siklott a kikötőből. Aztán apránként visszatértek a kabinjukba, leültek a korláttól távolabb sorakozó székek egyikére, vagy teázni mentek. Leonorán kívül csupán néhányan maradtak a fedélzeten.

A lány nem tudta rávenni magát a távozásra, amíg Anglia partjait látni lehetett. Furcsamód úgy érezte, mintha az otthonát hagyná el, pedig ennek épp az ellenkezője volt igaz.

Amerika volt az otthona. Örülnie kellett volna, hogy több hét után végre hazatérhet, és ő azon tűnődött, vajon lesz-e ott valaha is ilyen boldog. A gyár vezetésének szenteli magát, és annyi írógépet gyárt, hogy az egész világ megismerhesse a Walt Garrison nevet! Az apja nevét akarta ugyanis adni a gépnek. Arra vágyott, hogy az emberek ilyeneket mondjanak: „Ó, nekem van egy igazi Walt Garrisonom!”

Így az apja tovább fog élni, amíg lesz valaki, aki leüt egy billentyűt, és papíroidalakat tölt meg szép, egyforma, tökéletesen olvasható betűkkel. Így és csakis így lesz legyőzhető a kegyetlen halál, amely elragadta őt tőle.

Végül talán szeretőt is keres magának, mert megtanulta, hogy vannak szükségletei. És két test találkozása kétségkívül sok gyönyörűséggel jár. Nem tudta, hogy lesz-e valaha olyan kéjben része, mint Johnnyval, bár ezt nem tartotta valószínűnek, mert úgy vélte, ahhoz a csodához a szíve is kellett – márpedig a szívét most hátrahagyta. Az mindig Angliában marad, Johnnyval.

Könnyű léptek hallatszottak, és észrevette, hogy valaki megáll mellette a korlátnál. Meg akarta kérni az illetőt, hogy távozzon. Tökéletesen egyedül akart lenni, mert Anglia partjai már kezdtek elhalványulni, a mellkasa sajgott, és a sós levegőtől könnybe lábadt a szeme.

De nem mehetett hozzá olyasvalakihez, aki nem szereti őt. Egy kapcsolat fenntartásához nem elég az egyik fél szeretete,

bármilyen erős is az. Lám, az apja világéletében megadott mindent az anyjának, ő mégsem volt soha elégedett. Leonora arra vágyott, hogy vizsontszeressék.

Finom, citrusos illat csapta meg az orrát. Még itt, messze a tengeren is érezni vélte a férfi illatát. Vajon egész életében kísérteni fogja, bármerre jár?

Egy pillanat... Hiszen ez az illat valóságos, nem csupán egy emlék!

Lassan, nagyon lassan odafordult a mellette álló férfihoz, aki egyáltalán nem volt idegen. A férfi őt figyelte, és nem a szárazföldet, amely most már alig látszott. Nora szíve akkorát dobban, hogy majd kiugrott a helyéről.

– Hát te... mit keresel itt?

Rook elmosolyodott.

– Amerikába megyek.

– Miért?

– Van ott egy befektetésem, amit nem ártana ellenőrizni.

– Hol? – Nora hangja elcsuklott, hirtelen képtelen volt többet mondani. Rook olyan jóképű volt, ahogy ott állt, ahogy a szél összekócolta a haját, és körberagyogta a nap! Amerika nagy ország, és elég nagy a befektetési lehetőségek száma is, ugyanakkor Nora rosszat sejtett.

– Nagyrészt New Yorkban, azt hiszem. Egy gépgyár tulajdonjogát szereztem meg.

A lány szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Ugye nem az én gépgyáramról beszélsz?

A fenébe! Sam megszegte volna a neki tett ígéretét, és eladta a gyárat?

Rook szomorú arcot vágott.

– Valójában sosem volt a te gyárad. Apád teljes egészében az öcsédre hagyta.

Már az elején, amikor az ügyvéd felolvasta a végrendeletet, majdnem megszakadt a szíve, de úgy tett, mintha nem fájna. Mintha nem érezné kismizmizve magát mindenből, beleértve az apja szeretetét is.

– Az apák már csak ilyenek. A fiaikra hagyják a földjüket, az üzletüket, az anyagi javaikat. Viszont apám rám hagyta az óráját. Az sokkal személyesebb és értékebb ajándék számomra.

– De te a szívedet-lelkedet beleadtad az írógép fejlesztésébe!

– Most már megvannak a befektetőink, és Sam engedélyt adott, hogy azt csináljak a gyárral, amit akarok, öt teljes évig. Addigra nyereségessé kell tennem. – Nora megrázta a fejét. Ennek az egésznek semmi értelme sem volt. – Nem értem, hogy lehetnek részvényeid. Eladtuk a cég negyvenkilenc százalékát. Sam tudja, hogy fontos, hogy megtartsuk a többséget, hogy a miénk maradjon az ötvenegy százalék. Nem adhatta el neked... Mondd, hogy nem tette! Mondd, hogy csak blöffölsz!

– Az öcséd keményen alkuszik. Felismeri a kétségbeesett tárgyalópartnert, és kész kifacsarni belőle az utolsó garast is.

A lány keze ökölbe szorult. Legszívesebben a tengerbe lökte volna Rookot, aztán visszatér Londonba, hogy felpofozza Samet.

– Megígérte nekem, hogy megtartja az ötvenegy százalékot öt évig! Mennyit adott el neked?

– Az összeset.

Nora visszafordult a tenger felé, pontosabban a szárazföld azon kicsiny, egyre halványuló foltját nézte, amely hamarosan eltűnik a látóhatáron. A gyára is így veszett a semmibe és vált számára egyre elérhetetlenebbé.

– Ha olyan okos vagy, amilyennek hiszlek, akkor felveszel, hogy vezessem a gyáradat.

– Miért tenném?

A lány dühös pillantást villantott rá.

– Mindent tudok az írógépről, amit csak tudni lehet. És azzal is tisztában vagyok, milyen változtatásokat kell végrehajtani a gyárban, hogy kifizetődő legyen a gyártás. Busás fizetséget várok.

– Nem fogom alkalmazni önt, Miss Garrison. – A férfi benyúlt a kabátja zsebébe, elővett egy vékony csomagot, és a lány felé nyújtotta. – Ugyanis nem mondtam igazat az imént. Ön a cég többségi részvényese, nem én.

Leonora rámeredt a férfi kezében lévő csomagra. Talán csak álmodik, és nem is egy hajón van, hanem az ágyában, és éppen álmodik. Vagy agyára ment a sós, tengeri levegő. Esetleg annyi abszintot fogyasztott azon a bizonyos első éjszakán, hogy azóta is folyamatosan hallucinál.

Remegő ujjakkal vette át a dossziét, meglazította a zsinórt, és

rábámult az írásra, amelyen tényleg az ő neve állt. De valami nem stimmelt... mert nem azt látta, hogy ő a többségi részvényes. Hanem hogy ő az egyetlen. Száz százalékban ő a tulajdonos.

– Nem értem. A hercegné...

– Ő is felismeri a kétségbeesett embert. A befektetői hölgykoszorú tagjai roppant boldogok voltak, hogy már most csinos haszonnal adhattak túl a részvényeiken, ahelyett hogy hónapokig vagy évekig várnának a befektetésük megtérülésére.

– Miért csináltad ezt? – *És miért nem adta oda neki Rook, amíg a szárazföldön voltak?*

– Apádnak legalább a társaság felét, vagy inkább az egészet rád kellett volna hagynia – felelte halkán, meggyőződéssel a férfi. – Én csupán egy igazságtalanságot orvosoltam.

Ahogy az apja fattyaival is tette. Hát igen, Rook olyan ember volt, aki keveset kért és sokat adott. Nem csoda, hogy rabul ejtette Nora szívét.

A férfi megcsóválta a fejét.

– Még mindig nem értem, miért pont te vagy az – sóhajtotta.

A lány értetlenkedve bámult rá.

– Hogyhogy? Mit akarsz ezzel mondani?

– Harmincegy éves vagyok, és amíg téged meg nem ismertelek, soha nem veszítettem el a fejem annyira, hogy magamévá tegyek egy nőt. Kézzel vagy szájjal persze kielégítettem a szeretőimet, és ők is engem, de megelégedtem ennyivel. De az első csókunk után... – Rook elhallgatott, és lehajtotta a fejét. – Nem, még azelőtt történt... Még mielőtt az ajkam a tiédhez ért, csak arra tudtam gondolni, csak arra vágytam, hogy mihamarabb megszeghessem a fogadalmamat, akkor is, ha nagy árat kell fizetnem érte.

– Nem értem.

– Mit nem értesz?

– Azt akarod mondani, hogy... hogy tulajdonképpen... szűz voltál?

A férfi lehajtotta a fejét.

– Igen, amíg veled le nem feküdtem.

– Mert nem akartál fattyakat...

Rook bólintott.

– Ez volt az egyetlen módja, hogy biztos lehessen benne.
– De hisz olyan csodálatos vagy az ágyban!
– Ahogy mondtam, előtted mindenféle módon hajsoltam a gyönyöröket, csak épp úgy nem, ahogy általában szokták. De ami az üvegházban történt, ráébresztett, hogy mégsem vagyok olyan erős. Hogy mégis az apám fia vagyok.

Nora megrándult, mintha megütötték volna, aztán megérintette a férfi arcát.

– Nem, nem vagy az. Semmilyen szempontból sem. Nem ismertem őt, de láttam a ténykedése eredményeit. És láttam, hogy igyekeztél mérsékelni az általa okozott károkat. Nem vagy felelős a tetteiért, és egyáltalán nem vagy olyan, mint ő. Te jó vagy és kedves és...

– Mégis elhagytál engem.

– Mert házasságra kényszerítettek minket, és emiatt egy idő után megnehezteltünk volna egymásra, már ha nem nehezteltünk addig is.

A férfi egy szívdobbanásig, talán kettőig tanulmányozta Nora arcát, mintha valami fontosat keresne rajta.

– Amikor huszonegy éves voltam, legalább ezerszer elmondtam Rachelnek, hogy szeretem. Olyan könnyű volt kimondani!

Nora nem akarta hallani, ahogy Rook egy másik nő iránt érzett szerelmét ecseteli. Majdnem elmenekült, de aztán rájött, hogy ebből is lehet valami haszna: ha végighallgatja, talán később kevésbé vágyakozik utána.

– Szerettem az arcát, azt, ahogy a szempillái az arcán pihentek, amikor lehunyta a szemét. Ahogy elegánsan besiklott egy szobába. A haja és a szeme árnyalatát... Minden, amit szerettem benne, látható volt. Külsőség, olyan dolog, ami idővel változik. Kivéve talán a szemét... A többi dolog, amit szerettem benne, szintén nem volt állandó, és elgondolkodtam azon, vajon az érzéseim iránta állandóak maradtak volna-e. Te azonban...

...egyáltalán nem vagy szép.

Nora azt hitte, ezt fogja hallani. Csak állt, és várta a lesújtó bírálatot. Szinte kívánta is, hogy a férfi összetörje a szívét, hogy aztán később majd a darabkáiból újraépíthesse magát.

– Te annyira más vagy... Különbözől mindenkitől, akit ismerek.

Már a legelső pillanatban vonzódtam hozzád, hisz különben soha nem léptem volna be abba a szobába az első estén. De amit a legjobban szeretek benned, az szemmel nem látható. A kíváncsiságod. A fékezhetetlen elméd, amely lehetővé teszi, hogy szétszedj és összerakj dolgokat. Ami lehetővé teszi, hogy elképzeld valamit, ami még sosem létezett. Aztán a kedvesség. Az erőd. Az elszántságod, hogy valamit a végsőig végigviszel, még akkor is, ha a családod nagyon kevés támogatást nyújt neked. A képességed arra, hogy a saját utadat járd, amikor meg vagy győződve arról, hogy az út, amelyre kényszeríteni akarnak, nem a helyes.

Tehát mégis van olyan, amit Rook szeret benne... Bár ez a felismerés jólesett neki, Nora nem ringatta magát hiú reményekbe. Tudta, hogy a férfi anélkül is szeretheti bizonyos tulajdonságait, hogy ténylegesen szerelmes lenne belé.

– Az a szó viszont, amelyet olyan könnyű volt kimondanom Rachelnek, most sehogy sem jött az ajkamra. Mert az irántad való érzéseim mélyebbek és erősebbek, mint bármi, amit valaha tapasztaltam. És ez megrémített. Elriasztott a gondolat, hogy elveszíthetlek. De tudnod kell, hogy úgy szeretlek, ahogy még soha senkit nem szerettem. A szavak fontosak, komoly jelentőségük van. És ez így van rendjén. Nem szabad könnyelműen kimondani őket. De már sokkal korábban el kellett volna mondanom, hogy szeretlek. Igen, szeretlek, Nora, és szeretni foglak, amíg csak élek. És most már tudom, hogy Rachelt soha nem szerettem igazán. Amit irántad érzek, az viszont igazi, és mindig is az lesz. Azt akarom, hogy boldog légy. És ha ez azt jelenti, hogy el kell hagynod engem, akkor legyen úgy. De legalább adj egy búcsúcsókot, amiről tudom, hogy az.

A lány szíve hevesen kalapált. Könnyek homályosították el a szemét. A hangja rekedt volt, ahogy megszólalt.

– Te most tényleg azt mondtad, hogy szeretsz?

– Igen, szeretlek. Szeretlek teljes szívemből, és nincs semmi, ami megmérgezhethné az irántad érzett szerelmemet.

– Elolvastad a leveletem?

– Többször is. És nagyon szeretnék megcsókolni, most azonnal. Csak előtte tudnom kell, hogy ez búcsúcsók lesz-e, vagy

üdvözlés.

– Szeretlek – szakadt ki Norából, mielőtt a férfi nyakába borult volna.

Úgy tapadtak egymáshoz, olyan mohó vágyakozással, mintha évezredek óta kellett volna megtartóztatniuk magukat. A lány valójában nem is akarta elhagyni Rookot. Ez volt a legnehezebb dolog, amit valaha tett. De a lelke mélyén szentül hitte, hogy nincs más választása. Mert egy kényszerházasság börtönébe zárva sosem találhatják meg a megérdemelt boldogságot.

De ha a házasság nem kényszerből köttetik, hanem igaz szerelemből, az már egészen más helyzet.

Valószínűleg sikerült sokkolniuk néhány utast, ám ez Norát a legkevésbé sem érdekelte. És ami a legjobb volt az egészben, Rookot sem. Pedig elég botrányos látványt nyújthattak, hisz nem szokás nyílt színen csókolózni, pláne nem ilyen vadul.

– Lezártam a vidéki udvarházat. Megtartom a következő generáció számára, de mi nem költözünk oda. Londonban kell lennem, amikor a parlament ülészik, és amikor nem, akkor New Yorkban leszek veled.

– Ha jól meggondolom, a gyárunk akár Angliában is működhetne.

Rook felemelte a fejét, és rámosolygott, azzal a mosollyal, amelybe a zöld likőr folytán már a legelső este beleszeretett. Nora csak most jött rá, hogy egyáltalán nem a zöld nedű volt az oka, hanem ő maga.

– Nincs kétségem afelől, hogy meg tudod oldani.

Volt még egy fontos dolog, amit meg kellett beszélniük.

– Nem akarok fattyakat szülni neked – szögezte le Leonora.

– Gondoltam – biccentett Rook.

– Viszont ez nem gond, mert mint bizonyára tudod, a tengeren egy hajóskapitány is összeadhatja a párokat.

Még aznap este összeházasodtak a hajó fedélzetén, néhány idegen, rengeteg csillag és a telihold társaságában.

Utána keringőztek, miközben a hegedű hangjai visszhangoztak a nagy víz felett. Leonora úgy gondolta, valószínűleg soha nem lesz boldogabb, mint ezekben a percekben.

Azt a ruhát viselte, amelyet aznap este, amikor megismerte a

férfit, Rook pedig azt, amely akkor volt rajta, amikor fél térdre ereszkedett előtte, és levette a báli cipellőjét.

Később ágyba bújtak, és mohón, szenvedélyesen szeretkeztek, majd ezután egy lassabb, de annál érzékibb egymásra találás következett.

Miután a kék hullámai elültek, a lány feje Rook mellkasán pihent, a férfi pedig nyugodtan simogatta a hátát.

– Soha nem fogom megunni azt, hogy benned lehetek – mondta halkan.

Nora még mindig nehezen tudta elhinni, hogy a férfi soha őelőtte nem élvezte a szeretkezést teljes egészében... Addig nem, amíg vele le nem feküdt. Lám, mindig is különleges akart lenni valaki számára, és a férje számára tényleg az lehetett!

– Johnny? – szólította meg halkan.

– Hm?

– Ha az együtt töltött időnk az üvegházban másképp végződött volna, ha sikerül titokban tartanunk a kis randevúnkat, akkor befektettél volna a cégbe?

– Igen.

– Ennyire bízol az írógépben?

– Ennyire bízom benned.

Könnyek szöktek a lány szemébe.

– Annyira szeretlek! De ha nem tervezted volna, hogy befektetsz, akkor is szeretnék.

Rook úgy nézett rá, hogy az arcára volt írva: Nora a világot jelenti neki.

– Holnapután még jobban fogsz szeretni.

A lány oldalra billentette a fejét.

– Miért is?

– Elintéztem, hogy körbevezessenek a hajó belsejében.

Nora felnevetett. A Kacagás Hölgye...

Rook maga felé fordította a nőt, és szája az ajkára tapadt, mert ismét itt volt az ideje, hogy a Sójajok Hölgyévé változtassa.

Néhány évvel később

London peremén

Az irodája előtti galérián állva Leonora lenézett a gyárra. Akár egy nyüzsgő méhkas, gondolta. Annyi minden történt egyszerre, annyi ember mozdult, annyi kar, dugattyú, kapcsoló és gomb dolgozott együtt, hogy ezáltal létrejöjjön a termék!

Tulajdonképpen az ember maga is így alakul az évek során, gondolta Leonora.

A pénzből, amit Sam a gyár eladásából szerzett, vett magának egy kocsmát. Mindig is szeretett beszélgetni, imádta a társaságot, és ez a típusú üzlet lehetővé tette számára, hogy mindig emberek között legyen, és olykor felhajtson egy-egy korsó sört. Ritkán volt üres szék a pubjában, többnyire még a csillárról is vendégek lógtak, Sam pedig soha nem volt ilyen nyugodt és boldog. Láthatóan élvezte az új életét.

Az anyja úgy döntött, ha Leonora nem segít neki a címe és a rangja által bejutni a vágyott báltermekbe, akkor majd ő maga intézi el a dolgot. Ezért hozzámént egy idős grófhhoz, és maga is grófné lett. A számításába azonban hiba csúszott: a férje két hónappal az esküvő után meghalt, és a cím az öt fia közül a legidősebbre szállt. Az öreg grófnak esélye sem volt arra, hogy megváltoztassa a végrendeletét, és gondoskodjon az új nejéről, ezért Leonora anyja kénytelen volt beérni azzal, amit a mostohafiától kaphatott: az új gróf vett neki egy házat Londontól jó messze, és szerény járandóságot ajánlott fel neki – azzal a feltétellel, hogy soha nem vesz részt semmilyen bálon, estélyen vagy bármilyen összejövetelen, amelynek házigazdája egy nemes. Ő és a testvérei túlságosan bárdolatlanok találták ugyanis az asszonyt, és véletlenül sem akartak összefutni vele a Társaságban.

– Igazán kínos teremtés – vallotta be az új gróf Rooknak egy bálon, amelyen Leonorával együtt részt vettek. – Nem is tudom, hogy vagy képes elviselni őt, öregem.

Alkalmanként Leonora fizette az anyja hajójegyét New Yorkba, vagy elhozatta magukhoz Londonba, de az egykori Mrs. Garrison grófnéi mivolta ellenére soha nem kapott meghívást az úri társaságba. Kellemetlen természete miatt kénytelen volt elviselni, hogy mellőzik.

Rook anyját ellenben mindenki magasztalta, mert éveken át kötelességtudóan ápolta beteg férjét. Azzal, hogy volt egy jóképű, fiatal szeretője, aki nem idegenkedett attól sem, hogy időnként a petrezselymet árulókkal is táncoljon, további meghívásokat szerzett magának. A fiatalemberrel Aiden klubjában ismerkedett meg. Julian továbbra is dolgozott a klubban, de csupán táncolt és flörtölt a hölgyekkel, a csókjai kizárólag a grófnénak szóltak. Rook és Aiden gondoskodott róla, hogy ez így is maradjon, és senki sem mert dacolni a két testvér akaratával.

Amikor erős karok fogták át a derekát, Nora hátradőlt, és nekitámaszkodott a férje izmos mellkasának.

– Olyan átkozottul hangos itt! – mondta a férfi. – Az Óratoronyra emlékeztet.

– A siker hangja. Bár talán csengettyűt kellene szerelnem a gyártósorra, hogy minden egyes alkalommal megszólaljon, amikor valamelyik termékünk elkészül.

Az írógépre leadott megrendelések száma évről évre nőtt, mind az amerikai, mind az itteni gyárban. A New York melletti gyárba Nora felvett egy igazgatót, de Rookkal és a gyerekekkel időnként átkeltek az Atlanti-óceánon, hogy megbizonyosodjanak róla: minden úgy megy, ahogy kell. A pénztárgépe ugyanilyen sikeresnek bizonyult. Jelenleg egy olyan pénztárgépet tervezett, amelynek kinyílik a pénzes fiókja, amint a pénztáros rányom a végösszeg után egy gombra. Nora arra számított, hogy ez még nagyobb sikert arat majd.

Rook könnyedén arcon csókolta.

– Hamarosan indulnunk kell.

A nő vetett még egy utolsó pillantást a birodalomra, amelyet felépített, aztán bólintott.

– Készen állok.

Éves hagyománnyá vált, hogy Elverton előző grófjának halála napján a gyermekei összegyűltek annak a londoni háznak a

kertjében, amely most Leonora és Rook otthona volt. Itt lakott Rook kisfiú korában, ez volt az a hely, ahol egyszer feldöntött egy szobrot, és a szörnyű késő éjszakai utazás során rádöbbsent, milyen borzalmakat tud okozni az apja.

Az évek során, ahogy elterjedt a hír, hogy Rook vezekel az apja bűneiért, mások is érkeztek, akik Elverton gyermekeinek vallották magukat, hogy kárpótlást kapjanak. Néhányan leiratkoztak a listáról – vagy büntudatból, mert valójában nem az öreg gróf sarjai voltak, és furdalta őket a lelkiismeret, vagy mert úgy érezték, már megkapták a kárpótlást, ami megillette őket. De mindig jöttek újak, akik elfogadták a felajánlott pénzt, és arra használták, hogy jobbra tegyék az életüket. Leonora még munkát is adott néhányuknak a gyárában.

– Sokuk arcán látom a néhai férjem vonásait – mondta halkan Rook anyja, aki néhány éve átvette a háziasszony szerepét ezeken a rendezvényeken Leonorától, és ragaszkodott hozzá, hogy ő üdvözlje néhai férje törvénytelen gyerekeit. Leonora gyanította, hogy a másik két fiát keresi, akiket a gróf elvett tőle, mert mindig megkérdezte az újonnan érkezettektől, mikor születtek. Persze nem mindenki tudta, de azért néhányan mégis.

– Johnny élvezi a társaságukat, szívesen hallgatja a történeteiket – mondta Leonora.

– Mindig is testvéreket akart – bólogatott az özvegy grófné. – De ő már a negyedik gyermekem volt, és négy szülés után az ember már nem olyan hamvas, mint lánykorában. Márpedig ha a férjed nem látogat éjjelente, úgy nehéz teherbe esni. Igaz, akkoriban nem nagyon bántam már, hogy távol marad tőlem, mert a szörnyű viselkedése megölte a szerelmet, amit egykor éreztem iránta.

– Hát, legalább már nincs itt, hogy további életet tegyen tönkre.

– Nem, nincs. És nem is hiányzik. Johnny jótettei, remélem, idővel az emléket is eltüntetik ebből a világból.

Rook hatalmas összegeket adományozott több jótékonyági szervezetnek; ételt, szállást és oktatást biztosított azoknak, akik London szegényebb részein éltek – azokon az utcákon, ahol a testvérei, féltestvérei felnőttek.

A férje Aidennel és Finn-nel az oldalán éppen feléjük sétált. Mindannyian mosolyogtak, és jóízűen beszélgettek. Ez az összejövetel örömteli eseménnyé vált, hisz kapcsolatokat teremtettek, megerősítették az őket összefűző kötelékeket.

Amikor Rook Leonorához ért, megfogta a kezét, és gyors csókot nyomott az arcára. Aztán Aiden példáját követve az anyját is arcon csókolta.

– Idén sokan eljöttek – állapította meg az asszony.

– Harmincan. – Rook megrázta a fejét. – Vajon hányan maradtak távol?

– Nem koncentrálhatsz erre – tiltakozott Aiden. – Nézd meg, hány embernek segítettél!

Egy fiú odarohant, és megállt Rook mellett, aki összeborzolta a haját.

– Üdv, ifjú Jack!

– Jó napot, uram!

– Nem kell uramnak szólítanod. Az öcsém vagy.

– Anya azt mondja, hogy így szólítsam. – Rachel mindig elhozta a fiát, de soha nem maradt a délutáni összejövetelre.

Rook rákacsintott.

– Ebben az egy kérdésben kivételesen nem kell hallgatnod édesanyádra. Hogy megy a tanulás?

A fiú most Etonba járt iskolába, elég közel ahhoz, hogy Rook időnként meglátogathassa.

Jack megvonta a vállát.

– Elég jól, azt hiszem. Bár néhány orrot be kellett vernem. Volt olyan iskolatársam, aki csúnyát mondott anyáról.

– Én is betörtem pár orrot, amíg Etonban voltam. A testvéreid ugyan nem oda jártak iskolába, de gyanítom, ők is sokszor verekedtek hasonló okokból.

– Mindig ki kell állnunk az anyánkért – mondta Aiden.

Finn átkarolta a fiú vállát.

– Éhes vagy? Mert én nagyon.

– Éhen halok.

– Menjünk, együnk valamit, jó?

Jack bólintott, és elsétáltak.

– Gondolom, megtanítja majd rendesen ütni – mondta Aiden

vigyorgva. – Egykor nagy verekedő volt.

– Egyszer apánk karját is eltörte, ha jól emlékszem – töprengett Rook.

– Valóban? Megérdemelte!

– Jött valaki, aki még nem járt itt – mondta az anyjuk csendesen.

Leonora az ajtóra pillantott, és egy magas, jól öltözött férfit látott, aki lassan, aprólékosan vette szemügyre a környezetét, majd a tekintete megpihent rajtuk. Amit a grófné mondott, az rá is igaz volt: az ő arcvonásai is emlékeztettek a néhai férjére.

A férfi nem sokkal később magabiztos, határozott léptekkel elindult feléjük, aztán megállt, és odabiccintett Rooknak.

– Uram...

– Tudja, ki vagyok?

– Az a dolgom, hogy tudjam, ki kicsoda.

– Akkor komoly hátrányban vagyok, uram, mivel nekem fogalmam sincs, ön kicsoda.

– Phineas Strange felügyelő, Scotland Yard. – Az újonnan érkezett megrázta a fejét. – Elnézést. Így szoktam bemutatkozni, mert általában a hivatalos minőségemben érkezem idegen helyekre. De ebben az esetben nem ez a helyzet. – Visszapillantott az egybegyűltek felé. – Szóval ők itt mind az apánk fattyai, ugye?

– Önnek is Elverton grófja volt az édesapja?

– Minden bizonyíték erre utal.

– Megosztaná velünk ezeket a bizonyítékokat?

– Engem is egy dadának adtak át. Egy olyan asszonyságnak, aki pénzért cserébe gyermekek gondozását vállalta. Ez volt apánk kedvenc módszere, hogy megszabaduljon a nem kívánt szaporulattól, gondolom.

– Mikor? – kérdezte a grófné. – Mikor adták át a nevelőanyjának?

A férfi megadta a dátumot, mire az asszony arcából mintha kiszaladt volna minden vér.

– Azon a reggelen fiút szültem. Egy kék takaróba bugyoláltam.

Most a felügyelő volt az, aki elsápadt.

– A sarkában egy hímezett Elverton-címerrel... – Belenyúlt a

mellénye zsebébe, kivett egy rongydarabot, és megmutatta. A takaró hímzett sarka volt az: kopott és rojtos, talán a sok dörzsöléstől, de annyi megmaradt belőle, hogy ki lehetett venni a mintát.

A grófné az ajkához kapott, miközben könnyek gyűltek a szemébe.

– Matthew-nak neveztetek el. Te vagy az elsőszülöttem. Biztosan gyűlölsz, amiért hagytam, hogy elvegyen tőlem...

– Asszonyom, láttam, milyen messzire kénytelenek elmenni az emberek a túlélésért. Nem neheztelek önre. Szerencsére az asszony, akit a gondozásomért apánk megfizetett, jóindulatú volt. A gyűlöletet pedig energiapocsékolásnak tartom.

A grófné halkán felzokogott, majd remegő kezét a férfi arcára tette.

– Néhány óráig tarthattalak csak a karomban, de azóta sem múlt el úgy nap, hogy ne gondoltam volna rád... Megölelhetlek?

A felügyelő válasz helyett átölelte az asszonyt.

– Most már három fiam van. – A grófné hangja elcsuklott, a szeméből könnyek peregtek. – Ki gondolta volna, ennyi év után...!

Rook bemutatta Leonorát és Aident.

– Én vagyok a grófné harmadszülöttje – mondta Aiden. – Én is apánk fattya vagyok.

– Igen, látom a hasonlóságot a vonásainkon.

Leonorának már első látásra rokonszenves volt az új testvér, de amikor Strange felügyelő visszautasította Rook jóvátételét, különösen nagyot nőtt a szemében.

– Nincs rá szükségem. Biztosan találsz annak a pénznek jobb helyet, barátom.

Az özvegy grófné és Aiden körbevitték, hogy összeismertessék a többi testvérről.

Rook közelebb lépett Leonorához, és átkarolta a vállát.

– Reméltem, hogy egyszer majd felbukkan anyám egyik elveszett fia.

– Gondolod, hogy a negyedik testvéretek is előkerül?

– Kész csoda lenne, ha mind a hárman életben lennének, Nora. Apám nem vezetett feljegyzéseket arról, hogy hová vitte őket. Undorító!

Közben a két fiuk és a kislányuk a kertben játszott a nevelőnőjük felügyelete alatt, és nem bánták, ha a sok nagynénjük vagy nagybátyjuk egyike időnként összeborzolta a hajukat, vagy barackot nyomott a fejükre.

– Szép nagy családuk van – állapította meg halkán Leonora.

– Valóban.

– És néhány hónap múlva még nagyobb lesz.

A férfi lenézett rá, és elvigyorodott.

– Tényleg?

Nora bólintott.

– Karácsony környékén várható.

Rook magához húzta, kicsit hátradöntötte, és szenvedélyesen az ajkára tapasztotta a száját.

Távoli éljenzésre és tapsra ocsúdtak, néhányan huhogtak és nevettek is. Ahogy Nora körbepillantott, kiderült, hogy mindenki őket nézi.

Rook elvigyorodott.

– Ők is családtagok. Meg fogják érteni.

– Mit fognak megérteni? – szaladt ráncba Nora homloka.

A férfi erre a karjába kapta, és azt kiáltotta:

– További jó szórakozást! Én most megyek, és megmutatom a feleségemnek, mennyire szeretem.

Nora nevetve a férje vállgödrébe temette az arcát, miközben elindultak a ház felé.

– Ahhoz képest, mennyire kerülted egykor a botrányt, most kicsit sem vagy szemérmes, Johnny.

– Tehetek én róla, hogy ilyen hatással vagy rám, egyetlenem?

A szerző megjegyzései

Az 1800-as évek elejétől kezdve – egyesek szerint még korábban – az írógép több változatát is megtervezték, de egyiket sem kezdték nagyüzemi körülmények között gyártani. Christopher Sholesnak és Carlos Gliddennek tulajdonítják az első, kereskedelmi forgalomba kerülő írógép feltalálását. A találmányt 1868-ban szabadalmaztatták, a *Remington and Sons* azonban csak 1873-ban kötött megállapodást Sholes és Glidden cégével az írógép sorozatgyártására, hogy és bővítse a kínálatát és a bevételi forrásait. Az első darab 1874-ben került az üzletekbe.

Ezért tartottam lehetségesnek, hogy Nora és édesapja megtervezhették az írógép prototípusát.

Magát a szerkezetet eleinte sok kritika érte, mivel egyesek túlságosan személytelennek tartották. A cégtulajdonosok azonban hamar rájöttek, hogy az írógéppel sokkal gyorsabb az üzleti levelezés, mint a tintatartóba mártogatott lúdtollal, így a találmány a köreikben igen népszerű lett.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Nagy-Britanniában csak az 1890-es években kezdtek írógépeket gyártani. Addig Amerikából importálták őket. De ez az írói szabadság nagy előnye, hogy kicsit elrugaszkodhatunk a valóságtól.